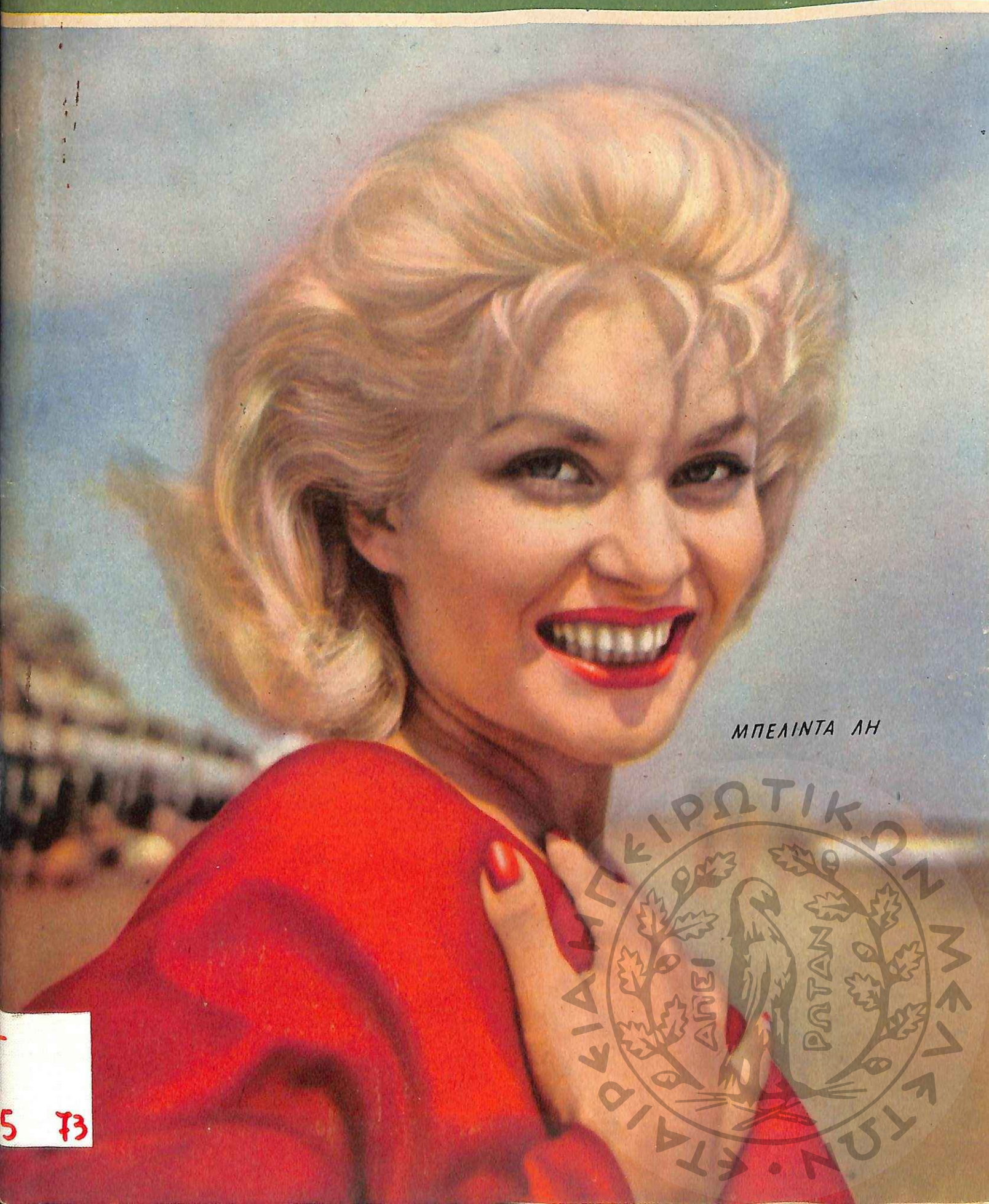
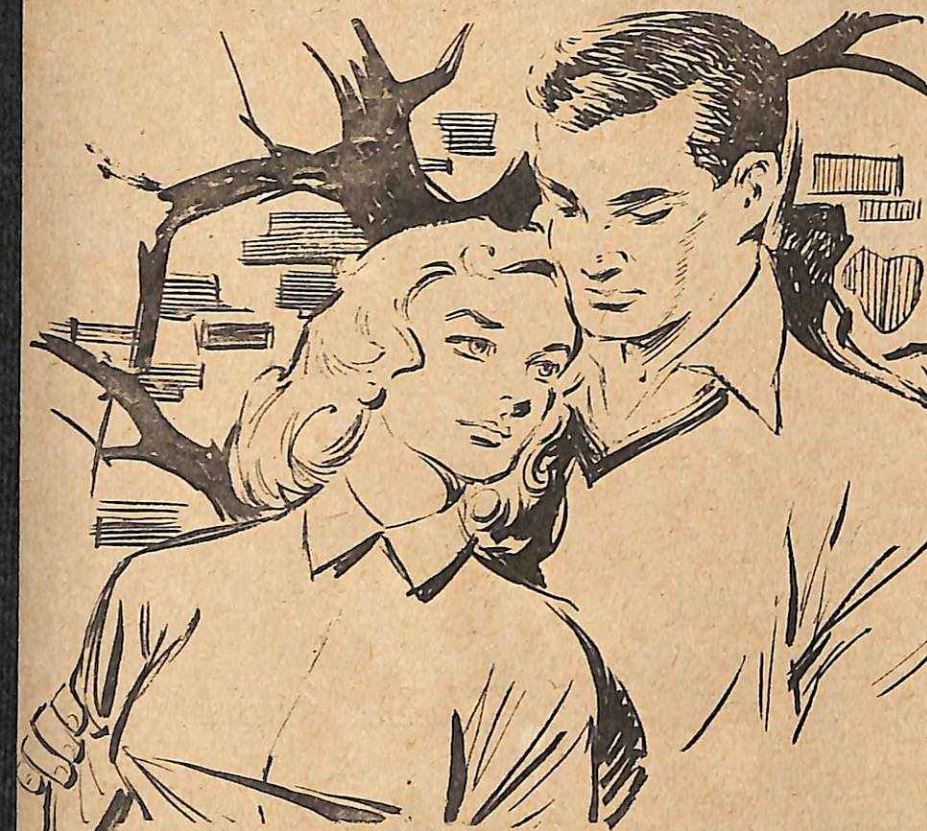

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΜΠΕΛΙΝΤΑ ΛΗ

Ένα έρπιο οικόπεδο ήταν ο τόπος των συναντήσεών τους...

ΕΙΝΑΙ πολύ νέος — ακόμα δεν πήγε στρατιώτης — για νάχη προσωπική πείρα. Ξέρει όμως ότι δεν υπάρχει υποδοχή πιο συνθησίου απ' αυτήν, που τον βασανίζει. Διακατομύρια, που έχουν περάσει από την ίδια μ', αυτόν οδό μαρτυρίου. Τό ξέρει. Αυτό όμως δεν τον παρηγορεί. Μήπως ο πόνος του ενός κάνει μικρότερο τον πόνο του άλλου; Καθένας με τον πόνο του. Τον καύμο του διατρανώνει κι' αυτός. Από τους πιο κοινοί. Τό πρώτο έρωτικό τραύμα. Ψυχρολουσία σε ώρα πυρετού. Τό ράνισμα στο παρθενικό βήμα.

Σε πόλη επαρχιακή. Ιστορία δυο παιδιών. Δεκάξη με είκοσι. Με ποιητική διάθεση έκεινη έγγραφε στίχους πλημυρισμένους από — τί άλλο; — έρωτα. Της έκμυστρεούθηκε ο νέος την αγάπη του. 'Η ανταπόκριση ήταν άμεση. Σε να περιμενε την εξομολόγηση για να πη τό ναί της. Ήβαιναν τακτικά. Ένα έρπιο οικόπεδο ήταν ο τόπος των συναντήσεών τους. Τό άχαρο εκείνο οικόπεδο διακοσμούσαν με τή φαντασία τους, τόκαναν παλάτι μαγικό και μέσα σ' αυτό έπλεκαν τό όνειρά τους. 'Ηρθε όμως κάποιο βράδυ ή ώρα του πατέρα.

«Μας πλησίασε ο πατέρας και μās έφεξε με τον ηλεκτρικό του φακό».

— Τί θέλεις να κάνω τώρα; πρόλαβε να ρωτήσει το παιδί, όταν είδε τον κίνδυνο.

— Πες του πως μ' αγαπάς.

— Την αγαπώ, κύριε, διεκήρυξε τον έρωτά του ο νέος όταν πιά ο πατέρας βρέθηκε μπροστά τους.

Τού είπε ακόμα ότι κατευθυνόταν στο σπίτι να του μιλήσει για την αγάπη του, αλλά συναντήθηκε τυχαία στο δρόμο με την κόρη...

Αναστατωμένος ο πατέρας συνέσπασε στο νεαρό να εξαφανιστεί από μπροστά του. Με την κόρη του αυτός προχώρησε προς τό σπίτι. Από απόσταση τους ακολούθησε ο άλλος. Τους είδε να μπαίνουν. Σε λίγο άκουσε κλάματα. 'Ο, δεν τό βατοούσε ή καρδιά του. Χτύπησε την πόρτα και μπήκε μέσα. 'Αγρίεψε ο πατέρας όταν τον είδε.

— Ούγε, γιατί με τα νεύρα, που έχω θα σκοτώσω ή αυτήν ή εμένα.

Και ή απάντηση:

— Μία που θέλετε να σκοτώσετε κάποιον, σκοτώστε καλύτερα εμένα. 'Οχι αυτήν.

Τού ξαναμίλησε για την αγάπη του. 'Ισως να τον κάλμαρε κάπως, αλλά δεν τον έπεισε.

— Τί να σέ κάνω; Είστε κι' οι δυο σας μικροί. 'Εού έχεις μπροστά σου στρατιωτικό, κι' αυτή σχολείο.

«Έφυγε. Από τότε δε συναντήθηκαν. Που να την δει; Είναι τόσο αυστηρή ή επιτήρησι. Με συνοδεία βγαίνει με συνοδεία οτασι. Έδειχνε ότι υπέφερε. 'Είχε αδυνατίσει πολύ, έγινε πτώμα». Παρά την αυστηρότητα, τό κατάφερε να της στείλει ένα γράμμα. 'Επιστολή, που ανέδειξε όλη τη φλόγα του. Την καλούσε σε ύμνηση, της υποσχόταν αλάνια πιστί. 'Ο, τι κι' αν συνέβαινε, όσα χρόνια κι' αν περνούσαν θα ήταν δικός της, πέρα ως πέρα δικός της. Θα την περίμενε με καρτερία.

Ήρθε και ή απάντηση. Σε πόσο διαφορετικό τόνο... 'Ερωτευμένο πάντα και τό κορίτσι, αλλά χωρίς αισιοδοξία για τό μέλλον. «Είναι φρικτό, μα έχουν τελειώσει όλα. 'Ημουνά πολύ μι-

κρη για ένα τόσο μεγάλο πόνο. 'Η καρδιά μου ράγισε, κατένευε δε θα ήμουν έμια τή γιατρεία, κανένας πιά».

Τού απέκλειε κάθε έλπίδα για ένα συνάντησι. Ούτε να του μιλήσει από μακριά, ούτε να του χαμογελάσει. «'Εχω δώσει τό μεγάλο όρκο στο υπνόν μου! Αγαπά τόσον πατέρα της, ώστε αισθάνεται ένοχη ακόμα και γι' αυτό της τό γράμμα».

Ρίχτηκε με τό μούτρα στο μαθήματα. Συχαρητήρια δέχεται από τους καθηγητές της. Τί να τό κάνει, όταν μέσα της πονεί; 'Όλη μέρα υποκρίνεται, τή χαρούμενη για να ξεγελά τους άλλους. (Τό βράδυ όμως, όταν ή νύχτα μ' αγκαλιάζει απαλά στή πλάτα του ύπνου κλαίει με άναφλη απτά...) Και ο έπίλογος: «Μήν περιμένεις τίποτ' άλλο από μένα».

Ποιος στή ζωή του δεν έχει πρωταγωνιστήσει σε ανάλογη ιστορία; 'Ο πατέρας, που τραβά τον έφηβο από τό αυτί, ο αδελφός, που συμπλέκεται, ή μητέρα, που απειλεί τό νεαρό με κατάθρεγμα, αν ξαναπεράσει κάτω από τό παράθυρο του κοριτσιού της... 'Όπως μία φορά κι' έναν καιρό, όπως χτες, όπως σήμερα, όπως αύριο όπως πάντα. Μιλούμε για μεταβολές. Οι μεταβολές είναι έρωτικές. Τίποτα μέσα μας δεν αλλάζει. Οι δορυφόροι που εξαπολύσαμε στρέφονται γύρω μας, άγνωστοι οι πόλεις μας, πλήρης ανατροπή στίς συνθήκες της ζωής. 'Όσα δεν έγιναν επί χιλιάδες χρόνια, έγιναν μέσα σε ελάχιστο διάστημα. Πάντα προχωρούσε ο κόσμος, όχι όμως ή αυτή τή λιγνύωδη ταχύτητα. 'Οχι τή μία μέρα να έφευρικής τή τηλεφωνο, τήν άλλη τό ραδιόφωνο, τήν παράλληλ να πετάς με αεροπλάνο, τή μεθεπομένη να διασπας τό ατομο και να σου ανοίγνεται τέτοιες δυνατότητες ώστε να μη ξέρεις που θα φτάσεις.

Αλλά για προσέξτε: Μέσα σε τέτοιο κοχλασμό, μέσα στην αναστάτωση αυτή του σύμπαντος, ο άνθρωπος μένει ο ίδιος και άπαράλλακτος, όπως στόν καιρό, που ή συγκοινωνία με τον Πειραιά γινόταν με γαϊδουράκια.

Η μαθήτριά, ο νεαρούλης, τό έρμηκό οικόπεδο, ή έπιδρομή του μπαμπά, ο ίπποτισμός του αγοριού, που διαλαλεί τον έρωτά του, ο όρκος της κόρης οι βρεμένες από δάκρυα έπιστολές, όλες οι εκδηλώσεις, τίς οποίες ακολουζουμε να τοποθετούμε στούς (παλιούς κάλους καιρούς), που είναι όμως όλων των καιρών εκδηλώσεις.

Αλλά είναι και τό παιδιά. Δεν έχουμε δικαίωμα να παίρνουμε στή έλαφρά τό σκίρτημά τους. Αν έμεις να ρυθμόμαστε έμπρός στή πρώτα τους ελδύλλια, αν νομίζουμε ότι είναι αρκετή μία καραμέλα για νά νουν και τό ίδια τόσο έλαφρά τήν ή πόθει τους.

Θα λαρύνονται κι' αυτά στήν άνέσπασον, όταν πιά γκριζιάσουν, όταν έρουν τους, δε βλέπουν σάν παιχνίδι ο άποτελούν σήμερα τήν πηγή της οδύνης τους και θα νοσταλγούν να γυρισουν στή χρόνια του ξεκινήματός τους.

Δεν είναι όμως σωστό, περασμένος έού στή χρόνια να βλέπεις τους καύμους των παιδιών από τό σκοπιά στήν οποία βρίσκεσαι. Μεγάλοι στή χρόνια έμεις, βλέπουμε σάν ένα νόστιμο έπεισίδιο της έρωτικής ήλικίας τό ξεκίνημα στήν έρωτική πορεία.

Για ρωτήστε όμως και τό παιδιά, που διανύουν τό στάδιο αυτό... Από πολλές θλίψεις περνά ο άνθρωπος. 'Ερωτες, αγώνες, προσδοκίες, μάδημα των όνειρων, άπογοτεχνίες, φθορά, διαφθορά, φτώχεια, κύλιση από βούρκο. Και κάθε μία από τίς καταστάσεις αυτές αφήνει και τό σφραγίδα της. 'Ο καύμος όμως του πρώτου έρωτικού ναυαγίου δε νομίζω νάχη τον όμοιο του. Είναι τόσο φυσικό... Ένας έφοβιστής βλέπει τό υπερκερά, νεϊό του να καταποντίζεται στόν 'Ατλαντικό. Αλλά κι' ένα παιδάκι βλέπει τό ζυλινο καραβάκι του να βουλά στή νερά της δεξαμενής του κήπου.

Ποιος από τους δυο νομίζετε ότι θα σκούει περισσότερο; 'Ο μεγάλος ή ο μικρός έφοβιστής; Ασφαλώς ο δεύτερος. Πονούν τό παιδιά, γιατί είναι άμάθης στόν πόνο ο οργανισμός τους. Έμεις του έχουμε πάρει τον άέρα. Είναι τόσο πολλά τό στρώματα, ώστε να μη μας κάνει και μεγάλη έντύπωση ένα στρώμα παραπάνω. Ένα παρακάτω. 'Εκείνα, που δοκιμάζονται περισσότερο είναι τά παρθένα εδάφη.

Όφείλουμε τή συμπαράστασί μας στή παιδιά' όφείλουμε τήν κατανόησι και τή διακριτικότητα μας.

Αν πρίν από κάθε μας ενέργεια, πρίν από κάθε μέτρο, πρίν από κάθε ποινή, μεταφερόμαστε στήν ήλικία εκείνων, που θέλουμε να φρονιματίσουμε, διαφορετική θα είναι ή συμπεριφορά μας απέναντί τους.

Κανείς δεν κατηγορεί τους γονείς που αγρυπνούν πάνω στή παιδιά τους.

Αλλοίμονο αν τους έλειπε τό ενδιαφέρον, αν δεν τό παρακολουθούσαν σε κάθε τους βήμα.

Η δυσκολία όμως δεν είναι τόσο να ενημερώνεσι πάνω στίς κινήσεις και στίς σκέψεις τους, όσο ν' αντιμετώπιζεις με προσοχή τίς καταστάσεις, που δημιουργούνται.

Λεπτές επεμβάσεις, ντελικτές εγχειρήσεις, που επιβάλλουν στή χειρουργο να φορά μεταξωτά γάντια, να νερκώνη, ν' απάλυνη τον πόνο.

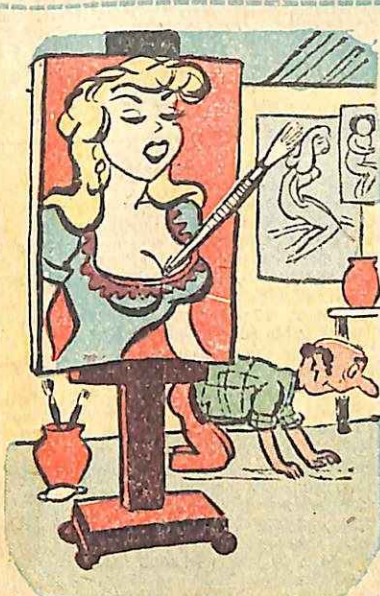
Δεν έπαιδιάνουν στίς α.σθηματικές υποθέσεις με τό μαχαίρι του χασπί, δεν δημιουργούν φασαρία στούς δρόμους, δεν στραπατσάρουν, δεν εκμεταλλεύονται οι γονείς τήν αγάπη του παιδιού προς αυτούς για ν' άποσπούν όρκους.

Σε τέτοιες δουλειές βαδίζουν μετά φόβου θεού. Γιατί αλλοίως μπορεί να δημιουργήσεις ζημιές πολύ χειρότερες από κείνες, που απειλούνται από τήν ανάπτυξη ενός ειδύλλιου.

Δημιουργείς συμπλέγματα, προκαλείς αντιδράσεις, γίνεσαι άφορμή να εξωθήσεις στή διαφθορά, να τραυματίσεις καρδιές και να μείνι τό τραύμα ανεπούλωτο.

Έπαιδιές με τό γάντι, τό καλό των μικρών και για τό καλό των μεγάλων, που ενδιαφέρονται για τήν ευτυχία των παιδιών τους.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Πού διάβολο τόχωσα πάλι τό πινέλλο μου;

Έσείς τον γυνάστατε;

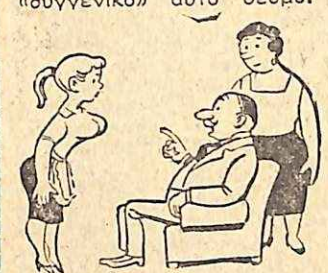

Παργτόν, νόμιξα πως ήταν γυναίκα σας!

ΖΩΗΡΟΥΛΑ» είχε ή νεαρή υππρέτρια του ήλι-κιωμένου ζεύγους, με ευστηρές αρχές και τίς «α-νοστροντικές αντίληψεις». Σ' αυτό, άλλωστε — στή «ω-πρότητα» της, δηλαδή—τίν βεπθεί και ή έλαφρώς... Χολλυνουντοειδής εμφάνι-σι της.

Ακολουθώντας, λοιπόν, τήν «πεπατημένη» σε παρόμοιες περιπτώσεις, είχε παρουσιάσει, «άμα τή αναλή-φει υππρεσίας», έναν «εξά-δελφό» της, που ετύγχανε λοχίας του πυροβολικού.

Τόσον ο πολίος κύριος, ό-σον και ή υππρία κυρία, ή-πέμειναν καρτερικώς τον «συγγενικό» αυτό δεσμό.

Και ο λοχίας μπαινόβγαίνει στο σπτικό τους — με τό μπαρόν και με όλο τό θάρ-ρος.

Αλλά μετά ένα μήνο, έ-νεφανισθη άλλος «εξάδελ-φός», με σπολιν δίονου. Κι' αυτός, όμως παρεχώρησε αυτός, από λίγο καιρό τήν ύπερλη θέσι του σ' ένα λε-βεντόκορμο σμηνία.

Όπότε ο κύριος άπνύδη-σε. Και παρά τίς αντίρρη-σεις και τίς νουθεσίες της αγαπημένης του συντρόφου, που είχε πικράν πείραν της έλλειψως υππρετικού προ-σώπου, «πάπρος ποδι».

— Έλα δώ, Σμαράγδα, εί-πε στή «ζωηρούλα».

— Όρίστε, κύριε.

— Τό σπτι μας δεν είναι πολύ κατάλληλο, για σένα και για τό σόι σου. Ένώ, αν πās κάπου άλλου, θα βρεθής στο στοιχείο σου.

— Πού, δηλαδή, να πάω, άφεντικό;

Και τό «άφεντικό», με τό φυσικώτερον ύφος του κό-σμου:

— Στό... ύπουρνείο 'Εθνι-κής 'Αγώνος, παιδί μου!

Και ύπάρχουν βάσιμες έλ-πίδες πως ή... «στολομανής» Σμαράγδα, ακολουθήσε τήν «εξυπνητική» αυτή συμ-τέσσα ή. Αν, όμως, δεν τήν ακολουθήσε, κακό τού κε-φαλιού της!...

ΤΥΧΑΙΑ συνάντησι φίλων σε κεντρικό δρόμο.

— Αλέκο! Εξοφλήσε ο έ-νας έμπλεως ένθουσιασμού. Τι έγινες; Που κρούδουνα κι' έσφαγα τον κόσμο για να κι' έστρωπώσω!

— Με ήθελες; ρωτάει βα-ρύθυμος ο άλλος.

— Πολύ. Σε ζήτησα πέρ-μα-ρε-πέρ-τέρρα εδώ κι' ένα μήνα. Πέρασα, μάλιστα, δυο τρεις φορές από τό σπι-σου, αλλά δεν κατόρθωσα να σε συναντήσω.

— Ναί, Δέν... πολυσυχνά-ζω εκεί.

— Γιατί;

— Γιατί χιτζεται τό αντι-κρυνό οικόπεδο.

— Ούτε και στή γραφείο σου, όμως, κατάφερα να σε τρακάρω.

— Μα ούτε κι' εκεί πολυ-κάθμαι.

— Γιατί γκρεμίζουν τή δι-πλανή παλιέστα για να τήν κάνουν πολυκατοικία.

Και, βλέποντας τήν άπο-ρημένη έκφρασι του συνομι-λητού του, επεσήγει:

— Δεν τους άντέχω πιά τους... ανοικοδομητικούς θο-ρύθους, που δεν είναι... έ-ρρυθμοι, που δεν είναι... έ-ρρυθμοι για τήν υπο-ποικοδομητική νευρασθένεια

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΡΓΗΛΑΓΙΑ ΕΠΙΘΕΡΗΣΕΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΠΑΡΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡΑΦ. ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 4 ΤΗΛ. 36.781 ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 6

Και οι άκηκοότες... έμο-νολόγησαν:

— Μωρέ, μπράβο έκτίμησι

μου. Έγκατέλειψα, λοιπόν, και τήν οικογενειακή και τήν επαγγελματική στέγη και πήρα των όμματιών μου.

— Και που κοιμάσαι και που εργάζεσαι;

— Σε διάφορα φιλικούσυ-γενικά σπία και σε άπο-μέρα καφεενόκια. Είς... τόπους ένθα ούκ έστι ούδε γεωτρυπανόν, ούδε μπετο-νιέρα, ούδε ακανάβη ούδε πτύα, ούδε καρφώματα!

Κατά τά άλλα, είμεθα δ-λοι καλά και προετοιμαζό-μεθα για... ψυχιατρική κρου-αζιέρα!...

*

ΜΟΙΑΖΕΙ με «κατασκευα-σμένο» ανέκδοτο. Έν τούτοις, είναι απολύτως αυ-θεντικό — σύμφωνα, τουλά-χιστον με τήν κατηγορη-ματική βεβαίωσι του εκλε-κτού συγγραφέως και εύθυ-μογράφου Πάλ Νόρ, που μας τό άφηγήθηκε... έν νύ-φει των συνεπειών της ψευ-δους δηλώσεως:

— Ένας μεγάλος 'Αμερικα-νός ζωγράφος, που μία έκ-τόν ρωτούν έν κορώ οι κα-λοι του συνάδελφοι.

— Βεβαίως! άπάντα κοφτά και με μικράν όοσιν... υπε-ρφανεσίαι.

— Μα μόλις προχθές μās είπες ότι έκοψες τό ταινά-ρο άπαξ δια παντός!

— Όπου ο άνθρωπος μας χαμογελά χαρακτηριστικώς και έζηγει!

— Προχθές είχα διαβάσει ένα άρθρο κίποιου μεγα-λού επιστήμονος, που έ-κρουσε τον κώδωνα του κιν-δύνου για τίς δέξιες συ-νέπειες του καπνίσματος.

Και τοιοκαταίμενος πήρα τήν άπόφασιν να τό κόψω. Σήμερα όμως, διάβασα άλ-λο άρθρο, άλλου επίσης μεγάλου επιστήμονος, που βεβαίανει ότι τό κάπνισμα δε προκαλεί τόν... «εξ ά-πό δώ»!

— Και τό ξαναρχισες;

— Ουαί! Για να τό ξα-νανέωσω μόλις... διαβάσω τρίτο άρθρο!

Κι' ικανοποιημένος για τήν αίσθησι που προκαλε-σε ή τετραπλήν λογική του, συμπλήρωσε:

— Αλλά μέχρι τότε θα του δώσω να καταλάβη!

Και άβγόνοντας τό ένα, φούτωνε τό άλλο. Κι' ο ά-γαμέμνων... καπνιστής πρώτος τον λίθον βλάτει!

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Στό έρχόμενο τεύχος

Ο ΠΑΣΧΑΛΙΝΟΣ

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ

Σελίδες 132 Σελίδες

ΟΛΟΧΡΥΣΑ ΕΞΕΦΥΛΛΑ

ΚΟΛΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΤΗΚΗΣ ΑΡΧΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ.

ΑΡΙΘ.

Τα δράματα της καρδιάς

ΕΡΩΤΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

«Η Μάργκαρετ Νόρθ ξεδίπλωσε ένα άλλο γράμμα που έσφιγγε μέσα στο χέρι της. Κάθε λέξη που διάβαζε, φαινόταν ν' αποτυπώνεται με πυρωμένο σίδερο στην καρδιά της...»

«Αγάπη μου — διάβασε. Αν θα ήταν αυτή η τελευταία μέρα της ζωής μου, δε θα ήθελα τίποτ' άλλο παρά να μπορώ να σε κρατώ στην αγκαλιά μου ώπου να ξεψυχώ. Ο πόθος μου να σε δώ και ν' ακούσω τη φωνή σου γίνεται κάποτε ανυπόφορος... Τρέμω στη σκέψη πως μπορεί να σε χάσω... Μη μ' άφισες ποτέ, αγάπη μου!»

«Η Μάργκαρετ τσαλάκωσε το γράμμα και το πέταξε στο τζάκι. Πόιν από πόσον καιρό της είχε στείλει ο άντρας της αυτά τα φλογερά γράμματα: Της φαινόταν πως είχαν περάσει αιώνες από τότε...»

«Ενα κύμα αναμνήσεων την παρέσυρε και την έφερε πίσω, στα νειρεμένα χρόνια του γάμου τους. Τέτοια ευτυχία έπρεπε άσφαλώς να πληρωθεί μία μέρα... Μά γιατί της είχε λείψει το θάρος, όταν έφτασε η μέρα αυτή;»

«Ήταν 30 χρονών, όταν γνώρισε το Ντέβιντ, κι έκεινος 20 μονάχα — μα η ηλικία δε λογαριαζότανε τότε. Τώρα είχε περάσει τα 40 ή Μαραζοίτα... Πόσο είχαν αλλάξει όλα, στα τελευταία χρόνια! Ο Ντέβιντ έγινε σιγά-σιγά αλλοιώτικος απέναντί της — τόσο που δε μπορούσε πια ν' αναγνωρίσει τον άνθρωπο, που είχε

παντρευτεί. Κι' όσο εκείνος απομακρυνότανε, τόσο αυτή τον ποθούσε πιο άπελπισμένα...»

Τη βασάνιζε η ζήλεια. Καταλάβαινε πως θάδουσε γύρω του ένα σωρό γυναίκες πρόθυμες να τον αγαπήσουν... γυναίκες όμορφες και νέες, γεμάτες ζωτικότητα, με δροσερό δέρμα και λαμπερά μάτια.

Τέτοια ήταν η Νίτα, η γοητευτική Νίτα... ζωρή, θερμή και προπάντων νέα... τόσο νέα!

Μά γιατί νάναι τόσο σπουδαία τα νεύρα; Οι κοπέλλες σαν τη Νίτα τα μετριοφύζονταν για δόλωμα. Βασίζονταν σ' αυτή, περισσότερο παρά στην όμορφη... Κάθε άλλη γυναίκα θα παραδεχότανε τη νίκη της Νίτας. Μά η Μάργκαρετ δεν έννοούσε ν' αντιμετωπίσει το αναπόφευκτο, να λήση χωρίς την αγάπη του Ντέβιντ. Καμιά άλλη απ' αυτήν δεν είχε δικαιώματα πάνω του!

«Οχι, ήταν αποκλειστικά δικός της! Καμιά δε θα της τον έπαιρνε... Κανείς προίτη δε θα άνοιξε ποτέ διάπλατα την καρδιά του, όσο ο Ντέβιντ στα γράμματα που της έστελνε άλλοτε. Πώς μπορούσε να πετάξει μια τέτοια αγάπη, για λίγα χρόνια μπροστά κι' ασήμαντα;...»

«Ήταν η τραγικότερη στιγμή της ζωής της, όταν είδε χτες το βράδυ τη Νίτα στην αγκαλιά του Ντέβιντ, με τα χείλια της κολλημένα στα δικά του, μεθυσμένη απ' τα χάδια του...»

«Η σκληρή αυτή της κομμάτισε την καρδιά, καθώς

την κύτταζε απ' το κατόφλι της μισοσκότεινης κάμαρας. Ένοιωσε το αίμα να κυλάει στις φλέβες της καρδιάς κι' ύστερα κρύο...»

Πρέπει ναχε άρχισει από καιρό ο κρυφός δεσμός τους. Άλλο ήταν όμως να το υποψιάζεται άόριστα κι' άλλο να το δει με τα μάτια της...»

Μά όχι, δε μπορούσε ο Ντέβιντ ν' αγαπήσει έτσι τη Νίτα! Η ψυχή του άνηκε σ' αυτή, στη Μάργκαρετ. Δεν το καταλάβαινε όμως, Τον είχαν πασάσει τα δροσερά νεύρα της Νίτας — αυτά που δεν είχε γνωρίσει ποτέ στη γυναικεία του.

Άλλα η Μάργκαρετ έλεγγε με το νου της πως τα μάτια της μπορούσαν να λάμπουν με τέτοια φλόγα, που να τον κάνουν να ξεχάσει όλες τις Νίτες του κόσμου...»

Ναί, θα τον έκανε να νοιώσει και πάλι τη δύναμη της αγάπης της... και να θελήσει να της ξαναγράψει γράμματα φλογερά, σαν αυτά που είχε τώρα μπροστά της!

... Μά όχι, ποτέ πια δε θα της ξαναγράψει ο Ντέβιντ. Η άνοητη αυτή ελπίδα, που είχε γεννηθεί για μια στιγμή στην καρδιά της, την έκανε ν' αναποιώσθη.

Αποφεύγοντας να κυττάει προς την πολυθρόνα, όπου βρισκόταν ξεπληρωμένος ο Ντέβιντ με τα μάτια κλειστά, πήγε ως το τηλέφωνο και πήρε έναν αριθμό. Δεν αναγνώριζε ούτε η ίδια τη φωνή της, όταν ζήτησε τη Νίτα.

— Ναί, εγώ είμαι, απάντησε εκείνη απ' την άλλη άκρη του σύρματος. Ποιά είσαστε;

«Η Μάργκαρετ Νόρθ. Η Νίτα βουδάρθηκε ξαφνικά. «Επειτα από μερικές στιγμές, η Μάργκαρετ τη ρώτησε, μ' ελαφρύ τόνο: — Είχατε ραντεβού απόψε με τον άντρα μου;»

— Δεν ξέρω τί μου λέτε!... τοαύλιζε η άλλη. Δεν καταλαβαίνω...»

— «Αν θέλετε να τον δείτε, συνέχισε η Μάργκαρετ, πρέπει ναρθέτε εδώ τώρα άμέσως, πριν σπάσει η άστυνομία...»

— «Η άστυνομία;... φώναξε η Νίτα, τρουακμένη. — Ναί. Θα τους πάσω τώρα στο τηλέφωνο... Θα τους ειδοποιήσω πως σκότωσα τον άντρα μου, εδώ και μία ώρα! πέρδανε η Μάργκαρετ με άραυμένη φωνή.

Κι' έκλεισε το τηλέφωνο... ΤΕΑ ΚΡΑΣΝΕΡ

Ψάχνουν στις ύπνόμενες

Στο Παρίσι λειτουργεί μια ειδική υπηρεσία, που ψάχνει για τα αντίκρισμα, που έχουν πέσει μέσα στις ύπνόμενες των δρόμων. Όταν κάποιος αναφέρει πως έχασε κάτι τι μ' αυτό τον τρόπο (πράγμα που συμβαίνει εκατό φορές την ημέρα το λιγότερο), μια ομάδα από τρία άτομα, ένοχισμένα με ψηλές μπότες, ηλεκτρικά φανάρια και κατάλληλα εργαλεία, κατεβαίνει στις ύπνόμενες κι' αρχίζει να ψάχνει στην περιοχή που της υπέδειξαν.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πιχάντικο ρεπορτάζ

Το σατιρικό σκέτος για την εξέλιξη του χορού, που έγραψε ο κ. Γιώργος Τσαβέλλας, για την χοροσπερίδα της «Ελληνικής Μέρης» κατασκευασθείσα σκηνή, αποκλειστικά έρασι τέχνες είχε ένα ιδιαίτερο ενδιαφέρον.

Το σκέτος παρουσίαν με τετράστιχα δυ έπιλεκτα μέλη της αθηναϊκής κοινωνίας.

Ιδιαίτερα χειροκροτήθηκε στο βάθος και το ταγκό η κ. Νάντια Ρήζ.

Το σκέτος αυτό, τόση είχε επιτυχία, ώστε επαναλήφθηκε μετά το χορό, σαν ανεξάρτητη φιλοπρωτικό σκέτος.

Το θέατρο της πλατείας Συντάγματος, ή λειτουργία τον έρχόμενο χειμώνα, όπως κι παλαιότερα σά θέατρο πρόσας.

Επί κεφαλής του νέου θιάσου, θα είναι η μεγάλη πρωταγωνίστρια της σκηνής, κ. Κ. Κ. και την Μιράντα. Στον ίδιο θίασο θα συμπαρά η επίσης και ο Αλέκος Αλεξανδράκης.

Στο μεταξύ, συνεχίζονται με ένταση θεατρική περίοδο.

Πρώτο απ' όλα τα θερινά θέατρα, θα άνοιξη το «Σαμαρτζή» έντελως άγνωριστο, με νέες καθίσματα και νέα τέτα.

Στο θέατρο της οδού Καρόλου, ο θίασος του κομικού Μίμη Φωτόπουλου, με πρωταγωνίστρια την «Αννα Κυριακού», θα εγκαινιάσει τις σαιζόν, με τη νέα κομωδία των κ.κ. Τσιφούρη και Π. Βασιλειάδη «Ο καλός σας άγγελος».

Λίγο άργότερα θα άνοιξη το «Ερίδατο», ή γνωστός κινηματογράφος της Κυψέλης, ήπειτα από ριζική ανακαίνιση με νέο έξωστη κι, διπλές σειρές θεωρείου, θα λειτουργήσει ήτοι ως μουσικό θέατρο.

Στο «Ερίδατο» θα εμφανιστεί νέος μεγάλος ή, πεπεισμένος θίασος, με έπι κεφαλής την Ντίτη Τζηροστό, τον Σταυρίδη, τον Κώστα Χο, Άλβα και το χορευτικό ζευγάρι Λίνα Άλμα, Φλερό.

Ο νέος θίασος θα εγκαινιάσει την καλοκαιρινή σαιζόν με μια καινούργια έπιθεώρηση, που γράφουν ο Πάωλ Νόρ μαζί με το Γιώργο Γιαν, νακόπουλο, με τον τίτλο «Αθήνα του 1958».

Το θέατρο Βέμπο έχει, άλλω, μετὰ η «Σταυρίδα 288», θα παρουσιάσει έξέτος ή έπίσης πρωτότυπο έργο με τον τίτλο «Ερπιδώ», ή υπόθεσι του οποίου θα εξελίσσεται, ή πάνω στο ήρωικό κέντρο «Βασίλισσα Φρειδερίκη».

Λίγο άργότερα θα άνοιξη έπίσης το «Περροκέ», το θέατρο της κ. Κατερίνας, το θέατρο του Πάρκου και το θέατρο του Έθνικού Κη.

Εκτός από τη Βένα Βλαχοπούλου, που φεύγει την άλλη βδομάδα με συμβόλαιο για την Γεν. Ευρώπη, μια άκομη τραγουδίστρια φεύγει για την Ευρώπη.

Πρόκειται για τη Μαίρη Ντόλτσι που προσκλήθηκε από τον εκπρόσωπο της «Ελληνικής Λέσχης του Λονδίνου», για να εμφανιστεί ήτι ένα έβημα, στην άγγλική πρωτεύουσα.

Η γνωστή χορεύτρια, Άννα Βλαστού, ήτι δώση τον άλλο μήνα ένα πολύ ένδιαφέρον ήτι σιτάλ στο θέατρο «Κοτοπούλη».

Δυο καλλιτεχνικοί γάμοι, άναγγέλθηκαν ήτι περασμένη βδομάδα:

Στη Ρόμη ο άλλοτε χορευτής της Λυρικής Σκηνής Λάκης Βαράζος, έτέλεσε τους γάμους του με τη γνωστή χορεύτρια της Ίταλίας, Μαίρη Πετρίλγιο.

Επίσης ή χορεύτρια Άννα Μαρία, έτέλεσε τους γάμους της εδώ, με τον δικηγόρο κ. Ε. Ευθυμίου.

Δυο καινούργια άστέρια του τραγουδιού, παρουσιάζονται στον καλλιτεχνικό ήλιο: — Η Έρφη Παυταζή, με φαινοτάτη θερμή φωνή, που σημείωσε έξέτος τις μεγάλες επιτυχίες, ήτι έπειτα από μια πορεία, άπέναντι στην οποία βρίσκεται ο «Άγιος Λίβος», άπασα τον σκεπασμα του Θείου Μνημείου. Πλάι είναι σκαλισμένο το ήτι το Ευαγγέλιον: «Άγγελος Κυρίου, καταβάς εξ ούρανο, άπέκλυσε τον λίβον εκ της θύρας του μνημείου».

Πάνω από την είσοδο, είναι σκαλισμένη με βυζαντινό ρυθμό, σέ μάρμαρο, ή «Αναστάσις, μέσα σε δυο κλάδους. Μιά έπιγραφή λέει: «Δεύτε ήδετε τον Τόπον, όπου έκειτο Κύριος».

Ο Ναός έχει μήκος 2 μέτρα και πλάτος 1μ.76. Προς τα δεξιά είναι ο Τάφος του Χριστού, σκαλισμένος πάνω και μπρος, δυο λευκά μάρμαρα. Πάνω απ' τον Τάφο, στο βορεινό τοίχο, βρίσκεται καλλιμένο ένα μεγάλο μάρμαρο, με σκαλισμένο το σώμα του Χριστού, που άνοσταίνεται από τον Τάφο. Στις άλλες πλευρές του μνημείου άπάρχουν άγγελοι, κρατώντας το στέμμα του «Βασιλέως των Ουρανών», ήτι το Ευαγγέλιον, κλπ.

Ο Ναός φωτίζεται πάντα με 43 χρυσές καντήλες, από τις όποιες 13 άνήκουν στους Ορθόδοξους, 13 στους Καθολικούς, 13 στους Άρμενίους και 4 στους Κόπτες. Κάπου δε και 3 λαμπάδες άνάμικτες,

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ΧΙΛΙΑΔΕΣ είναι οι προσκυνηταί, που έτοιμάζονται να έπισκεφθούν κι, έφες τους Άγίους Τόπους. Η έπισκεψη αυτή θα τους δώσει την εύκαιρία να δούν πολλά ένδιαφέροντα. Το Σπήλαιο της Βηθλέμ είναι μικρό, έν μέρει φυσικό κι' έν μέρει τεχνητό. Οι πρώτοι χριστιανοί, για να το προσφύξουν, έχτισαν πάνω απ' αυτό μία εκκλησία. Οι τοίχοι του Σπηλαίου και οι φυσικοί βράχοι, είναι σκεπασμένοι με πολυτελή υφάσματα. Απ' το βόλο του κρέμονται άπειρες χρυσές και διαμαντοστόλιστες καντήλες, που καίνε νύχτα-μέρα. Στη θέσι της Γεννήσεως άπάρχει ένα άσημένο άστρο, πανμπαλαίο άφίερωμα, ήτι ή λατινική έπιγραφή: «Εδώ γεννήθηκε ο Ίησους Χριστός εκ της Παρθένου Μαρίας».

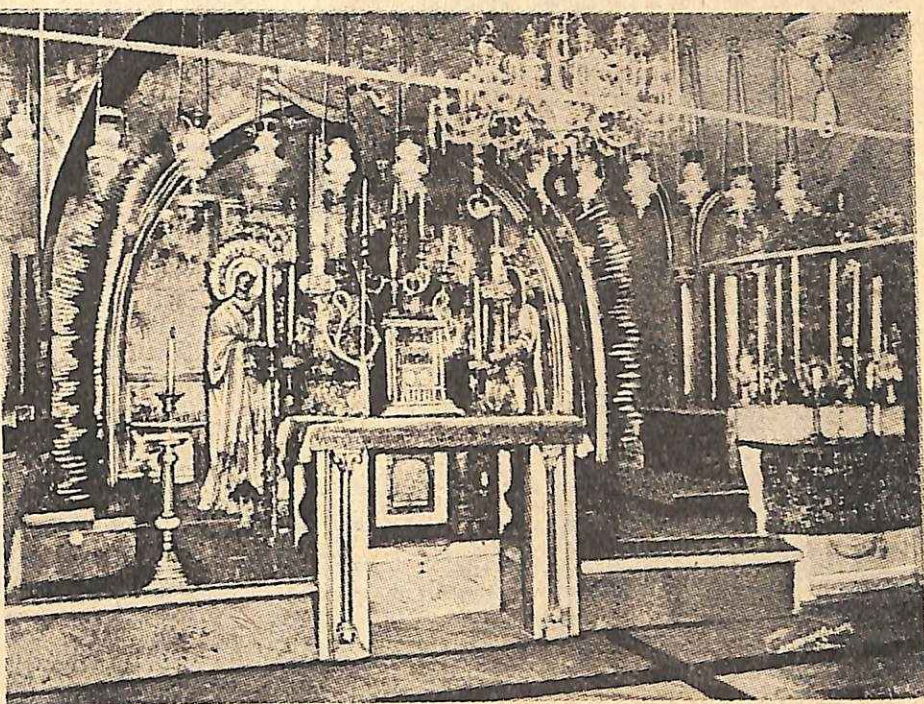
Στη δεξιά πλευρά του, μέσα στο βράχο, άπάρχει ή φάτιν των άλόγων, όπου ή Θεία Μητέρα άπέθεσε το Βρέφος. Κοντά ύψώνεται ένας βράχος, δείχνοντας τη θέσι, όπου γονάτισαν οι Μάγοι. Λίγο πιο πέρα, βρίσκεται το «Σπήλαιο της Γαλοχίας», όπου, κατά την παράδοση, κατέφυγε ή Παναγία, ένά ο Ίωσήφ προετοίμαζε τη φυγή τους στην Αίγυπτο. Άπάρχει δε ή πασάδοσι, ήτι σε μία στιγμή, που ή Παρθένος βούκινα το Θείο Βρέφος, έπεσαν λίγες στάλες κάτω στο Σπήλαιο. Έτσι και σήμερα άκόμη οι γυναίκες, που στερείται το γάλα τους, ξύνουν το λιθάρι εκείνο και πίνουν στο νερό τη σκόνη του, πιστεύοντας, ήτι θα το ξαναποκτήσουν.

Έδδομήντα χρόνια μετά Χριστόν, ο αυτοκράτορας των Ρωμαίων Τίτος, κατέστρεψε τα Ίεροσόλυμα. Όταν ξαναχτίστηκε ή πόλι, φαινόταν άκόμη ο μικρός λόφος Γολγοθας, όπου σταυρώθηκε ο Χριστός.

Στα 326, με διαταγή του αυτοκράτορα Κωνσταντίνου, ο λόφος κατασράθηκε κι' από κάτω βρέθηκε ο Τάφος του Σωτήρος. Στη θέσι αυτή χτίστηκε ο Ναός της Αναστάσεως, μέσα στον οποίο κλείστηκε κι' ο Πανάγιος Τάφος.

Στα 450, ή αυτοκράτειρα Εύδοκία ήγειρε στα Ίεροσόλυμα, έχτισε την εκκλησία του Άγίου Στεφάνου, πτωχοκομεία, μοναστήρια, και άφρόντισε για το Ναό της Αναστάσεως.

Στα 637, ο ναός έπαθε μεγάλες ζημιές από τον Ομάρ και στα

Ο Γολγοθας, ο τόπος όπου στήθηκε ο Σταυρός.

μία από κάθε δόγμα. Δυο «κανδηλάνφτες του Παναγίου Τάφου», που λαμβάνουν έπίσημα ήτι προσκυνηταί, φυλάνε μήπως ήτι κανένα κομμάτι από τον Άγιο Λίβον ή από τα γύρω μάρμαρα... Ο Ναός της Αναστάσεως, ως οικοδόμημα, μπορεί να θεωρηθεί στο μέγεθος, τον πλούτο και το διάκοσμο, ως ένας από τους μεγαλύτερους ναούς της Χριστιανισμένης.

Την ημέρα ο προσκυνητής μπαίνει στο Ναό από μία μόνο πύλη, που λέγεται Άγία Πόρτα και που είναι φτιαγμένη από κυπαρισσόξυλο. Άπό μέσα είναι καπνισμένη με σιδερένιες πλάκες. Τα δυο όρτια της είναι σιδερένια κι' έχουν αράβικες έπιγραφές: «Απόλαυσε τον πόθο σου, προσκυνητή, Έστειλε στη χαρά του Κυρίου, στον πολυφύλο ούρανο».

Προς άνατολάς άπάρχει άλλη πύλη, φραγμένη. Κι' οι δυο αυτές πόρτες έχουν δεξιά κι' άριστερά 11 κολώνες από μάρμαρο λευκό μένη. Κι' οι δυο αυτές πόρτες έχουν δεξιά κι' άριστερά 11 κολώνες από μάρμαρο λευκό μένη. Κι' οι δυο αυτές πόρτες έχουν δεξιά κι' άριστερά 11 κολώνες από μάρμαρο λευκό μένη.

Προς άνατολάς άπάρχει άλλη πύλη, φραγμένη. Κι' οι δυο αυτές πόρτες έχουν δεξιά κι' άριστερά 11 κολώνες από μάρμαρο λευκό μένη. Κι' οι δυο αυτές πόρτες έχουν δεξιά κι' άριστερά 11 κολώνες από μάρμαρο λευκό μένη.

Προς άνατολάς άπάρχει άλλη πύλη, φραγμένη. Κι' οι δυο αυτές πόρτες έχουν δεξιά κι' άριστερά 11 κολώνες από μάρμαρο λευκό μένη. Κι' οι δυο αυτές πόρτες έχουν δεξιά κι' άριστερά 11 κολώνες από μάρμαρο λευκό μένη.

Προς άνατολάς άπάρχει άλλη πύλη, φραγμένη. Κι' οι δυο αυτές πόρτες έχουν δεξιά κι' άριστερά 11 κολώνες από μάρμαρο λευκό μένη. Κι' οι δυο αυτές πόρτες έχουν δεξιά κι' άριστερά 11 κολώνες από μάρμαρο λευκό μένη.

Προς άνατολάς άπάρχει άλλη πύλη, φραγμένη. Κι' οι δυο αυτές πόρτες έχουν δεξιά κι' άριστερά 11 κολώνες από μάρμαρο λευκό μένη. Κι' οι δυο αυτές πόρτες έχουν δεξιά κι' άριστερά 11 κολώνες από μάρμαρο λευκό μένη.

Προς άνατολάς άπάρχει άλλη πύλη, φραγμένη. Κι' οι δυο αυτές πόρτες έχουν δεξιά κι' άριστερά 11 κολώνες από μάρμαρο λευκό μένη. Κι' οι δυο αυτές πόρτες έχουν δεξιά κι' άριστερά 11 κολώνες από μάρμαρο λευκό μένη.

Προς άνατολάς άπάρχει άλλη πύλη, φραγμένη. Κι' οι δυο αυτές πόρτες έχουν δεξιά κι' άριστερά 11 κολώνες από μάρμαρο λευκό μένη. Κι' οι δυο αυτές πόρτες έχουν δεξιά κι' άριστερά 11 κολώνες από μάρμαρο λευκό μένη.

Προς άνατολάς άπάρχει άλλη πύλη, φραγμένη. Κι' οι δυο αυτές πόρτες έχουν δεξιά κι' άριστερά 11 κολώνες από μάρμαρο λευκό μένη. Κι' οι δυο αυτές πόρτες έχουν δεξιά κι' άριστερά 11 κολώνες από μάρμαρο λευκό μένη.

Προς άνατολάς άπάρχει άλλη πύλη, φραγμένη. Κι' οι δυο αυτές πόρτες έχουν δεξιά κι' άριστερά 11 κολώνες από μάρμαρο λευκό μένη. Κι' οι δυο αυτές πόρτες έχουν δεξιά κι' άριστερά 11 κολώνες από μάρμαρο λευκό μένη.

Προς άνατολάς άπάρχει άλλη πύλη, φραγμένη. Κι' οι δυο αυτές πόρτες έχουν δεξιά κι' άριστερά 11 κολώνες από μάρμαρο λευκό μένη. Κι' οι δυο αυτές πόρτες έχουν δεξιά κι' άριστερά 11 κολώνες από μάρμαρο λευκό μένη.

Προς άνατολάς άπάρχει άλλη πύλη, φραγμένη. Κι' οι δυο αυτές πόρτες έχουν δεξιά κι' άριστερά 11 κολώνες από μάρμαρο λευκό μένη. Κι' οι δυο αυτές πόρτες έχουν δεξιά κι' άριστερά 11 κολώνες από μάρμαρο λευκό μένη.

Προς άνατολάς άπάρχει άλλη πύλη, φραγμένη. Κι' οι δυο αυτές πόρτες έχουν δεξιά κι' άριστερά 11 κολώνες από μάρμαρο λευκό μένη. Κι' οι δυο αυτές πόρτες έχουν δεξιά κι' άριστερά 11 κολώνες από μάρμαρο λευκό μένη.

Προς άνατολάς άπάρχει άλλη πύλη, φραγμένη. Κι' οι δυο αυτές πόρτες έχουν δεξιά κι' άριστερά 11 κολώνες από μάρμαρο λευκό μένη. Κι' οι δυο αυτές πόρτες έχουν δεξιά κι' άριστερά 11 κολώνες από μάρμαρο λευκό μένη.

Προς άνατολάς άπάρχει άλλη πύλη, φραγμένη. Κι' οι δυο αυτές πόρτες έχουν δεξιά κι' άριστερά 11 κολώνες από μάρμαρο λευκό μένη. Κι' οι δυο αυτές πόρτες έχουν δεξιά κι' άριστερά 11 κολώνες από μάρμαρο λευκό μένη.

Προς άνατολάς άπάρχει άλλη πύλη, φραγμένη. Κι' οι δυο αυτές πόρτες έχουν δεξιά κι' άριστερά 11 κολώνες από μάρμαρο λευκό μένη. Κι' οι δυο αυτές πόρτες έχουν δεξιά κι' άριστερά 11 κολώνες από μάρμαρο λευκό μένη.

Προς άνατολάς άπάρχει άλλη πύλη, φραγμένη. Κι' οι δυο αυτές πόρτες έχουν δεξιά κι' άριστερά 11 κολώνες από μάρμαρο λευκό μένη. Κι' οι δυο αυτές πόρτες έχουν δεξιά κι' άριστερά 11 κολώνες από μάρμαρο λευκό μένη.

Προς άνατολάς άπάρχει άλλη πύλη, φραγμένη. Κι' οι δυο αυτές πόρτες έχουν δεξιά κι' άριστερά 11 κολώνες από μάρμαρο λευκό μένη. Κι' οι δυο αυτές πόρτες έχουν δεξιά κι' άριστερά 11 κολώνες από μάρμαρο λευκό μένη.

Προς άνατολάς άπάρχει άλλη πύλη, φραγμένη. Κι' οι δυο αυτές πόρτες έχουν δεξιά κι' άριστερά 11 κολώνες από μάρμαρο λευκό μένη. Κι' οι δυο αυτές πόρτες έχουν δεξιά κι' άριστερά 11 κολώνες από μάρμαρο λευκό μένη.

Προς άνατολάς άπάρχει άλλη πύλη, φραγμένη. Κι' οι δυο αυτές πόρτες έχουν δεξιά κι' άριστερά 11 κολώνες από μάρμαρο λευκό μένη. Κι' οι δυο αυτές πόρτες έχουν δεξιά κι' άριστερά 11 κολώνες από μάρμαρο λευκό μένη.

Προς άνατολάς άπάρχει άλλη πύλη, φραγμένη. Κι' οι δυο αυτές πόρτες έχουν δεξιά κι' άριστερά 11 κολώνες από μάρμαρο λευκό μένη. Κι' οι δυο αυτές πόρτες έχουν δεξιά κι' άριστερά 11 κολώνες από μάρμαρο λευκό μένη.

Προς άνατολάς άπάρχει άλλη πύλη, φραγμένη. Κι' οι δυο αυτές πόρτες έχουν δεξιά κι' άριστερά 11 κολώνες από μάρμαρο λευκό μένη. Κι' οι δυο αυτές πόρτες έχουν δεξιά κι' άριστερά 11 κολώνες από μάρμαρο λευκό μένη.

Προς άνατολάς άπάρχει άλλη πύλη, φραγμένη. Κι' οι δυο αυτές πόρτες έχουν δεξιά κι' άριστερά 11 κολώνες από μάρμαρο λευκό μένη. Κι' οι δυο αυτές πόρτες έχουν δεξιά κι' άριστερά 11 κολώνες από μάρμαρο λευκό μένη.

Προς άνατολάς άπάρχει άλλη πύλη, φραγμένη. Κι' οι δυο αυτές πόρτες έχουν δεξιά κι' άριστερά 11 κολώνες από μάρμαρο λευκό μένη. Κι' οι δυο αυτές πόρτες έχουν δεξιά κι' άριστερά 11 κολώνες από μάρμαρο λευκό μένη.

Προς άνατολάς άπάρχει άλλη πύλη, φραγμένη. Κι' οι δυο αυτές πόρτες έχουν δεξιά κι' άριστερά 11 κολώνες από μάρμαρο λευκό μένη. Κι' οι δυο αυτές πόρτες έχουν δεξιά κι' άριστερά 11 κολώνες από μάρμαρο λευκό μένη.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Κεχννός

Όποια τύχη έξαλλος και μοίρα σκανδαλώδης! Καθ' ήν στιγμήν οικιακός παρέμενον ρευμώδης κι' απ' ύψηλου ημβάνικον του κήπου την άλέαν έξαφνικώς μοι έφερον κομψήν έπιστολήν. Τήν ήνοιζον περικαρής με τρέμουσαν πην χείραν κι' έπληννον την αίγλην μου και την σφην μου πείραν. Καθ' όσον χαρίτι αυτών ή τύχη έπορεύθη κι' Ατρίς έστρουβουλόδεσσα σφοδρώς μ' έρωτεύθη. «Σας άγαπά, μοι έγραψαν, μ' αισθήματα άπτά και όσα καλά εις Ζαππειον άπόψε στας έπτά δι' έρωτας πυριφλεγείς και μάλλον ήρακλείους.» Και κάτωθεν: «Η Βούλα σου, με άσπασμούς χιλίους.» Κατόπιν τούτου έξαλλος και με χαράν μεγίστην βαλών το μβλε κοτούμιον κι' άφου έσενιάρισην άνεμενον της άγνωσης εν μέσω του Ζαππειου καταμέσους ές έρωτος και πλήρης αιορίπου. Πλην φευ! την Βούλαν άτυχώς άνέ- (μενον εις μάτην, ότε αντί της Ατρίδος την άφραν την έπνοατήν μοι έφεραν εις παις όυτι- (δανός) ήν άνανώσας έμεινον ο τάλας κε- (χηνός). «Μη δίδης βάθιν, γόντα εις τάς έπι- (στολέας, άφου, βρε βλάκα, πρόκειται περί... (πρωταπρίλεας, δι' ο καγώ την μέθοδον διαλέξας την (παγίαν) στην έσκαρσα, ρε νερό μου κι' εις (άλλα με ύγειαν!»

Ο ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Το άγαλμα της Μητρότης του γλύπτου Νίκου Σοφιαλάκη

ΤΟ ΘΗΛΑΣΜΑ ΚΙ' ΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ ΤΟΥ

Οι ιδιότητες του μητρικού γάλακτος

Το γάλα, γενικά είναι μία πληθώρα τροφή, γιατί περιέχει τόσες ουσίες, ώστε μονάχα μ' αυτό να μπορεί να πρόκειται θανάσιμα κάθε νεογνό στους πρώτους μήνες της ζωής του. Πραγματικά, στο γάλα βρίσκουμε πρωτεΐνες, λίπη, σάκχαρο, μεταλλικά άλατα, ένζυμα κι' άλλα άκόμη πολύτιμα συστατικά. Όσοσο η ποσότης της κάθε μίας απ' αυτές τις ουσίες, καθώς κι' οι σχέσεις, που έχουν μεταξύ τους, ποικίλλουν αρκετά, ανάλογα με τον οργανισμό απ' όπου προέρχεται το γάλα. Έπίσης, η σύνθεσι του γάλακτος έχει σχέσι και με την περίοδο του θηλάσματος. Άλλο δηλαδή είναι το γάλα των πρώτων μηνών κι' άλλο εκείνου των κατοπινών.

Ας πάρουμε ένα παράδειγμα, συγκρίνοντας το γάλα μίας γυναικας με το γάλα της αγελάδας. Το γάλα της αγελάδας είναι πιο πλούσιο σε πρωτεΐνες και πιο φτωχό σε λίπη και σε σάκχαρο. Γι' αυτό το λόγο, δεν επιτρέπεται να χρησιμοποιήσουμε για ένα νεογέννητο το γάλα της αγελάδας όπως είναι.

Έξ' άλλου, αν εξετάσουμε εργασιολογικά λίγο γάλα γυναικας, που το πήραμε κατά τον πρώτο μήνα του θηλάσματος, θα διαπιστώσουμε ότι η σύνθεσι του θα είναι διαφορετική από εκείνη, που θα δούμε να έχη το γάλα της ίδιας γυναικας κατά τον έβδομο μήνα του θηλάσματος. Το δεύτερο αυτό δείγμα θα είναι φτωχότερο σε θρεπτικά συστατικά. Γι' αυτόν δε ακριβώς το λόγο, η επισημή θεωρεί ανώφελη την παράτασι του θηλάσματος πέρα από τον έκτο ή το πολύ τον έβδομο μήνα.

Το γάλα, ωστόσο, δεν αποτελείται μονάχα από τις ουσίες αυτές, που εύκολα διαπιστώνεται η παρούσα τους με μιά εργαστηριακή εξέταση. Περιέχει και κάτι ειδικό, που κάνει ώστε το γάλα κάθε μητέρας να είναι ακριβώς το πιο κατάλληλο απ' όλα για το παιδί της.

Επίσης, στο μητρικό γάλα, υπάρχουν συστατικά, που χρησιμεύουν για την άμυνα του βρεφικού οργανισμού απέναντι στις μολυσματικές αφορώσεις. Έτσι, το μωρό που έχει την τύχη να θηλάζει απ' ευθείας από τη μητέρα του, θα παρουσιάζη κατά τους τρεις πρώτους μήνες μεγαλύτερη άνοχη στις επιθέσεις κάθε είδους μικροβίων.

Ας έρθουμε τώρα στους κανόνες του θηλάσματος. Το νεογέννητο αρχίζει να χρησιμοποιεί το μητρικό στήθος τριάντα έξη με σαράντα οχτώ ώρες μετά τη γέννα. Καλό θα είναι όμως μέσα με δώδεκα ώρες μετά τον τοκετό, ν' αρχίσουμε να δίνουμε στο βρέφος μικρές ποσότητες

αίσιου χαμομηλιού, έλαφρά ζαχαρωμένου και κλιαρού. Το υγρό αυτό είναι απαραίτητο, για να προλαρούμε την αφυδάτωσι στο νεογνό. Κατά την πρώτη περίοδο του θηλάσματος, τα «γεύματα» του νηπίου στο μητρικό στήθος θα γίνονται με διαλείμματα καπου τριών ωρών μεταξύ τους. Α' αρχίζουμε απο τις έξη το πρωί και έπειτα δίνουμε έφτα «γεύματα», όποτε το τελευταίο θα συμπίπτει με τα μεσάνυχτα. Έτσι, απο τα μεσάνυχτα ως τις έξη, η μητέρα μπορεί ν' αναπαυθεί.

Στους πρώτους ηλιωμούς, θα χρειαστεί αρκετή υπομονή. Η πιο καλή στασι για το θηλάσμα είναι η έξης: Η μητέρα να κασιση άνετα σε μιά καρέκλα, σπριζοντας τα πόδια σ' ένα σκαμνί. Έτσι θα μπορεί να κρατά καλά το μωρό στην αγκαλιά της, με το κεφαλάκι του αισθητά σφωμένο. Προσέχτε επίσης ν' αναπνεύετε ελεύθερα το νήπιο.

Το θηλάσμα δεν πρέπει να διαρκή πάνω απο οεκα πέντε με είκοσι λεπτά της ώρας. Παντως το οιστήριο του «γεύματος» θα το κανονισετε μονη σας, γιατί καθε μωρο έχει δικη του ταχύτητα στο θηλάσμα.

Μετα το «γευμα», πρέπει να κρατηθ το μωρο ορθο με το κεφαλάκι του στον ωμο σας.

Αν η μητέρα έχη άφθονο γάλα, θα δίνη και τα δυο στήθη στο βρέφος κατά τη διάρκεια κάθε θηλάσματος. Αν, απεναντίας, το γάλα της είναι μάλλον λιγοστό, θα δίνη το ένα στήθος.

Το νήπιο έχει ανάγκη, κατά τους πρώτους μήνες της ζωής του, μίας ημερησίας ποσότητας γαλακτος, που αντιστοιχεί περίπου σε εκατόν σαράντα γραμμάρια για κάθε κιλό του βάρους του. Δηλαδή, για ένα μωρο, που ζυγίζει τρία κιλά, θα χρειαστούν καθε μέρα τετρακόσια είκοσι γραμμάρια γαλακτος. Αυτή την ποσότητα, θα τη θηλάση το βρέφος μοιρασμένη κανονικά σε έφτα «γεύματα» στο 24ωρο.

Ένα πιο εύκολο λογαριασμό υπολογίζετε να κάνετε, αν υπολογισετε καθε θηλάσμα ως έξις. Δηλαδή, ζοντας τους δυο πρώτους αριθμούς του βάρους του βρέφους. Έτσι, αν ένα βρέφος ζυγίζει 3000 γραμμάρια —δηλαδή τρία κιλά—καθε θηλάσμα πρέπει να είναι 60 γραμμάρια, το διπλό του 30.

Το φυσικό θηλάσμα απαιτεί να λογαριαζουμε την ποσότητα γαλακτος, που έχει πάρει το νήπιο σε καθε «γευμα». Γι' αυτό είναι ανάγκη να κάνετε δυο ζυγίσματα του παιδιού: ένα πριν από το θηλάσμα κι' ένα κατοπιν. Η διαφορά θα δείξη ακριβώς το γάλα που ήπιε.

Ένα υγιές νήπιο πρέπει να παίρνη βάρος, κατά το πρώτο τρίμηνο, καπου διακόσια γραμμάρια τη βδομάδα. Για να ελέγχεται την ανάπτυξη του αν είναι κανονική, πρέπει να ζυγίζετε το μωρό νημν μιά φορά τη βδομάδα, πάντα την ίδια ώρα κι' αν είναι δυνατόν μετα την κένωσι του.

Έχετε, πάντως, υπ' όψι σας ότι η αύξησι αυτή του βάρους μπορεί να μην είναι σταθερή καθε βδομάδα, όποτε θα προσέχετε το συνολικό αποτέλεσμα από μήνα σε μήνα.

Η μητέρα που θηλάζει πρέπει να έχη υπ' όψι της και τα έξης: Ν' αποφεύγη την εξαντλητική κόυ, ρασι και να κανονισή έτσι τη ζωή της ώστε να είναι υγιεινή, ήσυχη κι' ομαλή. Άκόμη κι' οι μικροί, συνθησιμένοι εκνευρισμοί έχουν τον αντίκτυπό τους στο γάλα.

Τα φαγητά της πρέπει να είναι θρεπτικά, αλλά όχι βαρειά. Της αρκεί ένα τρίτο έπι πλέον από τη ποσότητα που συνήθιζε να τρώη πριν από την έγκυμοσύνη. Το πολύ φαγητό ζην έχει καθόλου ως συνήθεια περισσότερο γάλα. Τα είδη των φαγητών της πρέπει να παρουσιάζουν αρκετή ποικιλία κι' ίδιως να μη λείπουν τα φρούτα, τα χορταρικά κι' οι σολάτες. Πρέπει επίσης να πίνη περισσότερο απ' ό,τι συνήθως: γάλα και χυμούς φρούτων. Τα οινόπνευματώδη αποκλείονται. Στη δίαιτα της μητέρας, που θηλάζει, πρέπει τέλος ν' αποφεύγυνται τα λάχανα, τα σκόρδα, τα κρεμμύδια και τα σπαράγγια, γιατί δίνουν στο γάλα κάπως δυσάρεστη γεύσι, που μπορεί να κάνει το παιδί να μη το θέλη.

Τα πικάντικα τυριά τ' αλλαντικά και τα θαλασσινά μπορούν να προκαλέσουν τοξίνωσι στη μητέρα, με συνέπειες σοβαρές ακόμα και για το μωρό. Επίσης απαγορεύεται και το κάπνισμα.

— Καλέ έσείς είσατε δδοντογιάτρος! Τί μ' αφήσατε και γδύθηκα;
— Πρωταπριλιά σήμερα δεσποίνις, να μην κάνουμε και μιά φάρσα;
(Του Β. Χριστοδούλου)

— Τι άνόητο βρίσκεις και γελάς, αφού έδω και δυό ώρες με είδοποίησε η τηλεφωνήτρια, πώς θέλει να μου μιλήση η Σοφία Δόρεν!...

Δικαιολογημένη προσθήκη.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Δημιουργήθηκε από ένα φτωχό Έλληνόπουλο

Ο Γάλλος ιστορικός και δημοσιογράφος Ρενέ Πωλ γράφει σ' ένα βιβλίο του αφιερωμένο στην Ελλάδα ότι: «Μετα τον Παρθενώνα το περισσότερο γνωστό κτίριο στην Αθήνα για τους ξένους είναι το ξενοδοχείο της Μεγάλης Βρεταννίας».

Και πραγματικά το ξενοδοχείο αυτό, έπι ένα περίπου αιώνα, είναι το καλύτερο και μεγαλύτερο της Ελλάδος και ένα από τα διεθνούς φήμης ευρωπαϊκά ξενοδοχεία.

Η δημιουργία του οφείλεται σ' ένα φτωχό Έλληνόπουλο, το Στάθη Λάμψα.

Ο πατέρας του Λάμψα καταγόταν από τα Καλάβρυτα. Και όπως συμβαίνει σε όλους τους ορεινούς φτωχότοπους της Ελλάδος, που οι κάτοικοί τους ζητούν εργασία στην ξενιτιά, έτσι και ο Λάμψας έφυγε μικρός για τη Ρωσία. Εκεί παντρεύτηκε κι' ύστερ' από λίγα χρόνια ξαναγύρισε στην Ελλάδα. Έγκαταστάθηκε στην Αθήνα κι' άνοιξε ένα μικρό παπλωματάδικο. Το ένα από τα παιδιά του, το Στάθη, τον έβαλε σε ηλικία 10 χρόνων να δουλεύη σ' ένα μπακάλικο της οδού Έρμου.

Στο σημερινό έμπορικό δρόμο της Αθήνας, με τα πολυτελή καταστήματα του γυναικείου λούσου, όπου καθώς έγραφε παλαιός δημοσιογράφος (το αλφινον θηλυ πορεύεται εις το καθημερινόν προσκυνήμα των ιδιοτροπιών του συρμού...) υπήρχαν τον περασμένο αιώνα και, μπακάλικα. Και κατά τη συνήθεια της εποχής είχαν εκτεθειμένον στο δρόμο τα βαρέλια με τον ταραμά, τις σαρόνδες, τις έλνες και τα άλλα «εύοισμα» είδη της μπακαλικής. Και ο μικρός Λάμψας, πότε διαλαλούσε στην πόρτα του μπακάλη τις «μοσχομυρωδότες σαρόνδες» και πότε πήγαινε τα ψώνια στα σπίτια των άφεντικών.

Πελάτης του μπακάλικου της οδού Έρμου ήταν και η κουζίνα των βασιλικών ανακτόρων. Και κάθε πρωί ο Λάμψας φορτωμένος με το ζευγάρι έφερνε στο παλάτι τις παρωξιές του αρχιμάγειρου, ενός Γάλλου, που συμπάθησε το Λάμψα και τον πήρε μαρμιτόνι στη βασιλική κουζίνα.

Έκει ο μικρός Στάθης έδειξε μεγάλη επιμέλεια και κλίσι στη δουλειά του. Και μιά ήμερα, που είδε τον κλειδούχο της βασιλίσσας Μεσολά του είπε:

— Αφέντη μου, άντ'ι να φέρνεται ξένους μάγειρους στο παλάτι, γιατί δε στέλνεται έμένα στο Παρίσι να τελειοποιηθώ και να με χρησιμοποιήσετε κατοπί;...

Ο Μεσολάς, που συμπάθησε το Λάμψα, τον έστειλε με έξοδα του ανακτορικού ταμείου σ' ένα από τα καλύτερα εστιατόρια του Παρισιού, τη «Μαϊζόν Ντορέ», για να τελειοποιηθώ στη μαγειρική και την ξενοδοχειακή τέχνη.

Στα 1873 έφτασε στο Παρίσι ο Σάθης της Περίας Ναυρεδδίν. Ήταν ένας προοδευτικός σάχης, που θέλησε να εκπολιτίση τον τόπο του, μεταφέροντας τον ευρωπαϊκό πολιτισμό. Γι' αυτό έκανε μιά μεγάλη περιόδια στη Δυτική Ευρώπη για να μελετήση τα ζητήματα.

Πολλά ανέκδοτα διηγούνται για την περιόδια εκείνη του σάχη και του πρωθυπουργού του. Κι' έγραψαν τότε οι έφημερίδες ότι στη συνουσία που δόθηκε στην Όπερα των Παρισίων προς τιμήν του τονώπησαν στο τέλος αν ήθελε να επαναλάβουν κανένα κομμάτι. Ο σάχης τους ζήτησε να παίξουν το πρώτο από τα πρόγραμμα.

Όταν όμως η μουσική άρχισε να παίζη, ο σάχης με κάποια άπορία είπε ότι ο Γάλλο πρωθυπουργό, που ήταν δίπλα του:

— Μα έγώ, δε ζήτησα αυτό. Το πριν από αυτό είχα ζήτησει.

— Μεγαλειότατε, του είπε ο Γάλλος πρωθυπουργός, πριν από το κομμάτι αυτό οι μουσικοί συνόριζαν τα όργανα τους... φαίνεται πως έπρεπε περισσότερο στο σάχη!

Μεταξύ των άλλων καινοτομιών, που θα είσσης ο σάχης στη χώρα του ήταν η λαμπητόμη.

Ός τότε στην Περία τους καταδικασμένους σε θάνατο τους «παλούκωναν». Ζήτησε, λοιπόν, ο Ναυρεδδίν από τη γαλλική κυβέρνησι να παραστή ο πρωθυπουργός του σε μιά εκτέλεσι, για να ιδή πώς λειτουργούσε το μηχανήμα της λαμπητόμης. Και όταν έπρεπε πρωθυπουργό ο Γάλλος υπουργός της Δικαιοσύνης τον Πέρση έτοιμα για την εκτέλεσι και έζηγησαν στον σάχη.

Όλα ήταν έτοιμα για την εκτέλεσι και έζηγησαν στον Πέρση πώς θα λειτουργούσε η λαμπητόμη.

— Όχι, αυτόν του νέου, αλλά εκείνου του παλινόγερου να κόψετε το κεφάλι!...

Κι' έδειξε με το χέρι του το γενικό εισαγγελέα, που κατά καθήκον παρίστατο στις εκτελέσεις.

Είχε νομίσει πως θα έκοθαν έναν άνθρωπο για κατήρι του και για να του δείξουν πως θα λειτουργούσε η λαμπητόμη!

Η επίσκεψι όμως του σάχη στο Παρίσι υπήρξε αποφασιστική για το Στάθη Λάμψα.

Ένας μεγάλος τραπεζίτης, ο Αρμάνδος Όππενχάιμ, που μαζί με τον Ρόταιλντ έθεωρούντο οι πλουσιώτεροι άνθρωποι της Γαλλίας, επρόκειτο να δώση γεύμα στο μέγαρο του προς τιμήν του σάχη. Και παρήγγειλε το γεύμα στη «Μαϊζόν Ντορέ». Είπε όμως στο διευθυντή της πως έπρεπε να έχη στο μενού και πηλάφι, κατά το έθιμο των μουσουλμάνων.

Ο διευθυντής της «Μαϊζόν Ντορέ» ρώτησε το Λάμψα αν ήξερε να φτιάξη πηλάφι. Κι' εκείνος του είπε να τον αφήση να ετοιμάση όχι μόνο το πηλάφι αλλά και ολόκληρο το γεύμα του σάχη με κουζίνα ανατολίτικη και γαλλική μαζί. Έτσι κι' έγινε. Τα φαγητά που ετοιμάσε ο Λάμψας κατέπληξαν το σάχη και τον αμφιτρύονά του Όππενχάιμ. Και ο Γάλλος τραπεζίτης ζήτησε το Λάμψα για αρχιμάγειρο στο μέγαρό του.

— Δέ μπορώ να δεχτώ, του είπε, ο νεαρός Έλληνας, γιατί εκείνοι, που μ' έστειλαν εδώ για να τελειοποιηθώ στη μαγειρική, έχουν εσδέψει χρήματα για μένα. Και πρέπει να γυρίσω πίσω να τους υπηρέτησω...

— Θα σου δώσω τα χρήματα που εσδέψαν να τα επιστρέψης, του είπε ο Όππενχάιμ και παρακάλεσε τους να σέ αφήσουν στο Παρίσι, όπου θα προσδεύσης περισσότερο.

Ο Λάμψας έγραψε στο Μεσολά κι' εκείνος του έδωσε την άδεια να μείνη στο Παρίσι και του χάρισε και τα χρήματα, που είχε δώσει ως τότε το βασιλικό ταμείο. Στο μέγαρο Όππενχάιμ ο Λάμψας έμεινε τέσσερα χρόνια. Έγινε «μαίτρ ντ' ότέλ» κι' άρχισε να κάνει περιουσία από το μεγάλο μισθό, που έπαιρνε και τα «τυχερά» που είχε.

Έτοιμαζόταν ν' άνοιξη πλέον δικό του εστιατόριο στο Παρίσι, όπου υπολόγιζε ότι σε λίγα χρόνια θα γινόταν πλούσιος. Θυμήθηκε όμως και την πατρίδα του και κατέβηκε να ιδή τους δικούς του στην Αθήνα.

Την εποχή εκείνη τρία ήταν τα καλύτερα ξενοδοχεία της ελληνικής πρωτεύουσας, γύρω από την πλατεία του Συντάγματος: (Το Ξενοδοχείο των Ξένων), της «Αγγλίας» και η «Μεγάλη Βρεταννία», στην ίδια θέση με την τωρινή.

Οι διευθυντές των ξενοδοχείων μαζεύονταν καθε μέρα στο καφενείο της πλατείας και συζητούσαν επί ώρες για την πολιτική και τα άλλα «φλέγοντα ζητήματα» της ήμερας, που τους ένδιωξαν πολύ περισσότερο από τις επιχειρήσεις τους.

Στη συντροφιά των ξενοδόχων προστέθηκε και ο περαστικός από την Αθήνα Λάμψας. Τους υποδείκευε ωριμένα πράγματα, που θα βελτιώναν την κατάσταση των ξενοδοχείων και θα βοηθούσαν τον ανύπαρκτο τότε ελληνικό τουρισμό.

Και μιά μέρα, που τους έλεγε πως έπρεπε να λειτουργή μιά ξενοδοχειακή επιχείρησι ο διευθυντής του «Ξενοδοχείου των Ξένων» Σταμπουλόπουλος, που είχε και το καλύτερο από τα τέσσερα του είπε περιαστικά:

— Όριστε! Ήρθε και ο κύριος από τα Παρίσια να μας μάθη την τέχνη του ξενοδόχου!

Άναψε το μωραϊκό πείσμα του Λάμψα. Κι' αποφάσισε να μείνη οριστικά στην Αθήνα για να τους μάθη, ακριβώς, την τέχνη του ξενοδόχου.

Ο Λάμψας συνεταίριστηκε τότε (1878) με το Σάββα Κέντρο, που είχε το ξενοδοχείο της «Μεγάλης Βρεταννίας», που βρισκόταν στο ωραίο κτίριο της πλατείας του Συντάγματος, που καταστράφηκε τελευταία και κτίζεται τώρα μεγαλύτερο στην ίδια θέση.

Μέσα σε λίγα χρόνια η «Μεγάλη Βρεταννία» άλλαζε όψη. Σημειώνει μεγάλη πρόοδο, χάρη στο Λάμψα, και τερματίζει κέρδη. Και όταν ο Κέντρος πέθανε το 1888 ο Λάμψας πρότεινε στη χήρα του συνεταίρου του η να του δώση 200 χιλιάδες δραχμές και να φύγη από την επιχείρησι, η να της δώση εκείνος 300 χιλιάδες και να μείνη μόνος. Η Κέντρο ευχαρίστησε δέχτηκε τις 300.000. Και ο Λάμψας από τότε έμεινε μόνος διευθυντής του ξενοδοχείου και σε λίγα χρόνια έγινε και ιδιοκτήτης του.

Άλλα ο Λάμψας δεν περιωρίστηκε μόνο στη δημιουργία του μεγαλύτερου ελληνικού ξενοδοχείου. Ύπηρεζε κι' ένας φιλόανθρωπος, που τον πλούτο του τον έχρησιμοποίησε και για κοινωνικές σκοπούς.

Εκτός από τις άλλες δωρεές του έκτισε και συντηρεί με κληροδοτήματα του τη μεγάλη πτέρυγα του Πρωκομείου, που είναι γνωστή ως «Ευνηρίας Πρόνοια Μαργαρίτας και Ευσταθίου Λάμψα».

Η σταδιοδρομία του είναι ένα ωραίο παράδειγμα προόδου και εξέλιξης.

Ε. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Στάθης Λάμψας, ο δημιουργός του ξενοδοχείου της «Μεγάλης Βρεταννίας».

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ : Νέος ἀπ' τοὺς χιλιάδες νέους, πού περνοῦν τὴ ζωή του ἀμέριμνα μὲ ὅλα λεπτὰ τοῦ μπαμπά. Κοιμῶς φυσικά, εὐθυμὸς φυσικά, καλὸς χορευτὴς φυσικά. 27 χρόνων. **ΠΑΝΟΣ** : Νέος κι' αὐτός, φίλος καὶ παλιὸς συμμαθητὴς τοῦ Ἀριστείδου, διδάκτωρ τῶν φυσικομαθηματικῶν, πού διατρέφει τὸ μπαμπά, γέρο συνταξιόχο, τὴ μαμά καὶ δυὸ ἀδερφές. **ΚΩΣΤΟΔΗΜΟΣ** : Βουλευτὴς, πρῶην ὑπουργός, 55 χρόνων.

Πρωταπριλιάς ΦΑΡΣΕΣ

Έλληνικές και Ξένες

Η ΠΡΩΤΗ 'Απριλίου είναι ή ή-μερα της ψευτιάς άκόμη και για τις εφημερίδες! Ας άναφάρουμε εδώ ένα πρωταπριλιάτικο ψέμα, που δημοσίεψε μία άθηναϊκή εφημερίδα τού 1885:

«Περί τήν 4ην μ. μ. ώραν εις τα προπύλαια τού Πανεπιστημίου γενήσεται τό μέγα έκλογικόν συλλαλητήριον, τό διενεργούμενον υπό τών υποψηφίων τής αντιπολιτεύσεως. Ύψισθώθησαν άρκετά όργανα εγκώρια διά να άποδίδουν διά τών ήκων των έθνικωτέρων χροών εις τήν δημύγειν. Άφού δε συνάχθη άρκετόν πλήθος, τότε άνιστάμενος πρώτος ό κ. Δμ. Καλλιφρονάς ό νεώτερος θ' άγορεύσιν προς τό κοινόν έπινών τήν πρόγραμμα έν γένει τού συνδυασμού. Ο κ. Ρόκκος Ήδωας θα λαλήσιν περί των έν τή πρόγραμμα δημοκρατικών ιδεών, οι δε κ. κ. Ράλλης και Λεβιδής θα λαλήσωσι περί των φόρων. Τήν προεδρείαν θα κατέχη έν άπουσία τού υφπαίου Δ. Καλλιφρονά, ό κ. Πετράκης.

«Ταύτα πάντα γενήσονται, έννοεί-ται, εάν ό καιρός έπιτρέψη. Έλθέτω όμως φροντίς και περί τού έναντίου, έν περίπτωσηί δε κακοκαιρίας, τό συλλαλητήριον γενήσεται έντός τού χειμερινού θεάτρου άναβαλλομένης δι' άλλην ήμέραν τής εις τας όδους διαδύσεως.

«Η είσοδος εις τό θέατρον, κατά τήν δευτέραν ταύτην περίπτωσιν, γένήσεται δι' είσιπτήριων χορηγουμένων δωρεάν εις τούς μόνον όσους δύναται τό θέατρον να περιλάβη!...

«Εξ άλλου, οι σπουδασταί τού Πολυτεχνείου τού Έλαινι «συνωμοτήσαντες» μέ μερικές εφημερίδες, έκαναν πρό έτών τούς κατοίκους τής φιλιανδικής πρωτεύσεως να τρέξουν μία πρώτη 'Απριλίου στό αεροδρόμιον τής πόλεως γιά να υποδεχτούν τόν... Τσάπλιν. 'Αντί γι' αυτόν όμως βήκη από κάπου τήν τελευταία στιγμή, μία φοιτητική μπάντα, παίζοντας εύθυμη μουσική.

«Άλλοι πάλι, που ξεγελάστηκαν από τό πρωτοπριλιάτικο ψέμα, συγκεντρώθηκαν έξω από τό ξενοδοχείο, όπου έπρόκειτο να καταλύσθ ό Σαρλώ στην είσοδο τού όποιου οι σπουδασταί είχαν τοποθετήσει μία έπιγραφή μέ τις λέξεις: «Καλωώριος Τσάπλιν»...

Τό 18ο αιώνα ζούσε στό Παρίσι κάποιος άναβούλης, που τόν έλεγαν Πουανσινέ. Τό σύνολό του, ή έκφορά του, οι κοθύνες του ήταν τέλειες, που όποιος τόν πλησίαζε δοκίμαζε άμέσως τόν πειρασμό να τού σκαρώσει μία φάρσα. 'Ετσι, μία πρωταπριλιά, οι φίλοι του κατώρρωσαν να τόν πείσουν, ότι κά-κιπατό του. Ο Πουανσινέ τόχαψε. Κι' όταν εκείνοι είδαν ότι έπίσσε ή ψευτιά τους, τού ξεφούρνιασαν και δεύτερη.

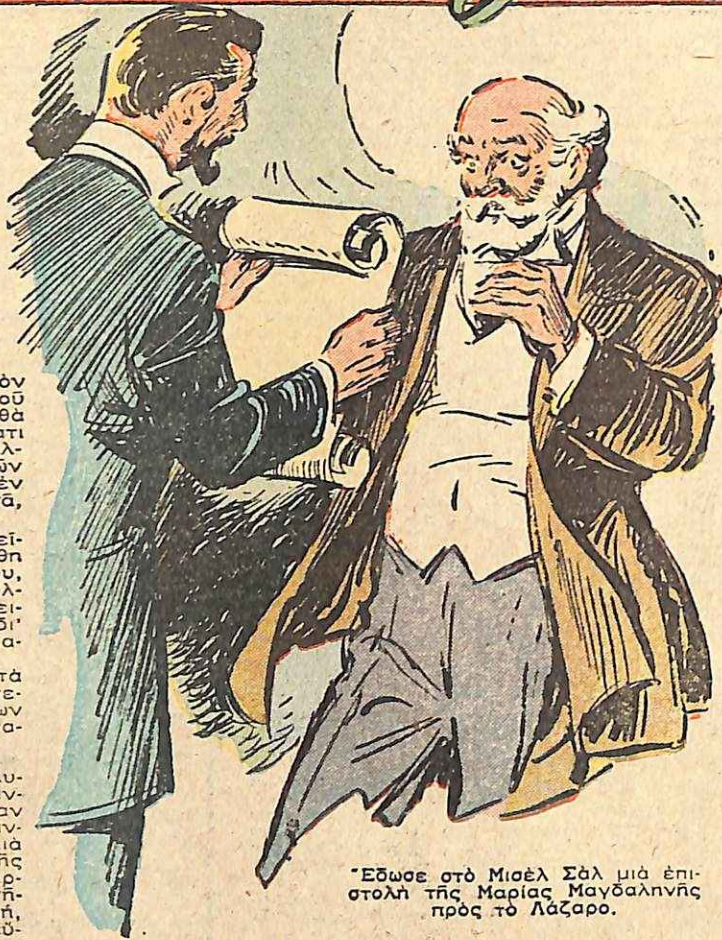
— Δε ή πορείς όμως να φύγης, τού είπαν, αν δεν μάθης πρώ-τα ρωσικά.

Κι' ό δυστυχής Πουανσινέ έπαυρε επί μήνες μαθήματα ρω-σικής, ενώ οι φίλοι του, που τού είχαν σκαρώσει τό πρωταπρι-Κι' όταν πια ό Πουανσινέ έμαθε τά ρωσικά, τού άποκάλυψαν τό δίπλό τους ψέμα...

Μά τό να σκαρώσει κανείς μία πρωταπριλιάτικη φάρσα σ' έναν άφελή δεν είναι δύσκολο πράγμα. Τό να κοροϊδέψη όμως κα-φίμως μαθηματικούς και σπουδαστές γεωμέτρης Μισέλ Σάλ, όταν συλλογής σπαγίων χειρών πράφω, κυριεύθηκε από τή μανία τής κεφαλί ήταν ικανό γιά όλα κι' ότι μπορούσε να διαβάσει, κι' σκέφτηκε μία πρωταπριλιά, θέλησε να τόν πειράξη και Μαρίας Μαγδαληνής πρός τό Λάζαρο!

Ο Σάλ δε σκέφτηκε καθόλου τήν πρωταπριλιά και μόλις είδε τήν έπιστολή, λιποθύμησε από τή συγκίνή του! Άλλά κρατούσε μονάχα γιά τό έαυτό του τις ιστορικές ανακαλύ-ψεις άνακρινών και σπουδαίων συναδέλφων. Έσπευσε όμως να Κι' εκείνοι δεν κρατήθηκαν και ξεσηκώντας ος γέλια, τού φα-νέρωσαν ότι έπρόκειτο γιά πρωταπριλιάτικο ψέμα!

Σε μία κωμόπολι κοντά στό Βελιγράδι, λίγα χρόνια πριν από τόν πόλεμο, παρουσιάστηκε στους όδρους ό δημόσιος κήρυ-δουκάς βρέθηκε στό θεμέλιο τού δικαστηρίου, καθώς και τρία χρυσά καντηλιάρια και πολλά άσημένα νομίσματα βάρους 100

Έδωσε στό Μισέλ Σάλ μία έπι-στολή τής Μαρίας Μαγδαληνής πρός τό Λάζαρο.

φέροντος» και «άνοιγε νέα εποχή γιά τήν έπιστήμη»...

Η παρισινή Έταιρία Τουριστικής Ναυσιπλοΐας, που χρησιμο-ποιεί στόν Σηκουάνα μικρά πλοία, γνωστά ως «πλοία-μήνες», προσέλαβε τήν πρωταπριλιά τού 1953 να πείθ τούς Παρισι-νούς ότι τό λαϊκό προσηνύμιο τού στόλου τής δεν έχει καμμία σχέση μέ τις «μήνες». Άλλά όφειλται στόν δημιουργό τού στό-λου «Ιωάννην-Σεβαστιανόν Μούς» (Μύνα). 'Ώστόσο, παρά τήν παρέλαση τών πλοιαρίων στόν ποταμό, μέ τό άγαλμα τού Μούς σ' ένα από αυτά, ή Έταιρία δεν κατόρθωσε να πείθ κανένα, γιατί οι Παρισινοί γνώριζαν από τό πρώι ότι ή ήμέρα εκείνη ήταν... πρωταπριλιά!

Είτε όμως τό έθεώρησαν ως άκριβές, είτε όχι οι περισσό-τερες παρισινές προσωπικότητες, που είχαν προσκληθθ στην τελετή πρός τιμήν τού «Ιωάννου-Σεβαστιανού Μούς» δεν έ-λειψαν από αυτήν!

Οι προσκαλεσμένοι ήταν πάνω από 200 και άκουγαν τήν μου-σική τού πλοίου και τούς λόγους τών ρητόρων και «προέβιναν εις ύγειαν τού πατρός τών πλοιαρίων», ενώ διασχίζανε έπ'ανω σ' ένα πλοίο τού 1953 τόν ποταμό από τή γέφυρα τού Σολ-φερίνο πρός τή Νότερ-Ντάμ.

Μετά τό άποκαλυπτήριο τού αγάλματος τού πρωτοπόρου τής «τουριστικής ναυσιπλοΐας» που είχε φιλοτεχνήσει ό περιφημος γλύπτης Μπατιέ ντε λά Τρουσέρ, ό Έντμουντ Έξέ, μέλος τού 'Ινστιτούτου, έκανε ιστορική τήν «πρωταπριλιάτικη» μορφή τού 'Ιωάννου - Σεβαστιανού Μούς, εύλογώντας τή μνήμη του!

«Γεννήθηκε επί Λουδοβίκου Φίλιππου τού 1834 και άποθανών επί τής Τρίτης Δημοκρατίας (1903) ό 'Ιωάννης-Σεβαστιανός Μούς-είπεν-πτό ό τύπος τών σεμνών και ευσεβειδών λει-τουργών, οι όποιοί έπζησαντες τών περιπετειών τής πολιτι-κής εδμοιούργησαν τό μεγαλείον τής γαλλικής διοικήσεως».

Τήν ίδια στιγμή, τό κάλυμμα τού αγάλματος έπεσε κι' όλοι χειροκρότησαν.

Άμέσως όμως ξέσπασαν σέ γέλια, όταν κάποιος φώναξε, ότι είχε δθ τήν προτομή αυτή στό παλαιοπωλεία τού βουλευτάρτου Ρισάρ-Λενουάρ!...

Τό έθιμο τής πρωταπριλιάτικής ψευτιάς ίσχυε και στην 'Αγ-γλία πρό δύο αίωνων. Ο Σουίφτ, σατιρικός συγγραφέας τών αρχών τού 18ου αιώνα, στό «'Ημερολόγιον τής Στέλλας», γράφει τήν παραμονή τής 1ης 'Απριλίου, ότι μαζί μέ δύο φι-λούς του, τή λαίδη Μάσομ και τόν όκτορα 'Αρμυνιόν, έσχε-διάζαν να κάνουν ένα άστείο τήν έπομένη. Θά διείδαν, ότι κάποιος κατάδικος, που είχε απαγορευθί πρό δύο ήμερών, ά-ναστήθηκε και συνελήφθη εκ νέου. Άλλά, γιά άγνωστο λόγο τό όρέδιο άπέλυσε.

κιλών. Πιστεύεται, ότι είναι από τήν εποχή τής σκλαβι-άς. Ο λαός άπαλλάσσεται ά-πό όλους τούς δημοτικούς φόρους, γιατί τό δημοτικό συμβούλιο μπορεί τώρα να καλύψη όλες τούς τις διαπά-νες από τό θησαυρό αυτό».

Η συγκίνησι, φυσικά, ήταν μεγάλη και οι κάτοικοι έσπευ-σαν να πανηγυρίσουν τήν κα-λή τύχη τους στις ταβέρνες. Μά σέ λίγο, άκολούθησε και δεύτερη άνακρινώνισι τού δη-μάρχου: «Σήμερα είναι πρω-ταπριλιά και σκέφτηκε ότι και τό δημοτικό συμβούλιο έπρε-πε να κάνει τό άστείο του!»

Μερικά από τό πρωταπρι-λιάτικο ψέματα θα μπορού-σαν να χαρακτηριστούν ως «μεγάλης όλης».

Έτσι τήν πρωταπριλιά τού 1835, ό «'Ηλίας τής Νέας Υ-όρκης» δημοσίευσε ένα άρ-θρο, που περιεγράφε ένα θαυ-μαστό τηλεόπιο, που τό εί-χαν φτιάξει ό σέρ Τζών 'Ερ-σελ και ό σέρ Ντεϊβιντ Μπρι-ούστερ και που μ' αυτό δια-κρίνονταν και τό έλαχιστό άντικείμενο στη Σελήνη. Τό άρθρο άνέφερε ότι μέ τό τη-λεόπιο αυτό εξακριβώθηκε ότι στη Σελήνη υπήρχαν βρά-χοι μέ παπαρούνες, χωράφια, δέντρα και ποτάμια, μεγαλό-πρεπη βουνά κι' εύφωτά-τες πεδιάδες, ζωά που έμοια-ζαν μέ βοδάους και τό έκ-πληκτικώτερο απ' όλα, ένα περιεργό πλάσμα, ό «Βεσπερ-τίλλο Χόμο», που είχε μορφή ουραγοτάγγου και φτερού-γες υυκτηρίδας!

Πολλοί, άκόμη και άρκετές μεγάλες εφημερίδες έπασαν στην παγίδα. Ένας ειδικός όληως στους δημοσιογρά-φους ότι ή ανακάλυψι αυτή ήταν «καταπληκτικό ένδια-φέρον» και «άνοιγε νέα εποχή γιά τήν έπιστήμη»...

Η ΚΥΡΙΑΚΗ των Βαΐων

Οι προετοιμασίες γιά τή μεγάλη γιορτή

Η Κυριακή τών Βαΐων είναι ήμέρα που μάς θυμίζει τήν εί-σοδο τού 'Ιησού Χριστού στό 'Ιεροσόλυμα.

Η γιορτή αυτή θεωρείται ως μία από τις έπισιμότερες τής χριστιανικής θρησκείας.

Η έκκλησία έταξε τήν εορτή αυτή μία έβλομάδα πριν από τό Πάσχα και ύστερα από τή Σαρακοστή, γιά να ξεκουράση τούς πιστούς και να τούς προετοιμάσει γιά να γιορτάσουν κατάλληλα τήν Έβδομάδα τών Παθών. 'Επίσης έπέτρεψε και σ' όσους υη-στεύουν όλο τό σαραντάμηρο τήν «κατάλυσι ίχθύος», έξ ου και τό γνωστό δημοτικό τραγούδάκι:

«Βάγια βάγια τών βαγιών
τρώνε ψάρι και κολή
και τήν άλλη Κυριακή
τρών τό κύνκινο αυγό».

Και άλλος όμως λόγος ιστορικός ύπάρχει που δικαιολογεί τις δύο κοντινές αυτές γιορτές. Η θριαυτευτική είσοδος τού 'Ιησού «καθημένου επί πάλω δνου, προτεμπόμενου υπό πυκνού πλή-θους μετά βαΐων και κλάδων, άποκαλώντας αυτόν υϊόν Δαυίδ και άνακράζοντα: «Ωσσανά, εύλογημένος ό έρχόμενος έν όνόματι Κυρίου!», όπως διηγούνται οι ευαγγελισταί, είχε πάσει μία όφι πολιτικής διαδήλωσεως. Οι 'Ιουδαίοι πρόκριτοι, άρχιερείς και γραμματείς που φοβόντουσαν μήπως τό κύνια εκείνο έπίσπρη ένάντιον τους τήν όγήν τής φιλόποτης Ρώμης και έχοντας τήν έξουσία στό χέρι τους, άποφάσισαν να κατα-στρέψουν τόν επικίνδυνο αντίπαλό τους. Και ά-φού συνέλαβαν τόν 'Ιησού και τόν παρουσία-σαν ως στασιαστή και «άντιποιούμενον τήν άρ-χήν τού Καίσαρος», εκδίασαν τήν άπόφασί τού δικαστικού Ρωμαίου διοικητού, που τόν έφεραν σέ δύσκολη θέση μέ τήν παρατήρησι εκείνη: «Εάν αυτόν άπολύσας, ουκ εί φίλος τού Καίσαρος».

Έτσι, ή είσοδος τού 'Ιησού στό 'Ιεροσόλυμα, έγινε μία από τις κυριώτερες άφορές τού θανά-του του, ή δε έκκλησία ώρισε τή γιορτή αυτή πριν από τήν Έβδομάδα τών Παθών.

Πότε γιά πρώτη φορά έγινε ή γιορτή αυτή δεν είναι γνωστό. Βέβαια όμως είναι ότι ή Κυριακή τών Βαΐων γιορταζόταν πριν από τό τέλος τού 7ου αιώνα μ. Χ. στη Γαλλία και στην 'Ισπανία.

Επίσης στό παλιά χροόνια ή ήμέρα αυτή λε-γόταν «Κυριακή τών αιτουμένων», γιατί τήν ίδια ήμέρα οι κατηχούμενοι ζήτουσαν από τόν επί-σκοπο τή χάρι τού βαπτίσματος και υποβάλλον-ταν στις άναγκαίες διατυπώσεις, γιά να δεχθούν τό βάπτισμα τήν έπόμενη Κυριακή τού Πάσχα. 'Επειδή δε μία από τις διατυπώσεις αυτές ήταν και τό πλύσιμο τής κεφαλής τών κατηχουμένων, γιά να καθαρισθ από κάθε όποιο και δεχθ τό άγιο υϊο, λεγόταν ή ήμέρα αυτή «Κυριακή τής πλύσεως τών κεφαλών». Άλλά κι' έπειδή τήν ή-μέρα αυτή συνήθιζαν οι αυτοκράτορες και οι πα-τριάρχες ν' άπονεύουν χάριτες ώνοιασθήκε και «Κυριακή τής Έπιεικείας».

Στήν Άνατολική έκκλησία τά Βάγια κατα-σκευάζονται από κλώνες δάφνης ή έληας και φοινίκια. Σε μερικά δε μέρη τής Ελλάδος προσ-θέτουν μενέζες, καθώς και άλλα λουλούδια.

Στήν Έπ'άνωσσο έπικρατούσε ή συνήθεια να φτιάχνουν εξαιρετικώς μεγάλα και πολύπλοκα Βάγια σέ σχήματα παράξενα, στολισμένα μέ ται-νίες και φύλλα έπίχρυσα, που στέλνονταν από τούς παπάδες τών έκκλησιών στους νεόνυμφους τής ένορίας. Όλα τούς Βάγια είχαν και μία μικρή γραμματιστή ζωγραφία, που πα-ρίστανε τόν 'Ιησούν «επί πάλω δνου» και που λεγόταν «Βαΐο-φόρος».

Οι Καθολικοί κρατούν άπλως κλαδιά, οι δε Διαμαρτυρούμενοι, άποφεύγοντας κάθε συμβολική έπίδειξι στη λατρεία, νιοστάζουν τήν ήμέρα αυτή χωρίς καμιάν ιδιαιτερή τελετή.

Στή Σκύρο, οι προετοιμασίες γιά τήν Κυριακή τών Βαΐων άρ-χίζουν από τό Σάββατο τού Λαζάρου. Οι Σκυριανοί θά σκημαθούν τήν ώρα που ή Πούλια ζυνιάζει πάνω απ' τό Κάστρο», γιατί τήν ήμέρα αυτή τούς πέφτει πολλή βουλειά.

Οι γυναίκες έχουν να ζυμώσουν τ' άφράτα έφτάζυμα λαζώνια να τά σπρίλουν μέ καρούδια και άμύγδαλα. Φουτουκιά και στα-νά γάλα, ν' άνοίξουν φύλλα και να έτοιμάσουν τή νέμισι γιά τή λαχανόπριτα, να φτιάξουν τήν άστριή γιά τά νιοστάσια μακα-ρόνια τους.

Τά παιδιά θά πάνε να κόψουν τό βάτσα, όπως λένε τό Βάγια και θά τά πάνε άγκαλιές στην έκκλησία γιά να λειτουργήσουν τήν άλλη μέρα και να μοιρασθούν απ' τόν παπά σ' όλους τούς πιστούς. Ύστερα θά κόψουν άσπροπούλια ή και κανένα άλλο γαού-φαλλο και θά μαζεύουν να φτιάξουν τό Λάζαρο, γιά να γυρίσουν να τόν πούν στό φιλικό σπίτι:

«Σύνα, Λάζαρε, και μη κοιμάσαι
τώρα μέρα σου, τώρα χαρά σου
τώρα ό βασιληάς γιά σένα ρώτα
γάνουν βάλαμος και γάνουν βιάλα
να με φύτευαν σε' άοχοντολογία...»

Ισραγουδούν, λοιπόν, παινεύοντας τήν άχοντιά και τό πλούτι-τού νοικοκύρη, ενώ συγχρόνως γυρεύουν τήν άνταμοιβή τους γι' αυτό τους τό παίεμα:

«Δώστε μας αυγά να σάς 'οχηθούμε
κι' οι κοτίτες σας πολλά γεννούνε».

Με τήν πρώτη καυπάνα, τήν Κυριακή τών Βαΐων, μικροί και μεγάλοι θά πάνε στην έκκλησία, φέροντας μαζί από ένα σταυρό Βάγιο, πλεγμένο μέ μυτόκλαδα και βιάδες, γιά να τόν λειτουργήσουν. Με τήν άπόλυσι τής έκκλησίας, θά τόν πάρουν, μαζί μέ τά Βάγια, που εύλόγησε ό παπάς γιά να πάνε να τόν κρεμάσουν άλ-λος στό σπίτι, άλλος στό γήμα, άλλος στό υϊλο, κι' άλλος στη Βάρκα.

Οι γεωργοί πηγαίνουν να Βατσάσουν μ' αυτόν τά Βάδια κι' οι τσοπάνισσες, παίονοντας μαζί τους σ' ένα καλάθι τά φιλέματα, λαζώνια, λαχανόπριτα, και σπιτικά μακαρόνια, μαζί και τό σταυ-ρό τό Βάγιο, πηγαίνουν τρέχοντας στη μάντρα, πούν βγάλουν οι παραγιοί τά πρόβατα στη Βοσκή. Ο πρώτος τσοπάνης ή ό

«Ωσσανά, εύλογημένος ό έρχόμενος έν όνόματι Κυρίου!»

Ίδιος ό νοικοκύρης σταματημένος στην πλεχτή από κλαδιά πό-τα τής μάντρας «Βαγιαζει» τά πρόβατα και τά σφαχτά, υτυτών-τας τα στην πλάτη με τό Βάγιο σταυρό κι' ένα κλαδί μυρσινιάς και λέγοντας:

«Και τού χροόνι! Καλή Λαμπρή!»

Κι' ευαγγελίζεται τή μεγάλη χαρά τής Πασχαλίας που σέ λί-γες ήρες άνοίξει, με τούς νιοστούς στίχους:

«Βάγια βάγια τών βαγιών και τήν άλλη Κυριακή
με τά κύνκινα αυγά και με τ' άσπρα τα γλωρά».

Πήνε νυρεύοντας

Κάποιος «Έξυπνος» θέλησε να πειράξη τό Μπέονα Σώ και τόν ρώτησε:

— Πώς υπόρεσε ό 'Ιωάνς να ξαναβη ζωντανός από τήν κοι-λιά τού κήτους, που τόν είχε καταβροχήσει;

— Δεν ξέρω, άπάντησε ό Σώ. Μά όταν πάω στόν Παράδεισο, θά τόν ρωτήσω.

— Κι' αν δεν είναι ό 'Ιωάνς στόν Παράδεισο;

— Έ, τότε ρωτήσε τον έσύ όταν θά πιάς στην Κόλασι.

Μεταβολές στο φως

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ένας άκατανίκητος γόνος των παλαιότερων Αθηνών, ο Στέφανος Χαλαζής γέρος πιά, θυμάται τα παλιά του, τις ερωτικές επιτυχίες του — τότε που οι γυναίκες πέφτανε στην απλήτη αγκαλιά του για να καούν σαν πεταλούδες στο φως... Η θύμησι του γεραιμένου κατακτητή περνάει διαδοχικά πάνω από τα παλιά θυμάτα του, που συνθέτουν την πολυκύμαντη ιστορία του. Πόσες γυναίκες, πόσοι έρωτες, πόσες περιπέτειες! Ύστερα από ένα αμείητο πλήθος, η θύμησι του Χαλαζή γαντζώνει απάνω σε μιά άσημαντη γυναίκα, τη Τζένη, μιά πεταλούδα του εύκολου έρωτα, που έγινε όμως σταθμός στην ερωτική του ζωή, γιατί έζωννίστηκε με την πιο τρυφερή γι' αυτόν, την πιο ολοκληρωτική αγάπη. Μιά νύχτα, ο Χαλαζής και δυο φίλοι του, σ' ένα σπαρτό των Πατινίων γλεντούσαν με τρεις γυναίκες του ήμικόλου. Είχαν πιη όλοι, είχαν μεθύσει... Καί σε μιά στιγμή, το «κέφι» τους ξέσπασε απάνω σε μιά από τις τρεις γυναίκες, που οι δυο φίλοι του Χαλαζή την σκίασαν τα ρούχα, για να την «βαφτίσουν» — όπως έλεγαν γελώντας — μέσα σε κρασί, σαμπάνια και νερά του πάγου από τη σαμπανιέρα! Αυτό το είδος της «διακεδάσεως» έκανε το Χαλαζή να επαναστατήσσει μάλλον με τους φίλους του, άρπαξε τη μισογυμνη γυναίκα και γύρισε στο σπίτι του. Έκει την περιποιείται, της φέρνεται ανθρωπινά και προκαλεί το ζέσησμά της ευγνωμοσύνης της. Η Τζένη λατρεύει με πάθος αυτόν που βλέπει σαν ευγενικό σωτήρα της και του αφοσιώνεται ολοκληρωτικά... Από τη στιγμή εκείνη, βγαίνει από το βούρκο του άγοραίου έρωτα, για να αναδομηθεί εξαγνισμένη, μέσα σε μιά μοναδική αντρική αγκαλιά... Ο Χαλαζής δεχεται ζοητευμένο αυτή τη γυναίκα που του στείλει απόρητο η τύχη, και γίνεται στην καινούργια περιπέτεια, που τον συγκινεί... Οι φίλοι του, που τον κάνουν μαθαίνουν την ατία της εξαφανίσσεως του και τη σχολιάζουν με ελαφκή κακεντρέχεια: «Ο πόσο εκλεκτός αυτός τρυφερός φίλος να κυττάει μια τόσο ταπεινή γυναίκα—μια γυναίκα του δρόμου!—είναι κάτι πιο πολύ από περίεργο» είναι αποκαρδιωτικό...

150ν — Φυσικά αποκαρδιωτικό! «Αν άρχισή καθέναν να κυττάει τόσο χαμηλά, τότε αυτές που στέκοννε ψηλά... θα μείνουν στο ράφι...» Αφού απασχόλησε έτσι το κοσμικό κοινοπολιό για λίγο, ο Χαλαζής βούλιαξε στην αφάνεια... Τον ξεχάσαν οι φίλοι του που δεν τον βλέπανε, πάψανε να ενδιαφέρονται γι' αυτόν οι γυναίκες που δεν τον βλέπανε επίσης... Μιά προστατευτική ομίχλη από πυκνή λησμονιά τον αγκάλιασε, τον έκρυψε, τον εξαφάνισε... Και πίσω από αυτή την ομίχλη, έμεινε κρυμμένος ο άκατανίκητος γόνος, στο πλευρό της θλιβερής πεταλούδας της αθηναϊκής νύχτας που του χάριζε ανεπιθύλητα κάτι πιο πολύ από τον έρωτά της—τον εαυτό της ολόκληρο!

Η Τζένη δε μπορούσε να πιστέψει σε τόσο μαζεμένη ευτυχία... Ως τότε είχε ζήσει μιά σκληρή ζωή, γεμάτη προσβολές και πίκρες, πότε στο πλευρό του ενός περαστικού, πότε στα πόδια του άλλου, ξευτελισμένη για ένα φτηνό δωρο, για ένα άσημαντο κόσμημα... πολλές φορές καί για ένα πιάτο φαί... Καί, νά, ξαφνικά, απρόσπτα, μιά εκπληκτική μεταβολή είχε συγκλονίσει τη ζωή της, κάποια ευεργετική αλλαγή είχε δημιουργήσει κάτι άλλο, κάτι άσυνήθιστο, που έρχόταν να την κάνει να ξεχάσει ό,τι την είχε ως τότε βαθεία πληγώσει, να σβύσει το έλκεό της υτροπιασμένο παρελθόν μέσα σε μιά ζωή αξιοπρεπή κι' ασυνένοιαστη...

Πόσο τον λάτρευε αυτόν που της τάχε χαρίσει όλα αυτά! Αυτόν που την είχε άρπαξει αποφασιστικά από τη λάσπη του δρόμου για να την προστατέψει σπογγικά κοντά του... Τον λάτρευε πιο πολύ από έραστή—τον λάτρευε σαν είδωλο, σαν απίθανο ίππότη γεμάτο ευγένεια και αίσθημα αλτρουϊστικά...

Καμιά φορά όμως, εκεί που καθόταν κοντά του, χαμένη βαθειά μέσα στην πλατιά αντρική αγκαλιά του, σήκωνε τα μάτια της, φορτωμένα δακρυσμένη ευγνωμοσύνη, και κυττάει αυτόν που θεωρούσε σαν γενναίο έρωτικό της ευεργέτη...

—Μά, αλήθεια, βρίσκονται κοντά σου; τόν ρωτούσε.

Χαμογελούσε εκείνος και της χάρεινε τρυφερά τα μάλλια:

—Κοντά μου... Γιατί; Δεν το βλέπεις; Δεν το νοιώθεις;...

Χωνότανε ακόμα πιο βαθειά στην αγκαλιά του, σά να θέλε να τρυπώσει ως την καρδιά του και να μείνει εκεί:

—Τό βλέπω... Τό νοιώθω... του άποκρινότανε. «Όμως... δεν το πιστεύω...»

—Γιατί δεν το πιστεύεις;

—Μά... γιατί, απλούστατα, είναι απίστευτο, καλέ μου! Μια γυναίκα σαν κι' εμένα δίπλα σε έναν άντρα σαν κι' εμένα! Είναι κάτι που δε θα μπορούσα ποτέ, καί με κανένα τρόπο, να φανταστώ!...

Τη μάλλανε τότε τρυφερά:

—Μην υποτιμάς τόσο τον εαυτό σου

Ενδιακεί

Με το λεπτοδείχτη

Ένας νεαρός δημοσιογράφος προσπαθεί να πάρη συνέντευξη από μιά διάσημη στάρ γύρω από την ιδιωτική της ζωή.

—Είναι αλήθεια ότι είχατε άρραθωνιασθή με έναν μαρκήσιο, που του τελευταίου σας γάμου;

Η μοιραία στάρ, φέρνοντας την πελωρία πίπα της στο στόμα της, δηλώνει βαρυσήμαντα:

—Αληθέστατον!...

Κι' ο νεαρός δημοσιογράφος, παίρνοντας κουράγιο, ξαναρωτά, ενώ κρατά συνεχώς σημειώσεις:

—Και πόσο διήρκεσε η μνηστεία σας;

—Μμμ... αποκρίνεται η σύγχρονος Σφίγξ και το βλέμμα της γίνεται απλάνες.

—Τι! Δε θυμόσαστε;... άπορεί ο δημοσιογράφος.

Κι' εκείνη επί τέλους δμιλεί:

—Δε θυμάμαι ακριβώς πόσο. Γιατί είχε σταματήσει τό... ρολόι μου!

Ο ΦΑΚΟΣ

και μην ανεβάσεις τόσο έμένα...

—Μά, καλά, δεν είναι φανερό, δεν είναι πασιγνώστο, ποιά είμαι εγώ και ποιάς είσαι εσύ;...

Έκει απάνω, την αγκάλιαζε τρυφερά, πειστικά, για να της ψιθυρίση:

—Είσαι αυτή που αγαπώ, καί είμαι αυτός που αγαπάς!...

Κι' άμέσως έκλεινε τη συζήτηση μ' ένα θερμό φιλή στα χείλια της...

Η ευτυχία της Τζένης κράτησε άρκετόν καιρό—κάπου έναν ολόκληρο χρόνο! Καί, στο διάστημα αυτό, ούτε ένα σύννεφο δε σκίασε τον ολόχρυσό ήλιο της ερωτικής τους ευτυχίας...

Ζούσαν οι δυο τους, απομονωμένοι μέσα στο κομψό διαμέρισμα του Στέφανου, μακριά από όλους, προστατευμένοι από κάθε αδιάκριτο μάτι. Καί η φτωχιά πεταλούδα του διαβατικού έρωτα έτρεμε κάθε στιγμή μήπως η σκληρή πραγματικότητα την ζυπνήσει βίαια από το τόσο γλυκό της όνειρο, για να την ξαναρίξει εκεί όπου βρισκότανε κι' από όπου την είχε τραβήξει μόνο εκείνος—ο ευγενικός, ο γλυκύτατος ίππότης του παραμυθιού της...

Όσπου, ένα βράδυ, ο Στέφανος γύρισε κοντά της άμειπτος, βαθειά συλλογισμένος...

—Τι έχεις;... τόν έρώτησε γεμάτη αγωνία, ενώ τον υποδεχότανε μ' ένα θερμό φιλή...

—Τίποτα... της άποκρίθηκε άόριστα... Τόν άκολουθούσε με την καρδιά της σφιγμένη από κάτι σαν όδυνηρο προαίσθημα.

Έκείνος έπεσε σε μιά πολυθρόνα κι' άναψε ένα τσιγάρο.

Κύτταξε άσημενός τα δαχτυλίδια του καρπού να στροβιλίζωνται ανεβαίνοντας στο ταβάνι κι' έμεινε εκεί, σιωπηλός για ώρα πολλή...

Η Τζένη κουλουριάστηκε σά γάτα στα πόδια του.

Δεν του μίλησε· περίμενε υπομονετικά να της μίληση αυτός...

Όταν τέλειωσε το τσιγάρο του, ο Στέφανος την κυττάει καί χαμογέλασε χωρίς κέφι:

—Δεν ξέρεις τα νέα... της έιπε.

—Όχι· περιμένω να μου τα πής μόνος σου... Δε θέλω να φανώ αδιάκριτη...

—Νά στα πώ... Φαντάσου, μου κάνουνε... ένα προσεχισμό!...

—Προσεχισμό;

Κατάχλωμη σπκώθηκε καί τόν κυττάει με τα μάτια της φορτωμένα αγωνία...

—Δηλαδή... σου προσεχέουνε να πάρη καμιά γυναίκα;... ξαναρώτησε.

Ξαναγέλασε ο Χαλαζής.

—Ναί...

—Καί... ποιά είν' αυτή;...

—Δεν την ξέρω... Με ξέρε όμως, φαίνεται, αυτή... Έχει άκούσει να μιλάνε για μένα, με έχει δη καμιά-δυο φορές, καί, φαίνεται ότι της άρεσει!...

—Και σε ποιά δε θα άρεσει!... του ψιθύρισε με ζήλεια άνακατωμένη με θαυμασμό...

Την έπιασε από τη μέση καί την τράβηξε απάνω του:

—Πάλι άρχισες τις ύπερβολές σου... της έιπε.

—Δε λέω παρά μόνο την αλήθεια... του άποκρίθηκε με θερμή ειλικρίνεια. Λοιπόν, για πέ μου θά... παντρευτής;...

—Έλα τώρα που θα παντρευτώ μιά κοπέλλα που δεν την ξέρω... Πώς θα τη συνηθίσω;... Γιατί, να την αγαπήσω, το θεωρώ έντελώς άδύνατο!...

Με μιά λάμψη γεμάτη ικανοποίηση στα μάτια της η Τζένη τόν έρώτησε:

—Αλήθεια λές;...

—Γιατί να σου πώ ψέμματα, μικρή μου Τζένη;... Η καρδιά μου, το ξέρεις, είναι καί μένει γεμάτη από σένα!... Καμιά άλ-

λη γυναικα σε χωράει μέσα της...

—Καί τι θα γίνει;

—Τίποτα... Δε σκέφτομαι να σκλαβώσω την έλευθερία μου... Καί, πιο πολύ, δεν άποφασίζω, βέβαια, με κανένα τρόπο να σε στερηθώ...

Έγινε τόση δά μικρούλα καί χώθηκε, όπως συνήθιζε, στην αγκαλιά του...

—Κι' εγώ δε μπορώ να σε στερηθώ... του μουρούρισε. Τό ίδιο όπως δε μπορώ να στερηθώ τόν ήλιο, το όδύγονο... Όμως...

—Τι «όμως»;... Υπάρχει «όμως»;...

—Νά... Άν είναι κάτι που σε συμφέρει αυτός ο γάμος, δε θάθελα να σταθώ εγώ εμπόδιο στην ευτυχία σου...

—Μην είσαι άνόητη! Πώς είναι δυνατό να είμαι ευτυχισμένος με μιά γυναίκα άγνωστή;...

—Εγώ δεν είμαι, δεν πρέπει να είμαι τίποτε άλλο από μιά περαστική περιπέτεια... Για πόσο όμως θα ζής κοντά μου;...

—Για πάντα! Βιάστηκε να τη βεβαιώσει γεμάτος θερμό αούρομτισμό.

—Σ' ευχαριστώ, αγαπημένο μου...

Μ' ευχαριστείς γι' αυτό που είναι πριν από όλα δική μου ευτυχία;...

Διατακτικά, αυτή του ψιθύρισε, χωρίς να τόν κυττάει:

—Άφού είναι ευτυχία σου, τότε γιατί ήρθες συλλογισμένος, άκεφος άπόψε;...

Νευριασμένος λιγάκι της άποκρίθηκε:

—Νά σου πώ, το «συνοικέσιο» αυτό του μου προτείνουν ίσως νατάνε μιά λύσι.

Η γυναίκα αυτή είναι πολύ πλούσια, καί θα μπορούσε να ταχτοποιήσει πολλές εκκρεμότητές μου με τα λεφτά της...

—Α, έτσι... έκανε η Τζένη σκεπτική.

Την αγκάλιασε σφιχτά, τη φίλησε με πειστική τρυφερότητα.

—Μιά σκέψι όμως ήταν αυτή μόνο... Μιά σκέψι που πέρασε μόνο μιά στιγμή από τό μυαλό μου...

—Καί τώρα;...

—Τώρα τη σάρωσε η γλυκειά σου παρυσία, ή όμορφιά σου, ή αγάπη σου...

Μ' όλα αυτά όμως, η Τζένη έμεινε άνησχη... Αυτό που της είχε πη ο αγαπημένος της την είχε βαθειά άναστατώσει!...

Καί την άλλη μέρα η άναστάτωσή της έγινε πραγματική αγωνία: Την ώρα που έλειπε ο Στέφανος, ήθε να τη βρή ο Παύλος Φαλίνης ήταν από τους πιο στενωδούς φίλους του—ο ένας από τους δυο που είχαν φερθή χυδαία στη Τζένη τότε, στην «Αλυσίδα» καί είχανε συντελέσει άθελά τους στη δημιουργία του «ειδυλλίου»...

Ο Φαλίνης ήτανε σοβαρός, άγέλαστος.

—Άκου, Τζένη... της έιπε χωρίς περιττούς προλόγους, «Άθελά σου παρυσύρεις το Στέφανο σε μιά περιπέτεια δυσάρεστη—για να μην πώ καταστρεπτική!...

—Εγώ;! άπόρησε ή φτωχιά.

—Ναί, εσύ!

—Με ποιόν τρόπο;

—Νά σου εξηγήσω άμέσως: Στο Στέφανο προτείνουνε ένα συνοικέσιο κι' αυτός δεν το δέχτηκε...

—Τό ξέρω... μουρούρισε η Τζένη.

—Α, το ξέρεις;... Ποιάς σου το έιπε;

—Ο ίδιος...

—Δε σου έιπε όμως ότι πρόκειται για μιά έξαιρετική, μιά απίθανη—σχεδόν παραμυθένια!...—τύχη...

—Μού έιπε ότι αυτή που του προτείνουν για γυναίκα του είναι πολύ πλούσια.

—Πολύ πλούσια;... δε θα πη τίποτε!... Η περιουσία της είναι τεράστια! Άρκει να σου πώ ότι είναι μοναχοκόρη του πιο μεγάλου κτηματία του Μέλμπουρν της Αυστραλίας! Γεννήθηκε εκεί, καί τώρα που έφτασε σε ήλικία γάμου, ο πατέρας της την έφερε στην Έλλάδα για να την παντρεύει... Φαντάσου, τα προικιά της, που τα έφερε όλα από κει, γεμίζουνε δέκα μπυσούλα! Χώρια τα έπιπλα της τα άσημικά της τα κρύσταλλά της... Ο πατέρας της λείει να της χτίσει μιά τριώροφη μονοκατοικία στο Κολωνάκι, με τεράστιο κήπο...

Η Τζένη τα άκουγε όλα αυτά, σιωπηλή, παραχαλισμένη...

—Καί... που τα ξέρεις όλα αυτά;...

—Τά ξέρω, γιατί ή υποψήφια είναι έσάδερφ μου.

—Ναί, η μητέρα της κι' ο πατέρας μου είναι αδέρφια... Έγώ τη σύστησα στο Στέφανο...

Από το έρχόμενο πανηγυρικό Παρχαλινό τεύχος του «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» άρχίζει το νέο αισθηματικό αθηναϊκό μυθιστόρημα της Κ.

ΙΩΑΝΝΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ-ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ

"Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΔΕΝ ΑΓΟΡΑΖΕΤΑΙ!..."

Πρόκειται για την πιο συγκινητική καί την πιο πονεμένη ιστορία αγάπης, με δραματικές συγκρούσεις καί συναρπαστικές περιπέτειες. Ένας μοταίοδος πατέρας δεν είχε διατάξει μπροστά σε κάθε άνομία, για ν' άφήση μιά μεγάλη περιουσία στο γιο του, θέλοντας έτσι να ιδρύση μιά δυναστεία πλούτου. Ο γιος του όμως άγνό παιδί γεμάτο καλωσύνη, άγαπάει μιά όμορφη, μ' άφωκη κοπέλλα κι' αυτό είναι το άσυγχώρητο έγκλημά του! Ο πατέρας του κι' όλοι οι δικοί του ρίχνονται πάνω του, προσπαθώντας να ξεριζώσουν από την καρδιά του τόν έρωτά του για την άγνη κοπέλλα καί τόν παντρεύουν με μιά πλούσια νέα, βέβαια ότι θα τόν κάνουν έτσι ευτυχισμένο. Μά το νέο ζευγάρι βαραίνει μιά παράξενη κατάρρα: Δε μπορεί ν' άποκτήσσει διάδοχο της δυναστείας του πλούτου... Ποιά μυστική δύναμη έναντιώνεται στη γέννησι του ποθητού κληρονόμου; Άπό τό σημείο αυτό το μυθιστόρημα μπαίνει στην πιο συναρπαστική φάσι που με συντακτικές άποκαλύψεις, που αλμαλωτίζουν καί συγκινούν μέχρι τέλους.

—Α! Τη σύστησες;... Την ξέρε, λοιπόν;

—Πώς δεν την ξέρε;... Καί... του άρέσει!...

Χλωμή η Τζένη κυττάει το Φαλίνη...

—Δε μου έιπε ότι την ξέρε;... μουρούρισε. Μόνο μου έιπε ότι αυτή τόν έχει δη καί της άρεσει...

—Τι να σου πη;... Δε θέλει να σε πικράνη... Σε πονάει, ή σχέση σας είναι σοβαρή—ή πρώτη σοβαρά καί μόνιμη που είχε ο Στέφανος στη ζωή του... Όμως νομίζω ότι δεν είναι σωστό να πετάξη τέτοιαν απίθανη τύχη από τό παράθυρο...

Επί τέλους, ή δική σας ιστορία δεν είναι...

—Έχεις δικιο... του έιπε. Πρέπει να φύγω από τη μέση...

για να φύγω από τη μέση:...

Ο Φαλίνης προσπάθησε να την κατευ-
κάσει:

— Μην το παίρνεις έτσι, Τζένη... Έσύ
τώρα βρίσκεσαι ταχτοποιημένη, ήσυχη, ξε-
νοιαστή στο πλευρό του Στέφανου... Είναι
φυσικό, είναι λογικό, είναι επιβεβλημένο
να πάρεις κάτι που θα σου επιτρέψει να ζή-
σης με κάποια άνεση όταν ο Στέφανος θα
χρη φύγει από κοντά σου...

Δάκρυα από ντροπή κι αγανάκτηση εί-
χανε πλημμυρίσει τα μάτια της Τζένης και
ξεχειλίσανε στα χλωμά της μάγουλα...

— Να πάρω λεφτά για να αφήσω ήσυ-
χο το Στέφανο; φώναξε. Μα γιατί να ξε-
δευτήτε;... Εγώ είμαι έτοιμη να τον αφή-
σω κι' έτσι, τρέμπα!...

Είχε ξυπνήσει δλος ο παλιός εαυτός της
δ συνθησισμένος στους τρόπους και στα
φροσίσματα του πεζοδρομίου...

— Κρατήστε τα λεφτά σας δλοι σας!..
Ξαναφώναξε πιδ δυνατά. Εγώ δεν έχω κα-
νένα δικαίωμα ούτε διάθεση να πάρω τίπο-
τα!... Δε θέλω τίποτα!...

— Τζένη...

— Αφίστε με... Δε θέλω να σ'ς βλέπω!
Δε θέλω ν' ακούω κανέναν από σ'ς!...

— Ηρόεμπος, Τζένη... Δεν ήθελα να σε
προσβάλω...

— Ανάμεσα στους λυγμούς της, ανακατώ-
θηκε ένα δραματικό γέλιο:

— Να με προσβάλεις;... Και μπορώ να
προσβληθώ;... Γίνεται;... Τό πεσί μου έ-
χει γίνει χοντρό και δεν τό περνάνε οι
προσβολές!... Μιά γυναίκα που σέρνεται
στις λάσπες και πληρώνεται, δεν έχει δι-
καίωμα να προσβληθώ όταν την πληρώνου-
νε!... Γιατί μόνη της ζητάει τα λεφτά για
πληρωμή της αξιοπρέπειας, της περηφά-
νειας, της ανθρωπιάς της, που τις πουλάει
—τό ίδιο όπως πουλάει και τον εαυτό της!

— Τζένη...

— Φύγε! "Άσε με μόνη μου να κλάψω!
Δε θέλω τίποτ' άλλο παρά να κλάψω μόνη
μου—χωρίς μάρτυρες...

Ο Φαλίνης σγκώθηκε, αλλά δεν έφυγε.
Της έπιανε τα χέρια, τάσφιζε μέσα στα
δικά του...

— Δε φεύγω... της είπε. Παρεξήγησε
την πρόθεσή μου και πληγώθηκε χωρίς λό-
γο... Κάτσε να τα συζητήσουμε ήρεμα τό
πράματα, να δης ότι είμαι πειστής γι' αυτό
που σου λέω...

— Σιγά-σιγά, με προσπάθεια μεγάλη, ή
Τζένη κατάφερε να ήρεμήσει λίγο-λίγο...
Τα δάκρυα πάψανε να τρέχουν από τα μά-
τια της, και μόνο, κάπου-κάπου, κανέναν
λυγμό ανατάραζε τό στήθος της, σαν αν-
τίλαλος μακρινός μιας θύελλας πουχε πε-
ράσει...

ΠΛΗΜΜΥΡΕΣ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Η Ντόρις Καλιφόρνια γνώρισε πρό ήμερών τη χειρότερη κακοκαιρία, που θυμούνται οι κά-
τοικοί της. Κατακλυσμιαίες βροχές προκάλεσαν τεράστιες καταστροφές και τα νερά που
πλημμύριζαν και ξεχύθηκαν στους δρόμους σάρωναν τα πάντα. Τό ύψος τους ξεπέρασε κατά
40 εκατοστά το μέτρον τό πεζοδρομίων. Στη φωτογραφία μας δύο νέες που περπα-
τούν πάνω στο πεζοδρόμιο, είναι, όπως βλέπετε, αναγκασμένες να σηκώσουν αρκετά ψηλά
τα φορέματά τους, για να μη τα βρέουν.

Ο Φαλίνης της χείδεψε τα μαλλιά:

— Είσαι ένα κορίτσι καλό κι ευγενικό,
Τζένη... Όλους μάς έχει συγκινήσει ή ά-
γαπή σου για τό Στέφανο... Μιά αγάπη
που σε άλλαζε, που σε έκανε άλλον ανθρω-
πο, άλλη γυναίκα...

Χαιμόγελας λυπημένα:

— Τι να τό κάνεις;... Τώρα θα ξαναγι-
νω όπως ήμουν προτού τον γνωρίσω...

— Όχι! Δε θα γίνης... Δε θα σ' αφή-
σουμε να γίνης... Γι' αυτό ακριβώς πρέπει
να δεχτής αυτό τό ποσό που σου προσφέ-
ρουμε... Θάναί κάτι που θα σε σταματή-
ση από ένα καινούργιο πέσιμο... Με τα
λεφτά που θα πάρης θα μπορέσης να ζή-
σης τίμια...

— Ηρεμά τώρα, αλλά αποφασιστικά, του
αποκορίθηκε κουνώντας λυπημένα τό κεφα-
λί της:

— Όχι... Δε θέλω λεφτά... Δεν είν' α-
νάγκη να πληρωθώ για να κάνω αυτό που
μου ζητάς...

— Δε θα πληρωθής; ο Στέφανος σου δι-
νει ένα μικρό δώρο, ασήμαντο μπροστά
στην αγάπη που τούχεις δείξει...

— Η Τζένη κίτταξε διαπεραστικά τό Φα-
λίνη:

— Δηλαδή, τό δώρο δεν τό δίνει ο Στέ-
φανος, αλλά ή γυναίκα που θα τον παν-
τρευτή...

— Τό ίδιο είναι... Μήπως δ'τι έχει μία
γυναίκα δεν ανήκει και στον άντρα της;

— Η Τζένη χαμογέλασε πικρά:

— Ναί... ψιθύρισε. Έκτός... αν δεν έ-
χη τίποτα!...

Ο Φαλίνης έμεινε σιωπηλός, σαν ανα-
πολόγητος μπροστά στην αδιάφευστη α-
λήθεια που κλείνανε τα λόγια της...

— Ύστερα από μία μικρή σιωπή που βάρ-
υνε ανάμεσά τους, ή Τζένη σήκωσε πάλι
τό κεφάλι της:

— Και τώρα, σε παρακαλώ για άλλη
μιά φορά, άσε με μόνη μου...

— Δεν πρόκειται να σε ενοχλήσω άλλο,
Τζένη... Πριν φύγω όμως, πρέπει να μου
πης ότι συμφωνείς σ' αυτό που σου πρό-
τεινα...

— Να πάρω λεφτά για να αφήσω ήσυ-
χο τό Στέφανο;... Μα, στο ξαναλέω, στο
ξαναβεβαιώνω, ότι τον αφήνω κι' έτσι...

Ο Φαλίνης πήρε τό κετέλλο του:

— Καλά... της είπε. Βλέπω ότι είσαι
πεισιματάρα...

— Ναί' είν' αλήθεια ότι έχω μερικά
πεισίματα αδικαιολόγητα!

— Άς είναι... Φεύγω τώρα για να σ'
αφήσω να τα σκεφτής όλα αυτά—και τα
ξαναλέω...

Όταν έκλεισε ή πόρτα πίσω από τον

άνθρωπο αυτόν που την είχε τόσο σκληρά
πληγώσει, ή Τζένη έπεσε σε μία καρέκλα,
έκρυψε τό πρόσωπο μέσα στα χέρια της
και ξέσπασε σε ακρότητος λυγμούς... Έ-
κλαιγε τό μικρή, την τόσο προσωρινή ευ-
τυχία της, που ξαφνικά την είδε μπροστά
της κοιμιστά...

Όταν γύρισε ο Στέφανος τή βοήκη ή-
ρεμη, χαμογελαστή. Τό χαμόγελο της ήταν
έναν θλιμένο ήλιος που προσπαθούσε να
διασχίση με λίγο διαστακτικό φώς τό συν-
νεφιασμένο ουρανόν της απελπισίας της...

Ο Στέφανος την κατάλαβε:

— Τί έχεις; τή ρώτησε.

— Τίποτα... του αποκορίθηκε.

— Την τραβήξε κοντά του, τή χείδεψε:

— Πώς τίποτα;... Κάτι έχεις... Μή μου
κρύβεις!...

— Δε σου κρύβουμαι... Δεν έχω τίποτα.

Την είδε έπιμονη και δε θέλησε να τή
δυσωρεστήση με μία δική του πιεστική
έπιμνη...

Κάτσανε στο τραπέζι, φάγανε.

Ξαφνικά, ή Τζένη τού είπε:

— Τό ξέρεις, Στέφανε, ότι μία πραγ-
ματική αγάπη δεν κλείνει μέσα της καθό-
λου εγωισμό;...

— Τό ξέρω... της αποκορίθηκε με κάποια
έκπληξη. Όμως... γιατί τό λες αυτό;...

— Έτσι... Δεν έχω κανέναν ιδιαίτερο
λόγο...

— Πώς δεν έχεις... Κάτι θές να πής...

— Δε θέλω να πώ άλλο από αυτό που
άκους. Η μεγάλη αγάπη κλείνει μέσα της
θυσιά... Για να γίνη ευτυχισμένος αυτός
που αγαπάμε, δε διατάζουμε να τού χαρί-
σουμε όλη τή δική μας ευτυχία!

Την αγκάλιασε πάλι, την έσφιξε, τή φί-
λησε.

— Για σένα τό λες αυτό;...

— Ένας λυγμός του αποκορίθηκε...

— Μα, τί συμβαίνει, έπί τέλους;... τή
ρώτησε. Ποιός ήρθε όσο έλειπα;... Τί σου
είπαν;...

— Αφού έκλαψε για λίγο στην αγκαλιά
του, τού ψιθύρισε:

— Δε ζητάω άλλο από τό να σε κάνη
ευτυχισμένο αυτή ή άλλη που θα σε πά-
ρη... Τής χαρίζω πρόθυμα τή φτωχεία μου
ετυχία αν μπορέση να σ' αγαπήση σαν
κι' έμένα...

Τής έσφιξε τό χέρι δυνατά:

— Κάποιος ήρθε και σου μίλησε!... της
είπε. Ποιός; Πές μου...

— Μήπως μούπε ψέμματα;... τον έρώ-
τησε.

— Ό... Φαλίνης;...

— Τί είχε να μου πη ο Φαλίνης;...

— Αυτός ήρθε! Δε μπορεί νάναί άλλος.

— Τό λες γιατί τή δική του ξαδέρφη
θα πάσης γυναίκα σου!...

— Νάτο που τό ξέρεις!

— Είναι ψέμμα;...

Στενοχωρημένος της τά μάζησε:

— Είναι, πάντως, πρόωρο...

Μιά λάμψη στίθισε στα δάκρυά της
μάτια.

— Δε θα την παντρευτής;...

— Όλο και πιο στενοχωρημένος της είπε:

— Σου λέω, δεν είναι τίποτα θετικό, τί-
ποτα βέβαιο ακόμα...

— Γιατί δε μου τά είπες όλα αυτά;...

— Χωρίς λόγο;...

— Φυσικά! Αφού δεν ήτανε τίποτα σί-
γουρο;... Γιατί να σε κάνω να ανησυχή-
σης, να πικραθής;...

Μ' ένα θλιμένο της χαμόγελο τού μουρ-
μούρισε:

— Και μήπως τώρα δεν πικράθηκα;...

Καί, μάλιστα, πιδ πολύ, που έμαθα όσα
έμαθα από ξένα χείλια;...

— Από τού Φαλίνης;...

Δεν τού αποκορίθηκε...

Νευρικός άναψε ο Στέφανος ένα τσι-
γάρο:

— Ποιός τούπε να ανακατευτή εκεί που
δεν τον σπερνούν;... είπε.

— Μην τον κατηγορείς, Στέφανε... Δεν
τόκανε για κακό...

— Για κακό, ή για καλό, δεν ήτανε δι-
κή του δουλειά...

— Την αλήθεια δεν είπες ο άνθρωπος;
Γιατί θυμώνεις;... Κι' ύστερα, ξαδέρφη του

είναι φυσικό να ενδιαφέρεται...

Γεμάτος αγανάκτηση ο Στέφανος έσδυ-
σε τό στήθιστό του μόλις είχε άναψει...

— Τί να σου κάνω που είμαι πνιγμένος
στα χρέη... έπτε άθελά του. Γι' αυτό ά-
ναγκάζομαι να συζητήσω έναν τέτοιο γάμο.

— Χορή;... μουρμούρισε ή Τζένη.

— Ναί' είναι ώριμες ύποχρεώσεις
που με βαρύνουν... Άν δεν ήταν αυτές,
δε θα τό συζητούσα με κανέναν τρόπο...

Κατάλαβε ή φτωχιά: Ο αγαπημένος
της, αναγκασμένος από τα χρέη του, την
απαρνιότανε, για να πάρη την πλούσια
γυναίκα που θα τον βοηθούσε να τα ξε-
φλήση...

Τρυφερά τού χείδεψε τα μαλλιά:

— Δεν παρακαλώ άλλο από τό να σ'
αγαπάς... τού μουρμούρισε. Γιατί καμιά
φορά αυτές πούχουνε λεφτά δεν έχουνε και
καρδιά...

Ο Στέφανος γέλασε χωρίς κέφι:

— Δεν είναι και σίγουρο ότι θα την
παντρευτώ... Άσε να δούμε ακόμα... Θα
κυττάξω να τό αποφύγω όσο μπορώ...

Δε μίλησε άλλο ή Τζένη, δεν προσπα-
θησε να υπερασπιστή την ευτυχία της...
Ήξερε πια καλά ότι τό όνειρό της— τό
σύστημα έρωτικό της όνειρο...— είχε τε-
λειώσει...

Την άλλη μέρα, όταν έμεινε μόνη της,
σκέφτηκε ότι έπρεπε να πάρη χωρίς δι-
σταγμό, με παλληκαριά, μιά απόφαση
που θα έδινε μιά έντιμη λύση σε όλη αυτή
την ιστορία... Γύρισε, λοιπόν, για μιά φο-
ρά ακόμα τα δωμάτια αυτού τού σπιτιού.

Τίς αγαπημένες γωνίες που καθειμά της
είχε κι' από καιρό να τής διηγηθώ και κάτι
να τής θυμίσω, χείδεψε με χέρι που έρε-
με όσα έπιανε ο αγαπημένος της—τό τα-
σάκι, τα βιβλία, την πίπα του—, τα φί-
λησε πολύ-πολύ, κι' έφυγε!

Τή δέχτηκε πάλι ο δρόμος που την είχε
χάσει τόσο καιρό! Άνοιξε τό αυτί στο-
μα του και την κατάπνε...

— Άλλοίμονο! Τώρα τό ξαναβούλιαγμα
στο βούρκο ήτανε δύσκολο γι' αυτήν πού-
χε ξεσηκωθεί να πλατσανή μέσα σ' αυ-
τόν... Μιά φορά, εύκολο ή δύσκολο, τί να
κάνη; Έξακολούθησε τή ζωή της, αυτήν
πουχε διακόψει ή γοητευτική παρένθεσι τού
έρωτα...

Κι' ο Στέφανος; Μόλις γύρισε στο σπι-
τι του και δεν την βρήκε, τή γύρεψε. Δεν
άργησε να τή βρη. Η Άθινα τότε ήτανε
μικρή, οι τροπτικές λίγες... Μέσα στους
δρόμους, μία θλιμένη πεταλούδα τού άγο-
ραίου εμάθα δεν είναι εύκολο να κρυφτή...

Τή βρήκε, λοιπόν, μιά νύχτα, την ώρα
που αυτή συνέχιζε τή μελαγχολική της πε-
ριπλάνησι μέσα στο δρόμο, αναζητώντας
πελάτη... Την άσπαξε από τό μπράτσο.

Την έσφιξε δυνατά:

— Γιατί τόκανε αυτό;... τή ρώτησε.

Γύρισε και τον κίτταξε με τό κουρασμέ-
να της μάτια:

— Γιατί... δε μπορούσα να άνεχτώ πια
την τίμια ζωή! τού πέταξε με βραχνή φω-
νή. Δεν κάνω για την τίμια ζωή...

— Προτιμάς τό πεζοδρόμιο;...

— Χίλιες φορές πιδ πολύ από την πλ-
ξι μιάς ζωής όπως αυτή που περνούσα μα-
ζί σου...

Ο τόνος της ήτανε σκληρός, έχθρικός.

Η φωνή της τον πόνεσε...

— Αφισε τό χέρι της που κρατούσε:

— Καλά, Τζένη... της είπε. Αφού τό
θές... Εγώ, μιά φορά, έκανα ότι μπορού-
σα για να σε τραβήξω από τή ζωή αυτή...

— Άν δεν τό κατάφερα, δε φταίω...

— Η γυναίκα γέλασε βραχνά:

— Ξέρω... Ήσουν καλός κι' ευγενικός...

Προσπάθησες από όλο τό σώμας ένα
χαμένο πλάσμα... Δε μπόρεσες... Άστο
να γαλή... Κοληνύχτα...

— Εφυγε, με βήμα άργό, κουνώντας προ-
κλητικά τούς γοφούς της. Ο Στέφανος
την παρακολούθησε με τό θλιμένο του
βλέμμα να προχωρή και να χάνεται μέσα
στη νύχτα, που την κατάπνε σά στόμα πει-
νασμένου σαρκόβδου...

Τή βρήκαν ύστερα από λίγες μέρες στα
σκαλοπάτια του. Ήταν άψυχη. Στα έυ-
λασίματα της δάχτυλα τσαλάκωαν έναν ύ-
στατο χαιρετισμό γι' αυτόν πουχε λατρέ-
ψει... Κι' έτσι, ο Στέφανος Χαλαζής πλι-

ροφορήθηκε ότι τα αισθήματα της θλιβερης
έκείνης τροπείας δεν είχαν αλλάξει:

— Άντίο, Στέφανε!... Έφυγα από τή
ζωή σου, προλαβαίνοντας την έπιθυμία
σου: φεύγω τώρα δριστικά κι' από τή ζωή,

γιατί δεν την υποφέρω χωρίς έσένα!...

— Μά, ναί' έτσι είναι!... Δε μπορώ, δε μου
πάει να στο κρύψω, στο κατάφλι τού θα-
νάτου: Είναι αδύνατο πια να ζήσω μα-
κριά σου, μακριά από την υπέροχη ζεστα-
σιά της αγκαλιάς σου... Και κάτι άλλο:

Τό θλιμένο μου έπαγγελμα μου επιβάλλει
να άνέχομαι όλους τούς άντρες που θα με
πλησιάζουν!... Αυτό όμως είναι τόσο δύ-
σκολο από τή στιγμή που γνώρισα έσένα!

— Όλους τούς άντρες τούς έχεις σβύσει έ-
σύ... Κι' έπειδή δε μπορώ να τούς αποφύ-
γω, κι' ούτε μπορώ να σε ξαναδρώ, απο-
χαιρετώ τή ζωή χωρίς λυπη... Τί να την
κάνω τή ζωή χωρίς έσένα, παντοτεινό μου
αγαπημένο, που με τραβήξες από τή δυ-
στυχία κι' από τον έξευτελισμό, μ' άφισες
όμως ύστερα να ξαναγυρίσω εκεί που μου
ήτανε πολύ σκληρό να ξαναγυρίσω, ύστε-
ρα από τή γλυκειά γοητεία τού έρωτά
σου;...

Τότε μόνο ο Στέφανος ένοιωσε τή θυ-
σία, τή μεγάλη, την υπεράνθρωπη, τής μι-
κρής αυτής ασήμαντης γυναίκας πουχε
φύγει για να τον έλευθερώσει... Και γεμά-
τος τύψεις, γεμάτος μεταμέλεια, διάλυσε
τον άρραβώνα του με την πλούσια ξαδέρ-
φη τού Φαλίνης κι' έφυγε από την Έλλάδα,

που ήτανε γεμάτη βασανιστικές άναμνή-
σεις για άλλη μιά φορά. Τίς άναμνήσεις
ένος ακόμα θύματος τής γοητείας του—
πού, όμοια με καυστικό φώς, είχε κάψει
άλλη μιά γυναίκα—σε πεταλούδα...

Επίλογος

— Έκείνο τό πρωί—ένα μουντό πρωινό
του φθινοπώρου—ο Στέφανος Χαλαζής έυ-
πνησε κατά τις εννιά.

— Άπάνω στο κουρασμένο του πρόσωπο
διαγραφότανε μιά έσωτερική ίκανοποίησι,
που την προκαλούσε μιά απόφασι που
είχε πάρει. Μέσα στα μισοσβυσμένα του
μάτια έλαμπε, όμοια με φθινοπωρινό ή-
λιοδασύλεμα, ή άνταγεία μιάς τελευταίας
φλόγας...

Χτύπησε τό κουδούνι του και σχεδόν
άμέσως μπήκε ο γερο-υπηρέτης του, κου-
βαλώντας σ' ένα άσημένιο δίσκο τό γάλα.

— Καλημέρα σας, κύριε... τού είπε με
τή σπασμένη του φωνή.

— Καλημέρα, Λουκά... άποκορίθηκε ο
κύριός του.

Ο υπηρέτης άκούμπησε τό δίσκο άπά-
νω στο κοιμόδιό.

Ο Χαλαζής κάρφωσε τα πρεσβυτικά
του μάτια άπάνω στο γέρο υπηρέτη.

— Παραγέρσες, καμμένο μου Λουκά...
τού ψιθύρισε μελαγχολικά. Παρασπρίσες.

Δηλαδή, γεράσαμε, άπρίσαμε και οι
δύο μας... Έσένα όμως σε βλέπω, ενώ
τον εαυτό μου, για να τον δω, πρέπει να
κυττάξω μέσα στον καθρέφτη—κι' απο-
φύγω, ξέρεις, να κυττάξω...

Ο υπηρέτης χαμογέλασε μελαγχολικά:

— Καί, ξέρεις, τα γερατιά σου, καμ-
μένο μου Λουκά, πολύ φοβάμαι ότι δε θα
σε βοηθήσουν να μου όργανώσης ένα
πλούσιο δειπνο—ένα δειπνο δανεισμένο
από τό μακρινό παρελθόν...

— Ένα δειπνο;... άπόρησε ο υπηρέ-
της. Τί ιδέα πέρασε από τό μυαλό τού
κυριού;...

— Μιά ιδέα, παράξενη σ' αλήθεια, Λου-
κά: Είπα να καλέσω μερικούς φίλους από-
ψε, να τούς προσφέρω τό δειπνο... Τί λές;
Θα τα καταφέρεις;...

— Πόσοι θα είναι οι καλεσμένοι;

Ο γέρος υπηρέτης συμβουλευτική ένα
καρνε πού έδωλε από την τσέπη του:

— Μά... περίπου σαράντα... Θα ύπολο-
γίσης σαραντάνα κουβέρ, μαζί με τό δι-
κό μου...

— Σαραντάνα κουβέρ! Νομίζω ότι εί-
ναι άνάγκη να ένισχύσουμε τό προσωπικό
της κουζίνας...

— Να τό ένισχύσουμε, Λουκά... Έχεις
άπόλυτη έλευθερία δράσεως να πάρης ό-
ποιον θέλεις... Άρκει α μου έτοιμάσης ά-
πόψε ένα ώραίο τραπέζι για σαραντάνα
άτομα... Για μενού σ' άφινω στην προτίμη-
σί σου. Κρασιά όμως θέλω διαλεχτά, και
σαμπάνια γαλλική...

Ο γέρος υπηρέτης ύποκλίθηκε, σκύδον-
τας χαμηλά τό λευκό κεφάλι του:

— Θα τα έτοιμάσω, κύριε, όλα, όπως τό
έπιθυμείτε...

Τό βράδυ, ή μεγάλη τραπεζαρία τού πα-
λιού άρχοντικού ήτανε κατάφωτη. Τό τραπέ-
ζι ήτανε στρωμένο για σαραντάνα πρόσω-
πα. Τα κρύσταλλα των Σεβρών, οι πορ-
σελάνες της Βοημίας, και τ' άσημένα μα-
χαίροπύρωνα, άστραποβολούσαν κάτω ά-
πό τα φώτα των πολυελαίων.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τό τέλος.

Ο ΝΤΑΝΑ ΑΝΤΡΙΟΥΣ ΑΛΛΑΞΕ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ:

Η φωτογραφία αυτή που παρουσιάζει τό γνωστό ήθοποιό Ντάνα "Αντριους μαζί με τή γυ-
ναίκα του Μαίρη Τόντ και τις δύο κόρες του, τή Σορζαν, 9 χρόνων (άριστερά) και την
Καίτη 15 χρόνων, παρήλθε, πρό ήμερών, στο Τολούκα Λένικ της Καλιφόρνιας, όπου είναι
έγκατεστημένος ο καλλιτέχνης. Ο Ντάνα έθεωρείτο ένας από τούς πιδ ήσυχους άστέρες της
κινηματογραφούπολης και ήταν πάντα ένας ύποδειγματικός σύζυγος και πατέρας. Τώρα ό-
μως, ξαφνικά, ή εταιρεία στην οποία εργάζεται, κατέφυγε στα δικαστήρια, ζητώντας του
150 χιλιάδες δολάρια. Ο διευθυντής κατηγορούν τόν Ντάνα "Αντριους πως σπάνει κάθε
μέρα στο στούντιο καδυοστημένο και μεθυσμένος, έμποδίζοντας έτσι την κανονική πρόδο
των εργασιών. Ο ήθοποιός χαρακτήρισε τις κατηγορίες αυτές ψευδείς και κακοδόμες. Ο
Ντάνα "Αντριους είναι σήμερα 47 χρόνων και έχει άλλους τέσσερις γιουούς, από τούς οποί-
ους ο μεγαλύτερος, ο Ντέιβιντ, 24 χρόνων, είναι διάσημος μουσικός.

Ο Τσάρλς Λή Γκύ κι' η μητέρα του, κατά τη δίκη.

Η δικηγορίνα με τους 6 άντρες

Μιά από τις πιο πρωτότυπες και πιο δραματικές δίκες του κόσμου

Εδώ και λίγο καιρό, έγινε στη Σάντα Μόνικα της Καλιφόρνιας, μια από τις πιο πρωτότυπες κι' εντυπωσιακές δίκες, απ' όσες αναφέρονται τα αμερικανικά χρονικά. Κατηγορούμενος ήταν ένας νεαρός είκοσι δύο χρόνων, ο Τσάρλς Λή Γκύ, που είχε σκοτώσει τον αρραβωνιαστικό της μητέρας του, μιας γυναίκας, η οποία είχε παντρευτεί έξι φορές.

Η πρωτοτυπία αυτής της δίκης, που τελείωσε με μια απόφαση λιγότερο φανταστικής του κατηγορουμένου, οφείλεται στο γεγονός ότι δικηγόροι της υπερασπίσεως, μάρτυρες κατηγορίας και μάρτυρες της υπερασπίσεως είχαν διατελέσει, με τη σειρά, σύζυγοι της Νίνας Μάιλς, της μητέρας του φονιά.

Η Νίνα Μάιλς, μια όμορφη γυναίκα τριάντα εννιά Μάιλς, με ρούσα μαλλιά, έχει διάπλαμα νομική και για ένα διάστημα είχε εξασκήσει το δικηγορικό επάγγελμα. Ίσως, λοιπόν, γι' αυτό το λόγο, έτρεφε μια ιδιαίτερη προτίμηση στους δικηγόρους ακόμη και στην ιδιωτική της ζωή. Έτσι οι τρεις από τους έξι άντρες, που παντρεύτηκε, ήταν δικηγόροι.

Στο δικαστήριο της Σάντα Μόνικα, τα πρόσωπα που βρίσκονταν γύρω από τον νεαρό κατηγορούμενο για να τον πάρουν το μέρος ή να τον συντρίψουν με τα λόγια τους, ήταν τα έξι:

Ο Τσάρλς Λή Γκύ, ετών σαράντα, πατέρας του κατηγορουμένου κι' υπ' αριθμόν 1 σύζυγος της Νίνας, συνήγορος. Ο Τζών Άνγκους, σύζυγος υπ' αριθμόν 2, επίσης συνήγορος. Τέντ Όστιν, σύζυγος υπ' αριθμόν 3, κι' αυτός επίσης δικηγόρος, αλλά μονάχα με την ιδιότητα του μάρτυρα υπερασπίσεως. Νίνα Μάιλς, Μάιλς είναι το επίθετο από τον έκτο της γάμο—κυρίως—μάρτυρα κατηγορίας. Γουίλλιαμ Μάιλς, πιανίστας στο επάγγελμα, υπ' αριθμόν 6 σύζυγος, δεύτερος μάρτυρας κατηγορίας.

Δε θα μπορούσαμε να καταλάβουμε το δράμα αυτού του παιδιού, που έσταψε στο φόντο, αν δε ρίχνουμε πρώτα μια σύντομη ματιά στο παρελθόν της μητέρας του. Αφού πήρε στη σειρά πέντε διαζύγια, η άστατη δικηγορίνα αρραβωνιάστηκε εδώ και δυο χρόνια μ' ένα πλούσιο βιομήχανο, τον Τζών Ρόμπερτς. Άλλα πριν προλάβει να προφέρει το έκτο «ναί» στην τελετή του γάμου, γνώρισε τον πιανίστα Γουίλλιαμ Μάιλς και κατάλαβε εύθες πως αυτός της ταίριαζε πιο πολύ από τον προηγούμενο. Παρέτεινε λοιπόν τις προετοιμασίες της για το γάμο, για να κερδίσει καιρό.

Ο πρώτος, που του κακοφάνηκε αυτή η συμπεριφορά, ήταν ο γιός της Τσάρλς Λή Γκύ, που τον είχε αποκτήσει από τον πρώτο της γάμο. Με το πολυτάραχο αισθηματικό στάδιο της μητέρας του, ο νεαρός είχε περάσει δυστυχισμένα παιδικά κι' εφηβικά χρόνια και στο τέλος είχε δείξει αγάπη στον Ρόμπερτς, που ήταν ένας σοβαρός άντρας, γεμάτος κατανόηση και τρυφερότητα απέναντι στο παιδί. Ο Τσάρλς Λή ήταν αναγκασμένος τότε να ζήσει στο σπίτι του πιανίστα Μάιλς. Άλλα η ατμόσφαιρα εκεί μέσα δεν του άρεσε καθόλου. Γι' αυτό, κάθε τόσο έφευγε και πήγαινε στο Ρόμπερτς.

Το βράδυ της τραγωδίας, ο Τσάρλς κι' η μητέρα του πέρασαν από διάφορα νυχτερινά κέντρα, κατεβαίνοντας αρκετά ποτηράκια στο καβέντα. Αργότερα ενώθηκε μαζί τους κι' ο Μάιλς. Με το αλκοόλ, τα λογικά του νεαρού βόλωσαν και στο τέλος ξέσπασε ένας καυγιάς ανάμεσα σ' αυτόν και στον Μάιλς.

Παραπατώντας, ο Τσάρλς άφησε τη μητέρα του και το Μάιλς και πήγε στο σπίτι του Ρόμπερτς. Το άλλο πρωί, λοιπόν, ο Ρόμπερτς βρέθηκε νεκρός στο πάτωμα, με δυο σφαίρες στο στήθος. Παρ' όλο ότι μετ

τις πρώτες ανακρίσεις, ο νεαρός απαλλάχτηκε από κάθε κατηγορία, η μητέρα του επενέβηκε, τον κατηγορήσε ότι αυτός σκότωσε τον Ρόμπερτς κι' έτσι ο Τσάρλς οδηγήθηκε στο εδώλιο.

Στη δίκη, η Νίνα Μάιλς κατέθεσε ότι ο γιός της είπε στο Μάιλς, την ώρα που είχε ανάψει μεταξύ τους ο καυγιάς:

«Ο Ρόμπερτς είναι τρελλά έρωτευμένος με τη μητέρα μου, αλλά δε θα τον αφήσω να την παντρευτεί, γιατί δεν του αξίζει. Προτιμώ να τον σκοτώσω παρά να γίνω δυστυχισμένος απ' αυτό το γάμο. Απόφασισ, λοιπόν, να την πάρω έσύ κι' εγώ τις αναβολές.

Ο κατηγορούμενος, ωστόσο, επέμενε στη δίκη, ότι δε θυμόταν τίποτε, γιατί ήταν πολύ μεθυμένος. Δε θυμόταν ούτε τα λόγια ούτε ούτε αν είχε σκοτώσει το Ρόμπερτς.

Η μητέρα του τότε, που μετά το θάνατο του Ρόμπερτς είχε παντρευτεί το Μάιλς, τον ρώτησε:

—Δε θυμάσαι, πώς το άλλο πρωί, όταν ήρθες στο σπίτι του Μάιλς, μου είπες πως σκότωσες τον Ρόμπερτς;

Ο κατηγορούμενος απάντησε πως δε θυμόταν τίποτε.

Μια νεκρική σιγή είχε επικρατήσει στην αίθουσα του δικαστηρίου τώρα. Ο δικηγόρος Τσάρλς Γκύ, σύμφωνα με την αμερικανική διαδικασία, σηκώθηκε για να υποβάλει κι' αυτός τις ερωτήσεις του στον «πελάτη» του.

—Παιδί μου, ρώτησε, σκότωσες το Ρόμπερτς;

—Όχι, πατέρα, απάντησε ο κατηγορούμενος.

Η φωνή του δικηγόρου αντήχησε τώρα, με συγκίνηση: —Κύριοι, ένοργοι, μη θίξετε τη ζωή του παιδιού μου. Αγαπούσε το Ρόμπερτς πιο πολύ κι' από μένα, τον πατέρα του. Αν τον σκότωσε, θα το έκανε μέσα στο τυφλό μεθύσι του, στο μεγάλο του πόνο, στην απεραντλη αγάπη, που έτρεφε γι' αυτόν τον άνθρωπο. Δεν ήθελε με κανένα τρόπο να τον δη δυστυχισμένο μ' ένα γάμο τόσο άτυχ.

Στα λόγια αυτά, ώρισμένοι ένοργοι δάκρυσαν. Όταν τελείωσε η διαδικασία, ο δικαστής έδωσε τα ερωτήματα στους ένορκους κι' αυτοί αποσύρθηκαν να συσχεφθούν για την απόφασή. Η σύσκεψη βάσταξε τρισημί ώρες.

Τέλος, ο δικαστής κι' οι ένοργοι παρουσιάστηκαν και κατέλαβαν τις θέσεις τους. Ο δικαστής πήρε το χαρτί της αποφάσεως από τον πρόεδρο των ένορκων και διάβασε: «Ο κατηγορούμενος είναι ένοχος ακουσίου φόνου».

Όλοι στην αίθουσα υποδέχτηκαν την επιθυμία μ' ένα στεναγμό ανακούφισης. Η απόφαση αυτή σημαίνει πολύ μικρή ποινή. Πραγματικά, ο δικαστής καταδίκασε τον Τσάρλς Λή Γκύ μονάχα σε τρία χρόνια φυλάκιση.

ΠΡΩΡΗ ΜΗΤΡΙΚΗ ΣΤΟΡΓΗ

Η μικρούλα Άννα Μπέρτελ ηλικίας 8 χρόνων αναστάθηκε προ ημερών την άστυνομία της Βιέννης. Ένώ έπαιζε σ' ένα πάρκο, είδε μέσα στο αμαξάκι του ένα κοριτσάκι 8 μηνών. Χωρίς να την πάρει είδηση η μητέρα του παιδιού, πλησίασε, το πήρε και εξαφανίστηκε. Όταν την έπομνη, οι ραδιοφωνικοί σταθμοί της Αυστρίας μετέδωσαν την είδηση της βραδείας απαγωγής, η μητέρα της Άννας παρουσιάστηκε μαζί με την κόρη της και το μωρό. Η Άννα τότε ξέσπασε σε κλάματα και είπε στους άστυνομικούς: «Μη μου την παίρνετε. Θα την φροντίζω, θα παίξω μαζί της και θα την αγαπάω. Οι γονιοί που εξέτασαν την Άννα βρήκαν πως έχει ένα πρόσωπο ανεπτυγμένο μητρικό ένστικτο. Τώρα πάντως η Άννα επισκέπτεται συχνά τη μικρή που άφηγαγε και παίζουν μαζί».

ΟΙ ΔΥΟ ΠΕΙΣΜΑΤΑΡΗΔΕΣ

Ως γνωστό, ο γάιδαρος είναι το πιο υπομονετικό αλλά και το πιο πεισματάρικο ζώο. Σ' ένα μικρό χωριό στη Σαμάρια, ένας χωρικός που φημίζεται κι' αυτός για το πείσμα του έβριζε ένα πραγματικά πρωτότυπο τρόπο να τα βγάλει πέρα με το γάιδαρό του. Ένώ γυρίζει από τη δουλειά του καβάλλα στο ζώο του, αυτό σταμάτησε ξαφνικά και δεν ένοιωσε να κάνει βήμα. Βλέποντας πως ούτε τα καλοπαιδιάματα, ούτε το ξύλο έφερναν κανένα αποτέλεσμα, ο πεισματάρης χωρικός άρπασε το γάιδαρό του, τον σηκωσε στους ώμους και συνέχισε το δρόμο του!

ΑΝΑΜΕΣΑ στους «ποσανό-πυκτικούς»—κατά τον καθιερωμένο πιάδρο—λαούς της Άσίας, που το βιοτικό τους επίπεδο βρίσκεται πολύ χαμηλά και τους παραμονεύει κάθε τόσο ο κίνδυνος του λιμού, ενώ οι επιδημικές αρρώστιες θερλίζουν μικρούς και μεγάλους, υπάρχει και μια φυλή, που όχι μόνο δεν έχει την παραμικρή ανάγκη εξωτερικής βοήθειας, αλλά και θα μπορούσε εύκολάτα, αν το ήθελε, να κάνει δάνειο σε μερικά από τα μικρότερα ευρωπαϊκά κράτη!

Η ευτυχισμένη αυτή φυλή είναι οι Μεάου, που ζουν σ' ένα ύψιπεδο, αποκοιλιωμένο από την πυκνή, αδιάπεραστη ζούγκλα, στο βορειανατολικό τμήμα του Λάος. Από τις 40.000 άντρες και γυναίκες, που αποτελούν τη φυλή των Μεάου, δεν υπάρχει κανένας, που να μην είναι κατ' παραπάνω από άπλος «εμπόρος». Και ο άρχηγός τους, ο Τού-Μπι, είναι, κυριολεκτικά, ζαχαρούχος. Ένας από τους πλουσιότερους, ίσως ανθρώπους της Γης—και το είσορ αυτό το προσθέτουμε, επειδή κανένας ποτέ δεν έιαβε τόσο ακριβώς χρήμα έχει αποθησαυρίσει ο Τού-Μπι.

Το μυστικό της μοναδικής αυτής, για την περιοχή της Νοτιανατολικής Άσίας, ευδαιμονίας των Μεάου, είναι απλό όσο και απροσδόκητο: Το ύψιπεδο, στο οποίο ζουν, είναι το μόνο μέρος του κόσμου, όπου το όπιο καλλιεργείται άπρόκαλπτα και ανεξέλεγκτα, και η πρωτεύουσά τους, το Λατούαγκ, η μόνη πόλη, όπου το δηλητήριο αυτό πουλιέται ελεύθερα, στους εμπόρους που τριγυρίζουν! Οι σαράντα χιλιάδες κλειστικά επάγγελμα: το επάγγελμα όπιου!

Για την ακρίβεια, έχουν μοιράσει μεταξύ τους τις αρμοδιότητες. Οι άντρες έχουν αναλάβει τις ευκολότερες δουλειές: την συγκομιδή του όπιου και την διεξαγωγή των εμπορικών διαπραγματεύσεων για την διάθεσή του. Την κουραστικότερη και περιπλοκότερη, την κατεργασία του ναρκωτικού, όπου να πάρη τη μορφή, με την οποία είναι γνωστό στο εμπόριο, την αναθέτουν στις γυναίκες τους και στις κόρες τους. Έτσι, ο άρσενικός, προπαντός, πληθυσμός της περιοχής αυτής του Λάος ζει και τους δώδεκα μήνες του χρόνου, ζωή χαρισάμενη!

Τα κέρδη των Μεάου από το όπιο είναι α-υπολόγιστα. Άρκει να πούμε πως τροφοδοτούν τη μισή σχεδόν Άσία. Η αγορά της Κίνας τους είναι πιά κλειστή, κατά μεγάλο μέρος, με τα δραστηρία μέτρα, που πήρε ο Μάο Τσέ Τούγκ, αλλά οι Ινδίες τους αποζημιώνουν πλουσιοπάροχα γι' αυτή την απώλεια.

Η αρχή πως κάθε προϊόν είναι πολύ φτηνότερο στον τόπο της παραγωγής του, δεν εφαρμόζεται για τους Μεάου, που, εκμεταλλευόμενοι την τεράστια ζήτηση του όπιου, ληστεύουν κυριολεκτικά τους αγοραστές του. Μια ποσότητα, αρκετή για να γεμίσει πέντε πίπες, στοιγίζει, στην αγορά του Λατούαγκ, πέντε άσημένα πιάτρα. Χαρτονομίσματα δε γίνονται δεκτά στις συναλλαγές.

Οι Μεάου, που συνηθίζουν να αποταμιεύουν το μεγαλύτερο μέρος από τις εισπράξεις τους—τί, άλλοστε, θα μπορούσαν να το κάνουν;—φοβούνται τον πληθωρισμό κι' έτσι δεν εμπιστεύονται παρά μονάχα το όπιο.

Η τιμή των πέντε άσημένων πιάτρων, στην οποία προσφέρουν την καθιερωμένη ποσότητα για πέντε πίπες, χωρίς να δέχονται το παραμικρό παζάρεμα, ισοδυναμεί με το είκοσιπέντε της «τιμής κόστους» του εμπορεύματος. Κάθε, δηλαδή, συγκομιδή όπιου τους αποδίδει καθαρό κέρδος... 2.000%!

Ένα σημαντικό μέρος από τα κολλοσαία αυτά ποσά, που εισπράττονται κάθε χρόνο, πηγαίνει στις τσέπες του άρχηγού της φυλής, του Τού-Μπι, που φορολογεί αδυσώπητα τους υπηκόους του.

Ο Τού-Μπι, που έχει ζήσει αρκετά χρόνια στη Γαλλία κι' έχει... μορφωθεί στο πλευρό των διασημότερων λαθρεμπόρων όπιου, είναι ο μόνος άπο τους Μεάου, που ντύνεται ευρωπαϊκά. Με το άγώριστο μπερέ του, που το έχει κρατήσει για σουβενίρ από το Παρίσι, δίνει την εντύπωση γνήσιου Γάλλου.

Οι Μεάου δέχονται πρόθυμα αυτή τη φορολογία, που τους επιβάλλει ο άρχηγός τους, γιατί ξέρουν πως οι δαιμόνιες διπλωματικές ικανότητές

Την κατεργασία του όπιου, την αναλαμβάνουν οι γυναίκες και οι κόρες των Μεάου.

Οι νέοι και οι νέες το ρίχνουν στο χορό και, άργα, το βράδυ, παίζουν ένα παιχνίδι, που φανερώνει πως τα πλούτη των Μεάου έχουν πέσει και την ανάλογη χαλάρωσι στα ήθη.

Οι κοπέλλες πετάνε ένα τόπι στους νέους, υποβάλλοντάς τους συγχρόνως και μια δύσκολη ερώτηση.

Έκείνοι, λοιπόν, που θα προλάβει να αρπάξει το τόπι και συγχρόνως να απαντήσει άμέσως στην ερώτηση, κερδίζει ένα πλούσιο έπαθλο: Μπορεί να διαλέξει όποια θέλει από τις κοπέλλες, για να περάσει μαζί της τη γιορταστική νύχτα, κι' αυτή είναι υποχρεωμένη να τον ακολουθήσει χωρίς αντίρρηση!

Την τελευταία μέρα του εορτασμού για την συγκομιδή του όπιου, γίνεται, σε κάθε σπίτι των Μεάου, μια πολύ περίεργη ιεροτελεστία.

Ο άρχηγός της οικογενείας θυσιάζει ένα σφαγτάρι και γεμίζει ένα βαθύ πιάτο με το αίμα του.

Έπειτα χαράζει μ' ένα μαχαίρι την πλάτη της γυναίκας του και των παιδιών του και την αλείφει με το ζεστό ακόμη αίμα του σφαγμένου ζώου.

Οι Μεάου πιστεύουν πως αυτό τους εξασφαλίζει όγεια και ευτυχία για όλο τον επόμενο χρόνο.

Μετά το τέλος της ιεροτελεστίας, το σφαγμένο ζώο φέρεται και επακολουθεί οικογενειακό συμπόσιο με το κρέας του.

Όπως βλέπετε, οι Μεάου είναι αξιοσημείωτοι για την μακαριότητα και... την άσυνειδησία τους!

Η τραγική μοίρα των ανθρώπων, που τους εξασφαλίζουν την οικονομική τους ευδαιμονία, είναι αθάνατος το τελευταίο πράγμα, που συλλογίζονται.

Και οι τύψεις είναι στον τόπο τους τόσο άγνωστες, όσο και... τα χαστονομίσματα!

Η χώρα του όπιου

Μια φυλή της Άσίας, που ζει αποκλειστικά από την παραγωγή και το εμπόριο του ναρκωτικού

Η χώρα του όπιου

Η χώρα του όπιου

Η χώρα του όπιου

Η χώρα του όπιου

Η χώρα του όπιου

Η χώρα του όπιου

Η χώρα του όπιου

ΤΟ ΓΕΛΙΟ μακραίνει τη ζωή

Ήσυχια έχει ύβρις

Ο Διευθυντής: Για την απόδοσή σου στη δουλειά σου κάνω σύμβαση με πεντακόσια ευρώ το μήνα. Κώστα, υπό τον όρον όμως, πως δε θα το πής σε κανέναν απ' τους συναδέλφους σου!

Κώστα: Σύμφωνοι, κύριε διευθυντά, αλλά υπό τον όρον να μην το πτή και σε εμένα!

Ο σύζυγος τηλεφωνεί στη γυναίκα του, στο σπίτι, τη στιγμή που εκείνη παίζει το πιάνο της. Στην κλήση απαντά η μικρή υπηρέτρια. — Πες της κυρία σου, ότι θ' αγοράσω μια ώρα. Να πείσει από κορόδα και να με περιμένει, της λέει ο σύζυγος.

— Πολύ καλά, κύριε, απαντά η μικρή υπηρέτρια, αλλά ποιος να της πω ότι τηλεφωνεί;

Ο Δικαστής: Άνοιξαν ότι διέπραξαν ένοχο τη διαφθορά. Κι όμως ο μνηστής μας βεβαιώνει ότι σε αναγνωρίζει, έπειτα από κορόδα και να με περιμένει, της λέει ο σύζυγος.

Ο κατηγορούμενος: Ψέμα, κύριε πρόεδρε! Πως με είχε δη κατά πρόσωπο αφού είχε χωρή κάτω από το κορόδα;

— Στο θέατρο χωστάω τις καλύτερες ώρες της ζωής μου!

— Όστε, πας πολύ συχνά στο θέατρο;

— Όχι, έγω. Η γυναίκα μου!

Γεία σου Γιάννη, λέει ο Γιάννης στο φίλο του. Καλά που σε βοηθά. Δάσεις μου, σε παρακαλώ, ένα καροτσάκι, γιατί έχασα το ποτοφύλι μου σπίτι.

Μη στενοχωρήσαι Γιάννη μου. Πάρε ένα φράγκο να μπής στο τραμ και πήγαινε σπίτι σου να πάρεις το ποτοφύλι.

Γιατί, Γιάννη, οι επιστήμονες ισχυρίζονται πως η Σαχάρα ήταν κάποτε θάλασσα;

Γιατί οι μαύροι γυρίζουν ακόμη εκεί με παντελονάκια του υπαγίου, δάσκαλε!

Δε μπορώ να καταλάβω κατηγορούμενε, για ποιο λόγο, αφού του πήρες το ποτοφύλι του μνηστή του γαστροκόμης κιάλας! Γιατί τόκανες αυτό;

Γιατί το ποτοφύλι δεν είχε τίποτε μέσα, κύριε πρόεδρε!

Η κυρά Καλλιόπη συναντά την Εύθαλία στο δρόμο.

Τι σου συμβαίνει πάλι κι' είσαι στά μαύρα, χουστή μου;

— Άχ, ο άντρας μου!...

Πως: Πάει κι' ο δεύτερος; Πέθανε;

— Όχι! Άλλά μου κάνει τέτοια τη ζωή, που, απόφασσα, να πενήσω τον πρώτο!

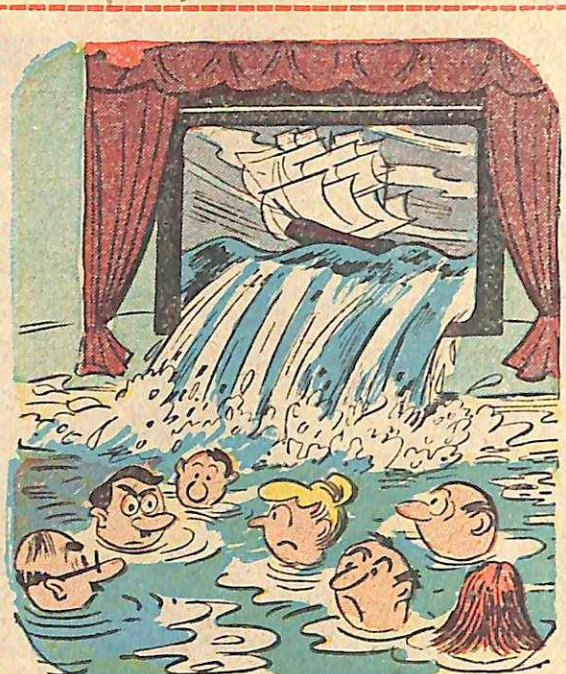
Γκαρσόν! Κάποιο λάθος έκαμες στο λογαριασμό. Πρέπει να πληρώσω δεκατοίς κι' όχι δεκατέσσερες δραχμές που γράφεις.

— Τό ξέρω, κύριε. Άλλά μου πέρσσε η ιδέα πως μπορούσε νάσαστε προληπτικός!

Ο κύριος Κακόμοιρος μπήκε σ' ένα υποδηματοποιείο και ζήτησε παπούτσια νούμερο 46.

— Μά σας κάνει, περίφημο και το νούμερο 42 του λέει ο υπάλληλος. Τό 46 είναι δυό δάχτυλα μακρότερο από το πόδι σας.

— Τό ξέρω, απαντά ο κ. Κακόμοιρος. Άλλά τ' εμπεριέχω γιά να πώ σ' σπίτι μου χρησιμοποιώ λεωφορείο!

ΣΤΟΝ ΑΝΑΓΛΥΦΟ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ
— Να τό ξέραμε τουλάχιστον, θα φορούσαμε τό μαγιώ μας!...

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Η ΦΥΛΑΚΗ

Γιά να μη μου τριγωνάζε εδω κι' εκεί τον τόσο μου καυώ, γιά να σου δείξω, έχω κάνει την καρδιά μου φυλακή κι' εκεί μέσα, πως τό θέλω, να σε ρίξω!

Μιά και είσαι φύσι εγκληματική και μου έκανες κακό, πολύ μεγάλο, έχω κάνει την καρδιά μου φυλακή και ισόβια εκεί μέσα, θα σε βάλω.

Τιμωριά σου παραδειγματική σου αξίζει και στο λέω, γιά να συλλογίσουν όταν θάσαι σε μία τέτοια φυλακή, δε θα βγής, ούτε στιγμή, απ' τό κελλί σου.

Και αν λένε μερικές και μερικοί, ότι τάχατε μαζί σου πάω να παίξω, όταν θάναι η καρδιά μου φυλακή, θάσαι μέσα και ποτέ δε θάβγης έξω!

Έτσι που 'μπλεξες γιά τύχη σου κακή θάχης γάγκελλα γερά την αγκαλιά μου κι' όταν μένης σε μία τέτοια φυλακή, θα σου δίνω γιά συστάτιο τά φιλή μου. Να σε βλέπω που και που δε μου άρει και θ' άφήσης τά παραστατήματά σου όταν σουχω στής καρδιάς τη φυλακή την άγάπη μου γιά δεσποφύλακα σου...

Άπειλή αν σου φανή πραγματική τέτοια σκέψη πούχω κάνει, επιμένω πως αν κάνω την καρδιά μου φυλακή θάχης έναν μοναχά φυλακισμένο. Μόνο εμένα, σαν έλλίδα νυστική πως σαν έρθης μέσα εκεί να κατοικήσης, θα σου άρεση τόσο τέτοια φυλακή κι' ίσως πιά με τον καιρό, να συνηθίσης...

Και να λές: Γιατί να έχω ελευθερία αφού βρίσκο στο κελλί μου κάθε πόθα; Η άγγαρεία; Δε μου φαίνεται βαρεία και τά σίδερα; Ροδόφυλλα τά νιώθω... Είμαι άγάπη μου έσύ, μοναδική και δεν σκέπτομαι γιά σένα, τίποτ' άλλο παρά νάχω την καρδιά μου φυλακή και ισόβια εκεί μέσα να σε βάλω...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Άπο την παλιά ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΖΩΗ

Περίεργες ειδήσεις και παράξενες περιστατικές

— Τον Ιούνιο του 1884, ειδοποιήθηκε τό αθηναϊκό κοινό, ότι στα γραφεία της αστυνομίας βρίσκονταν μία γόβα του άριστου ποδίου από έλεκτό δερμα και μία τσάντα της μόδας, γιά «μπομπονιέρα», όπως τις έλεγαν, μάμητα Σαχαρώτα, που είχαν πέσει από κάποια κυρία, τη στιγμή της έκκινήσεως του σιδηροδρόμου του Ν. Φαλήρου.

Νά και μία έμμετρο άγγελία του 1899:

«Ένα έθρεψε αιώνα η γλυκειά καστα-
(νομάτα
και θα κρηυθή και πάλιν βασιλίσ του
(εικούτο, και άθάνατη θα μέινει ες τη φήμη κι' (εϊς τά νεϊάτα

ή γλυκειά η Σοκολάτα

του Παυλίδου του γυνωστού!

— Στα 1884, η κυρία Κ. Ν., από τη... συνοικία Πατησίων, κάλεσε γιά τη υπογάβα μία πλούτρα, που άνηθήκε να εργαστή, γιάτι είχε βρεφος 5 μηνών. Η κυρία της υποσχέθηκε, ότι θα κρατούσαν συντροφιά του μαρπού τό παιδί της, τό ένα 6 χρόνων και τό άλλο 5. Η πλούτρα δέχτηκε, αλλά κατά τό μεσημέρι άκουσε φωνές.

Έτρεξε, λοιπόν, και βόηκε σε κακό χάλι τό μαρπού από τά χτυπήματα των ηλιόφρων παιδιών της κυρίας. Τό μαρπού αυτό πέθανε ύστερ' από δυό μέρες. Η μητέρα του ζήτησε γιά την ταφή του 22 δραχμές, αλλά η κυρία της απάντησε: «Αν πέθανε τό παιδί σου, ήταν γιάτι τό ήθελε ο Θεός. Δε μπορώ να σου δώσω, παρά τό μεροκάματο σου, δηλαδή 3,25, αν και δεν είχες τελειώσει τη μπουγάδα!».

— Στα 1903, ο δημοσιογράφος Γεώργιος Κορομηλάς, περνώντας από την οδό Φιλαδέφης, είδε έπτά κυρίες και δυό εργάτες, που έσκاذαν βισαδικά και «ιεροκυφίως». Αυτό κίνησε την περιέργειά του κι' έστρεψε να ειδοποιήση την αστυνομία. Κατόπιν έμαθε την αϊτία: Ο Άνδρέας Συγγρός είχε αγοράσει τό παραπλήρωμα του Μητροπολιτικού μεγάρου κηπάριο αντί 9.500 δραχμών και τό είχε δωρήσει στον άποθανόντα μητροπολίτη Προκόπιο Οικονομίδη όχι προσωπικά σ' αυτόν, αλλά ως προς τον προϊστάμενο της Μητροπόλεως. Οι κληρονόμοι του Προκόπιου, όμως, που παρεγγήσαν τό δωρητήριο συμβόλαιο, θέλησαν να καταλάβουν διά της βίας τό κηπάριο και να στήσουν μία πόρτα στη μάντρα του, έπί της οδού Φιλαδέφης. Έτσι μάλιστα η κατάληψη του κηπαρίου. Οι κληρονόμοι όμως έκαναν άγωγή έναντιον του μητροπολίτου Θεοκλήτου.

— Στα 1903 άρχισε η κατασκευή μεταξύ Πανεπιστημίου και Έθνικής Βιβλιοθήκης μιας έλλινής γέφυρας, που χρησιμοποιήθηκε γιά τη μεταφορά των βιβλίων της βιβλιοθήκης του Πανεπιστημίου στην Έθνική. Η γέφυρα στήθηκε 950 δραχμές.

— Στα 1884, μία αθηναϊκή έφημερίδα έγραφε: «Καθημερινώς, αλλά κυρίως τις Κυριακές, από τη διασταύρωση των τροχιδρόμων (Τσιτζίφες) ως τό Ν. Φάληρο, η παραλία είναι γεμάτη από άνδρες και γυναίκες που κολυμπούν... αναμείξ, ενώ οι έπιβάτες των τροχιδρόμων, όταν περνούν από εκεί, αναγκάζονται νά... άποστρέψουν τά βλέματά τους, γιά να μην αντίκούν τό αλαγρόν αυτό θέμα!».

— Άστυνομία άρειλει να έπέμψη, γιά να καταστείλη την άσχημία, που αντίδάνει στα χρηστά ήθη των πολιτών!

— Όταν, στα 1909 η Μαρίκα Κοτοπούλη έδωσε την τιμητική της παράσταση, εκτός από τις καθαρές εισαγωγές του ταμείου της, που έφθασαν τις 3.250 δραχμές, έλαβε και τό έξος δώρο: Ένα ρικόπεδο 1000 πύχων, 1500 δραχμές, 20 λίρες μέσα σε χρυσή θήκη. Ι δακτυλίδι χρυσό με διαμάντια και μπριλλάντια μεγάλη άξιας δυό πρωτομής διάσημου Ιταλού γλύπτη, άρώματα παριζιάνικα, 2 άγλυπτα άξιας, Ι κολλιέ από τουρκουάζ, Ι βραχιόλι χρυσό, μία χάλκινη πετομή και πολλά άλλα μικρά κομψοτεχνήματα.

4-6 τορίες της ζωής

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

ΒΡΙΣΚΟΜΟΥΝΑ στο κατάστημα κάποιου φίλου μου που έμπορεύεται είδη οικιακού εκπολιτισμού. Ραδιόφωνα, ηλεκτρικά φυτεία, κουζίνες και τά παρόμοια. Σ' αυτό τό μαγαζί πηγαίνω πότε - πότε και μ' άρέσει να παρακολουθώ την κίνηση. Μελετώ τους άποψηφίους πελάτες που μπαίνουν, έξετάζουν, ρωτούν γιά τιμές κι' εύκολίες, με τό ύφος εκείνου της δυσπιστίας που παίρνει συνήθως ο άγοράστης εϊς βάρος του καταστήματος. Και υπάρχουν πελάτες λογής-λογής. Είναι οι θετικοί, εκείνοι δηλαδή που φανόνται άποφασισμένοι ν' άγοράσουν. Είναι οι διατακτικοί και άναποφασιστοι. Είναι οι παζαρολόγοι. Είναι οι μεμψιμοίροι και γκριζάρδες, όλο παράπονα γιά κάτι που άγοράσαν και που παρουσιάζει κάποιο έλάττωμα. Είναι ακόμα και οι περίεργοι που άπασχολούν τό μαγαζί μονάχα γιά να συγκεντρώσουν πληροφορίες, χωρίς να έχουν στο νου να πάρουν ότιδήποτε. Είναι οι άργόσχολοι που έρχονται γιά να περάσουν την ώρα τους. Όπως την περνάει κι' έγω εκείνο τό βράδυ, λίγο πριν κλείση τό κατάστημα. Κι' ενώ έτοιμαζόμουν να φύγω, μπαίνει μία γρηά κυρία - ως έξηγεί τά πέντε χρόνων - μέτριο άνάστημα, άδύνατη, με συμπαθητική, αλλά άσχημη φυσιογνωμία.

— Καλησπέρα σας, είπε.

Ο φίλος μου καταστηματοδότης την υποδέχτηκε με χειραφία και χαμόγελο. Την ίδια στιγμή μούκλεισε τό μάτι - νόημα να μη φύγω, κάτι θάχε να μου πη.

— Ήρθα γιά τό πλυντήριο, είπε η γρηά κυρία. Τό φέρεται;

— Σας περιμένει.

Η γρηά κυρία περιεργάστηκε με προσοχή ένα ηλεκτρικό πλυντήριο, τελευταίου τύπου. Ρώτησε γιά τη λειτουργία του, γιά κάθε του λεπτομέρεια. Έκανε τά παύδια της, έκοψε κάτι από την άρχική τιμή, έδωσε ένα μίσσο χαρτονομίσματος, τά ξερόλλισε ένα - ένα, τάδωσε και πήρε τη σχετική άπόδειξη.

— Πότε θα μου τό στείλετε; ρώτησε ύστερα.

— Άύριο τό πρώτο.

— Σας παρακαλώ να συστήσετε προσοχή, να μην πάθω τίποτα στη μεταφορά.

— Νά μένετε ήσυχη.

Ο καταστηματοδότης την ευχαρίστησε, η κυρία καληνύχτισε κι' έφυγε. Και τότε ο φίλος μου μού λέει:

— Τακτική πελάτισσα. Έχει άγοράσει άπ' όλα και πάντα τοίς μετρητοίς. Υπάχει όμως κάτι τό παρόξενο σ' αυτή τη γυναίκα. Κάτι που θα μπορούσε κανείς να τό πη και μυστήριο - γι' αυτό και σε κράτησα. Έπειδή κινήγας τ' άξιοπερίεργα. Τι νομίζεις ότι τά κάνει τά πράγματα που άγοράζει;

— Τά χρησιμοποιεί, τί άλλο;

— Όχι.

— Τά χαρίζει μήπως;

— Όστε.

— Άλλά;

— Τάχει στο σπίτι της, τυλιγμένα με ζελατίνα. Κατακαινουργία και άθικτα. Εϊν' έτσι, Γιαννάκη.

Ο Γιαννάκης, νερός υπάλληλος του μαγαζιού, βεβαίωσε τις πληροφορίες του προϊτάμενου του. Ναι, έτσι ήταν. Όλα άθικτα, ντυμένα στη ζελατίνα και δεμένα με χρωματιστό σπάγγο. Και όλα βαμμένα στη σάλα, σε παράταξι, τό ένα δίπλα στο άλλο.

Αυτή η ιστορία μου κίνησε την περιέργεια. Ρώτησα κι' άλλα. Λοιπόν, η γρηά αυτή κυρία έμενε μονάχη στο κάτω όροφο κάποιου διώροφου σπιτιού, μαζί με μία υπηρέτρια, που ηλικιωμένη άπ' αυτήν. Και μέσα στη σάλα, κρεμασμένη στον τοίχο, μία μεγάλη δόλωμη φωτογραφία ενός νέου άξιωματικού.

— Πραγματικά κάποιο μυστήριο κρύβεται έδω, παρατήρησα. Πολλό θα έπιθυμούσα να έπισκεφθώ τό περίεργο αυτό σπίτι.

— Καθόλου δύσκολο, θ' αναλάβεις άύριο τό μεσημέρι να της πας τό πλυντήριο. Θα πας ως υπάλληλος του καταστήματος. Δε θα κοπιήσεις και πολύ. Θα σου τό φορτώσουμε σ' ένα ταξί κι' ο σωφέρ θα σε βοηθήσει να τό κουβαλήσης.

Τό τάξι σταμάτησε μπροστά στο διώροφο εκείνο σπίτι. Ένα σπίτι παλιό, άλλα καλοδιατηρημένο, στριμωγμένο ανάμεσα σε δυό μνητέρες πολυκατοικίες. Τά παραθυρόφυλλα του ίσογείου βεβαίως. Κατέβηκα και χτύπησα τό κουδούνι. Άνοιξε μία κνητή γρηούλα.

— Φέραμε τό πλυντήριο, είπα.

Τότε βγήκε και η χδεσινή ηλικιωμένη κυρία.

— Φέρτε το μέσα, είπε, και προσέχτε μη χτυπήση πουθενά.

Τό πιάσαμε με τό σωφέρ.

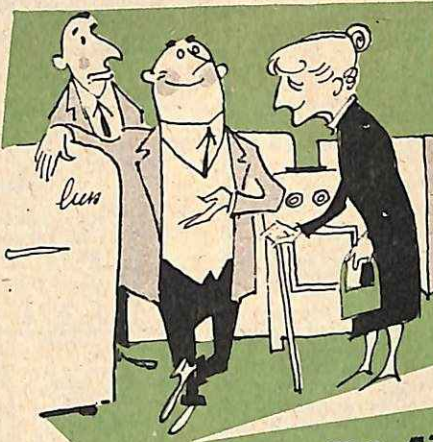
— Πού θα τό πάμε; ρώτησα.

— Άφήστε το έδω, λέει η κυρία και μά δείχνει μία γωνία, στο χώλλ.

Πληρώνω τό σωφέρ και φεύγει.

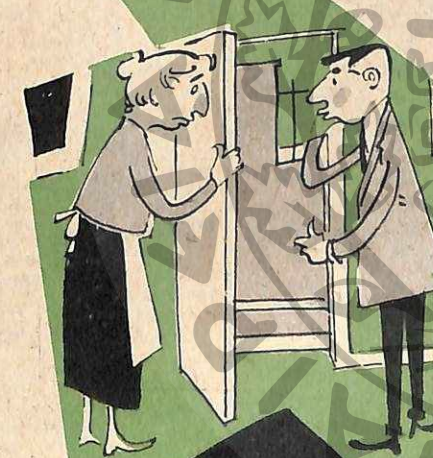
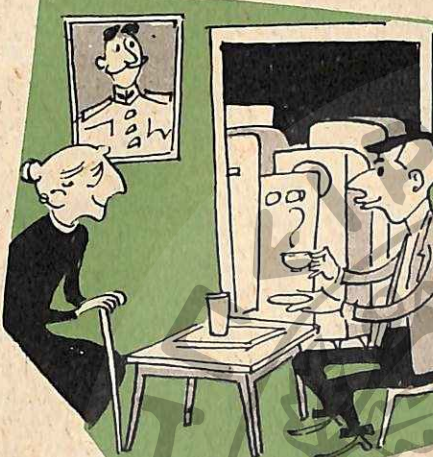
— Σας παρακαλώ να υπογράψετε την άπόδειξη παραλαβής, λέω στην κυρία.

Κι' ενώ η κυρία υπογράφει, βλέπω τη γρηά υπηρέτρια που παρακολουθεί την άπογραφή μ' ένα βλέμμα γεμάτο όϊκτο και συμπόνοια. Τά βλέμματά μου συναντιούνται με τό δικά της. Εκείνη κουνάει τό κεφάλι μελαγχολικά. Η ηλικιωμένη κυρία μου δίνει την άπόδειξη -

ΜΙΑ ΗΛΙΚΙΩΜΕΝΗ

ΚΥΡΙΑ

Εϊν' έν τάξει; Πορελήθη κλπ. Δέσποινα Χ. Τώρα, κανονικά, πρέπει να φύγω. Άλλά έγω ήρθα μ' άλλο σκοπό. Πως θα φύγω χωρίς να ιδω τά παρομένα; Άς βρω μία πρόφασι: — Με συγχωρείτε, λέω, θα μπορούσα να έχω ένα ποτήρι νερό; Μου ήρθε μία ξαφνική ζαλάδα.

— Άμέσως! προθυμοποιείται η ηλικιωμένη κυρία.

Και δίνει την έντολή:

— Άγγέλα, φτιάδε ένα καφέ του κυρίου.

Περάστε μέσα...

Μου άνοίγει μία πόρτα και μπαίνει στη μισοσκότεινη σαλοπαραέστρια. Η κυρία ανάδει τό φως:

— Καθίστε, σε λίγο έρτασα, μου λέει.

Κάθεται, περιεργάζομαι τό περιβάλλον και μετρώ: Μία μεγάλη ηλεκτρική κουζίνα, ένα ηλεκτρικό φυτείο πρώτο μπάι, σκούπα, παρκέτέζα, ραδιο-γραμμόφωνο, δυό ηλεκτρικές σάμπες - όλα τοποθετημένα στη σειρά, τυλιγμένα σε ζελατίνα και δεμένα με χρωματιστό σπάγγο. Έπιπλα παλιού στυλ - ό μωφές, τό τραπέζι, η σερβάντα, οι καρέκλες, καναπέδες και πολυθρόνες. Ένα πιάνο, σκεπασμένο με μπιλί κάλυμμα. Κι' άπάνω στο μπουφέ και στο τραπέζι, πολλά κουτιά και δέματα, διπλωμένα κι' αυτά σε ζελατίνα ή άσπρο χαρτί και δεμένα με ροζ κορδέλλισα. Και στον τοίχο τό κλιντήριο, με τη φωτογραφία του άξιωματικού: Μεγάλη σολή, γλυκειά άντρική φυσιογνωμία, με μυστάκι στοίμενο. Νιώθω μία άλόκοτη συγκίνηση καθώς τά βλέπω όλ' αυτά, σαν κάτι τό πένθιμο να πλανιέται εκεί μέσα. Ίσως είναι και η όσμη της κλεισούρας. Οι βαρείες βυσινίες κουρτίνες που πέφτουν στα παράθυρα, δεν αφήνουν ούτε ίχνος άπό φως να σκορπίση τη χαρά του. Άπό τις μελαγχολικές σκέψεις μου με συνεφέρει η κυρία:

— Όπου νάναι έρχεται ό καφές. Πως αισθάνεσθε;

— Λίγο καλύτερα.

Η κυρία είναι ευγενική, μά δίχως χαμόγελο.

— Θα ήταν από την κούραση, μου λέει και αέθεται στην άκρη του καναπέ. Είσαστε καινούργιος υπάλληλος;

— Ναι. Λίγες μέρες, προσωρινώς. Μέχρι να βρω καμιά καλύτερη θέση. Είναι τόσο δύσκολη η ζωή σήμερα...

Προσπαθώ να κερδίσω τη συμπάθειά της, γιά να προχωρήσουμε στη συνομιλία. Η Άγγέλα έφερε τον καφέ, μαζί με γλυκό και στάθηκε παράμερα, όρθη. Ήπια τό νερό στην ύγεια της κυρίας κι' ευχαριστήθηκε. Και τότε μ' έρωγε η περιέργεια να μάθω γιά τά τόσα πράγματα που είχε εκεί μέσα και δεν τά έργαζόταν. Άρχισα μ' αυτή τη φράσι:

— Δεν έξερετε πόση έκτίμησι σας έχει ο προϊστάμενός μου. Σήμερα μου έλεγε πως είσαστε η καλύτερη του πελάτισσα.

— Ναι, κι' έγω είμαι πολύ ευχαριστημένη.

«Ο,τι άγοράσα από τό μαγαζί του είναι πρώτης τάξεως.

— Άλλά... με συγχωρείτε γιά την άδιακρισία μου... δεν τά χρησιμοποιείτε;

— Αί! Όχι! απάντησε. Δεν ήθελε η μέρα τους άκόμα. Όταν θάρθω, θα μπουν όλα μαζί μπροστά. Γι' αυτή την ήμερα τάχω. (Κι' έπειτα από μία μικρή σιγή). Την ήμερα που θα γυρίση εκείνος...

Και μούδειξε τη φωτογραφία του άξιωματικού. Τά μάτια της ήσαν μία γλυκύτατη, αλλά άφηρημένη έκφραση, σαν να περνούσαν μακρινές εικόνες από μπροστά τους. Και τό βλέμμα τους έμενε άπαισές. Κόττασα την Άγγέλα, που παρακολουθούσε συγκινημένη την κυρία της. Έπειτα η Άγγέλα έστρεψε τά μάτια της σε μένα. Σαν κάτι νάβλεπαν να μου δώσουν γιά καταλάβω. Και κούνησε τό κεφάλι της, μελαγχολικά.

— Είναι δ... «ό γιάς σας;» ήθελα να πώ. Μά δεν έξρω τί με κράτησε και δεν τελείωσα την έρώτησι.

— Ναι, ό μνηστή μου, συμπλήρωσε η ηλικιωμένη κυρία. Δεν είναι άμορφος.

— Πολύ, συμφώνησα. Άληθινός λεβέντης.

Έγινε λίγα δευτερόλεπτα σιωπή. Μία βαρεία σιωπή που τη διέκοψε πάλι η κυρία:

— Τι λέτε; Θα τελείωση καμιά φορά σ' ός τό πόλεμος;

— Ο πόλεμος; επανέλαβα και στράφηκα προς την Άγγέλα, ζητώντας βοήθεια.

Εκείνη μούκανε νόημα με τό κεφάλι της,

πως ναί, θα τελειώσω.

— Αί, βέβαια, λέω. Δεν φαίνεται πως θα κρατήσει πολύ ακόμα.
— Έτσι λέω κι' εγώ. Μά τελειώσω. ν' ανοίξω κι' εγώ το σπίτι μου. Νάρθη εκείνος... Σέρετε, αυτή τη φωτογραφία δεν μου την άφησε εκείνος. Την έχω κάνει εγώ μεγέθυσι. Είναι από μια μικρή φωτογραφία, με αφιέρωσι. Σταθείτε να σας τη φέρω.

Σηκώθηκε και πήγε μέσα. «Η Άγγελα με πλέριασε και μου είπε σιγά».

— Έχει σκοτωθεί!

— Πότε;

— Το 1917, στη Μακεδονία. Ήταν αρραβωνιασμένοι. Θα παντρεύονταν όταν θα τελείωνε ο πόλεμος και θα γύριζε. Ήρθε ένα γράμμα που έλεγε πως σκοτώθηκε.

— Όταν το διάβασε εκείνη, έπεσε λιπόθυμη. Κι' άμα συνήλθε, δεν θυμόταν τίποτα από το γράμμα.

— Από τότε τον περιμένει...

— Κι' αυτά; ρωτώ και δείχνω τα ηλεκτρικά σκεύη.

— Είναι η προίκα της. Κάθε τόσο όλο και κάτι παίρνει και το φυλάει. Δεν αφήνει κανέναν να τ' αγγίξει. Έτσι θα μείνουν μέχρι που να πεθάνει...

— Η γρηά υπηρέτρια σκούπισε δυο δάκρυα.

— Και πως ζή;

— Το σπίτι είναι δικό της, κι' αυτό προίκα της. Παίρνει νοίκι από το άπ'άνω, έχει και μια σύνταξη από τον πατέρα της. Ήταν κι' εκείνος αξιωματικός.

— Τον γνώρισε;

— Όλους τους γνώρισα... Είμαι από μικρά κορίτσι σ' αυτό το σπίτι. Έδώ γέρασα κι' εγώ...

— Πως δεν παντρεύτηκες, κυρία Άγγελα;

— Έτυχε και με ζήτησαν δυο-τρεις, σαν ήμουν νέα. Μά πως να την άφηνα μονάχη κι' έρημη; Λίγο πριν πεθάνει ο πατέρας της — η μητέρα της είχε πεθάνει πριν — με κάλεσε κοντά του και μου είπε: «Στα χέρια σου αφήνω τη Δέσποινα». Δεν είχε άλλο παιδί ο μακαρίτης. Μοναχοκόρη...

— Η γρηά δάκρυσε πάλι. Σφίχτηκε η καρδιά μου. Μά να που ξαναπαίρνει η Δέσποινα και το πρόσωπό της τάρτα το φωτίζει. Είναι άμυγδαλοχάμογελο. Κρατάει ένα άμυγδαλό, στα χέρια της. Το ανοίγει. Πρώτη ή φωτογραφία του νεανού αξιωματικού. Την τραβάει και μου δείχνει την αφιέρωσι: «Στην αγαπημένη μου μηστή, 14 Μαρτίου 1917». Άλλη φωτογραφία: Είναι μια λεπτοκαμωμένη μελαχροινή κοπέλλα, με γλυκό πρόσωπο, πλασιωμένο με μακριά μαλλιά.

— Αύτη είμ' εγώ! μου λέει η γρηά κυρία.

Είναι κι' άλλες φωτογραφίες, οικογενειακές. Σε μία, ολόκληρη η οικογένεια: 'Ο σωματάρχης πατέρας, η μάνα, η κόρη, μαθητριά μου με πλεξούδες και κνήτη φουέτιστα. Κι' αυτή η μαθητριά μου είναι τώρα η ρυτιδωμένη, εξηνταπεντάρα κυρία που κάθεται δίπλα μου και μου ξεφυλλίζει το άλμπουμ. Ξαναγυρίζουμε στον Τάκη.

— Δεν ξέρετε τί λαμπρός νέος είναι, μου λέει. Τον αγάπησα από την πρώτη στιγμή που τον είχα.

— Ο μπαμπάς του είχε τάξει ένα επιπλωμένο σπίτι, για προίκα. Και τα έχω όλα έτοιμα, για προίκα. Και νοιώγει το μπαμπά. Κυτάτε (από 24 άτομα). Τα κορίτσικα, όλα συμπλέατε να ιδήτε... (την ακολουθώ).

— Στή ντουλάπα έχω τα φορέματά μου και το νυφικό σπιτιού που το αγόρασα για δωρό. Όταν θα γυρίσει με το καλό, θα βρεθώ μέσα σε τέλειο σπίτι. Τότε θ' ανοίξω και το πάνω να ξαναπαίξω. Από τότε που έφυγε τόχω κλειστό. Και το ποτό κοιμάται που θα παίξω θα είναι το βάλλος του Δουνάβεως. Αυτό πρωτοχορέγαμε τη θρασύα που γνωρίστηκαμε, στο χορό του «Παρνασσού». Μά πότε θα τελειώσει αυτός ο πόλεμος;

— Θα τελειώσει... Λίγη ύπομονή ακόμα...

— Εκείνη τη στιγμή άκουστηκε μια φωνή στην είσοδο του άπ'άνω σπιτιού:

— Ταχυδρόμος!

— Η ηλικιωμένη κυρία τ'άν' να ξεφύλασσε εσπάρτα:

— Άγγελα, για ρώτησε μήπως έχουμε κανένα γράμμα.

— Η Άγγελα ξαναγύρισε σε λίγο:

— Όχι. Δεν υπάρχει.

— Έχει καιρό να μ'ας γράψει Άγγελα. Μά αύριο θα έχουμε γράμμα. Είπα εγώ όνειρο χτες το βράδυ...

Τι άλλο θα μπορούσα να μάθω τάχα; Δεν υπήρχε πια κανένα μυστικό. Χαίρετσα τις δυο γυναίκες.

— Η Άγγελα με συνάδεψε ως την πόρτα. Λίγο πριν την άνοιξη, χτύπησε το κουδούνι. Ένα ημιφορτηγό ήταν σταματημένο μπροστά στο σπίτι.

— Φέραμε το χαλί! είπε ο άνθρωπος που είχε κατέβει.

— Ά! Μπαράβο! φώναξε χαρούμενη η ηλικιωμένη κυρία. Φέρτε το άπ'άνω. Άγγελα, θα το βάσουμε στην αποθήκη, με τ' άλλα.

— *

Βγήκα στο δρόμο, με την ψυχή μου βαρειά. Αυτοκίνητα έτρεχαν, κόσμος κυκλοφορούσε. Ένα σωρό άνθρωποι, που καθένας, έχει τις χαρές του και τις λύπες του, τους καμμούς του και τις ελπίδες του. Και κανένας δε μπορεί να υποψιαστεί τί μπορεί να κρύβεται μέσα σ' ένα σπίτι όπου την ίδια μέρα δυο αυτοκίνητα εφορτώναν ένα ηλεκτρικό πλυντήριο κι' ένα χαλί. Κι' εκείνος που έτυχε να το μάθει, δεν ξέρει ποιάν από τις δυο γυναίκες να λυπηθεί πιο πολύ:

— Εκείνη που περιμένει κάποιον να γυρίσει κι' είναι έτοιμη να τον υποδεχτεί; Ή την άλλη που θυσιάζει μια ολόκληρη ζωή, για να παραστεί σε μίαν άτελειωτη και μάταιη προσμονή;

— Λοιπόν; με ρώτησε ο φίλος μου καταστηματούχος. Τό έλυσες το μυστήριο;

Το διηγήθηκα την ιστορία. Στην αρχή σαν να συγχέονταν λιγάκι: «Την καμένη» είπε. Κι' έπειτα πρόσθεσε:

— Νά είχα καμιά εικοσαριά τέτοιες πελάτισσες, τί άλλο ήθελα!

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

•••

Της στιγμής

— Θα φύγω κυρία, γιατί δεν μου έχετε καθόλου έμπιστοσύνη, λέει η Άσημνα έπειτα από δυο ημερών παραμονή στο σπίτι.

— Γιατί Άσημνα μου; της λέει διτελισμένη η κυρία της. Δεν είσαι ούτε μία μέρα στο σπίτι κι' όμως σου δώσα τα κλειδιά του μουσείου και του γραφείου του ανθρώπου μου και της κουζίνας και του χρηματοκιβωτίου ακόμη!

— Δεν λέω, απαντά η Άσημνα, αλλά κανένα δεν ταιριάζει!

— *

— Πώς! θέλεις να γίνης μέντιουμ; ρωτάει Εκκλητικός ο διευθυντής της εταιρείας ψυχικών έρευνών της νεαρό θιασώτη του. Και μου ζητάς να σου δανείσω ένα χιλιάρικο; Δεν είδες πως στην τσέπη μου έχω μόνο ένα εικοσάρικο;

— *

— Ένας φτωχός χωρικός με το κάρρο του χρειάστηκε να περάσει από τη γέφυρα του Τρίμπορου. Και έρεπε να πληρώσει είκοσι πέντε σέντς διόδια.

— Με νομίζουν φαίνεται για Ρόλλε Ρούκ και δεν έλεγονε το παλιόλογό μου και το σάσιο κάρο μου, άναστέναζε.

— Μά σαν ξαναγύρισε την επομένη, το άλογο βρισκόταν μέσα στο κάρρο και το τραβούσε ο άγιογιόταρος.

— Που είναι τα διόδια; ρώτησε ο φύλακας.

— Μην τ'αζητάς από μένα, άπάντησε ο άγιογιόταρος. Ζήτησε τα από τον άδελφό!

— *

ΚΑΘΕΤΩΣ

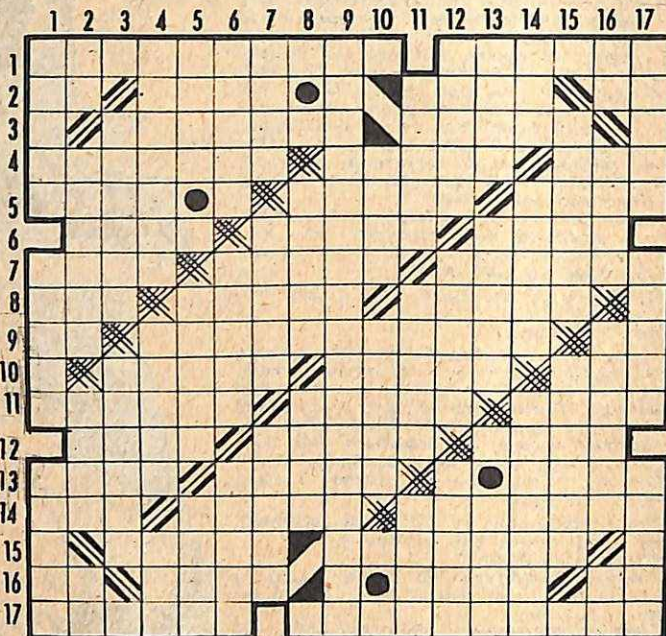
1 Χώρα της Ν.Α. Ασίας.—Σοφός της αρχαιότητας.—Νόμισμα μικρής αξίας.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡΙΘ. 687

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 Αιώνιος παγωμένη περιοχή.—Επιμονή μάλλον παράλογη.
- 2 Δείχνει.—Ήρωϊς του 'Ι. Φεν.—Θερινό άθηνναϊκό θέατρο.—Συνοδεύουν βασιλείς.
- 3 Τα πλοία έχουν συνήθως δύο, έδω μονάχα ένα.—Βρίσκονται κοντά στο θεό (Θηλυκόν).

- 2 Δημιουργούν κάθε χρόνο αρκετούς πλουσίους.—Δεν λείπει από καμιά έκκλησία.—Άνεστραμμένη νότα.
- 3 Πλήνιο δοχείο.—Ανήκουν στα 'Επτάνησα.
- 4 Ρήμα, που απαιτεί ύπομονή.—Μία των Κυκλάδων.—Αρχικά μονάδων του στρατού, μας.
- 5 Η πορεία του πλοίου.—Νη-

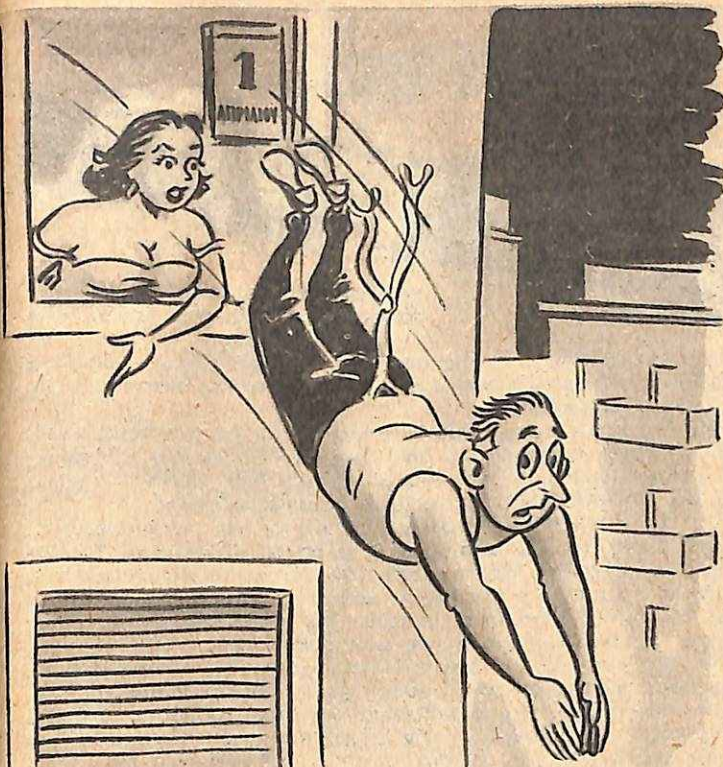

- 4 Δημιώδης όνομασία ιστορικού ποταμού της Ελλάδος.—Είναι άδικημένος από τη φύση.—Συνοδεύει το κρουαζιέρα.
- 5 'Εδουάρδος...: Γάλλος ζωγράφος, ο ιδρυτής του εμπρεσιονισμού.—Επίρρημα, χρονικό ή τροπικό.—Μέρος του λόγου.
- 6 Πανδοχείο.—Θηβαίος φιλόσοφος, μαθητής του Σωκράτους.—Ευχάριστο άεράκι.
- 7 Βάζω κάτι στη θέση του.—'Εορτάζει στις 18 'Ιανουαρίου.—Τμήμα του 24ώρου.
- 8 Μυθική χώρα, στην οποία βρισκόταν το χρυσόμαλλο δέντρο.—Συγκέντρωσι πολλών προσώπων για διασκέδασι.—Βασική τροφή.
- 9 Νότα.—Κοινωνικό σύστημα.—Απλώνει διαταγμό.
- 10 Βασιλιάς της Πελοίας.—Χημική ένωση, που παράγεται από την επίδρασι οξέος επί αλκοόλης.—Βιβλικό πρόσωπο, που θυμίζει την καταστροφή των Σοδόμων και Γομορρών.
- 11 Νησι των Σποράδων.—Δεικτική αντωνυμία.—Υποχρεώσεις.
- 12 Συνήθεια.—'Αμπαρί.—Μέλος του σώματος.
- 13 Κάτοικος μεγάλου ελληνικού νησιού.—'Η μητέρα του 'Αχιλλέως.—'Ενας άπό τους επτά σοφούς της αρχαιότητας.
- 14 'Αρχικά ελληνικού ιδρύματος.—Μία των φυλών του ελληνικού έθνους.—Περιφημη γόσσα της αρχαιότητας.
- 15 'Εορτάζει στις 30 'Αυγούστου.—Προφητεία, χρησμός.
- 16 Πρόθεσι.—Δεν λείπουν από καμιά συμφωνία.—'Ακούθω κά τι πιστά.—'Αρθρο.
- 17 Παραλλαγή του μπιζελιού.—'Αποτελείται από πολλά άστέρια.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1 Χώρα της Ν.Α. Ασίας.—Σοφός της αρχαιότητας.—Νόμισμα μικρής αξίας.

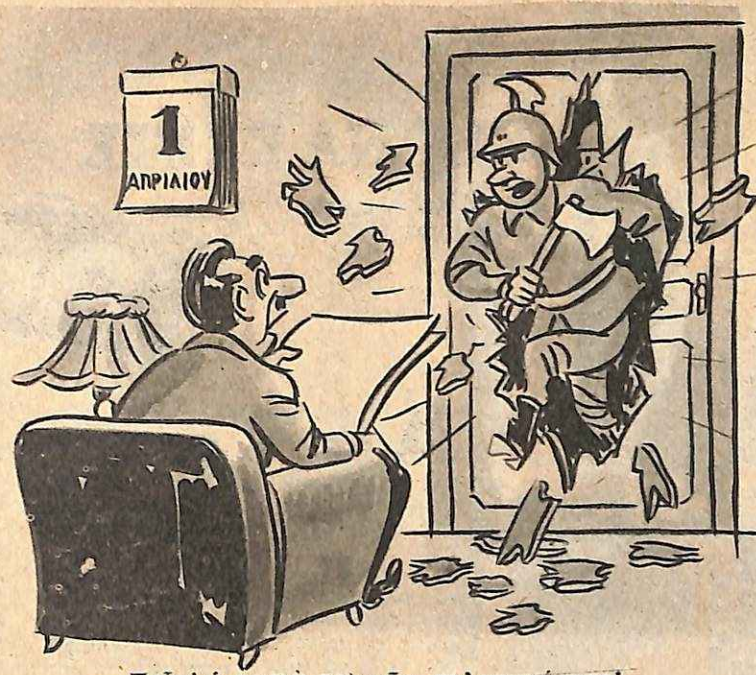
Η λύσις του 686 στη σελ. 98

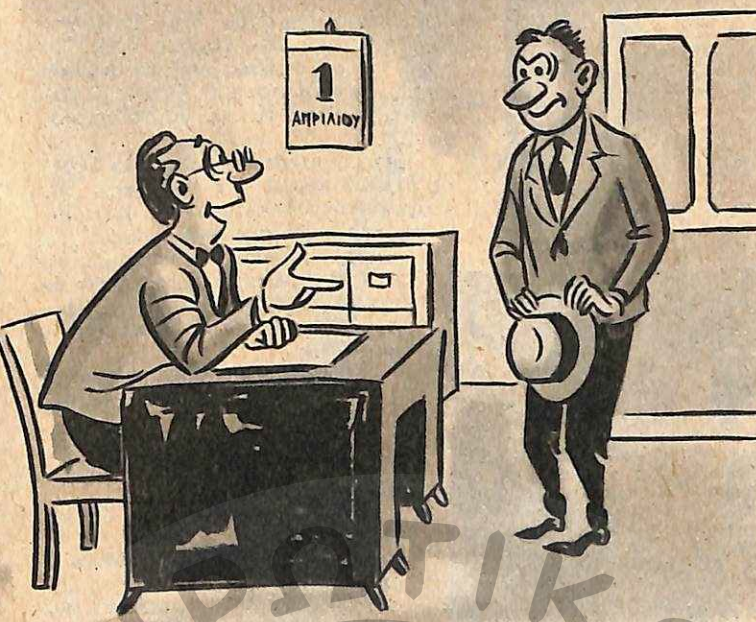
— Έλα πίσω, Τζουτζούκο μου! Άστειά σου είπα πως έρχεται ο άντρας μου!...

— Τι δίκαιο της ήρθε σήμερα να μου δώση ραντεβού έδω πάνω;

— Πούν' ή φωτιά που μάς...τηλεφωνήσατε!...

— Έν τάξει, κύριε Κουτεροχρτόπουλε! Μπορείτε να πληρώσετε σε 1567 ετήσιες δόσεις!...

— Εσκάσα σήμερα μια φάρσα του Σταμάτη που θα γελάση όλος ο κόσμος!...

Τὰ τοπικά μέσα
δὲν ὠφελοῦν

ΩΡΑΙΟ ΣΤΗΘΟΣ

ΥΓΕΤΕ ΣΕ ΕΙΔΙΚΟ ΕΝΔΟΚΡΙΝΟΛΟΓΟ, ΠΟΥ
ΘΑ ΣΑΣ ΥΠΟΔΕΙΞΗ ΤΗΝ ΚΑΤΑΛΛΗΛΗ
ΑΓΩΓΗ ΜΕ ΟΡΜΟΝΕΣ.

Σε οποιαδήποτε περίπτωση, θα βρῆτε μεγάλη ωφέλεια
έκτελώντας τακτικά και ἐπὶ μακρὸ χρονικὸ διάστημα τὶς
κατωτέρω ἀσκήσεις:

καταπνέω ακοιρήσεις. — Ὅρθια στάσις. Οἱ φτέρνες ἐνωμένες. Βάλτε πάνω στο κεφάλι σας ἕνα βιβλίο μέσου μεγέθους, μὲ σκληρὸ ντύσιμο. Θὰ σηκώσετε κατόπιν ψηλὰ τὰ χέρια καὶ θὰ πάρετε ταυτόχρονα μιὰ βαθεῖα ἀναπνοή.

2η ᾠσκησι.— Ἀποτελεῖ συνέχεια τῆς προηγουμένης. Φέρει ἀργὰ τὰ χέρια σας στὰ πλάγια, κραδᾶστε τα κατόπιν καὶ βγάλτε ταυτόχρονα τὸν ἄέρα, ποὺ εἰσπνεύσατε.

3η ἀ σ κ η σ ι.— Καθίστε κάτω με τη ράχη κολλημένη στο τοίχο. Θά σηκώσετε κατόπιν τὰ χέρια σας λοξά, όπως δείχνει η εἰκόνα, παίρνοντας μιὰ βαθειὰ ἀναπνοή.

4η ἄ σ κ η σ ι . — Ἀποτελεῖ συνέχεια τῆς προηγούμενης. Σηκώστε τὰ χέρια κατακόρυφα, μὲ τὴ ράχη κολλημένη πάντοτε στὸν τοίχο. Θὰ κατεβάσετε κατόπιν τὰ χέρια σας καὶ θὰ βγάλετε ταυτόχρονα τὸν ἀέρα ποὺ εἰσπνέσατε.

5η ἀσκηση.— Ὅρθια στάσις.. Οἱ φτέρνες ἐνωμένες. Τὰ χέρια ἔμπροσθεν. Περᾶστε γρήγορα τὸ δεξιὸ χερί κάτω ἀπὸ τὸ ἀριστερὸ καὶ συνεχίστε αὐτὴ τὴν κίνησι ὅσο περισ-

από το άρριον και από την άγνη κίνηση του περισσότερο μπορείτε, σάν να θέλατε να σφίξετε κάποιον ή κάτι. 'Η κίνησι αυτή, γρήγορη στην αρχή, θα γίνεται κατόπιν ολοένα και περισσότερο άργη, ως πού θα σταματήσει.

Θὰ ἐπαναλάβετε τὴν ἴδια κίνησι περνώντας τὸ ἀριστερὸ γέρι κάτω ἀπὸ τὸ δεξιό.

δη ἄσκησι.— Πάρτε μιὰ σφαῖρα τοῦ τένις, φέρτε τὴν κάτω ἀπὸ τὸ σαγόνι σας καὶ πιέστε τὴν πρῶτα μὲ τὸ ἕνα χέρι καὶ κατόπιν μὲ τὸ ἄλλο. Οἱ ἀγκῶνες πρέπει νὰ εἶναι καλὰ τευτῳμένοι πρὸς τὰ πλάγια.

7η ἄσκησι.— Ὁρθία στάσις. Οἱ φτέρνες ἐνωμένες. Τὰ χέρια τεντωμένα πρὸς τὰ κάτω. Θὰ πάρετε ἀπὸ ἓνα βιβλίο στὸ κάθε χέρι (7α). Τὰ βιβλία πρέπει νὰ ἔχουν τὶς

ἰδίους διαστάσεις καὶ τὸ ἴδιο βάρος. Θὰ φέρετε αὐτὰ τὰ βιβλία κάτω ἀπὸ τὶς μασχάλες (7β). Θὰ τευνώσετε κατόπιν τὰ χέρια σας πρὸς τὰ πλάγια (χωρὶς ν' ἀφήσετε τὰ βι-

βλία) και ύστερα θά τὰ σηκώσετε ψηλά. Ἀπὸ ἐκεῖ θά τὰ ξαναφέρετε ὅπ' εὐθείας κάτω ἀπὸ τὶς μασχάλες (χωρὶς τὴν ἐνδιάμεση κίνησι στὰ πλάγια) καὶ ὕστερα θά τὰ κατεβάσετε.

Τὸ ἐξαιρετικὰ ἀνεπτυγμένο στήθος σὲ μιὰ ἀδύνατη γυ-

Το εξαιρετικά ανεπτυγμένο σύστημα σε μια ασυνήθιστη γωνία, καίτοι δεν είναι ποτέ αντιαισθητικό. Θα χρειαστεί μόνον να διαλέξετε ένα καλό στηθόδεσμο, πού να το συγκρατή και να το χωρίζε αρμονικά κάτω από το φόρεμά σας.

Το υπερβολικό στήθος σε μία παχέα γυναίκα όφειλεται στη συγκέντρωσι λίπους σ' αυτή τη περιοχή. Στη περίπτωση αυτή θα πρέπει να ακολουθήστε μία άπισχναντική ά-

σι αυτήν να πρέπει να ακολουθήσει μια απλοϊκή και α-
γωγή. Προσέξτε, όμως! Θα αποφυγείτε τα βίαια και α-
κραυνοβόλα μέσα, πού, ενώ θα ελαττώνουν το πάθος σας,
ένδεχεται, από τ' άλλο μέρος, να προκαλέσουν την καλου-
μένη πτώση τού στήθους, που δεν θεραπεύεται εύκολα.

Πρέπει, λοιπόν, να ακολουθήσετε μια άγωγη λιγότερο δραστήρια, αλλά που τα αποτελέσματά της θα είναι μονιμότερα και ασφαλέστερα.

Μαζί με αυτή την άγωση πρέπει να κάνετε και μια άλλη, που θα αποβλέπει στη στήριξη των ιστών του στήθους σας. Για το σκοπό αυτό μπορείτε να χρησιμοποιήσετε μια από

Για το σκοπό αυτό μπορείτε να χρησιμοποιήσετε μία από τις ειδικές κρέμες που βρίσκονται στο εμπόριο και που συσφίγγουν τους ιστούς, ενώ ταυτόχρονα τους τονώνουν.

είναι κανονικό όταν τα κιλά σας αντιστοιχούν στα πέραν του μέτρου έκαστος· του άναστήματός σας (άν π. χ. έχετε άνάστημα 1.60, τó βάρος σας πρέπει νάναί 60 κιλά). Αν τó βάρος σας είναι κατώτερο, πρέπει τότε να προσπαθήσετε να πάρετε τα κιλά που σάς λείπουν, με την κατάλληλη δίαιτα.

“Αν ἡ ἀτελής διάπλασις τοῦ στήθους σας ὀφείλεται σὲ ἐλαττωματικὴ λειτουργία ὠρισμένων ἀδένων, θὰ καταφύ-

7 ὃν καιρὸν τὸν τελευταῖον σάλος ἔγινε πολὺς,
ἀπὸ τούτων πολιτευτῆς μας τοὺς ἐντὸς καὶ ἐκτὸς Βου-
(λῆς

κι' ήταν οι πολιτικοί
αρκετά τεταραγμένοι
με την αναλογική
της απλής ή ενισχυμένης...
«Ωστόσο στην διένεξη τους μπήκε τέρμα κάποια μέρα
και τον λόγον έχει η κάλλη κι' ο...στανός εδώ και πέρα»
★ Έκλογες

καὶ εὐθείαν πᾶμε, ἦτοι, γιὰ καινούργιες ἐκλογές
καὶ χορταίνουμε, ἀπὸ τώρα, χαίρετοῦρες κί' ὑπο
(κλίσεις)

ἀπὸ δὲ ἀκούμε λόγους, ἀπὸ κ' ἐπισημασμένων
καὶ τὰ μάτια μας θολώνουν ἀπὸ τίς... τοιχοκολλήσεις!
Ἐποψήφιοι χιλιάδες ὑποσχέσεις μᾶς πούλανε
κι' ὅλοι μᾶς ἐξασφαλίζουν ἀν' ζωὴν εὐτυχισμένην
κι' ὅλοι μᾶς γλυκοκοιτάζουν κι' ὅλο μᾶς... γαμογελάνε.
πολὸν, στὸ φινάλε, θὰ βρεθοῦμε... γελασμένοι!..

"Ας αφήσουμε, ωστόσο, τους Μεσσίες κατά μέρος, για να μην ενοχληθούμε από την υπερβολική πολιτικολογία μας κι η στήλη μας έτοιμη είναι για τις αιτήσεις και άς μας απασχολήσει η γυναίκα της δικής κι η δική της πολιτεία κι η δική της... έκλογή! Έπειδή κι αυτό το φύλο το άβρο και ντελικάτο των πολιτευομένων συμβαίνει, πάνω-κάτω, να αυτομαρκώνεται ανεπαρκώς, από την εμφάνισή του κι από τον τρόπο συμπεριφοράς, από την προτίμησή του... «σύστημα έκλογής του» δείχνει την προτίμησή του...» (το

*
 Κ αὶ γὰρ γὰρ μὴ φλυαροῦμε με κουβέντες περιττές,
 συναντᾶμε, στὴ ζωὴ μας, κοπελλίτσες ἀρετικές,
 ποὺ γιὰ πρόγραμμα τους ἔχουν κάποιοι νεὸ γὰρ γνωρίσι
 κι ἐπισήμως καί... νομιμὸς τὴν καρδιά γὰρ τοῦ χαρίσσι
 Νεαρὲς τούτεστιν ἦται, ποὺ δὲ θέλουν μεγαλεῖα,
 ἀλλὰ μίαν ζωὴ μοναχὰ προτιμοῦν ἰδανικὴν
 καὶ μ' αὐτὴν τὴν τακτικὴν τους δὲ σοὺ μένει ἀμφιβολίαν
 πὼς γιὰ σύστημά τους ἔχουν τὴν «ἀπλὴ ἀναλογικὴ»
 *

πώς για σύστημα *
 'Αντικρύζουμε, πολλάκις, μέσ' στα μπάρ και στία (βέβαια)
 δεσποινίδες πλείστες όσες ζητῶν κ' υπερμοντέρνες
 πού συνέχεια κ' αδέερα παριτάγουν τις μοιραίες
 στους γνωστούς τους, στους αγνώστους και στις... (μπετα
 Δεσποινίδες πού τους κύκλους τους στενούς τους δ (ρὸν
 δίχως να ὑπολογίσουν πὼς ἀνηκούν σ' ἄλλες τάξεις
 και μποροῦν οἱ γυρωθε τους με πεπαιθῆσι να κοινών
 πὼς για σύστημα τους ἔχουν τις ἐκλογικῆς... συ (ε
 *

Βλέπει, επίσης, ο καθείς μας αρκετούς σπονδούς (τα γὰ τυλίγουν, καταλλήλως, παραλήδες γεροντάκους, γὰ τρουγούν τὰ μεσημέρια
τὰ γερό τους τὰ «μεμέρια»
καὶ τὴν πλοῦσια σοδεῖα τους
καὶ τὸν ἄλλον τρίτον γὰ περνᾷ τὴ βραδυὰ
Μ' ἐγὰ νιό καί μ' ἐγὰ γερό τὸν καιρὸ περνᾷ παν-
καὶ μ' αὐτοὺς τὸ συστήμα τους καί μ' αὐτὴ τὴν ἀ-
εὐθαρσάς ὑποστηρίζεις καὶ δικαίως ἐπιμένεις,
πὼς οἱ τέτοιες εὗρες κλίνουν ὑπερ τῆς... ἐνίσχυσι.
*
ἀβελτικῶν κι' ἀβρο-

Μεταξύ, όμως, των τόσων θελημάτων...
 συγγενῆς κ' αὐτὸ τὸ Κόμμα τῶν θηλέων τῶν «κομ-
 και οἱ κωματοὶ ἐκείνοι, ὅπως εἶναι φησικόν,
 προτιμοῦν τὴν ἐκλογὴν τοὺς μὲ τὸ... πλειονηφικό
 Ἄν κ' εἶδη πὺν τὸ μιλᾶμε καὶ τὸ σχῆμα τοὺς αὐ-
 δὲν ταυράζει ἀπολύτως γιὰ κομματὶ τὸν ἐν-
 κ' ἐπιβάλλεται, νομίζω, τὸ μεγάλο τοὺς «αὐτοῦ»,
 γὰναι οὐσσημα καὶ σχῆμα «σφαιροῖδιον... δαγκωτο»
 *
 ἴδι, κ' Εὐδαλές ὅρισμα

Εναντιόμην, ἐν κατακλιθεί, καὶ
ποῦ σὲ γὰρ οὐκ ἀφάρτων ἐξ ὑποκοινῆς νὰ κατα-
καί με πούδρες πάσης φήμας καὶ με πάστες πασι-
προσπαθόν̄ ναθε τυχόντα ἐλλογνα τὰ τιλίσουν...
Καὶ ὁ αὐτὸ τὸ «καμονοφάλα» τοὺς καὶ με τὸ
ἐπὶ κατ' εὐθείαν

συμπεραίνεις και
πως το μόνο πρόγραμμά τους
και το μόνο σύστημά τους
είναι απόλυτως από την... καλπονοθείαν!

Εὐνοπαίου
Ἰωάννου

Μία πρόσφατη φωτογραφία του Ντέιβιντ Νίβεν.

Ο στάρ που γνωρίζει την κινηματογραφική δόξα για δεύτερη περίοδο!..

Ο ΣΥΜΠΑΘΕΣΤΑΤΟΣ Ντέιβιντ Νίβεν με τα 46 χρόνια του και το γοητευτικό χαμόγελο στα χείλη, όχι μόνο δεν είναι καινούργιος ή βοποιός του κινηματογράφου, αλλά και ένας από τους πιο παλιούς. Με τη διαφορά, ότι η θητεία του στα κινηματογραφικά στούντιο όλου του κόσμου διαιρείται σε δύο περιόδους. Από το 1932 μέχρι το 1941, η πρώτη και από το 1947 μέχρι σήμερα η δεύτερη, η οποία είναι άπειρος πιο σημαντική και επικερδής από την πρώτη. Κι' αυτό παρά το γεγονός, ότι κατά τη διάρκεια της πρώτης θητείας του, πρωταγωνίστησε σε πολύ περισσότερες ταινίες απ' όσες έχει πρωταγωνιστήσει από το 1947.

Όταν αναγκαστικά, το 1941, διέκοψε την κινηματογραφική καριέρα, έλαβε μέρος στο δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο και, το 1946, επέστρεψε στο Χόλλυγουντ, λέει ο ίδιος, έχοντας τη γνώμη, ότι ημουν «έξοφλημένος» πια καλλιτεχνικά και γι' αυτό δε σκόπευα να ξαναρχίσω απ' την αρχή. Ήμουν αποφασισμένος να παραχωρήσω τη θέση μου σε νεότερους κι' εγώ να περιορισθώ στη συγγραφή σεναρίων για κινηματογράφο και τηλεόραση, καθώς και στη σκηνοθεσία. Θυμάμαι πολύ φίλου μου σκηνοθέτη κι' ενός άλλου. Ο φίλος μου του πρότεινε να με χρησιμοποιήσει σε μία ταινία του και ο άλλος του απάντησε: «Μα ο Νίβεν έχει χάσει πρό πολλού τη δημοτικότητά του και τώρα ανήκει στη «δεύτερη σειρά έφεδρείας». Έχω ανάγκη από νέους ήρωποιούς...».

Πράγματι, παρ' όλο που ο ίδιος δεν το επιζητούσε, οι πολυάριθμοι φίλοι του στο Χόλλυγουντ έκαναν το παν για να επανασυνδέσουν τις σχέσεις του με τα κινηματογραφικά στούντιο. Άλλα νόμιζε επιτυχία, γιατί η απάντησή του έπαιρναν ήταν πάντα ίδια: «Ο Νίβεν δε μάς κάνει. Θέλουμε νέους ήρωποιούς». Έτσι, τον πρώτο χρόνο, ο συμπαθής Ντέιβιντ περιωρίστηκε να... κάθεται και να εδρεύει τα έτοιμα για λόζε ως διά μαγείας. Πρώτος ο σκηνοθέτης Χένρυ Κόστερ, ειδικευμένος στο να σκηνοθετεί έξυπνες κωμωδίες, σκέφτηκε να χρησιμοποιήσει τον Νίβεν στην ταινία-φάρσα «Ο τέλειος γάμος». Το αποτέλεσμα στάθηκε τόσο ικανοποιητικό για όλους, ώστε με το πρώτο αυτό φιλμ, ο Ντέιβιντ ξαναβρήκε γύρω του όλους τους παλιούς και πιστούς θαυμαστές του, που με ένθουσιωδη τηλεγραφώματα, τηλεφωνήματα και γράμματα, του συνιστούσαν να συνεχίσει, γιατί ήταν «επιφανής» και γι'αυτό, κατά τη γνώμη τους, «μολύσις» τώρα άρχισε η πραγματική καριέρα του στην όδση, που θα τον έκανε διάσημο σ' όλο τον κόσμο...». Έτσι, ο Νίβεν, χωρίς να εγκαταλείψει και τις φιλοδοξίες του στην κινηματογραφία, άρχισε θριαμβευτικά το δεύτερο γύρο της θητείας του στον κινηματογράφο, με πολυάριθμες ταινίες μέχρι το 1955, που τον έκαναν γνωστό, δημοφιλή και πλούσιο. Ήταν κωμωδίες και φάρσες, κατά το πλείστον, αλλά και μερικές δραματικές, με ιδιαίτερες καλλιτεχνικές αξιώσεις.

Άλλα ο πραγματικός θρίαμβος του Ντέιβιντ άρχισε από το 1955 και μετά, με τα φιλμ «Το γαλάζιο φεγγάρι», «Κλέφτης του βασιλέως», «Τα πουλιά και οι μέλισσες», «Ο γύρος του κόσμου σε 80 ημέρες», «Η μικρή καλύβα», «Ω, άνδρες, ω γυναίκες!», «Καμαριέρης για όλες τις δουλειές», και άλλες ακόμη. Ύστερα από τόσες επιτυχίες, το άστρο του Ντέιβιντ κυριολεκτικά μεσουρανάει σήμερα, όχι μόνο στο κινηματογραφικό στερέωμα του Χόλλυγουντ, αλλά και σ' αυτό της Ευρώπης. Όλοι οι παραγωγοί ταινιών, Αμερικανοί και Ευρωπαίοι, τον θεωρούν, και δικαίως, σαν ένα από τους πιο εξυπνούς, πιο «εραφινάτους» και πιο χιουμορίστες ήρωποιούς του διεθνούς κινηματογράφου.

Ο Ντέιβιντ Νίβεν — αυτό είναι και το πραγματικό του όνομα — γεννήθηκε στο Λονδίνο, την 1η Μαρτίου του 1911, από γονείς Σκωτσέζους. Ο πατέρας του ήταν στρατιωτικός, και σκοτώθηκε στα Δαρδανέλλια.

Μόλις μεγάλωσε ο Ντέιβιντ σκέφθηκε να δώσει εξετάσεις στη Στρατιωτική Σχολή, για να γίνει αξιωματικός. Άλλα απέτυχε... πανηγυρικά. Αμέσως έπειτα, έδωσε εξετάσεις στη Σχολή Δοκίμων, για αξιωματικός του πολεμικού ναυτικού. Άλλα κι' εκεί απέτυχε. Η δεύτερη αυτή αποτυχία τον έκανε να εγκαταλείψει την Αγγλία και το Λονδίνο και να καταφύγει στον Καναδά, για να εσυναντήσει την τύχη του. Έπως έλεγε τότε μόνος του, «Άλλα κι' εκεί δεν κατάφερε σπουδαία πράγματα. Το μόνο κέρδος του από το ταξίδι αυτό, ήταν μερικά χρήματα, που συγκέντρωσε, γράφοντας σε μία εφημερίδα του Τόροντο, μερικά άρθρα για τον τρόπο κυνηγιού της... αλεπούς. Από τότε είχε και τις πρώτες φιλοδοξίες του ως συγγραφέως.

Άλλα, επειδή το «κυνήγι» της αλεπούς» δε μπορούσε να συνεχισθεί πολύ και νεότερο θέμα δεν υπήρχε, ο Ντέιβιντ έφυγε και από τον Καναδά και, ταξιδεύοντας εδωμάδες ολόκληρες, έφθασε κάποτε στη Ν. Υόρκη, για να συναντήσει εκεί την τύχη του. Στη Νέα Υόρκη έμεινε αρκετό καιρό, χωρίς να εξασφαλίσει τίποτα το μόνιμο και το τελικό. Έτσι έφυγε και από κει κι' έφθασε, για πρώτη φορά, το 1931, στο Χόλλυγουντ. Εκεί, με τις δικές του προσπάθειες και τη βοήθεια πολλών φίλων της μητέρας του, κατάφερε να γνωρισθεί με ανθρώπους του κινηματογράφου και, λίγο αργότερα, με τον ίδιο το Σάμουελ Γκόλντγουιν, που ήταν ένας από τους πανίσχυρους παράγοντες του. Σ' αυτόν όφειλε την πρώτη του ταινία και την ανάδειξή του σε ήρωποιό του κινηματογράφου. Άσκει να αναφέρουμε, ότι ο Γκόλντγουιν ήταν τόσο ικανοποιημένος από το Ντέιβιντ, ώστε, μέσα σε 4 χρόνια, του έδωσε την ευκαιρία να παρουσιασθεί σε μικρούς ρόλους, σε 23 ταινίες! Απ' εκεί

NITEVIN NIBEN

κι' έπειτα, ο δρόμος ήταν εύκολος και γεμάτος υποσχέσεις για το Ντέιβιντ. Άλλα, την εποχή που είχε αρχίσει να γίνεται γνωστός και δημοφιλής και έξω από την Αμερική, μεσολάβησε ο πόλεμος, για να του ανατρέψει όλα τα σχέδια και να τον κάνει να ξαναρχίσει από την αρχή, έξη χρόνια αργότερα...

Ήλθος, συμπαθητικός, με το χαμόγελο στα χείλη και το λεπτό μουστάκι του, πάντα κομψότατα ντυμένος και περιζήτητος παντού για το κέρι του και το πολιτισμένο χιούμορ του, παντρεύτηκε δυο φορές. Την πρώτη με την Αγγλίδα Πωμπίλα Ρόλλο, που βρήκε τραγικό θάνατο σε μία γερμανική αεροπορική επιδρομή κατά του Λονδίνου, το 1943, και τη δεύτερη με την Αμερικανίδα Τζόρτζ Τερσμέντεν, με την οποία παντρεύτηκε το 1948 και που μ' αυτήν από τότε ζει αρμονικά και ευτυχισμένα. Να και μία από τις χαριτωμένες χιουμοριστικές ιστορίες που λέει συχνά και που αφορούν τη... σκωτσέζικη τοικουνιά: «— Κάποιος Λονδρέζος, διηγείται ο Ντέιβιντ, πηγαίνει να ζητήσει το χέρι της κόρης ενός Σκωτσέζου. Στην αρχή, ο Σκωτσέζος συμφωνεί, αλλά δεν παραλείπει να θέσει και μερικούς όρους: «Επειδή η κόρη του δεν έχει προίκα ο γαμπρός θα πρέπει να πληρώσει όλα τα έξοδα του γάμου και του ντυσιματος της νύφης και επί πλέον να εξασφαλίσει και στους γονείς της ένα καλό εισόδημα για τα υπολείμματα τους. Ο Λονδρέζος τα δέχεται όλα και περιμένει το ποθητό «ναί» από το στόμα του Σκωτσέζου. Άλλα αυτός δεν απαντάει και μένει σκεπτικός. Σε λίγο, όμως, ανοίγει το στόμα, για να πη θυμωμένα του Λονδρέζου: «Όχι, κύριε, δε σάς δίνω την κόρη μου, γιατί... βρίσκω ότι είστε πολύ σπάταλος!...».

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες ειδησοϋλες

★ Ο τραγικός θάνατος του παραγωγού Μάικ Τόντ έδωσε την περασμένη εβδομάδα σε πάθος τους αμερικανικούς κινηματογραφικούς κύκλους και λύτεσε βαθύτατα ολόκληρο τον κόσμο, δεδομένου ότι ο Τόντ, μαζί με τη γυναίκα του «Ελίζαμπετ Τάιγλορ», είχε κάνει τελευταία με το ιδιωτικό του αεροπλάνο το γύρο του κόσμου και είχε κερδίσει με την απλότητά του και την καλωσύνη του τη συμπάθεια όλων όσοι τον πλησίασαν και τον είδαν. Ο θάνατος αυτός υπήρξε για την «Ελίζαμπετ Τάιγλορ» το πιο τραγικό πλήγμα της ζωής της.

★ «Κανείς δε μπορεί να καταλάβει πόσο τον αγαπούσα» είπε η στάρ στον Ντέιβιντ Νίβεν, ο οποίος προσπαθούσε να την παρηγο-

Η πριγκίπισσα Γκρές Κέλλυ

ρηση. Ο Τόντ είχε σταθή παρ' όλο πλεον της κατά τη μακρά περίοδο των δοκιμασιών, που πέρασε η «Ελίζαμπετ» και μπορεί να τη κανείς πως οι δυο σύζυγοι πέρασαν το μεγαλύτερο μέρος της συμβιωσής τους μέσα στα νοσοκομεία και στις κλινικές. Πρά, δόλγαν μόλις έδωσαν, η «Ελίζαμπετ» έκανε ενέχειρσι, σκαλοκοιδιτίδους και την ώρα που έβγαυε από το νοσοκομείο σενυδευομένη από τον Μάικ, ο τελευταίος δήλωσε στους δημοσιογράφους: «Αυτή ήταν η τελευταία επίσκεψη, που κάναμε στους γιατρούς. Δεν πρόκειται πια να μιάς ξαναχρησιμοποιήν!...».

Δυστυχώς όμως, ένα αεροπορικό δυστύχημα έβαλε τέρμα στην ευτυχία του ζεύγους και μετέβαλε τη Λίζ, από τρισυτυχισμένη σύζυγο σε σωστό ανθρώπινο ράκος.

Όλοι οι μεγάλοι παραγωγοί και καλλιτέχνες του αμερικανικού κινηματογράφου συμφωνούν πως στο πρόσωπο του Μάικ Τόντ η χώρα τους έχασε μία μεγάλη μορφή και μία ευγενική ψυχή.

★ Ο παγκόσμιος τύπος ασχολήθηκε τελευταία με τις δηλώσεις του Μπόμπ Χόπ, ο οποίος ως γνωστόν επισκέφθηκε πρόσφατως τη Γαλλία. Σε μία βερίση στο Λονδίνο, στην οποία παρευρίσκονταν και πολλοί Αγγλοι διπλωμάτες, ο Μπόμπ δήλωσε:

— «Ηπια βότκα και ελάνησα γιατί οι Ράσοι καταβόρσαν να ρέουν αυτοί τον πρώτο Σποτνίκ. Είναι δε όλοι τόσο υπερήφανοι για το δορυφόρο τους, ώστε, αν υπήρχε τρόπος, ολόκληρος ο πληθυσμός της Ρωσίας θα βρισκόταν σήμερα μέσα στο Σποτνίκ και θα περιστεφόνταν γύρω από τη Γη μας.

Με ένα ρωσικό γούνινο σκαθφο στο κεφάλι, ο Μπόμπ αποκάλυψε ότι οι Ράσοι είχαν πάρει την απόφαση να συνεργαστούν με την Αμερική στον κινηματογραφικό τομέα. «Σε πρώτο δείγμα θα αγοράζαν το φιλμ «Διακοπές στο Παρίσι», στο οποίο πρωταγωνιστεί ο ίδιος, μαζί με το Φερνάντελ και την Άννιττα «Εκμπεργκ», καθώς και το φιλμ «Ο γύρος του κόσμου σε

80 μέρες», που τους πρότεινε παίρν από μερικές εβδομάδες ο ίδιος ο Τόντ κατά το πρόσφατο ταξίδι του στη Μόσχα. Το έργο αυτό, που σπούχισε 6 εκατομμύρια δολάρια, εξασφάλισε μέχρι στιγμής, χωρίς τη ρωσική αγορά, έσοδα 33 εκατομμυρίων δολλαρίων. Ο Μπόμπ Χόπ φέρνει μαζί του μία ταινία, που γύρισε ο ίδιος στη Ρωσία και η προβολή της οποίας θα διαρκήσει μία ώρα. Πρόκειται για σκηνές από τους δρόμους της ρωσικής πρωτεύουσας, αδιακρίτες ματιές στη ζωή των κατοίκων της κλπ. Ο Μπόμπ είναι ιδιαίτερα υπερήφανος επειδή πήρε πρώτος αυτός την άδεια να φιλάρη τη μπαλλέτα, που προσρίζονται αποκλειστικά για την ψυχολογία του ρωσικού στρατού.

Και μία πληροφορία, που δεν προέρχεται φυσικά από τον Μπόμπ. Ο κομικός εμφανίστηκε ένα βράδυ στη ρωσική τηλεόραση, αλλά δεν ένθουσιωσε καθόλου τους Ράσους, οι οποίοι δεν κατάλαβαν τα αστεία του.

★ Η Ναντίν Άλαρι θα παίξη το ρόλο της Λευκής στο φιλμ που ο Κλώντ Λιτάν-Λαρά θα γυρίσει βάσει του αριστουργήματος του Ντοστογιέφσκυ «Ο παίκτης». Θα είναι η αντίπαλος της Λίζελοτ Πούλθερ (Παυλίνος), ενώ τους άλλους ρόλους θα υποδυθούν ο Ζεράρ Φιλίπ, ο Μπερνάρ Μπλιέ και η Φρανσουάζ Ροζέ.

★ Η Αμερική διάλεξε το φιλμ που θα την αντιπροσωπεύσει στο προσεχές φεστιβάλ των Κανών. Πρόκειται για το έργο του Ρίτσαρντ Μπρούκερ «Αδελφοί Καραμαζώφ» με το Γκούλ Μπρύνερ, τη Μαρία Σέλ, την Κλαίρ Μπλουμ, τον Λή Κομπ και τον Ρίτσαρντ Μπέικχαρτ.

★ Ο Ζάν Ντεμπυκούορ, ένα από τα πιο σημαντικά στελέχη της «Γαλλικής κωμωδίας» πέθανε στο Μονακόν της Γαλλίας σε ηλικία 64 χρόνων. Άρρωστος από καιρό ο ήθοποιος, είχε εγκαταλείψει από πέρυσι κάθε καλλιτεχνική δράση. Τα δυο τελευταία του φιλμ ήταν «Οι μάγισσες του Σαλέμ» και «Ο Μανγκρέ σπινει παγίδα» με τον Ζάν Γκαμπιέν.

★ Ο Αμεντέο Νατσάρι θα φορέσει για πρώτη φορά ράσα στο προσεχές του φιλμ «Νά τον αποκάλυψε πατέρα».

★ Μόλις η «Αθνα Γκάρντνερ» διάδασε το σενάριο του προσεχούς της φιλμ «Η γυνή Μάγια», έγινε έξω φρενών και μετέβαλε το έντυπο σε... κομμάτι.

— Ο Γκόγια, είπε στους παραγωγούς του έργου, είχε αρκετές σκοταφρες με τον πίνακά του αυτόν. Δεν έχω τώρα καμιά διάθεση να καταλάβω κι' εγώ μπροστά σε κα-
θένη θρησκευτικό δικαστήριο». Πρόκειται, ως γνωστόν για μία βιογραφία του περιφημού ζωγράφου Γκόγια και οι παραγωγοί του σανατούν φοβερά εμπόδια. Ο σκηνοθέτης του φιλμ Χένρυ Κόστερ, θέλει να γυρίσει το έργο στην Ισπανία. Ένώ όμως το γύρισμα πρόκειται να αρχίσει σε μερικές μέρες, δεν πήρε ακόμα καμιά άπάντησι από την Ισπανική κυβέρνηση και θεωρεί τη σωπή αυτή ως άρνησι. Παλύ πιθανόν οι άρχες να μη θέλουν να επιτρέψουν να γυριστή στη χώρα τους ένα τόσο... άσεμνο φιλμ. Ο Κόστερ θ' αναγκαστή τότε να γυρίση το έργο του στη Σικελία, αλλά αυτό θα του παρουσιάσει νέες δυσχερείες. Την εποχή του Γκόγια οι ταυρομαχίες δε γίνονταν μέσα σε άρνες, αλλά στις κεντρικές πλατείες. Και είναι αδύνατον να δημιουργηθή ένα τέτοιο περιβάλλον στη Σικελία. Όσο για την Άθα έκανε μία ανακάλυψη την οποία προτείνει στους παραγωγούς ως λύσι, που θα τους βοηθήσει να υπερπηδήσουν όλα τα εμπόδια:

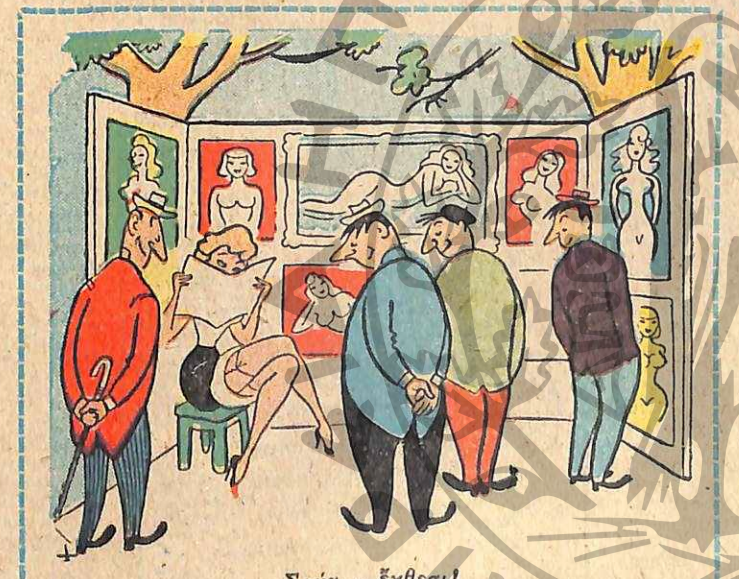
— Ύστερα από τη «Γυμνή Μάγια», λέει, ο Γκόγια, για να εξλιε-ωθή ζωγράφησε τη «Ντυμένη Μάγια». Ντύσατε, λοιπόν, τη Μάγια σας και όλοι θα προθυμοποιηθούν να σας βοηθήσουν. Έγω πρώτ!...

★ Η Σοφία Λόρεν έσπευσε άμέσως να διαφύγει τις σήμες που κυκλοφόρησαν σχετικά με ένα κουφό έρωτά της προς τον Κάρυ Γκράντ, ο οποίος δε την έκανε σύντομα να χάριση τον Κάρλο Πόντι. Οι Γάλλοι όμως λένε πως δεν υπάρχει ποτέ καπνός χωρίς φωτιά.

★ Τώρα που η Γκρές Κέλλυ έδωσε στον Ραϊνιέ τον ποθητό διάδοχο, πιστεύεται πως δε θα δυσκολευτή να τον πείσει να της επιτρέψη να ξαναπαίξει στον κινηματογράφο. Άρκει το φιλμ στο οποίο θα πρωταγωνιστήσει να είναι σοβαρό και έργο τέχνης.

★ Το φιλμ που ο Γάλλος σκηνοθέτης Κριστιάν Ζάκ θα γυρίση το Σεπτέμβριο με θέμα τη ζωή της Αικατερίνης της Ρωσίας, θα είναι έγχρωμο. Πρωταγωνίστρια θα είναι η σύζυγός του Μαρτίν Κρόλ και ο τίτλος του έργου θα είναι «Η κυρία Αικατερίνη».

★ Κάποια κυρία Λούκας έφτασε προ ήμερών στο αεροδρόμιο της Νίκαιας και χώθηκε μέσα σ' ένα αυτοκίνητο που την περιέμενε. Πολλοί όμως κάτω από τα ξανθά μαλλιά της κυρίας Λούκας αναγνώρισαν το όρατο πρόσωπο της στο Μπελίντα Λή, που έγινε πρό έδωδομάδων η ήρωίς μιας διτλής απόπειρας αυτοκτονίας, της δικής της και του κόμητος Όρσινι. Η παραμονή αυτή κοντά στα Ιταλικά σύνορα προοιωνίζει μία νέα μυστική συνάν-

Στην... έκδοσι!

τησι των δυο έρωτευμένων, που σκαν-δάλισαν με τις ενέργειες τους ολόκληρο τον καθολικό κόσμο.

★ Η «Αμπε Λέην», η οποία γυρίζει τώρα στο Χόλλυγουντ το φιλμ «Μαρακάιμπο» έδωσε το όνομα της σ' έναν από τους δρόμους των σταντίου της «Παραμάουνης».

★ Ο βασικός γυναικείος ρόλος στο φιλμ «Ο άνθρωπος της Μεν-μάρτρες», που θα είναι μία βιογραφία του ζωγράφου Ουόρλντο, προσε-φέρεθη στην «Ινγκριντ Μπέργκμαν».

★ Ο Ρέντ Σκέλτον είναι πάλι άρρωστος. Το άσθμα του χειροτερεύει συνεχώς και οι γιατροί του δήλωσαν ρητώς πως δεν πρόκειται να γίνει καλά, γιατί οι φροντίδες με τις οποίες περιβάλλει το γυίο του, όπου πάσχει από λευκαίμια, δεν τον αφήνουν να ξεκουραστή, και

Η Ρίτα Χάινγουορθ

η συνεχής υπερκόπωση χειροτερεύει την κατάσταση του.

★ Ο ήθοποιός Σε σού Χαγιάκα έθα, ο οποίος ύστερα από πολυετή εδαφάνη ξαναγύρισε στον κινηματογράφο με το φιλμ «Η νέφυρα του ποταμού Κόδων», είναι ένας πραγματικά παραδένος άνθρωπος. Είναι συγχρόνως και βουδδιστής μοναχός, προσαρμόζει δε το παίξιμό του στη γραμμή που η θρησκεία του του υποχρεώνει ν' ακολουθή. Στο νέο του φιλμ «Η θάλασσα βράζει», λέει ο Σεσού, θα παίξει τον δραστήριο ρόλο του μοδ άνέθεσαν ποτέ. Θα υποδυθώ ένα Γιαπωνέζο στρατιώτη, ο οποίος μιλά περισσσότερο με τα μάτια παρά με το στόμα. Ο ρόλος αυτός θα ε-παίτηση μεγάλη αυτοσυγκέντρωσι εκ μέρους μου. Η αυτοσυγκέντρωσι αυτή με κάνει να μην υπάχω πια! Σήμερα την επιτυχία μου σε 29 δευτερόλεπτα, για να φτάσω όμως στο σημείο από υπε-φερα πολλά χρόνια».

Από θρίαμβους στο Χόλλυγουντ την εποχή του βαθού, ο Σεσού, που είναι σήμερα 66 χρόνων, λησμονήθηκε. Τα φιλμ «Προσέδρας» και «Το σέλιμα» που γύρισε στη Γαλλία προ του πολέμου, βελτίωσαν κάπως τα οικονομικά του έδαφους αυτού ήθοποιού, αλλά ο πόλεμος υπήρξε γι' αυτόν μία τραγική δοκιμασία: «Όλα τα μέλη της οικογενείας του εκτελέστηκαν στο Τόκιο επειδή δε συμφωνούσαν με την πολιτική που ακολουθούσε η χώρα τους. Ο ίδιος δε, για να ζήσει, που-λόθος γιανπωνέικους πίνακες, τους οποίους ζωγράφιζε πάνω σε μεταξέ-

★ Η Ρίτα Χάινγουορθ εγκατέλειψε το Χόλλυγουντ μαζί με τον πέμπτο σύζυγό της, «Θά κανω έ-πί τέλους, είπε, το γαμήλιο ταξίδι, που με αναγκάζει να το αναβάλλω το γύρισμα του φιλμ «Χωριστά τρα-πέζια».

★ Η Λάνα Τάρνερ, η οποία το 1957 δήλωσε πως ποτέ πια δε θα ξαναπαρευρίσκονταν, έδεχσε την επίσημη αυτή δήλωσή της στην έγκο-λία του Τζόννυ Σταμπινάτο, ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

28

— "Οχι, δε μπορεί να είναι κανείς, το έπαινε. Δεν έχετε πάντα τα κλειδιά της εξωτερικής πόρτας του διαμερίσματος; — Καί βέβαια, μεγαλειότητα... Κανείς δε μπορεί να μπή εδώ... Κι' άλλωστε, όπως βλέπετε, άγρυπνος..."

— Έχετε δίκιο, είπε η βασίλισσα. 'Η φαντασία μου με κάνει να βλέπω παντού δολοφόνους... Συχωρέστε με, δόν Μικουέλ, που σας άνησυχασα...

Διευσιώθηκε ταυτόχρονα προς την πόρτα. 'Αλλά σταμάτησε στο κατώφλι.

— Κι' αν ο δολοφόνος μπήκε στο δωμάτιό μου; ρώτησε ξαφνικά.

— 'Αλλά σας βεβαιώ, ότι δεν πέρασε κανείς από το διάδρομο, μεγαλειότητα, είπε ο Γκουτιερρέθ.

— "Ω, μη μ' αφήνετε μόνη, αγαπητή μου δόν Μικουέλ, παρακάλεσε η βασίλισσα, άκουμπώντας τα χέρια στον ώμο του, με την παράξενη εκείνη οικειότητα, που δημιουργεί ο τρόμος. Κάμετέ μου τη χάρη να με συνοδεύσετε..."

Η βασίλισσα έπαιξε τόσο καλά το παιχνίδι της, που κι' ένας άνθρωπος λιγότερο έρωτευμένος από τον Γκουτιερρέθ, θα ήταν άδύνατο να υποπτευθεί το παραμικρό.

Ο νεαρός αξιωματικός προπορεύθηκε κι' άνοιξε την πόρτα του βασιλικού κοιτώνα. 'Η άποψηφαιρα του δωματίου ήταν πλημμυρισμένη από ένα λεπτό και διαπεραστικό άρωμα.

Η βασίλισσα κάθισε στην άκρη του μεγάλου κρεβατιού κι' έφερε τα χέρια στους ώμους της, σά να ήθελε να κρύψει τη γύμνια της.

— Ψάξτε, καλέ μου Μικουέλ, είπε.

Ο Γκουτιερρέθ έβασε κάτω από το κρεβάτι, κύτταξε πίσω από τα έπιπλα, άνασκόπησε τις βαρείες κουρτίνες, που σκέπαζαν τα παράθυρα, άνοιξε τις ντουλάπες... Πέρασε έπειτα στο μπουντουάρ της βασίλισσας... Δεν άπηρεσε κανείς.

— Νομίζω, ότι μπορείτε να κοιμηήτε ήσυχη, μεγαλειότητα, της είπε, άναγκυρίζοντας κοντά της. Πεισθήκατε τώρα πως δεν άπάρχει κανείς;

— Ναί, έχετε δίκιο, άπάντησε η βασίλισσα. — Αν έφατε, όμως, πόσο φοβήθηκα!... Θα γελάτε σίγουρα μαζί μου, δόν Μικουέλ...

— Μεγαλειότητα...

— "Ερχονται στιγμές που θα έπιθυμούσα να ήμουν άντρας, συνέχισε η βασίλισσα. Μου άρέσει ο ψύχραιμος τρόπος με τον άποιν άείε οι άντρες άντιμετωπίζετε τον κίνδυνο... 'Εμείς οι γυναίκες τα χάνουμε με το παραμικρό... Είναι δίκιο να σας πασκαλέω να έγκρασταθείτε κοντά μου. Χωρίς έσάς, θα τρελαινομένη άπό το φόβο μου... Θέλετε να κουδουνάτε λίγο μαζί μου, δόν Μικουέλ;

Τού έδειξε ένα μικρό έσκαμψό, ντυμένο με γαλάζιο σατέν, που βρισκόταν μπροστά στο κρεβάτι.

— 'Ελάτε εδώ, κοντά μου, τού είπε.

Ο Γκουτιερρέθ έτρεμε άπό τη συγκίνηση και την ταραχή του.

— Θα έλεγε κανείς πως με φοβάσαστε περισσότερο άπό ό,τι εγώ φοβόμουν πρωτίτερα το φανταστικό δολοφόνο, τού είπε γελώντας η βασίλισσα. 'Αλλά, η βασίλισσα δεν είναι παρά μία γυναίκα, που αισθάνεται την ανάγκη να έχη κοντά της ένα πιστό και άφοσιωμένο φίλο.

Ο Γκουτιερρέθ έπεσε στα πόδια της.

— 'Η βασίλισσα μου με κάνει τον εύτυχέστερο των ανθρώπων, τραύλισε.

Η βασίλισσα τού έπιασε με τα χέρια της

το κεφάλι και το άκούμπησε στα γόνατά της. — Μίληστε μου άκόμη, τού είπε τρυφερά, χαϊδεύοντάς του τα μαλλιά. Τα λόγια σας είναι ένα γλυκό βάσισμα στην πονεμένη ψυχή μου...

Κόντευε να ξημερώσει, όταν ο Γκουτιερρέθ άναγκάστηκε στο δωμάτιό του. Ο νεαρός αξιωματικός γελούσε κι' έκλαιγε άπό τη χαρά του. Ποτέ δε θα άπορούσε να φαντασθεί, ότι η εύτυχία βρισκόταν τόσο κοντά του.

— Άπό τη στιγμή εκείνη, ήταν ένα τυφλό όργανο στα χέρια της σειρήνας.

— 'Η σειρήνα

Το άλλο βράδυ, η βασίλισσα πρόσταξε να της σερβίρουν το φαγητό της στο μικρό σαλονάκι, που βρισκόταν πλάι στον κοιτώνα της και προσκάλεσε σ' αυτό και τον Γκουτιερρέθ.

Η βασίλισσα, βέβαιη πιά γιά την έπιρροή που είχε άποκτήσει στο νεαρό αξιωματικό, τού έπιασε κάποιες στιγμές, άκουμπώντας το κεφάλι στον ώμο του:

— 'Αγαπητέ μου Μικουέλ, είχα χάσει το θάρρος μου και μου το θάνατος. Σκέφτομαι τώρα πόσο διαφορετική θα ήταν η τύχη μου, αν άπορούσα να στηριχτώ πάνω σε άνθρωπο σαν και σένα. Σε γνώρισα, δυστυχώς, πολύ άργά...

— Ποτέ δεν είναί άργά, άπάντησε μ' ένθουσιασμό ο Γκουτιερρέθ. Πάστε μου τί άπορώ να κάμω γιά σας;

— 'Η άφοσίωσή σου μου δίνει έλπίδες, έπιασε η βασίλισσα. Φοβάμαι, άστόσο, πως δε άπορεί να γίνη τίποτα πιά... 'Αν είχα μερικά συντάγματα γιά να σου τα έμπιστευθώ, είμαι βέβαιη πως θα έξουδετέρωνες, μέσα σε λίγες μέρες, την επανάσταση... 'Αλλόμονο, όμως, δεν έχω τίποτα πιά...

— Κι' όμως, σας μένουν πολλοί φίλοι στο στρατό, παρατήρησε ο Γκουτιερρέθ.

— Οι φίλοι μου δεν τολμούν, δυστυχώς, να σηκώσουν το κεφάλι. 'Η κεραυνόβολος έπιτυχία της επανάστασής τους τρομοκράτησε. 'Αλλά τί φαντάζεσαι πως είναι η επανάσταση, αγαπητή μου Μικουέλ;

Ο νεαρός αξιωματικός την κύτταξε με άπορία.

— Σήμερα όλοι χειροκροτούν την επανάσταση, συνέχισε η βασίλισσα. 'Αν η επανάσταση συντριβόταν, οι ίδιοι αυτοί άνθρωποι θα χειροκροτούσαν και θα έπαινεμούσαν έμένα... 'Αλλά δε μου άπάντησε στην έρώτησή σου σου έκαμα.

— Νομίζω, ότι ο λαός έχει παρассυρθη κι' έχει παρεξηγήσει τη μεγαλοφυΐα της μεγαλειότητός σας, άπάντησε σαστισμένος ο Γκουτιερρέθ, που δεν είχε άπασχοληθεί ως τότε με πολιτικά ζητήματα.

— 'Η επανάσταση είναι ένας μόνον άνθρωπος, είπε η βασίλισσα.

— Ένας άνθρωπος.

— Ναί, 'Αν ο άνθρωπος αυτός πέση, η επανάσταση θα συντριβή άμέσως.

— Κι' ο άνθρωπος αυτός ποιος είναι;

— Ο δούκας ντέλλα Τόρρε, άπάντησε η βασίλισσα, προφέροντας άργά κάθε λέξη.

— 'Ηταν σά να άπήγγελλε μία θανατική καταδίκη.

— Όλη η επανάσταση όπηρείζεται πάνω σ' αυτόν, συνέχισε. 'Υποδέξτε μου έναν πρόπο γιά να πέση ο δούκας ντέλλα Τόρρε και σου άποδώσω πώς ο λαός και ο στρατός θα τρέξουν στον πυργό της Λαγκραντίγια γιά να με άναφέρουν θριαμβευτικά στη Μαδρίτη, να με άναφέρουν θριαμβευτικά στη Μαδρίτη.

— 'Αλλά ο δούκας ντέλλα Τόρρε δεν είναι μόνος του.

— Ούτε κι' εγώ είμαι μόνη μου, άπάντησε η βασίλισσα.

— 'Επί τέλους! Έλεγε, ο Μικουέλ θα με άλυτρώσει άπό τον άνθρωπο, που άγάπησα περισσότερο άπό κάθε άλλον στη ζωή μου και που τον μισώ τώρα θανάσιμα... Φραγκικό, οι άδρες σου είναι μετρημένες! 'Εκαμες άσχημα να με περιφρονήσης. 'Η βασίλισσα έξερει να εκδικηθή.

Στην πλατεία της Νίκης

Ο Γκουτιερρέθ έφτασε στη Μαδρίτη με μία μοναδική σκέψη: "Έπρεπε να σκοτώσω το δούκα ντέλλα Τόρρε. Ο κίνδυνος, ότι θα άπορούσε να συλληφθή ή να χάσει τη ζωή του, δεν τον άπασχολούσε καθόλου. Το μόνο που ήξερε ήταν, ότι ο μισήτος αντίπαλος της βασίλισσας έπρεπε να πέση κάτω άπό τα χτυπήματά του. Όπως ο ύπνωτισμένος, δε άπορούσε να δη ή να σκεφτή τίποτ' άλλο. 'Η ιδέα του έγκλήματος είχε ριχθεί στο μυαλό του.

Ο λαός της Μαδρίτης πανηγύριζε άκόμη τη νίκη του. 'Αλλά ο Γκουτιερρέθ δεν πρόσεξε τίποτα άπ' όλα αυτά. Κοντοστεκόταν μόνο

της η βασίλισσα. 'Αλλά όλοι στρέφονται εναντίον μου, γιατί εγώ και μόνο εγώ εκπροσωπώ τη βασίλισσα. Το ίδιο κι' ο δούκας ντέλλα Τόρρε εκπροσωπεί την επανάσταση. Οι συνεργάτες του δεν είναι τίποτα χωρίς αυτόν. Νά γι' αυτό σου είπα ότι, αν έφευγε ο δούκας, όλοι θα άναγκυρίζαν σε μένα... 'Εκαμα λάθος άλλοτε που τον έξώρισα, ενώ θάπρεπε να τον παραδώσω στο δήμιο... Νά που πληρώνω τώρα το λάθος μου, άγαπητή μου Μικουέλ. 'Εχασα το θρόνο μου... Κι' αύριο θα χάσω ίσως τη ζωή μου...

— Φύγετε, μεγαλειότητα!

Ο Γκουτιερρέθ είχε φτάσει στη Μαδρίτη κοντά το μεσημέρι. Το άπόγεμα εκείνης της ήμέρας, θα γινόταν στην πλατεία της Νίκης, όπως είχε μετονομασθή τώρα η πλατεία Πέντρο, μία μεγάλη λαϊκή συγκέντρωση, στην όποία ο Φραγκικός Σεράνο θα έξέθετε τους σκοπούς και το πρόγραμμα της επανάστασης.

Ο νεαρός αξιωματικός σκέφτηκε άμέσως πως η ευκαιρία ήταν κατάλληλη γιά να πραγματοποιήσει το σκοπό του.

Είχε σκεφτή, στην άοχή, να ζητήσει άκρόαση άπό το δούκα ντέλλα Τόρρε και να έπω: "Φεληθή άπ' αυτήν, γιά να τον σκοτώσω. Το έγκλημά του θα έπαιρνε έτσι τη μορφή μιας ήρωικής πράξης. Άφού ο δολοφόνος θα παρείχε τον έαυτό του έξελισσόμενο θύμα στην εκδικητική μανία των ανθρώπων του στρατού. Αυτό ήταν πιά άνδρασύνη και ταίριαζε περισσότερο στην ιδιότητα του ως αξιωματικού. Δε θα πηγαινε να παραμονεύει πίσω άπό κάποια γωνία το θύμα του, όπως κάνουν οι κοινοί δολοφόνοι, αλλά θα παρουσιαζόταν άντρίκια μπροστά του και θ' άδειασε το πιστόλι του πάνω του. 'Ας γινόταν έπειτα ό,τι είχε να γίνη.

— 'Αλλά, αυτή η συγκέντρωση τον έκαμε ν' αλλάξει τις σκέψεις του. Θα άπορούσε ν' άνακατευτή στο πλήθος, να φτάσει ως τις πρώτες γραμμές, να πραγματοποιήσει το έγκλημά του κι' έπειτα να φύγη άόδυρα. Οι πιθανότητες της φυγής δεν ήταν, βέβαια, μεγάλες. 'Αλλά ποιος έξερει; 'Η τύχη ίσως τον βοηθούσε. Καί, τον τελευταίο καιρό, ο Γκουτιερρέθ είχε μάθει να πιστεύει στην τύχη. Γιατί τί άλλο, άπό εύνοια της τύχης ήταν η φλογερή άγάπη, που έδειχνε η βασίλισσα γι' αυτόν;

Με την άφέλεια όλων των έρωτευμένων, ο Γκουτιερρέθ ήταν άνικανος να φαντασθή, ότι η βασίλισσα τού είχε χαρίσει ύστερόβουλα την άγάπη της, γιά να τον σπρώξει στο έγκλημα. Πάνω στον ένθουσιασμό του, τούναντίον, σκεφτόταν, ότι νεοστούσε χάρη στη βασίλισσα, που είχε διαλέξει αυτόν κι' όχι κανέναν άλλο, γιά να τού έμπιστευθή αυτή την άποστολή. Ο Γκουτιερρέθ ήταν περήφανος σχεδόν γιάτί θα έδαφε το χέρι του στο αίμα του Σεράνο.

Μόλις πήρε αυτήν την άπόφαση, έτρεξε στην πλατεία της Νίκης κι' άρχισε να καταστρώνει το σχέδιό του.

Στη μέση της πλατείας, έκει πού ύψωνόταν άλλοτε το Ικρίωμα, γιά τις εκτελέσεις, είχε στηθεί μία υψηλή εξέδρα. 'Απ' αυτήν, ο Σεράνο θα μιλούσε στο λαό.

Ο Γκουτιερρέθ προσάπηρε να φαντασθή τη διαδρομή που θ' ακολουθούσαν ο Σεράνο κι' η συνοδεία του. Θα έβρισκαν σίγουρα άπό το Πράντο και θα έμπαιναν στην πλατεία άπό την όδo του Κολόμβου. Ο δρόμος αυτός ήταν στενός και την ώρα της συγκέντρώσεως θα γέμιζε άπό κόσμο. Ο νεαρός αξιωματικός σκέφτηκε, λοιπόν, πως στο δρόμο αυτό θα δυσχεραίνονταν στις κινήσεις του, γιάτί το ρεύμα του πλήθους θα τον παρέσυρε στην όρμη τ-υ κι' ίσως τον άπομάκρυνε άπό το θύμα του. Το σημείο όπου ο δρόμος έδυναι στην πλατεία τού φάνηκε προτιμότερο. 'Αρκεί να άποφύγετε να έξασφαλίσω μία καλή θέσι. 'Όσο γι' αυτό, βριστόταν στους άγκώνες του και στη στολή τού αξιωματικού που φορούσε. Τα όργανα της τάξεως, που θα βόισκονταν σ' αυτό το σημείο, σίγουρα θα τον διεκόλυναν.

Ο Γκουτιερρέθ δεν είχε πιά να κάμω τίποτα άλλο κι' έφυγε γιά να πάη να φάη. 'Όταν άναγκάστηκε, έπειτα άπό κάμψη ώρα, πικνές όμαδες πολιτών βρισκόταν στην πλατεία, ενώ άλλες έφταναν άδιάκοπα από τους γειτονικούς δρόμους.

Λίγη ώρα άργότερα, η πλατεία ήταν γεμάτη άσφυκτικά άπό κόσμο. 'Αλλά ο Γκουτιερρέθ βρισκόταν κιάλας στη θέσι του, στην έξοδο της όδου του Κολόμβου, άπ' όπου θα έρχόταν ο Σεράνο με τη συνοδεία του.

Κατά τις τέσσερες, τέλος, άκούστηκαν ζητωκραυγές κι' έπαινεφμιές άπό το μέρος του Πράντο.

Η συνοδεία είχε ξεκινήσει.

Μερικά λεπτά άργότερα, φάνηκε στο βάθος της όδου Κολόμβου. Ο δούκας ντέλλα Τόρρε, ο Πρίμ κι' ο Ταπέρα βόδιζαν μπροστά. Τους ακολουθούσαν καμιά τριανταριά αξιωματικοί με τις όλοσμπρες στολές τους, έχοντας στη μέση τα μέλη της προσωρινής κυβερνήσεως.

Καμιά δεκαριά άστυνομικοί προπορεύονταν

μπροστά στις βιτρίνες των καταστημάτων, που είχαν βάσει εικόνες του Σεράνο και τις έξέταζε προσεχτικά, σά να ήθελε ν' άποτυπώσει στο μυαλό του τη μορφή του.

Κι' άστόσο, ο δούκας ντέλλα Τόρρε δεν τού ήταν άγνωστος. Τον είχε δη άναριθμητες φορές ως τότε. 'Αλλά, ο δολοφόνος χαιρόταν προκαταβολικά, κυττάζοντας εκείνον που προώριζε μέσα στη σκέψι του γιά θύμα του.

Ο Γκουτιερρέθ είχε φτάσει στη Μαδρίτη κοντά το μεσημέρι. Το άπόγεμα εκείνης της ήμέρας, θα γινόταν στην πλατεία της Νίκης, όπως είχε μετονομασθή τώρα η πλατεία Πέντρο, μία μεγάλη λαϊκή συγκέντρωση, στην όποία ο Φραγκικός Σεράνο θα έξέθετε τους σκοπούς και το πρόγραμμα της επανάστασης.

Ο νεαρός αξιωματικός σκέφτηκε άμέσως πως η ευκαιρία ήταν κατάλληλη γιά να πραγματοποιήσει το σκοπό του.

Είχε σκεφτή, στην άοχή, να ζητήσει άκρόαση άπό το δούκα ντέλλα Τόρρε και να έπω: "Φεληθή άπ' αυτήν, γιά να τον σκοτώσω. Το έγκλημά του θα έπαιρνε έτσι τη μορφή μιας ήρωικής πράξης. Άφού ο δολοφόνος θα παρείχε τον έαυτό του έξελισσόμενο θύμα στην εκδικητική μανία των ανθρώπων του στρατού. Αυτό ήταν πιά άνδρασύνη και ταίριαζε περισσότερο στην ιδιότητα του ως αξιωματικού. Δε θα πηγαινε να παραμονεύει πίσω άπό κάποια γωνία το θύμα του, όπως κάνουν οι κοινοί δολοφόνοι, αλλά θα παρουσιαζόταν άντρίκια μπροστά του και θ' άδειασε το πιστόλι του πάνω του. 'Ας γινόταν έπειτα ό,τι είχε να γίνη.

— 'Αλλά, αυτή η συγκέντρωση τον έκαμε ν' αλλάξει τις σκέψεις του. Θα άπορούσε ν' άνακατευτή στο πλήθος, να φτάσει ως τις πρώτες γραμμές, να πραγματοποιήσει το έγκλημά του κι' έπειτα να φύγη άόδυρα. Οι πιθανότητες της φυγής δεν ήταν, βέβαια, μεγάλες. 'Αλλά ποιος έξερει; 'Η τύχη ίσως τον βοηθούσε. Καί, τον τελευταίο καιρό, ο Γκουτιερρέθ είχε μάθει να πιστεύει στην τύχη. Γιατί τί άλλο, άπό εύνοια της τύχης ήταν η φλογερή άγάπη, που έδειχνε η βασίλισσα γι' αυτόν;

Με την άφέλεια όλων των έρωτευμένων, ο Γκουτιερρέθ ήταν άνικανος να φαντασθή, ότι η βασίλισσα τού είχε χαρίσει ύστερόβουλα την άγάπη της, γιά να τον σπρώξει στο έγκλημα. Πάνω στον ένθουσιασμό του, τούναντίον, σκεφτόταν, ότι νεοστούσε χάρη στη βασίλισσα, που είχε διαλέξει αυτόν κι' όχι κανέναν άλλο, γιά να τού έμπιστευθή αυτή την άποστολή. Ο Γκουτιερρέθ ήταν περήφανος σχεδόν γιάτί θα έδαφε το χέρι του στο αίμα του Σεράνο.

Μόλις πήρε αυτήν την άπόφαση, έτρεξε στην πλατεία της Νίκης κι' άρχισε να καταστρώνει το σχέδιό του.

Στη μέση της πλατείας, έκει πού ύψωνόταν άλλοτε το Ικρίωμα, γιά τις εκτελέσεις, είχε στηθεί μία υψηλή εξέδρα. 'Απ' αυτήν, ο Σεράνο θα μιλούσε στο λαό.

Ο Γκουτιερρέθ προσάπηρε να φαντασθή τη διαδρομή που θ' ακολουθούσαν ο Σεράνο κι' η συνοδεία του. Θα έβρισκαν σίγουρα άπό το Πράντο και θα έμπαιναν στην πλατεία άπό την όδo του Κολόμβου. Ο δρόμος αυτός ήταν στενός και την ώρα της συγκέντρώσεως θα γέμιζε άπό κόσμο. Ο νεαρός αξιωματικός σκέφτηκε, λοιπόν, πως στο δρόμο αυτό θα δυσχεραίνονταν στις κινήσεις του, γιάτί το ρεύμα του πλήθους θα τον παρέσυρε στην όρμη τ-υ κι' ίσως τον άπομάκρυνε άπό το θύμα του. Το σημείο όπου ο δρόμος έδυναι στην πλατεία τού φάνηκε προτιμότερο. 'Αρκεί να άποφύγετε να έξασφαλίσω μία καλή θέσι. 'Όσο γι' αυτό, βριστόταν στους άγκώνες του και στη στολή τού αξιωματικού που φορούσε. Τα όργανα της τάξεως, που θα βόισκονταν σ' αυτό το σημείο, σίγουρα θα τον διεκόλυναν.

Ο Γκουτιερρέθ δεν είχε πιά να κάμω τίποτα άλλο κι' έφυγε γιά να πάη να φάη. 'Όταν άναγκάστηκε, έπειτα άπό κάμψη ώρα, πικνές όμαδες πολιτών βρισκόταν στην πλατεία, ενώ άλλες έφταναν άδιάκοπα από τους γειτονικούς δρόμους.

Λίγη ώρα άργότερα, η πλατεία ήταν γεμάτη άσφυκτικά άπό κόσμο. 'Αλλά ο Γκουτιερρέθ βρισκόταν κιάλας στη θέσι του, στην έξοδο της όδου του Κολόμβου, άπ' όπου θα έρχόταν ο Σεράνο με τη συνοδεία του.

Κατά τις τέσσερες, τέλος, άκούστηκαν ζητωκραυγές κι' έπαινεφμιές άπό το μέρος του Πράντο.

Η συνοδεία είχε ξεκινήσει.

Μερικά λεπτά άργότερα, φάνηκε στο βάθος της όδου Κολόμβου. Ο δούκας ντέλλα Τόρρε, ο Πρίμ κι' ο Ταπέρα βόδιζαν μπροστά. Τους ακολουθούσαν καμιά τριανταριά αξιωματικοί με τις όλοσμπρες στολές τους, έχοντας στη μέση τα μέλη της προσωρινής κυβερνήσεως.

Καμιά δεκαριά άστυνομικοί προπορεύονταν

ταν άπό τη συνοδεία. 'Αλλά η άπόσταση που τους χώριζε άπό το Σεράνο, ήταν αρκετά μεγάλη.

Ενώ το πλήθος έσπούσε σε ούρανομήκεις ζητωκραυγές, ο Γκουτιερρέθ έκαμε γρήγορα τις παρατηρήσεις του και λόδεψε λίγο το κομμάτι του, γιά να έχη έλευθερα τα χέρια του. Το χτύπημά του έπρεπε να είναι κεραυνόβολο.

Η όδος Κολόμβου έδοιέτο τώρα άπό τις ζητωκραυγές:

— Ζήτω ο Σεράνο!

— Ζήτω η επανάσταση!

— Κάτω η βασίλισσα!

— Ζήτω η δημοκρατία!

Οι άστυνομικοί κατάφεραν με κόπο ν' άπομακρύνουν το πλήθος και ν' άνοίξουν πέρασμα στο Σεράνο και τους συντρόφους του. Κι' άναυδα λαού έξυμούνταν διαρκώς άπό την πλατεία προς την όδo Κολόμβου, γιά να ύποδεχτούν τους άρχηγους της επανάστασεως.

Ενα παρόμοιο κύμα παρέσυρε τον Γκουτιερρέθ και τον έσπρώξε στην άοχή της όδου Κολόμβου. 'Από τη θέσι αυτή είδε το Σεράνο και τους συντρόφους του να προχωρούν προς το μέρος του.

— 'Η τύχη μ' εύνοει, σκέφτηκε ο Γκουτιερρέθ. 'Η θέσι αυτή είναι καλύτερη άπό την προηγούμενη... Είμαι βέβαιος τώρα, ότι δε θα μου έφύγη!

Το πλήθος τον έσπωχνε άπ' όλα τα μέρη. 'Αλλά ο Γκουτιερρέθ δεν κουνιόταν. Τα πόδια του είχαν γίνει μολυβένια.

Ενα κύμα πλήθους πέρασε άπό μπροστά του. Είπε κατόπιν τους άστυνομικούς, που άγωνίζονταν ν' άνοίξουν ένα πέρασμα. Καμιά είκοσριά μέτρα πιά πίσω έρχόταν ο Σεράνο, χαιρετώντας δεξιά κι' άριστερά το πλήθος που τον έπαινεφμιούσε.

Ο Γκουτιερρέθ κάθωσε τα πόδια του στο χώμα. Κανένας δεν έπρεπε να τον μετακινήσει άπ' αυτή τη θέσι.

Ο Σεράνο είχε φτάσει τώρα σε άπόσταση δέκα πέντε μέτρων, που έγιναν σε λίγο δέκα κι' έπειτα πέντε.

Εκείνη τη στιγμή, ο Γκουτιερρέθ τράβηξε το πιστόλι του. 'Η κίνησή του ήταν τόσο άστραπιαία, που κανείς δεν κατάλαβε το παραμικρό. Μόνον όσοι βρισκόταν κοντά, έξχώριζαν δυό έπρους κρότους άνάμεσα στις ζητωκραυγές και τις έπαινεφμιές που πλήθους κι' είδαν αυτό τον αξιωματικό που πρότεινε το πιστόλι του προς το μέρος του Σεράνο.

Δεκάδες χέρια έπεσαν άμέσως πάνω του και τον τσαβούσαν με λύσσα σά να ήθελαν να τον κομματιάσουν. Τρία ή τέσσερα μέτρα πιά πέρα ο Σεράνο έσπεκε άτάραχος στη θέσι του.

— 'Αλλά τί είχε γίνει;

Ο Γκουτιερρέθ τα είχε σκεφτή όλα και τα είχε μελετήσει με προσοχή. Το μόνο που δεν είχε κάμει ήταν, ότι δεν είχε ελέγξει το μηχανισμό του πιστολιού του. Καί, τη στιγμή που ήταν έτοιμος να πραγματοποιήσει το έγκλημά του, το πιστόλι του δε λειτουργούσε, άπό βλάβη τού έπικρουστήρα του.

Θάνατος στο δολοφόνο! ούρλιαζε το πλήθος.

— Κομματιάστε τον!...

— Θα τον γάρωμε ζωντανό!...

— Ζήτω ο Σεράνο!

Η βασίλισσα είχε άποφασίσει να δολοφονήσει το Σεράνο. 'Αλλά, με την άσυνετη άποπειρά της, τον είχε κάμει περισσότερο δημοφιλή.

Η είδηση γι' αυτή την άπόπειρα, είχε διαδοθή μέσα σ' ελάχιστα δευτερόλεπτα σ' όλα

κληρη την πλατεία και πικνές μάζες ανθρώπων μετεκινούντο άπ' όλα τα μέρη προς την όδον Κολόμβου. 'Η κραυγή «Θάνατος στο δολοφόνο!», άνέβαινε ως τον ούρανο.

Η στιγμή ήταν κρίσιμη. Λίγο άκόμη και το πλήθος θα κομματίαζε το δυστυχισμένο Γκουτιερρέθ.

Ο Σεράνο κατάλαβε τον κίνδυνο κι' άπλωσε τα χέρια του.

— 'Ισπανοί, όπως βλέπετε, είμαι σάως, φώναζε. Το πιστόλι αυτού τού ανθρώπου, που άποπειράθηκε να με δολοφονήσει, δεν έκπυρσκόρησε. Καταλαβαίνω την άγανάκτησή σας και σας εύγνωμονώ γιά το ένδιαφέρον και την άγάπη σας... 'Αλλά, ο άνθρωπος αυτός δεν ένήργησε μόνος του. Πρέπει, λοιπόν, ν' άφίσετε τη δικαιοσύνη να έξασκρίβη ποιόν είναι ο σκοτεινός έχθρο τού λαού, που προσέχουν να έπιδηθήουν με το έγκλημα και το δόλο. 'Απομακρυνθήτε άπ' αυτό τον άνθρωπο.

— 'Ανέκει τώρα στη δικαιοσύνη και κανείς δεν πρέπει να τον πειράξει.

Ψιθύρισε ταυτόχρονα μερικές λέξεις στους αξιωματικούς, που τον περιστοιχίζαν. Κάμποσοι άπ' αυτούς έτρεξαν άμέσως, άπομάκρυναν όχι χωρίς κόπο τού μαινόμενο πλήθος κι' έστάθηκαν ένα προστατευτικό κλοιό γύρω στον Γκουτιερρέθ.

— Στην εξέδρα! φώναζε ο Σεράνο κι' άρχισε να προχωρή, συμπαρασύροντας και το πλήθος μαζί του.

Οι αξιωματικοί, που είχαν περιστοιχίσει τον Γκουτιερρέθ, έπαφελήθηκαν τότε άπό την κίνησι αυτού τού πλήθους, γιά να τον τραβήξουν προς την όδo Περέρ, όπου τον παρέδωσαν σε μία περίπολο, γιά να τον μεταφέρη στις στρατιωτικές φυλακές.

Το πλήθος άποφάσισε εκείνη την ήμερα το Σεράνο. Ο νικητής στρατηγός χρειάστηκε να περιμένη αρκετή ώρα, γιά να κοπήσει ο θόσος των ζητωκραυγών και των έπαινεφμιών. Μίλησε κατόπιν στο λαό κι' έξέθεσε με σαφήνεια και λιτότητα το πόγραμμά και τους σκοπούς της επανάστασεως.

— Σκοπός της επανάστασεως, είπε, είναι να διαφυλάξει την έλευθερία τού Ισπανικού λαού. 'Ισπανοί, αυτή την έλευθερία την κατακτήσατε με ποταμούς αίμάτων και θυίες δεκαετηρίδων. Μάθετε, ότι δε θα κατορθώσετε να τη διατηρήσετε παρά μόνον όταν είσαστε έτοιμοι να πεθάνετε σε κάθε στιγμή γι' αυτήν. Οι έχθροί σας είναι άκόμη πολλοί και μεταχειρίζονται τα πιο σατανικά μέσα γιά να χαλκώσουν και πάλι τα δεσμά σας.

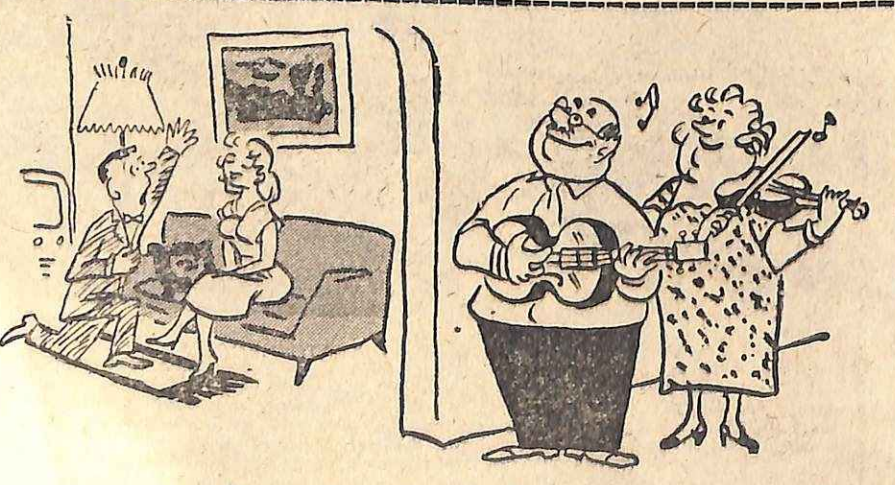
— 'Αλλά πρέπει να είσαστε βέβαιοι, ότι θα παραιτηθούν άπό τις προαπαθείες τους, όταν αντιληφθούν την άκατάβλητη θέλησή σας ν' άνταχθήτε άποτελεσματικά σ' αυτές. Παρασυρθείτε σε άκρότητες και εκδικήσεις, που ταιριάζουν μόνο σε άδυνάτους λαούς. Οι δυνατόι λαοί δε γάνουν τον καιρό τους σε μάταιες εκδικήσεις, αλλά βαδίζουν σταθερά και άποφασιστικά στο δρόμο των Ιστορικών πεπραγμένων τους.

... ..

Την άλλη μέρα, ένα έκτακτο στρατοδικείο δίκασε το δόν Μικουέλ Γκουτιερρέθ υ Σεράνο. Ο νεαρός αξιωματικός ήρθε άξιοπρεπή στάσι και τόνισε, ότι η εναντίον τού Σεράνο άποπειρά άφείλετο σε προσωπική του πρωτοβουλία.

— Κανείς δε με παρακίνησε σ' αυτήν και με κανένα δε συναντήθηκε προτού έρθω έξω, βεβαίως.

— Έρχόσαστε, όμως, άπό τον πύργο της Λαγκραντίγια, παρατήρησε ο πρέεδρος τού στρατοδικείου. Πότε φύγατε άπό κει;

Δημιουργία ρομαντικής ατμόσφαιρας...

Αφρικανική γέφυρα.

— Χθές το πρωί.
— Ποιές είναι οι ασχολίες σας στον πύργο;

— Είμαι υπολογιστής των σωματοφυλάκων της βασιλίσσας.

— Δεν υπάρχει πια βασίλισσα, είπε ο πρόεδρος του στρατοδικείου. Είχατε υποχρέωση, λοιπόν, να φύγετε από την υπηρεσία της γυναίκας που μένει στον πύργο Λαγκράντζια, κατ' άνοχη της επαναστάσεως και του Ισπανικού λαού. "Αν τ' είχατε κάνει, δε θα βρισκόσαστε σήμερα υπόδικος για μία δολοφονική απόπειρα, που είναι ανάξια για έναν Ισπανό αξιωματικό. Υπολογιστής Γκουτιέρρεθ ή Σέρμπια, δηλώνετε, ότι η έκπτωτη βασίλισσα της Ισπανίας όπλισε το χέρι σας και σας παρακίνησε να σκοτώσετε το δούκα της Λόρε, αρχηγό της επαναστάσεως του στρατού και του λαού;

— Ο Γκουτιέρρεθ σηκώθηκε βρόχος και στάθηκε σε στάσι προσοχής.

— Ζήτη η βασίλισσα 'Ισαβέλλα! κραύγασε.

Αυτή ήταν η απάντησή του στην ερώτησή του προέδρου.

Το δικαστήριο έβγαλε έπειτα από λίγη ώρα την απόφασή του. Μ' αυτήν καταδίκασε τον υπολογιστή Γκουτιέρρεθ σε θάνατο και στρατιωτική καθαίρεση.

— Άλλ' ο Σερνάνο του χάρισε τη ζωή. 'Αφού του έηλυσαν τα γαλιόνια και τον καθήρεσαν από τις τάξεις του στρατού, τον άφησαν κατόπιν ελεύθερο.

Ο Γκουτιέρρεθ ξαναπέρασε τότε το δρόμο της Λαγκράντζια.

— Άλλ' όταν έφτασε εκεί, ο πύργος ήταν δολέτα έρημος. Ένας κηπουρός τον πληροφόρησε, ότι η βασίλισσα είχε φύγει από την προηγούμενη μέρα.

Στον πύργο του Πά

Η 'Ισαβέλλα αποφάσισε να φύγει μόνο όταν έμαθε την άποψή της απόπειρας του Γκουτιέρρεθ και τη σύλληψή του.

Αυτή τη φορά φοβήθηκε σ' αλήθεια. Ήταν βέβαιη πως ο Γκουτιέρρεθ δε θα ώμολογούσε ποτέ, ότι αυτή τον είχε παρακινήσει στη δολοφονική απόπειρά του. Άλλ' ήταν απαραίτητη, άραγε, η όμολογία του; Μήπως όλα δε μιλούσαν για την ένοχότητά του;

— Φεύγω αμέσως, είπε στους ανθρώπους της ακολουθίας της.

Ήταν τότε η βία της να φύγει, που δεν τούς έδωσε τον καιρό να πάρουν ούτε τα απαραίτητα πράγματα για το ταξίδι.

Η φυγή της έμοιαζε με τη δραπέτευση κατωδίκου. Η 'Ισαβέλλα δεν έφηνε με την αξιοπρέπεια βασίλισσας. Έφευγε σ' αδόλοφον, που φοβάται, ότι από τη μία στιγμή στην άλλη μπορούσαν να την πιάσουν.

— Από το έρχόμενο πανηγυρικό ΠΑ-ΣΧΑΛΙΝΟ τεύχος του «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» αρχίζει η καινούργια αισθηματική σειρά του ΒΕΡΘΕΡΟΥ

''ΑΛΥΣΙΔΕΣ ΠΟΥ ΣΠΑΝΕ...''

— Ιστορίες ερώτων, που δένουν ανάλυσιδες τα ζευγάρια των ερωτευμένων, για να τους κρατήσουν για πάντα ενωμένους. Η παντοτεινή ένωση όμως είναι ουχιά ούτοπία: Με τον καιρό, πολλές φορές η σκουριά της ρουτίνας σιγοντρώει και τις πιο χοντρές αλυσίδες κι' έρχεται μία μέρα που σπάνε, κι' οι παλιοί ερωτευμένοι απελευθερώνονται από αυτό που ήταν άλλοτε αίσθημα, και εξελίχτηκε σιγά-σιγά σε υποδουλωση και σκληρότητα.

Δεν είναι όμως εύτυχια και για τους δύο που απελευθερώνονται το σπάσιμο μιας ερωτικής αλυσίδας... Καμιά φορά ο ένας από τους δύο ερωτευμένους μένει πληγωμένος μέσα στην κρύα μοναξιά του, που, ύστερα από χρόνια τον χτυπάει σαν κατάρ... Κι' έτσι, δημιουργούνται συγκλονιστικά δράματα από τις αλυσίδες που σπάνε...

Κι' ωστόσο, κανένας δεν την καταδίκωκε. Ο Σερνάνο, άλλωστε, προβλέποντας, ότι μία μέρα θα αναγκαζόταν να φύγει, είχε δώσει από πριν αστηνές διαταγές στις τοπικές αρχές να μη της φέρουν κανένα εμπόδιο και να τη διευκολύνουν στο ταξίδι της.

Η βασίλισσα πέρασε σ' αίσθημα από τις πόλεις της βορείου 'Ισπανίας. Ήταν τόσος ο τρόμος της, που τ' αμάξια της συνοδείας της σταματούσαν μόνο τη νύχτα μέσα στα δάση ή στα χωράφια, παρόμοια από το δρόμο. Η 'Ισαβέλλα έτρωγε και κοιμούνταν μέσα στο αμάξι της. Κατέβαινε μόνο απ' αυτό, για να περπατήσει λίγο και να ξεμουδιάσει, όταν ήταν βέβαιη, ότι κανένας δε μπορούσε να τη δει.

Σ' ένα χωριό, κοντά στη Σαραγόσσα περιμένε τη βασίλισσα ο Μαρφόρι, που πήρε θέση μέσα στο αμάξι της.

Η συνοδεία πέρασε, τέλος, τα σύνορα. Τα αμάξια λιγόστεψαν τότε το τρέξιμό τους. Στο πρώτο χωριό των Πυρηνάιων, η βασίλισσα διέταξε να σταματήσουν. Έμειναν εκεί δυο ολόκληρες ημέρες, για να ξεκουραστούν. Συνέχισαν έπειτα τη θάλασσα πορεία τους.

Στο Τουρζύ η 'Ισαβέλλα έμαθε, ότι ο Να-

πολέων ο Ζος κι' η αυτοκράτειρα Εύγενία βρίσκονταν πάντα στον πύργο του Πά.

— Με περιμένουν, είπε η 'Ισαβέλλα στη μαρκησία ντε Μπελβίλ, με την παιδιαστική αφέλεια, που τη χαρακτηρίζει σε πολλές περιπτώσεις. Είμαι βέβαιη, ότι κάτι το πολύ σοβαρό θα προκύψει απ' αυτή τη συνάντησι.

Διέταξε άμεσα να σταματήσουν στο Τουρζύ. Έμειναν εκεί τρεις μέρες.

Η 'Ισαβέλλα αισθανόταν την ανάγκη να συνέλθει και να ηρεμήσει έπειτα από τις ταλαιπωρίες του ταξιδιού. Ήταν απαραίτητο, σκεφτόταν, να κάνει καλή εντύπωση στο αυτοκρατορικό ζεύγος.

Διέταξε επίσης τα μέλη της ακολουθίας της να περιποιηθούν την εμφάνισή τους και ν' αφήσουν το λυπημένο ύφος τους.

— Μην ξεχνάτε, τους είπε, ότι συνοδεύετε μία βασίλισσα, που την περιμένουν ο αυτοκράτορας κι' η αυτοκράτειρα της Γαλλίας.

Πρόσταξε επίσης να καθαρίσουν τα αμάξια και να γυαλίσουν τα χάλκινα στολίσματά τους. Έπρεπε όλα ν' αστράφουν και να λαμπροκοπούν.

Το πρωί της τέταρτης ημέρας, τέλος, ξεκίνησαν για τον πύργο του Πά.

Ο πύργος του Πά ήταν το λίκνο των Βουρβόνων. Εκεί μέσα είχαν γεννηθεί ο 'Ερρίκος ο 4ος και ο Κοντέ. Ο Ναπολέων ο 3ος, με την έλλειψη σεβασμού προς την ιστορία και το παρελθόν, που τον χαρακτηρίζει, τον είχε μεταβάλει τώρα σε αυτοκρατορική έπαυλη.

Η 'Ισαβέλλα με τη συνοδεία της έφτασαν εκεί λίγο πριν από το μεσημέρι. Ένας αγγελιαφόρος είχε προαναγγείλει την επίσκεψή της.

Ο Ναπολέων κι' η Εύγενία την περιμέναν. Άλλ' η υποδοχή που της έκαναν ήταν ολόετα διαφορετική από ό,τι φανταζόταν.

Ο Ναπολέων τη χαιρέτησε, όπως θα έκανε για μία φίλη συγγενή του, που του προκαλούσε τη συμπόνια. Έσφιξε κατόπιν το χέρι του βασιλικού συζύγου πρίγκηπα 'Αλφόνσου, αλλά όταν έφτασε μπροστά στο Μαρφόρι, του γύρισε επιδεικτικά τις πλάτες.

Η 'Ισαβέλλα δε είχε χαμένα. Άλλ' εύτυχως την παρηγόρησε η Εύγενία με μερικά δάκρυα που έχυσε, σφιγγόντας την στην αγκαλιά της και αποκαλώντας την «άγαπητη αδελφή της».

— Όπως κι' ο Ναπολέων, η αυτοκράτειρα χαιρέτησε με θερμή χειραψία τον πρίγκηπα 'Αλφόνσο, αλλά έκανε πως δεν είδε το Μαρφόρι.

Η 'Ισαβέλλα, όμως, ήταν πεισματάρη.

— Μεγαλειότατε, είπε στο Ναπολέοντα, επιτρέψτε μου να σας παρουσιάσω το θησαυροφυλάκιό μου δόν Σεβαστιανό Μαρφόρι...

— Βλέπω, ότι πήρατε μαζί σας όλους τους υπηρέτες σας, απάντησε ο Ναπολέων, κυττάζοντας προς το μέρος των αμαξιών και ξαναγύρισε τις πλάτες του στο βασιλικό εύνομενο.

Παρά την απογοήτευσή του της προκάλεσε αυτή η υποδοχή, η 'Ισαβέλλα αποφάσισε, ωστόσο, το βράδυ, έπειτα από το φαγητό, να βολεύσει τις διαθέσεις του αυτοκράτορα.

Η επανάστασι του Ισπανικού λαού δε στρέφεται μόνο εναντίον του, αλλά και εναντίον όλων των θρόνων της Ευρώπης, του είπε. — Ο,τι έγινε στην 'Ισπανία, μπορεί αύριο να γίνει και αλλού... Νά γιατί νομίζω, ότι η Ισπανική επανάστασι πρέπει ν' απασχολήσει τους ηγέμονες της Ευρώπης και ιδίως εκείνους που βρίσκονται σε στενότερη επαφή με την 'Ισπανία.

— Ένωστές μήπως, ότι η Γαλλία πρέπει να επέμβει στην 'Ισπανία και να αξιώσει από την επανάστασι να παραχωρήσει τη θέση της στο παλιό καθεστώς; ρώτησε ο Ναπολέων.

— Νομίζω πως αυτό επιβάλλει το συμφέρον της Γαλλίας.

Το συμφέρον της Γαλλίας της επιβάλλει να έχει εξασφαλισμένα τα νώτα της, για να μπορεί ν' αντιμετωπίσει τους κινδύνους που την απειλούν από βορρά, απάντησε ο Ναπολέων. Έμαθα, εξ' άλλου, να σέβομαι τη θέληση των λαών, όταν, μάλιστα, εκδηλώνεται με τη μορφή επαναστάσεως.

— Αυτή η επανάστασι ήταν άδικη.

— Δεν επιθυμώ να κρίνω τον Ισπανικό λαό, αλλά ούτε και τη βασιλιά του, απάντησε ο Ναπολέων. Οι πληροφορίες μου είναι, ότι η επανάστασι επικράτησε σ' όλη τη γρομμή.

— Με μία λέξη σας, ωστόσο, θα μπορούσατε να τη σταματήσετε.

— Θέλετε να πητε με μερικές μεραρχίες, που θα έστελνα από την απέναντι πλευρά των Πυρηνάιων;

— Ο Ναπολέων ο 1ος δε δίστασε άλλοτε να περάσει τα Πυρηνάια.

— Ήταν άλλη η εποχή κι' άλλοι οι λόγοι που τον έσπρωκαν σ' αυτή την έκτρα-τεία.

Η 'Ισαβέλλα έβλεπε τις ελπίδες της να σωριάζονται σ' έσκαπια.

— Δε θα κάμετε, λοιπόν, τίποτα για μένα, μεγαλειότατε; ρώτησε.

— Πώς μπορούσατε να φαντασθήτε, ότι θα σας άφηνα ανυπεράσπιστα σ' αυτή την κρίσιμη στιγμή; απάντησε με τη διπλωματική ευστοφία που τον χαρακτήριζε. Η αυτοκράτειρα κι' εγώ σεύγομε αύριο για το Παρίσι. Ο πύργος του Πά είναι στη διάθεσή σας... Θα μπορούσατε να μείνετε εδώ όσον καιρό θελήσετε... Έδωσα ήδη τις απαιτούμενες διαταγές στο νομάρχη των Πυρηνάιων, που θα εκπληρώσει κάθε επιθυμία σας και θα μεριμνήσει για την ασφάλειά σας... Από τη στιγμή αυτή, είσατε η φιλοξενούμενη του αυτοκράτορα. Θα μπορούσατε να βασίζεσαστε πάντοτε σε μένα, σ' ας αδελφό... Επιθυμώ να μη σας λείψη τίποτα.

— Ευχαριστώ, μεγαλειότατε, απάντησε η 'Ισαβέλλα, δαγκώνοντας τα χείλη της.

Αισθανόταν την επιθυμία να κλάψει, αλλά συγκρατήθηκε. Ο Ναπολέων ήταν η τελευταία ελπίδα της. Και τώρα έβλεπε πως δεν έπρεπε να περιμένει τίποτα από τον αυτοκράτορα της Γαλλίας.

Την άλλη μέρα, ο Ναπολέων κι' η Εύγενία έφυγαν. Τη στιγμή που την αποχαιρέτασε, ο αυτοκράτορας της είπε, για να την παρηγορήσει:

— Ο Ισπανικός λαός ίσως δεν είναι ακόμη ώριμος για να κυβερνηθεί μόνος του. Στην περίπτωση αυτή, είμαι βέβαιος, ότι θα στραφεί και πάλι σε εμάς... Πρέπει να έχετε υπομονή, που είναι το μεγάλο χάρισμα των βασιλέων.

Το τελευταίο θύμα

Μετά την αναχώρησι του Ναπολέοντος και της Εύγενίας, η 'Ισαβέλλα βυθίστηκε σε μεγάλη απογοήτευσή.

Άλλ' η γυναίκα αυτή ήταν πιασμένη από τη φούρι επιπόλεια. Έτσι, η λύπη κι' η απογοήτευσή της πέρασαν πολύ γρήγορα. Βιάζονταν τώρα να κερδίσει το χαμένο καιρό. Και ξαναρίχτηκε στους σκανδαλώδεις έρωτες της με τον Μαρφόρι. Ήταν τώρα τόσο η αδιαντροπία της, που δεν έκρυβε από κανένα την ξεχωριστή θέση που αυτός ο άνθρωπος είχε κοντά της. Ούτε ακόμη από τον άθλιο συζυγό της.

Ο πρίγκηπας 'Αλφόνσος, άλλωστε, έμεινε ελάχιστα στον πύργο του Πά. Είχε μεταφέρει τώρα το στρατηγείο του στην Άρμπα, όπου διασκεδάζε με γυναίκες υπάλληλων ήλων, απαταλώντας τα χρήματά που έπαιρνε από τη γυναίκα του.

Μία μέρα, ανήγγειλαν στην 'Ισαβέλλα την έπισκεψή ενός ανθρώπου που ερχόταν από την 'Ισπανία.

Ο έπισκεπτής αυτός δεν ήταν άλλος από το δόν Μιγκέλ Γκουτιέρρεθ ή Σέρμπια.

— Όπως είδαμε, μετά την καθαίρεσή του, είχε τρέξει στον πύργο Λαγκράντζια, όπου έμαθε την αναχώρησι της 'Ισαβέλλας.

Η μοναδική του σκέψη τώρα ήταν να πάει να τη βρει. Άν είχε αποτύχει, θα δοκίμαζε και πάλι. Νά τι ήθελε να της πη. Και τί δε θάκανε για την αγάπη της!

Άλλ' ας δεν είχε χρήματα! — Έτσι, αναγκάστηκε να πάει στην πατρίδα του, μια μικρή πόλη, που ήταν σκαρφαλωμένη στην πλαγιά της Σιέρρα Μορένα. Εκεί, πούλησε για ένα κομμάτι ψωμί κάποιο χτήμα που είχε κι' έπειτα έφυγε για το Μπουργκος, όπου η πρώτη του δουλειά ήταν να παραγγείλει δυο ή τρία κοστούμια, για να υποβληθεί με αξιοπρέπεια μπροστά στην 'Ισαβέλλα. Πήρε κατόπιν το δρόμο για τη Γαλλία. Η εύτυχισμένη ζωή του κοντά στη βασίλισσα, θα ξαναρχιζε—σκεφτόταν. Μήπως δεν ήταν βέβαιος για την αγάπη της; Όλα τα άλλα δεν είχαν σημασία.

Ο Γκουτιέρρεθ έφτασε ένα απόγευμα στον πύργο του Πά.

Η 'Ισαβέλλα έκανε ένα μορφασμό, όταν της ανήγγειλαν την έπισκεψή του. Πρόσταξε κατόπιν να τον αφήσουν να περάσει.

Ο Γκουτιέρρεθ, με την ψυχρή πλημμυρισμένη από λατρεία για τη σειράνη, έτρεξε να πέσει στα πόδια της.

— Βασίλισσά μου! είπε.

— Νόμισα πως θα σας είχαν ταυφείσει, απάντησε ψυχρά η 'Ισαβέλλα. Σηκώθηκε, σ' ας παρακαλώ... Θα ήταν κωμικό να σας δ' κανείς σ' αυτή τη θέση.

Ο Γκουτιέρρεθ σηκώθηκε άργά.

— Το λάθος ήταν δικό μου, τράυλισε. Άλλα θα δε επαναρρώσω μία άλλη φορά...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Άλλανγή διευθύνσεως

Η κ. ΣΟΦΙΚΑ ΜΠΑΜΠΑ, έπιστήμων μαθα, μετέφερε το ταξίδι της εις την δδον Μάρνη 11 (Β' όροφο), Μουσείου, 1ηλ. 54-538.

— Η τέως κυρία Ζουσελό διορθώνει με στοργή το γαϊάκι του γυναικείου παλτού της Ζαννέτ Ζουσελό, του Ζαν δηλαδή, που έβαλε πια γυναικεία και που ήταν άλλοτε συζυγός της.

ΜΙΑ ΝΕΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ άλλαγής φύλου

Που οφείλεται το παράδοξο αυτό φαινόμενο;

Μία νέα υπόθεσι εθνικής μεταβολής φύλου αναστάτωση προσφάτως τη γαλλική κοινή γνώμη. Ο Γάλλος έπιπλοποιός Ζαν Ζουσελό, έγγαμος και πατέρας δυο παιδιών, έπειτα από άρμονική συζυγική συμβίωσι δέκα ολόκληρων χρόνων εθνικά άλλαξε φύλο κι' από Ζαν έγινε... Ζαννέτ!

Πρέπει να σημειωθεί δε, πως ο άτυχος Ζουσελό δε ζήτησε να πετύχει τη μεταβολή αυτή με έχειρήσεις και θεραπείες, αλλά ήλθε μόνη της και τελείως φυσιολογικά! Αυτό δε του στοίχισε ένα δυνατό ψυχικό κλονισμό, που τον τσάκισε κυριολεκτικά στην αρχή.

Δεν περνάει ημέρα, που ο παγκόσμιος τύπος να μην αναφέρει και μία περίπτωση άλλαγής φύλου. Σύμφωνα με τις έπίσημες στατιστικές, ο αριθμός των ανδρών, που αλλάζουν φύλο αυξάνει από χρόνο σε χρόνο. Που να οφείλεται άραγε το γεγονός αυτό; Η Ιατρική έπιστήμη καταβάλλει αυτή τη στιγμή σημαντικές προσπάθειες, για να δώσει μία εξήγησι στο φαινόμενο.

Στις 3 Δεκεμβρίου του 1952, η αγγλική έφημερίδα «Νταϊνλ Νιούς» ανέγραψε για πρώτη φορά την πληροφορία πως η άλλαγή του φύλου είναι δυνατή και ότι οι καθηγητές του Πανεπιστημίου της Κοπενχάγης Χάιμποργκερ, Στούρουπ και 'Ινδερσεν κατέφεραν να επιτύχουν τέτοιες αλλαγές. Λίγες ημέρες αργότερα, 465 άνθρωποι από όλο τον κόσμο, έγραψαν στους προαναφερθέντες καθηγητές και τους παρακαλούσαν να τους βοηθήσουν ν' αλλάξουν φύλο! Αυτούς, οι 357 ήταν άντρες και οι 108 γυναίκες. Οι περισσότεροι καταγόταν από τις βόρειες ευρωπαϊκές χώρες και ένα 38% από τις Ένωμένες Πολιτείες.

Έκτοτε οι αλλαγές φύλου πολλαπλασιάστηκαν καταπληκτικά, με την ίδια όμως πάντα αναλογία. Οι άντρες που μετέβαλαν φύλο ήταν και είναι πάντα τριπλάσιοι απ' τις γυναίκες.

Στις ένενηντα δε έτη των εκατόν περιπτώσεων, δεν είναι άσφατοι ελαττωματικοί εκ γενετής, που θεραπεύονται με χειρουργική επέμβασι, αλλά φυσιολογικοί και ως έπι το πλείστον παντρεμένοι και με παιδιά. Πώς συμβαίνει οι άνθρωποι αυτοί να υφίστανται μία τέτοια ριζική μεταβολή και ποιά πρέπει να αναζητηθούν τα αίτια στο ερώτημα αυτό είναι ένα από τα πολλά αινίγματα της φύσεως, με το όποιο μόλις κατά τα τελευταία χρόνια, καταπίσθηκε η έπιστήμη.

Από τότε που ανακαλύφθηκαν, γίνεται καθημερινώς σφαιρότερο πως οι όρμονες κυριαρχούν στη ζωή του ανθρώπου. Μία γυναίκα, που δεν τεκνοποιούσε υποβλήθηκε

σε θεραπεία με όρμονες και μετά δυο χρόνια έκανε πεντάδυμα!

Οι όρμονες γενικά είναι σημαντικοί παράγοντες στην εξέλιξη ενός ατόμου. Κατά τη σύλληψη, αυτές είναι που προσδιορίζουν αν το έμβρυο θα γεννηθεί αγόρι ή κορίτσι. Οι όρμονες παίζουν σημαντικό ρόλο στην εξέλιξη των αγοριών κατά την εφηλική ηλικία τους. Κάθε αγόρι σε νεαρά ηλικία περνάει μία περίοδο θηλυπρεπούς χαρακτήρος, ενώ αντίθετα οι γυναίκες, μόλις φτάσουν στα πενήντα, εκδηλώνουν αντρικές τάσεις. Οι καταστάσεις αυτές επαναφέρονται σε μία ισορροπία με την επίδρασι των σεξουαλικών ορμονών.

Είναι δυνατόν τώρα οι άνθρωποι, στους οποίους δε μπορεί να αποκατασταθεί η ισορροπία αυτή με μία θεραπεία με όρμονες, να βοηθηθούν με την αλλαγή του φύλου τους;

Οι έπιστήμονες μέχρι της στιγμής διαφωνούν ριζικά στο θέμα του καθορισμού του βαθμού και της έκτασης της βλάβης, που είναι δυνατόν να προκαλέσει στον άνθρωπο η ακτινοβολία των ατομικών εκρήξεων. Πάντως, διαπιστώθηκε πως γυναίκες, που ήταν έγκυες και ζούσαν κοντά σε περιοχές, που έγιναν ατομικές εκρήξεις, έφεραν στον κόσμο ανάμεσα σε παιδιά κι' άλλες, που δεν είχαν τεκνοποιήσει ποτέ, έγιναν ξαφνικά γόνιμες και τεκνοποίησαν. Έξ' άλλου, στις περιοχές που Ναγκασάκι και της Χιροσίμα, στις δυο Ιαπωνικές πόλεις, που εξερράγησαν ατομικές βόμβες κι' όπου παρατηρήθηκαν τα φαινόμενα αυτά, αυξήθηκαν καταπληκτικά οι τοκετοί διδύμων!

Όλα αυτά δικαιολογούν κατά τους έπιστήμονες την έκδοχή ότι μεσοικές θερμοπυρηνικές εκρήξεις έχουν επίδρασι επί της γονιμότητας των γυναικών, και τις έξελλεξεως του εμβρύου. Από την έκδοχή αυτή δεν απέχουμε πια πολύ, για να φτάσουμε και στην υπόθεσι, ότι η ραδιενεργός ακτινοβολία των θερμοπυρηνικών εκρήξεων έχει σχέση με την αλλαγή του φύλου.

Όπως έδηποτε στην περίπτωση του Ζαν Ζουσελό δημιουργήθηκε φυσιολογικά μία κατάσταση, που έρευνήθηκε και διαπιστώθηκε έπιστημονικά.

Νά και η βεβαίωσι που έδωσε στον άτυχο Ζουσελό ο διακεκομένος Γάλλος Ιατροδικαστής δόκτωρ Πιερόν, που τον εξέτασε:

«Ο ύπογεγραμμένος Ιατροδικαστής Πιερόν βεβαίω, ότι ο κ. Ζαν Ζουσελό ευρίσκεται εις μιαν κατάσταση δημιουργηθείσαν δια μίσε σείσεως αντιδράσεων των ενδοκρινών αδένων του, η όποια του προκάλεσε μεταβολήν του φύλου του τόσο εσωτερικά, όσο και εξωτερικά.

» Η σημερινή κατάστασις του επιβάλλει, όπως ο κ. Ζουσελό, φορέι γυναικεία ένδυματα και φέρει γυναικείον όνομα. Έπειδή όμως έπιμένει να διατηρήσ η άδικοκ φύλον, συνέστησα εις αυτόν να συμβουλευθή μερικούς ειδικούς Ιατρούς των Παρισιών».

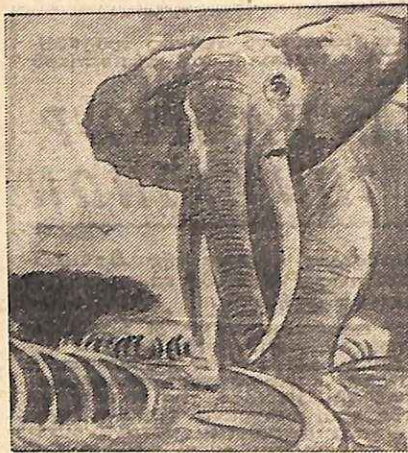
Όλες όμως οι προσπάθειες του Ζουσελό να παραμείνει άδρας ναύαγισαν, με αποτέλεσμα να νικήσει τελικά από τη γυναίκα του, να βάλει φυσικά και να μετεβάλλη στο ληξιαρχείο το όνομά του από Ζαν σε Ζαννέτ.

Σκεφτήτε το δράμα του και τον ψυχικό κλονισμό, που υπέστη ο άνθρωπος αυτός—που πάσχιζε να παραμείνει άνδρας— από την ιδιοτροπία της φύσεως, που εκδηλώθηκε στο άτομό του!

Ανέξε όμως ναός απή γυναίκα του, η όποια, πτωχά το διαζύγιο, του έμεινε πάντα μία πιστή, άφοσιωμένη και παρόρη φίλη.

Ένας μικρός τύραννος

Δυο Άγγλοι γονείς ζήτησαν την προστασία των αρχών εναντίον του γιου τους, ηλικίας 15 χρόνων. Ο μικρός αυτός τύραννος τους υποκρέωνε κάθε βράδυ να κοιμούνται από τις έννεα, τους κλειδώνει συχνά στο δωμάτιό τους, για να δέχεται τους φίλους του στο σπίτι, άνοιγει τα γράμματά τους και δεν του επέτρεπε να του μιλάνε παρά μόνον όταν τους ρωτούσε κάτι.

Κανείς δε μπόρεσε ως τώρα να εξακριβώσει, πού πηγαίνουν οι ελέφαντες για να πεθάνουν...

Τὸ «νεκροταφείο» ΤΩΝ ΕΛΕΦΑΝΤΩΝ

Θά ἀνακαλυφθῇ ἡ ὑπαρξὶς τοῦ ἀπὸ τοῦ Ἀγγλοῦ ἐξερευνητῆς, πού ξεκίνησανε γιὰ τὸ Κιλιμάντζαρο;

Μιά ἀγγλικὴ ἐξερευνητικὴ ἀποστολὴ ξεκίνησε, ἐδῶ καὶ λίγο καιρὸς ἀπὸ τὴν Κένυα, μὲ σκοπὸ νὰ ἐξακριβώσῃ ἀν τὸ Κιλιμάντζαρο, τὸ θρυσημένο ἀφρικανικὸ πρῶτιστο, πού ἀπὸ ἀρκετοὺς αἰῶνες δὲν ἔχει ἐκδηλώσει κανένα σημεῖο ζωῆς, ὑπάρχει πραγματικὰ φόβος, ὅπως μερικὲς ἐνδείξεις ἀφήνουν νὰ φαίνεται, νὰ ξαναρχίσῃ νὰ καννίζει.

Πλαί, ὅμως, στὸν ἐπίσημο αὐτὸ σκοπὸ τῆς ἀγγλικῆς ἀποστολῆς φιλοδοχεῖ νὰ ἐκπληρώσῃ καὶ ἕναν ἄλλον, λιγώτερο σημαντικὸ ἴσως, ἀπὸ τὴν ἐπιστημονικὴ πλευρὰ, ἀλλὰ πού συγκινεῖ πολὺ περισσότερο ἑκάστον, μὲρτα ἀνθρώπων στὴ Μαύρη Ἠπειρο: Νὰ διαπιστώσῃ ἀν ἀναποκρίνεται στὴν πραγματικότητά τὸ περιφημὸς νέγκρος θρύλος πῶς ἀπὸ βουνὸ αὐτὸ, πού τὸ ὕψος του φτάνει τὰ 6.010 μέτρα καὶ πού πολὺ λίγο ἔχει ὡς τώρα ἐξερευνηθῇ, βρίσκεται τὸ «νεκροταφείο τῶν ἐλεφάντων».

Ὅποιον μαυρὸ τῆς Ἀφρικῆς κ' ἂν ρωτήσετε, θὰ σὰς πῇ πῶς οἱ ἐλέφαντες, ὅταν τὸ ἐνοτικὸ τοῦ εὐστροφισμοῦ πῶς ἔφτασε ἡ ὥρα νὰ πεθάνουν, ξεκινοῦν ἀπ' ὅπου κ' ἂν βρίσκονται καὶ πηγαίνουν, στὸ Κιλιμάντζαρο, τὸ «ἱερὸ βουνό», γιὰ ν' ἀφήσουν ἐκεῖ τὰ κόκκαλά τους. Φυσικὰ, οἱ Εὐρωπαῖοι σοφοὶ θεωροῦν ὡς ἐντελὴς ἀπίθανο τὸν βαθυτάτο συγκινητικὸ καὶ γοητευτικὸ αὐτὸ θρύλο, γιὰ νὰ μὴ μπερδεύουν τὸν πιστεύουν. Ὡστόσο, ὑπάρχει ἕνα στοιχείο, πού κάνει τὴν ἀμφιβολίαν τους νὰ κλονίζεται: Ὅτι ποτὲ καὶ πούθεν ὡς τώρα — ἀν ἐξαίρεσμε, βέβαια, τοὺς ζωολογικοὺς κήπους—δὲ βρέθηκε τὸ κουφάρη ἢ ὁ σκελετὸς ἐστῶ καὶ ἐνὸς μόνο ἐλεφάντα πού νὰ ξεψύχησε ἀπὸ φυσιολογικὸ θάνατο!

Γιὰ νὰ ἐρευνήσουν τὸ ἀληθινὰ μυστηριώδες αὐτὸ φαινόμενο τῆς ἐξαφανίσεως τῶν νεκρῶν ἐλεφάντων, οἱ Εὐρωπαῖοι ἐπιστήμονες ἐπινοήσανε καμμία ἀπὸ αὐτὲς νὰ εἶναι ὡς ἐπὶ ἐπιβεβαιωθῇ κατὰ τρόπο μὴ ἐπικρατέστερος ἀμφισβήτησις. Ἡ σχετικὴ ἐκείνη, πού διατύπωσε πρῶτος ὁ Γερμανὸς ἐρευνητὴς Σόμμουργκ καὶ τοῦ: Ὅτι οἱ γέροι καὶ ἐτοιμοθάνατοι ἐλέφαντες, πηγαίνοντας στὸ πορὺν, ἀπὸ τὴν πύλην, νερὸ, δὲ μποροῦν ἀπὸ τὴν ἐξάντληση, νὰ ξανατελέσω νὰ παρασύρῶνται καὶ νὰ πνιγνῶνται στὸ ποτάμι.

Ἡ «λογικοφανής» — ὡς ἕνα ὅλες ἀνάλογες, καὶ ὡς ἕνα ὅλες καιρὸς οἱ σοφοί, ἀν δὲσκολα μποροῦν νὰ πείσουν τοὺς λευκοὺς δὲ ἐπιμένουν μὲ φανατισμὸ στὸν παλαιοὺ θρύλο, πού κληροδοτεῖται

ἐδῶ κ' ἀμέτρητους αἰῶνες, ἀπὸ γενεὰ σὲ γενεὰ: Τὸ θρύλο πῶς κάποιος στὸ Κιλιμάντζαρο, ὑπάρχει ἀπρόσιτο σὲ κάθε βέβηλο βλέμμα, τὸ «νεκροταφείο τῶν ἐλεφάντων»!

Σύμφωνα μὲ τὴς δοξασιες τῶν μαυρῶν, κανένας δὲ θὰ μὴ μὴ ποτὲ νὰ πλησιάσῃ σ' αὐτὸ τὸ νεκροταφείο, ἀλλὰ, κ' ἂν πλησιάσῃ, ἡ μοῖρα του θὰ εἶναι ὁ θάνατος. Γιατὶ θὰ τὸν ἐξοντώσῃ ὁ Κόμπο, ὁ θεὸς τοῦ «ἱεροῦ βουνου», πού φυλάει τὰ κόκκαλα τῶν παχυδέρμων.

Ἡ πεποίθησις τοὺς αὐτὴ πῶς τὸ τέλος τῶν ἐλεφάντων εἶναι διαφορετικὸ ἀπὸ τὸ τέλος ὧν τῶν ἄλλων ζωντανῶν πλασμάτων οφείλεται ὅχι μόνο στὸ δικαιολογημένο μυστήριο, πού προκαλεῖ ἡ μετὰ θάνατο ἐξαφάνισις τοὺς, ἀλλὰ καὶ στὸ ὅτι, ἀπὸ τὴς περισσότερες ἀφρικανικῆς φυλῆς, ὁ ἐλεφάντας δὲ θεωρεῖται ὡς ἕνα κοινὸ ζῷο, ἀλλὰ ὡς ἕνα ἂν πλασμένο ἀπὸ ἀνώτερη ὕλη, ἀνώτερη κ' ἀπὸ ἐκεῖνη ἀπὸ τὴν ὁποία εἶναι πλασμένος ὁ ἀνθρώπος.

Στὸ ἐλεφαντόδοντο πολλοὶ μαυροὶ ἀποδίδουν μαγικὲς ιδιότητες καὶ οἱ πυγμαῖοι, πρὶν ριζοῦν σ' ἕναν ἐλεφάντα τὰ βέλῃ τους γιὰ νὰ τὸν θανατώσουν, γονατίζουν καὶ τὸν παρακαλοῦν νὰ τοὺς συγχωρήσῃ!

Στὴ Ἰνδία, ἐπίσης, τρέφουν γιὰ τοὺς ἐλεφάντες ἕνα παράξενο σεβασμὸ. Συχνά, ὁ ἰδιοκτήτης ἐνὸς ἐλεφάντα λέει στὸ παχυδέρμο, πού ἔχει στὴν ὑπηρεσία του: «Ἀφέντη μου, ἐπιτρέψέ μου νὰ σὲ βάλω νὰ μὲ γκρεμίῃς αὐτὸ τὸ δέντρο!»

Χωρὶς νὰ πιστεύουν οὔτε στὸν Κόμπο, τὸν θεὸ τοῦ «ἱεροῦ βουνου», οὔτε στὴς μεταφυσικῆς ιδιότητες τῶν παχυδέρμων, ὑπάρχουν καὶ ἀρκετοὶ λευκοί, πού θεωροῦν ὡς ἐνδεχόμενον νὰ ἀνταποκρίνεται στὴν πραγματικότητά τὸ νέγκρος θρύλος γιὰ τὸ «νεκροταφείο τῶν ἐλεφάντων». Σ' αὐτοὺς δὲν περιλαμβάνονται μόνο πρόσωπα, πού ἡ ρωμαντικὴ ἰδιουγκρασία τὰ κάνει νὰ ἐλκύονται ἀπὸ τὸ μαγευτικὸ καὶ τὸ ἀπίθανο, ἀλλὰ καὶ ἐπιστήμονες σοβαρώτατοι, πού δὲ μποροῦν νὰ ἀνυποστήσουν ὡς ἕνα νέα στοιχεῖα, πού ἔχουν συγκεντρωθῇ καὶ πού δείχνουν, ὅτι ὁ παρ' ἑξενος θρύλος δὲν ἀποκλείεται νὰ στήριζεται σὲ θετικὲς βάσεις.

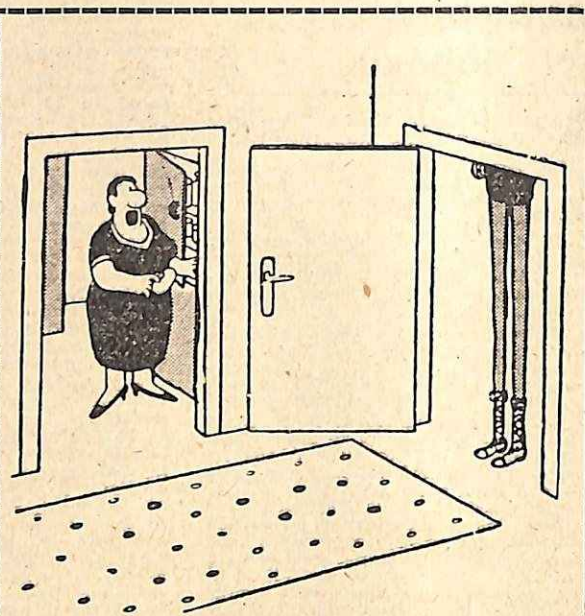
Τὸ πρῶτο ἀπὸ αὐτὰ εἶναι ἡ διαπίστωσις, πού ἔκανε, ἐδῶ καὶ μερικὰ χρόνια, μὴ ὁμάδα ὀρειβάτων, πού εἶχε ἀνέβει στὸ Κιλιμάντζαρο. Σὲ ὕψος 5.000 μέτρων, ὁ ὀρειβάτης αὐτοὶ ἀνακαλύψανε ἱκνὴ ἐλεφάντων! Τὸ δεύτερο προέχεται ἀπὸ τὸν Γερμανὸ κυνηγὸ ἀγρίων θηρίων Γιόχανες, πού εἶδε, στοὺς πρόποδες τοῦ Κιλιμάντζαρο, ἕνα κοπάδι ἐλεφάντων νὰ προχωροῦν κατευθυνόμενον πρὸς τὴς πλαγιὰς τοῦ «ἱεροῦ βουνου». Τὰ παχυδέρμα, ὅταν τὰ ἀντίκρουσε ὁ Γιόχανες, βρίσκονταν κίονες σ' ἕνα ὕψος, ὅπου μὲ ὁμαλὲς συνθήκες ποτὲ δὲν ἐμφανίζονται ἐλέφαντες.

Τὸ τρίτο στοιχείο, ἀκόμη σοβαρώτερο ἀπὸ τὰ προηγουμένα, δίνει τὴ δυνατότητα μίας λύσεως στὸ ἐρωτήματα: Πῶς ἐξαφανίζονται οἱ νεκροὶ ἐλέφαντες, ἐστῶ κ' ἂν ὑποθέσωμε ὅτι πηγαίνουν νὰ πεθάνουν στὸ Κιλιμάντζαρο;

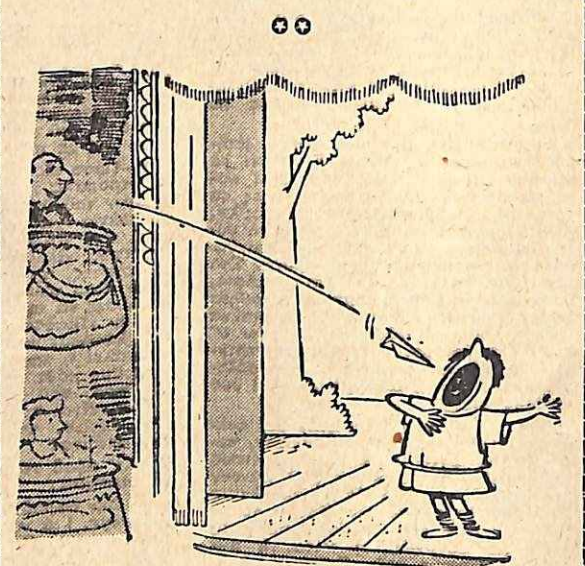
Ἐξακριβώθηκε πῶς στὴς πλαγιὰς αὐτοῦ τοῦ βουνου καὶ ἐπὶ ὕψος περὶπου 2.500 μέτρων, ὑπάρχουν σπηλιές, πού φαίνεται νὰ εἶναι πελώριες καὶ πού ἀκόμη κανεὶς δὲν ἐξερεύνησε τὴς διακλαδώσεις τους καὶ τὸ βάθος τους. Ἀν ὁ ἐλεφάντης εἰσχωροῦν σ' αὐτὲς τὴς σπηλιὰς γιὰ νὰ πεθάνουν, διαφωτίζεται τὸ μυστήριο πῶς καὶ γιατί δὲν βρέθηκαν ποτὲ ὡς τώρα τὰ κόκκαλά τους!

Τὰ μέλη τῆς ἀγγλικῆς ἀποστολῆς, πού ξεκίνησαν ἀπὸ τὴν Κένυα, θὰ ἐρευνήσουν τώρα μὴ πρὸς μὴ τὴς αἰνιγματικῆς σπηλιὰς γιὰ νὰ διαπιστώσουν ἀν πραγματικὰ ἀποτελοῦν τὸ περιφημὸ «νεκροταφείο τῶν ἐλεφάντων». Στὴν περίπτωση, πού ἡ εἰσαίσθησις αὐτὴ θ' ἀποδεικνύεται ἀληθινή, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία πῶς θὰ γυρίσουν ὅλοι ζῶντες ἀπὸ τὴν πατρίδα τους! Γιατὶ θὰ βροῦν ἀφθονὲς ποσότητες ἀπὸ τὸ πολυτιμὸ καὶ περιζήτητο ἐλεφαντόκοκκαλο!

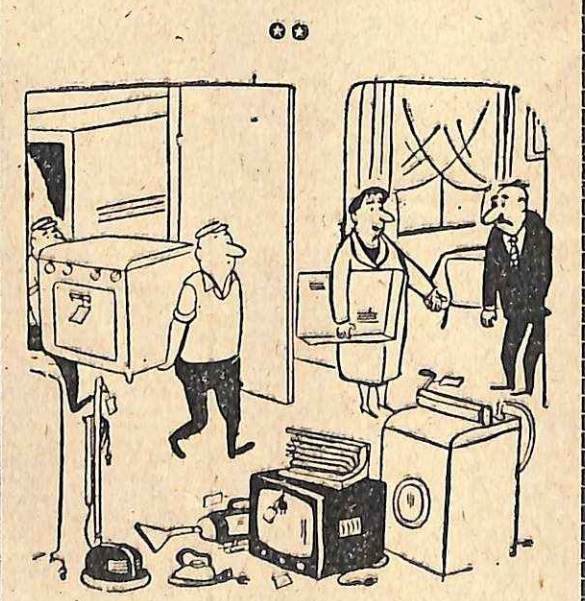
Ἀλλὰ κ' ἂν οἱ Ἀγγλοὶ ἐξερευνητὲς ἐπιστρέψουν ἀπρακτοί, πάλι ὁ θρύλος, πού τὸν πιστεύουν τόσο βαθεῖα οἱ μαυροὶ τῆς Ἀφρικῆς, δὲν πρόκειται νὰ καταλυθῇ. Θὰ πούν ὅτι ὁ Κόμπο δὲν ἄφησε τοὺς ἱερούς τους νὰ ἐξικλινῶνται τὸ μεγάλον μυστικόν.

— Μήπως εἶδε κανένας τὸ σωληνῶριο μὲ τὴς δομῶνες μου;

Στὴ λυρικὴ σκηνή.

— Μία πού ἔχουμε πάλι ἐβδομάδα ἐκπτώσεων, ἀνέφθηκα νὰ ἐπωφεληθῶ!...

Ζῶα ΠΟΥ ΕΙΜΕΝΑΝ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ὁ σκύλος τοῦ Ἑρρίκου τοῦ Γ'

ΜΙΑ μέρα ὁ Λεκλέρ, γενικὸς εἰσαγγελέας ἐπὶ Ἑρρίκου τοῦ Γ', γυρίζοντας σπιτί του, εἶδε στὴν πόρτα τοῦ κόσμου, πού πληρῆς τοῦ ὅμως ἦταν ἀνέθηκε βιαστικὰ τὴς σκάλες. Ἡ ἑκείνῳ τὸν βασιλέα περιστοιχισμένο ἀπὸ αὐλικούς, νὰ κουδεντιάσῃ τὸν ἑρρίκου, ἐνῶ ἄλλοι αὐλικὸι κυνηγοῦσαν μέσα στὰ δώματα τὸν περιφημὸ σκύλο του, τὸν Σιτρών. Ὁ εἰσαγγελέας ἔβρισε μὲ στόμα ἀνοιχτό, γιατί δὲ μπόρεσε νὰ καταλάβῃ τί συμβαίνει. Ὡστόσο, χωρὶς τὸν Ἑρρίκο μὲ μὴ βαθεῖα ὑπόκλιση καὶ περίμενε νὰ τοῦ ἀπευθύνῃ πρῶτος τὸ λόγο.

— Λεκλέρ, τοῦ φώναξε τότε ἐκεῖνος, εἰμαι προμερὰ θυμωμένος μαζί σου! Τόσο θυμωμένος, πού ἀπορῶ πῶς βρίσκει τὴν ὑπομονή καὶ σοῦ μιλά μὲ τέτοια... ἡρεμία.

Ὁ εἰσαγγελέας ἔβρισε κάτωχρος. Γιατὶ ἔφερε πολὺ καλὰ τί σημαίνει ὁ «θυμὸς» τοῦ Ἑρρίκου. Βρῆκε ὅμως τὴν ψυχραιμία του, ἔκανε μὴ δεύτερη ὑπόκλιση καὶ εἶπε:

— Μπορῶ νὰ καυχήθω, μεγαλειότατε, ὅτι εἰμαι ὁ πλέον ἀφοσιωμένος ὑπηρετικὸς σας. Τί ἔκανα καὶ δὲν τὸ ξέρω; Σὲ τί ἀκριβῶς εἰμαι ὑπεύθυνος;

Ὁ βασιλεὺς χτύπησε τὸ χέρι του μὲ δύναμι σ' ἕνα τραπέζι καὶ ἀναφώνησε:

— Ψεύδειςαι, Λεκλέρ! Ψεύδειςαι καὶ μπορῶ νὰ σοῦ τὸ ἀποδείξω...

— Εἰμαι ἐτοιμὸς ν' ἀκούσω τὴν καταδική μου. Ἄν εἰμαι φταίχης, δέχομαι νὰ πεθάνω ἀμέσως, μεγαλειότατε!

Ὁ Ἑρρίκος ἀλλάξε ὕφος. Χαμογέλασε εἰσαφρά.

— Ὡστερα ἀπάντησε:

— Δὲν ξέρεις τί ἔχω μεγάλη ἀδυναμία στοὺς σκύλους;

— Τὸ ξέρω, μεγαλειότατε.

— Τότε γιατί δὲ μὴ χάρισε τὸ σκύλο σου;

Γιατὶ μὴ τὸν ἐκρέμας τόσον καιρὸ; Ὁ Σιτρών μὴ ἀρέσει πολὺ, τὸν θέλω γιὰ τὸ κυνοτροφεῖο μου στὸ Λουέρο, ὅπου θὰ ζήσῃ πολὺ καλύτερα ἀπὸ ἐδῶ.

Καὶ κυνηγώντας τὸν σκύλο, πρόσθεσε:

— Ἐλπίζω νὰ μὴ ἀρνῆθῃς. Ἡ ὁ σκύλος σου στὸ κυνοτροφεῖο μου ἔσῃ στὴ Βασιλῆα!

Ἐτοί, ὁ Λεκλέρ, παρ' ὅλη τὴν περιφάνη θέσι πού κατεῖχε τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, εἶδε τὸ ἀγαπημένο του ζῷο ν' ἀπαγεται ἀπὸ τοὺς αὐλικούς τοῦ Ἑρρίκου. Ἡ κυρία Λεκλέρ, πού λάτρευε τὸν ἀφάνταστο βασιλὸν τὸν Σιτρών, ἀφῆκε τὴν ἀπό τὴν στενοχωρία της. Μία βδομάδα βασιλεύστικη μὲ ὕψος τῆς. Μέσα στὰ παρὰ τῆς, φώναξε τ' ὄνομα τοῦ σκύλου της, ἐκλαίει καὶ παρακαλοῦσε νὰ γυρίσῃ.

Ὁ οἰκογενειακὸς τοὺς γιαιτρός — ὁ Ροστάν — πού ἦταν καὶ γιαιτρός τοῦ βασιλέα, ὑποσχέθηκε στὸν Λεκλέρ νὰ μεσολαβήσῃ στὸν Ἑρρίκο, γιὰ νὰ δώσῃ πίσω τὸ Σιτρών ἐστῶ καὶ προσωρινά. Ὅταν ὅμως τ' ἀκούσε ἐκεῖνος ἔβρισε ἐξω φρενῶν.

— Ὡστε κ' ἔσῃ συνωμότης ἐναντίον μου; τὸν ρώτησε. Κ' ἔσῃ θέλεις νὰ μὴ στερήσῃς κατὶ πού ἀγαπᾷς περισσότερο κ' ἀπὸ τὴν Λολό; Δὲ μὴ συγκινῶνται τὰ δάκρυα τῆς κυρίας Λεκλέρ, οὔτε οἱ ψευτοσπρώστιες τῆς. Πρόκειται γιὰ ἕνα ὑστερικὸ λάσπη δὲν ἦταν ἀλλὰ τὴν περιήρησι γιὰ τὴν ὁμορφίαν της καὶ τὸ λεπτό τῆς πνεῦμα κυρία Σαῖν Λούκ, πού ἔβρισε αἰτία νὰ δυσχεραστῇ ὁ ἀντὶς της μὲ τὸν Ἑρρίκο, ὅταν ὁ τελευταῖος τοῦ πρότεινε νὰ τοῦ παραχωρήσῃ τὴν γυναῖκα του!

Ὁ Σαῖν Λούκ δὲν εἶπε τίποτα. Γιατὶ γινώριζε καλὰ ὅτι ἡ σύζυγος του δὲν ἦταν ἀδίσφορη στὰ αἰσθήματα τοῦ βασιλέα. Ἐτοί, ἡ παρμένης τ' ἀνέκτορα ὅμως ἐκεῖνη ὥρμησε νὰ ἐκδικηθῇ γιὰ τὴν προσβολή πού τοῦ ἔκανε. Ὡστόσο ἡ ἀφίξι τοῦ Σιτρών τοῦ Λουέρο, ἀνασάτωσε κυριολεκτικὰ τὴν Λολό, γιατί ἔβλεπε τὸν Ἑρρίκο νὰ ἀφροσιώνεται στὸ σκύλο μέρα καὶ νύχτα. Ὅμως τ' ὥρα τῆς μετὰ τὴν βουλή — δὲ μπόρεσε νὰ συνήθισῃ τὸν καινούριο του κύριο. Συχνά, πάνω στὰ παιχνίδια τους, τοῦδειχνε ἀγριεμένος τὰ δόντια.

— Ἀχάρη! φώναξε τότε ὁ βασιλεὺς. Σ' ἔφερα ἐδῶ καὶ σ' ἔκανα εὐγενὴ κ' ἔσῃ πᾶς νὰ μὴ δαγκώσῃς. Σὲ συγχωρᾶ ὅμως, γιατί ἐσῷ μὴ δειχνῇς τὰ δόντια σου σὰ φανερά. Ἐνῶ ὅλοι οἱ ἄλλοι προσπαθοῦν νὰ μὴ κοιτάξουν, ὅταν δὲν τοὺς βλέπω.

Μέσα στὴν κήπο τῶν ἀνακτόρων ὑπῆρχε ἕνα ἀπέραντο κυνοτροφεῖο, μὲ πεντακάσιον περίπου τετράποδα. Γιὰ τὸ σκύλο τοῦ Λεκλέρ ὅμως, ὁ Ἑρρίκος πρόσθεσε ν' ἀφῆρθε εἰδικὸ περίπτερο μὲ δυορφα μικὰ δώματα, μὲ χαλὰ στὸ πάτωμα, κουρτίνες στὰ παράθυρα, κρεβάτι μὲ ματῆς, ἐγγύθια καὶ πάτωμα! Γιὰ τὴν διατροφή του, τοὺς περιποιήσεως του, τὰ μπάνια του μέρα σ' ἀρρατισμένα νερά καὶ τοὺς φύλακες του, τὰ ἐξόδα ἔφταναν σὲ πολλὰς χιλιάδες φράγκα. Ὁ Λεκλέρ ἔκανε μὴ μέρα τὸν σκύλο, νὰ ξεπασέται.

— Δὲν εἰμαι διατεθειμέν' ν' ἀνεχθῶ περισσότερο τὸ βρωμόσκυλό σου! τοῦ φώναξε. Πρέπει νὰ διαλέξῃς. Ἡ ἐμένα ἢ τὸ Σιτρών!

Κ' ὁ Ἑρρίκος, πού τὴν εἶχε βαρεθῇ πιά, ἀπάντησε:

— Τὸ Σιτρών!

Ἡ ἔξυπνη ἐκείνη γυναῖκα φέρεθηκε τόσο ἀνόητα, ὥστε κανεὶς δὲ μποροῦσε νὰ τὸ πιστέψῃ ὅταν μαθεύτηκε ἀργότερα τὸ ἐπεισόδιο: Ἐκλαίει στὴν ἀρχή, χτυπήθηκε ἀργότερα κ' ἐπιχείρησε ν' αὐτοκτονήσῃ. Τὸ μῖσος τῆς γιὰ τὸ δυστυχισμένο τετράποδο εἶχε φτάσει σὲ τέτοιο

σημεῖο ὥστε ἀποφάσισε νὰ τὸ βγάλῃ μὲ κάθε τρόπο ἀπὸ τὴ μέση. Πῶς ὅμως; Ἡ κυρία Σαῖν Λούκ κατόρθωσε τότε νὰ ἐξαγοράσῃ ἕνα ἀπὸ τοὺς φύλακες τοῦ σκύλου καὶ νὰ τὸν πείσῃ νὰ ρίξῃ ποτικὸ φάρμακο στὸ φαγητό του. Τὴν τελευταία ὅμως στιγμή, ὁ φύλακας ἔβρισε ἀπὸ τὸν σκύλο, ἀπὸ ἕνα συνάδελφόν του, πρόσθεσε καὶ τὸ πρᾶγμα ἔβρισε ἀπὸ τὸν σκύλο. Ὁ ἐνοχὸς δὲλῶσε νὰ κρύψῃ τὴν κυρία Σαῖν Λούκ — ἐπειδὴ ἦταν βέβαιος ὅτι θὰ τὸν διέψευδε ἀν τὴν κατηγοροῦσε — ὑπέδειξε ἕναν ἄλλο εὐγενή, τὸν ντὲ Σπρίτ, πού τὸν μισοῦσε θανάσιμα.

Ὁ ντὲ Σπρίτ συνέληψῃ ἀμέσως μαζί μὲ τὴν γυναῖκα του καὶ τὸ γυνὸ του, πού τοὺς ἐκλείσαν στὴ Βασιλῆα, γιὰ νὰ πλᾶρσουν γιὰ κατὶ πού δὲν ἔκαναν. Ὅπως φαίνεται ὅμως, ὁ Ἑρρίκος αἰσθανόμενος τὴν ὑπερίσταν, ἀλλὰ καὶ μακρὺν συγγενεῖς. Ἐναῖς γὰρ λοιπὸν τὴν ὑπέθεσε στὴν ἐπιφάνεια καὶ ἐνέργησε ὁ ἴδιος τὴς ἀνακρίσεις. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ φύλακας ὁμολόγησε τὴν ἀλήθεια. Εἶπε δηλαδὴ ὅτι ὁ ντὲ Σπρίτ δὲν εἶχε καμμία σχέση μὲ τὴν ἀπόπειρα δηλητηριάσεως τοῦ σκύλου κ' ὅτι αὐτὸ τὸ εἶπε γιὰ χάρι τῆς κυρίας Σαῖν Λούκ, πού τὸν εἶχε πληρώσει ἀδρά. Ὁ βασιλεὺς πρόσθεσε τότε νὰ συλληφθῇ ἡ τελευταία καὶ ν' ἀφῆρθε ἀμέσως ἐλεύθερος ὁ ντὲ Σπρίτ καὶ οἱ δικοὶ του. Ἦταν ὅμως ἀφρά. Γιατὶ ὁ εὐγενὴς ἐκεῖνος Γάλλος πέθανε ἀπὸ τὴς κακουχίας, τὴν ἡμέρα ἀκριβῶς, πού ἦρε ἡ εἰδησιὶς τῆς ἀπελευθερώσεώς του.

Ἡ κ. Σαῖν Λούκ ὁστόσο, πού ἔμαθε τὴ διαταγὴ τῆς συλληψῆς της, κατόρθωσε νὰ δραπέτευσῃ καὶ νὰ περῇ στὴν Ἀγγλία.

Σὲ λίγο μαθεύτηκε στὸ Παρίσι ὅτι ὁ βασιλεὺς, γιὰ λόγους οἰκονομίας, ἀποφάσισε νὰ διαλύσῃ τὸ κυνοτροφεῖο του καὶ νὰ διώξῃ τοὺς σκύλους, ἀκόμη καὶ τὸ Σιτρών. Ὁ Λεκλέρ ἀρνήσε ἀμέσως νὰ τὸν ἀναζητῇ. Τέλος, τὸν βρῆκε. Εὐτυχισμένη ἡ κυρία Λεκλέρ γιὰ τὴν ἀνεύρεσι τοῦ Σιτρών, τὸν ἔβρισε μὲ μοσχόσαπουν, τὸν στέγνωσε καὶ τοῦ κρέμασε στὸ λαμπρὸ ἕνα χαρτάκι. Μόλις βράδυνσε τὸν ἀμόλυσε σὲ μὴ ἀπὸ τὴς πολλὰς πόρτες τοῦ

— Δὲν μπορῶ ν' ἀνεχθῶ περισσότερο τὸ βρωμόσκυλό σου! τοῦ φώναξε ὁ «Λολό».

Λουέρο. Ὁ σκύλος διευθύνθηκε στὰ βασιλικά διαμερίσματα καὶ ἔβρισε στὸ δωμάτιο τοῦ Σαῖν Λούκ.

Ὁ τελευταῖος βλέποντας τὸ Σιτρών, ἄρχισε νὰ τὸν χαϊδεύῃ. Ἀνοίξε τὸ χαρτάκι πού ἦταν στὸ λαμπρὸ του, τὸ διάβασε, πρόσθεσε λίγες λέξεις κ' ἄρχισε τὸ σκύλο νὰ φωνάζῃ. Τὸ τετράποδο σταμάτησε τότε σὲ μὴ πόρτα κ' ἄρχισε νὰ τὴν ἐξῇ μὲ τὰ νύχια του. Ἐνας εὐγενὴς ἔβρισε νὰ τὴν ἀνοίξῃ. Κ' ὁ Σιτρών, μ' ἕνα πηδῶμα, βρέθηκε στὴν ἀγκαλιά τοῦ Ἑρρίκου. Βλέποντας ἐκεῖνος τὸ χαρτάκι πού κομίσταν ἀπὸ τὸ λαμπρὸ του, τὸ πήρε καὶ τὸ διάβασε, πρόσθεσε λίγες λέξεις κ' ἄρχισε νὰ τὸν χαϊδεύῃ. Ἦταν κατὶ στίχους, πού εἶχε γράψῃ ἐναντίον τοῦ ἀδελφοῦ φραγκίσκος ντὲ Ροζέ καὶ πού γιὰ χάρι τοῦ σκύλου ἦταν στὴ Βασιλῆα. Κάτω ἀπὸ τοὺς στίχους, ὁ Σαῖν Λούκ εἶχε πρόσθεσε: «Ἐπρόκειτο νὰ ἐκδικηθῶ ἐγὼ, ἀλλὰ πρόσθεσε ἄλλος. Ἐπομένως δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ ἐκδικηθῶ ἐγὼ, ἀλλὰ πρόσθεσε ἄλλος. Δραπέτευσῃ, λοιπὸν, καὶ τρέχω γιὰ ἐκεῖ, ὅπου οἱ ἐχθροὶ μου δὲν θὰ καταρθοῦν νὰ μὲ βροῦνε...»

Μὲ τὴ βοήθεια τοῦ δουκὸς ντὲ Γκιζ, ὁ Σαῖν Λούκ κατόρθωσε νὰ περῇ στὴ γέφυρα τοῦ Μπρουά καὶ νὰ προσεγγίσῃ τὴν ἀντίστασις του κατὰ τοῦ νεοῦ διοικητῆ, πού ὁ Ἑρρίκος ἔστειλε ἐναντίον του. Ἐτοί κατὰφερὲ νὰ διαφύγῃ τὴ σύλληψι καὶ νὰ γλυτώσῃ τὸ κεφάλι του. Ὅσο γιὰ τὸ Σιτρών, διώχθηκε πάλι ἀπὸ τὸ Λουέρο, γύρισε στὸν πρῶτο του κύριο καὶ πέθανε καλὰ καὶ ἡσυχὰ γερασέν.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΗΛΑΡΑΣ

Ξεδιπτήμη

Οι κίρσοι και η θεραπεία τους

Έλαστικές κάλτσες, ενέσεις και έγχυσις

Είναι άγνωστη ή πραγματική αιτία των κίρσων. Φαίνεται πάντως πως παίζει σπουδαίο ρόλο η κληρονομικότητα. Πράγματι, οι περισσότεροι άντρες και γυναίκες, που πάσχουν από κίρσους, είχαν γονείς ή παππούδες που έπασχαν κι' αυτοί. Στις γυναίκες, είναι συχνότεροι οι κίρσοι παρ' ό,τι στους άντρες. Επίσης είναι συχνότεροι στα άτομα, που ή δουλειά τους τα υποχρεώνει σε συνεχή όρθοστασία πολλών ωρών. Οι κίρσοι χαρακτηρίζονται κυρίως απ' το πρήξιμο των επιφανειακών φλεβών των ποδιών — αυτών που μεταφέρουν αίμα απ' τον αστραγάλο ως τη λεκάνη. Οι μεγαλύτερες και βαθύτερες φλέβες, που ανεβαίνουν το αίμα απ' τον αστραγάλο ως την καρδιά, περιβάλλονται από μύς που τις βοηθούν στο να συσκρατούν το βάρος του αίματος, κι' έτσι δεν παθαίνουν κίρσους.

Μέσα στις φλέβες υπάρχουν, σε ακανόνιστες αποστάσεις, οι «βαλβίδες», που έχουν σχήμα κυπέλλου και διατάσσονται ώστε να επιτρέπουν την κίνηση του αίματος μόνο προς τα πάνω, προς την καρδιά, κι' όχι αντίθετα. Όταν, λοιπόν, αδυνατίζουν ή παύουν βλάβες οι βαλβίδες των επιφανειακών φλεβών, δε μπορούν πια να εκπληρώσουν τον προορισμό τους. Το αίμα ξαναγυρίζει τότε προς τα πίσω, με το βάρος των ποδιών και φυσικώς τις φλέβες, χειροτερεύοντας ακόμη περισσότερο την κατάσταση τους. Οι βαλβίδες των φλεβών μπορεί να είναι αδύνατες εκ φύσεως, από κληρονομικότητα. Σε τέτοια περίπτωση, ένας δυνατός βήχας ή η πολλή κούραση ή το σήκωμα βαρών αντικειμένων, δημιουργεί μια πρόσθετη πίεση, σπρώχνει το αίμα προς τα κάτω, κι' οι αδύνατες βαλβίδες δε μπορούν πια να το συσκρατήσουν.

Αλλά κι' οι φυσιολογικές βαλβίδες μπορεί να παύουν βλάβες από ένα άγκο, από παχυσάρκια, έγκυμωση, φλεβίτιδα, θρομβοφλεβίτιδα (θρόμβωση του αίματος και έρεθισμό των φλεβών) κλπ. Μπορεί κανείς να πάθει κίρσους μία φορά στη ζωή του και να μην ξαναπαθή πια ποτέ. Άλλοι πάλι έχουν έντονες ένοχλησεις από κίρσους, που μόλις διακρίνονται. Όστόσο, οι ένοχλησεις αυτές μπορεί να όφειλονται και σ' άλλες ασθένειες ή ανωμαλίες, άσχετες προς τους κίρσους. Μόνο ο γιατρός θα κάνει τη διάγνωση σε κάθε περίπτωση.

Ένα απ' τα πρώτα συμπτώματα των κίρσων είναι ένα βάρος στα πόδια, ιδίως έπειτα από μακρά όρθοστασία. Άλλα κοινά συμπτώματα είναι μία κούραση των μυών της κνήμης, το πρήξιμο των αστραγάλων στο τέλος της ημέρας, φαγούρα γύρω τους, εκρόμψεις των κνημών τη νύχτα, πόνοι στα μέρη όπου περνούν οι φλέβες, κλπ.

Το πρήξιμο των αστραγάλων όφειλεται στη συσσώρευση αίματος. Αν παραμεληθεί, το δέρμα γίνεται λεπτό και ευθραυστό στο μέρος εκείνο. Κάποτε, παίρνει ένα χρώμα σκούρο, από μικρές αιμορραγίες στο δέρμα.

Όταν προχωρήσει η πάθηση, εμφανίζονται πληγές, τα λεγόμενα «κίρσωση έλκη», που άργουν πολύ να έπουλωθούν, ή μεγαλώνουν

και διατηρούνται για χρόνια.

Όλες αυτές όμως οι έπιπλοκές (πρήξιμο, έλκη, κλπ.) αποφεύγονται, αν γίνει η κατάλληλη θεραπεία. Με τα πρώτα, λοιπόν, συμπτώματα, πρέπει ν' αποταχθείτε στο γιατρό. Εκείνος θα κρίνει για την απαιτούμενη θεραπεία.

Το ιδεώδες θα ήταν ν' αντικατασταθούν οι αδύνατες ή φθαρμένες βαλβίδες. Αυτό όμως δεν είναι δυνατό ακόμη. Έτσι, εφαρμόζονται άλλοι τρόποι θεραπείας.

Συνήθως, ο γιατρός συνιστά έλαστικές κάλτσες, που πιέζουν τις φλέβες και σπρώχνουν το αίμα προς τα πάνω. Οι κάλτσες αυτές πρέπει να φτιαχτούν από ειδικό, αφού μετρήσει προσεκτικά το πόδι και την κνήμη κάθε Σ. πόντους. Το μέτρημα αυτό γίνεται αφού τα πόδια μένουν ανασηκωμένα όλη τη νύχτα, για να λιγοστεύει το πρήξιμο. Οι έλαστικές κάλτσες πρέπει να φάνε κανονικά ως το γόνατο.

Σε σοβαρότερες όμως περιπτώσεις, χρειάζονται ειδικοί έλαστικοί επίδεσμοι.

Στους παχυσάρκους ο γιατρός συνιστά να χάσουν μερικά κιλά. Άλλη μέθοδος είναι οι ενέσεις μίας διαλύσεως που κλείνει και άχρηστεύει το ελαττωματικό τμήμα της φλέβας. Τα αποτελέσματα όμως είναι μάλλον προσωρινά. Κάποτε, χρειάζεται ν' αφαιρεθούν μ' έγχυσις οι φλέβες που πάσχουν. Άλλοτε πάλι, τις δίνει ο χειρουργός — τότε όμως οι υποτροπές είναι συχνότερες. Όταν αφαιρεθούν ή δεθούν οι επιφανειακές φλέβες, αναλαμβάνουν το έργο τους οι βαθύτερες. Πριν ένεργήσει όμως την επέμβαση, ο γιατρός πρέπει να βεβαιωθεί αν οι βαθιές φλέβες είναι σε θέση να κάνουν αυτή την πρόσθετη δουλειά.

Συνήθως, μετά την έγχυσις, ο ασθενής πρέπει να περπατά, για να βοηθήσει στην αποκατάσταση της κανονικής κυκλοφορίας στην κνήμη. Μπορεί δε να φορέσει έλαστικό επίδεσμο για λίγο καιρό, ώσπου να ξαναδουν τον τόνο τους οι μύς της κνήμης. Οι γιατροί τονίζουν, ότι οι φλέβες καταπονούνται κυρίως όταν μένουμε όρθιοι και άκίνητοι επί πολλή ώρα, ή καθισμένοι στην ίδια θέση. Το αίμα μαζεύεται τότε στους αστραγάλους.

Συνιστούν, λοιπόν, όταν κάνουμε ένα μεγάλο ταξίδι με τρένο ή αεροπλάνο, να σηκωνόμαστε και να περπατάμε κάθε μισή ώρα. Αν ταξιδεύουμε μ' αυτοκίνητο, πρέπει να σταματάμε κάθε τόσο και να κατεβαίνουμε, για να τεντώσουμε τα πόδια μας.

Όταν καθόμαστε, πρέπει να ακουμπάμε τα πόδια σε μία καρέκλα ή σ' ένα σκαμνί. Οι Αμερικάνοι, που συνηθίζουν να βάδουν τα πόδια τους πάνω στο γραφείο τους, σπάνια παθαίνουν κίρσους.

Η γυμναστική βοηθεί την κυκλοφορία του αίματος. Ξαπλώθηκε, λοιπόν, ανάσκελα και κουνάτε τα πόδια σας στον άερα, σά να γυρίζετε πεντάλι ποδηλάτου. Άλλα και το περπάτημα ώφελεί πολύ, γιατί οι κινήσεις των μυών των κνημών σπρώχνουν το αίμα προς τα πάνω. Ιδιαίτερως συνιστάται το κολύμπι ή το περπάτημα μέσα σε βαθύ νερό. Η πίεση του νερού πάνω στις κνήμες βοηθεί στην κυκλοφορία του αίματος.

Συνηθίστε να κοιμόσαστε με τα πόδια λίγο ψηλότερα απ' την καρδιά (άλλα μόνο έφσον είναι

σε καλή κατάσταση οι άρτηριες σας).

Οι γυναίκες ως αποφεύγουν τις καλτσόδετες και τις ζώνες λαστές. Και οι δυο δυσκολεύουν την κυκλοφορία, ιδίως αν τις φοράτε συνεχώς, όταν κάθεστε.

Τέλος, οι νοικοκυρές μπορούν μία ώρα να κάνουν τις δουλειές της κουζίνας, όχι όρθιες, αλλά καθισμένες σ' ένα ψηλό σκαμνί, με τα πόδια ακουμπισμένα στο κάτω ξύλο του, ώστε νάναι λυγισμένα πολύ τα γόνατα.

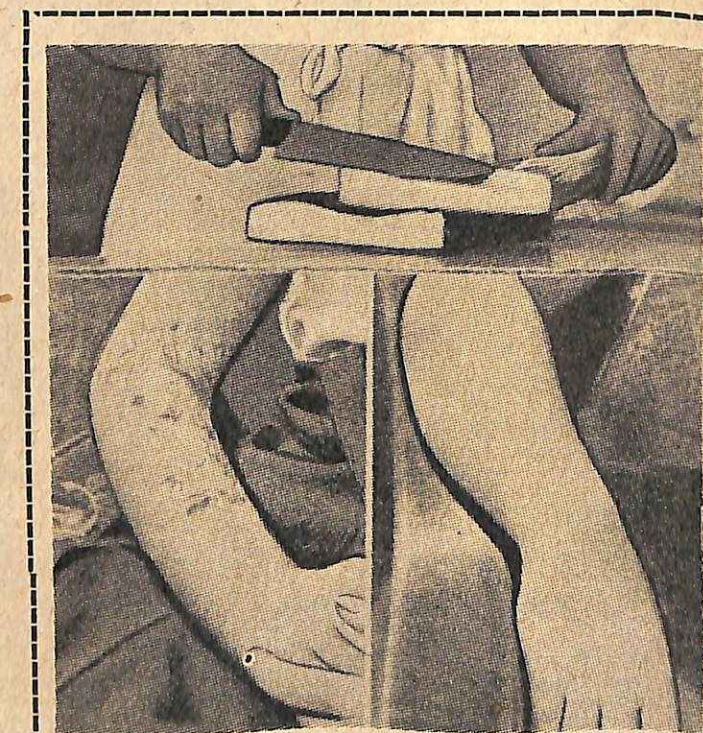

Τα ναρκωτικά οδηγούν στο έγκλημα:

Υπάρχει η κοινή γνώμη ότι τα ναρκωτικά σπρώχνουν τον άνθρωπο σε βίαια έγκλήματα, ιδίως σε σεξουαλικά. Η άποψη όμως αυτή αποκρούεται από δυο Αμερικανούς ψυχιάτρους, που προσθέτουν τα εξής: «Το όπιο και τα παρόμοια ναρκωτικά είναι κατευναστικά. Πνίγουν τις έθρικές τάσεις, φέρνουν μία παθητική κατάσταση όνειροπολήσεως και εκμηδενίζουν τις σεξουαλικές παρορμήσεις. Πολλοί τοξικομανείς όμως έγκληματούν, για να εξοικονομήσουν χρήματα και ν' αγοράσουν ναρκωτικά».

Αδυνατίζετε τρώνοντας... λίπος!

Ο δόκτωρ Τζωρτζ Τόρπ, απ' το Κάνσας, φρονεί ότι η καλύτερη άσπιχνατική διαίτα συνίσταται σε «κρέας, λίπος και νερό. Μ' αυτήν, χάνει κανείς γρήγορα βάρος, χωρίς να αισθάνεται πείνα ή αδυναμία. Δεν υπάρχει περιορισμός στην ποσότητα του φαγητού. Μπορεί να τρώει κανείς όσο θέλει, άρκει μόνο η διαίτά του να περιλαμβάνει τρία μέλη κρέας και ένα μέρος λίπος. Μπορεί να προσθέσει σ' αυτήν και διάφορα λαχανικά, που δεν αποδίδουν θερμίδες. «Τα περισσότερα κρέατα δεν περιέχουν άρκει λίπος — λέει ο δόκτωρ Τόρπ. Για να εξασφαλίσει λοιπόν κανείς την απαιτούμενη άναλογία 3 προς 1, πρέπει να προσθέσει στη διαίτά του μπιή-

ΜΠΕΙ' ΚΟΝ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΔΕΡΜΑΤΙΚΩΝ ΠΑΘΗΣΕΩΝ

Ο Έλβετος καθηγητής Γκλάντμαν, διευθυντής της παιδιατρικής κλινικής του Πανεπιστημίου της Βέρνης, απέδειξε πως το μπέικον είναι θεραπευτικό επί όλων ανεξαίρετως των δερματικών παθήσεων των παιδιών, τις όποιες ο ίδιος ο καθηγητής αποδίδει σε διαταραχές της θρέψεως και σε έλλειψη λιπαρών όξέων. Το μπέικον έχει περισσότερα λιπαρά όξέα από κάθε άλλη τροφή. Κ ά τ ω ά ρ ι σ τ ε ρ ά: Η δερματική πάθηση διακρίνεται καθαρά στο χέρι ενός μικρού παιδιού. Δεξιά: Το ίδιο χέρι, θεραπευμένο, ύστερα από μία συστηματική διαίτα κατά την οποία ο πάσχων έτρωγε άφθονο μπέικον.

κον ή κάτι παρόμοιο. Είναι βέβαιο τότε ότι θ' αδυνατίσει».

Οι κίνδυνοι του μπόξ

Ο Αμερικανός γιατρός Έρνο Ζόκλ φρονεί ότι το μπόξ πρέπει να κηρυχθεί εκτός νόμου και ν' απαγορευθεί. Γιατί είναι το μόνο σπόρ, που έχει ως δηλωμένο σκοπό να χάσει τις αισθήσεις του ο ένας απ' τους δυο αντιπάλους. Οι γροθιές στο κεφάλι, στο στήθος, στην καρδιά, στο ήλιακο πλέγμα, στα νεφρά και στο πρόσωπο έχουν προκαλέσει συχνά μόνιμες άναπηρίες και θανάτους. Μελετώντας 185 περιπτώσεις πυγμάχων, ο δόκτωρ Ζόκλ παρατήρησε πολλές σοβαρότερες βλάβες σε όλα τα μέρη του σώματος και στο νευρικό σύστημα. Πρέπει να σημειωθεί ότι ο γιατρός αυτός υπήρξε άλλοτε ένας καλός άθλητής, με ιδιαίτερη έπιδοση στους δρόμους ήμιαντοχής και έμφοδιων.

Αυτοί που κοιμούνται μ' άνοιχτά μάτια

Υπάρχουν πολλοί άνθρωποι, που τα βλέφαρά τους δεν κλείνουν τελείως, όταν κοιμούνται. Οι γιατροί φρονούν, γι' αυτές τις περιπτώσεις, ότι δεν υπάρχει λόγος άνησυχίας, έφσον τα βλέφαρα κατορθώνουν να σκεπάσουν έτελώς τον κερατοειδή χιτώνα του ματιού. Αν όμως μένη ξεσκεπαστό ένα μέρος του κερατοειδούς, οι γιατροί συνιστούν ν' αλείφονται τα μάτια κάθε βράδυ, πριν απ' τον ύπνο, με μία αλοιφή κηεθυλοκαλλουλόγης, που τα προφυλάσει.

Ασρώστειες απ' το τσιγάρο

Έκτός απ' τον καρκίνο, υπάρχουν και πολλές άλλες ασθένειες, που φαίνονται να έχουν άμεση σχέση με τον άριθμό των τσιγάρων που καπνίζουμε. Σύμφωνα με τα συμπεράσματα μίας μελέτης που έκανε επί 4 χρόνια η Αμερικανική Αντικαρκινική Έταιρεία, οι ασρώστειες αυτές είναι κυρίως οι εξής: πνευμονία, έλκος του δωδεκαδακτύλου, γρίπη, παθήσεις των άρθρων (ιδίως των στερναίων), κίρρωση του ήπατος και βλάβες των αλμοφόρων άγγείων του έγκεφάλου.

Η ΑΛΛΟΞΑΝΗ ΘΕΡΑΠΕΥΕΙ ΤΟΝ ΚΑΡΚΙΝΟ;

Ποιά πρέπει να είναι η διαίτα των καρκινοπαθών

Όταν ο καρκίνος διαγνωσθεί έγκαιρα, ή χειρουργική κι' ή ακτινοθεραπεία αποδίδουν αξιόλογα αποτελέσματα. Δεν αποκλείουν, όμως, πάντοτε τον κίνδυνο της υποτροπής. Γι' αυτό οι έπιστήμονες άναζητούν από καιρό ένα μέσον που θα μπορούσε να έχη άμεση επίδραση στην καρκινώδη έπεξεργασία και να σταματήσει την εξέλιξη της.

Προς την κατεύθυνση αυτή έγιναν ως σήμερα διάφορες προσπάθειες. Η πιο άξιοσημειώτη απ' αυτές είναι του δόκτορος Γκρουπόν.

Ο Γάλλος έπιστήμων είχε παρατηρήσει από έίκοσι και πλέον χρόνια ότι οι διαβητικοί πάσαιναν σπανιότατα — εκτός, έξαιρέσειν, όπως εκφράζεται ο ίδιος — καρκίνο. Το 1953, το ποσοστό των καρκινοπαθών μεταξύ των διαβητικών δεν ξεπερνούσε το 2%. Έκτοτε, το ποσοστόν αυτό έσημείωσε κάποια αύξηση. Άλλα, αυτό, υποκρίνεται ο δόκτωρ Γκρουπόν, όφειλεται στο ότι θεραπεύουμε σήμερα τον καρκίνο πολύ καλύτερα παρ' ό,τι στο παρελθόν. Η προστασία αυτή από το διαβήτη δεν περιορίζεται μόνο στο διαβητικό, άλλ' εκτείνεται και στους απογόνους του, επί πολλές γενεές. Υπάρχουν οικογένειες διαβητικών, στις όποιες ο καρκίνος είναι άγνωστος.

Όλα δείχνουν, λοιπόν, πτι ο καρκίνος κι' ο διαβήτης είναι δυο ασθένειες, που ανταγωνίζονται ή μία την άλλη. Στον καρκίνο έχουμε έναν υπερπολλαπλασιασμό των κυττάρων. Στο διαβήτη, αντίθετα, τα κύτταρα είναι άτονα και ή ανάπτυξη τους γίνεται με ρυθμό κατώτερο από το κανονικό. Η χημική εξέταση μας δείχνει ότι τα κύτταρα ενός διαβητικού περιέχουν έλάχιστο σάκχαρο. Στα καρκινώδη κύτταρα, αντίθετα, το κάκχαρον άφθονεί. (Όσο περισσότερο «εγκαυλωθεί» είναι ο όγκος, τόσο αυξάνει ή άναλογία του σακχάρου μέσα στα κύτταρα ενός καρκινοπαθούς).

Έκκινώντας απ' αυτές τις παρατηρήσεις, οι έπιστήμονες κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι προκαλώντας τεχνητό διαβήτη σ' έναν καρκινοπαθή, με αποτέλεσμα την έξοδο του σακχάρου από τα όυρα, είναι δυνατόν ν' ανακόψουμε την πρόοδο της καρκινώδους έπεξεργασίας.

Άλλα ποιά είναι τα καταλληλότερα μέσα, για να προκαλέσουμε τον τεχνητό διαβήτη.

Για το σκοπό αυτό χορηγήθηκαν άρχικά οι καθημερινές ενέσεις με έκχύλισμα όπιθίου λοδού της υποφύσεως. Οι ενέσεις αυτές, έπειτα από 15 ημέρες, προκαλούσαν την εμφάνιση 40 γραμμαρίων σακχάρου μέσα στα όυρα του άσθενούς. Η άγωγή αυτή συνεχιζόταν άλλες 15, μέρες. Το σάκχαρο εξαφανιζόταν από τα όυρα τέσσερες ημέρες μετά τη διακοπή των ενέσεων, που έπρεπε τότε να ξαναρχίσουν. Έτσι, τα αποτελέσματα δεν ήταν σταθερά. Η θεραπευτική αυτή άγωγή στοίχιζε, έξ άλλου, πλού ακριβά.

Για τον ίδιο σκοπό έγιναν πειράσματα με φλωρυζίνη σε σκυλιά. Άλλα ή ουσία αυτή,

άντι να σταματήσει την καρκινώδη έπεξεργασία, προκαλούσε, τουλάχιστον, αύξηση του όγκου. Ο δόκτωρ Γκρουπόν σκέπτεται, τέλος, να χρησιμοποιήσει την αλλοξάνη, που παράγεται από την όξείδωση του ούρικού όξέος. Η ουσία αυτή χορηγείται σε μικρές δόσεις, που δεν προκαλούν την εμφάνιση σακχάρου στα όυρα. Έχει την ιδιότητα, ωστόσο, ν' άνακόπη την πρόοδο της καρκινώδους έπεξεργασίας. Το άξιοσημειώτο στην προκειμένη περίπτωση είναι το εξής: Οι μεγαλύτερες δόσεις αλλοξάνης προκαλούν την εμφάνιση σακχάρου στα όυρα και έπιταχύνουν αυτόχρονα την άναπτύξη του όγκου. Για να έχωμε, λοιπόν, ίκανοποιητικά αποτελέσματα, πρέπει ή δόση της αλλοξάνης να μην προκαλή την εμφάνιση σακχάρου στα όυρα.

Οι καλύτερες δόσεις κυμαίνονται μεταξύ 20 και 80 χιλιοστογραμμών. Η αλλοξάνη εισάγεται στον οργανισμό με ενδομυϊκές ενέσεις, που γίνονται δυο φορές την έβδομάδα. Η θεραπευτική αυτή άγωγή πρέπει να συνεχιστεί επί δυο χρόνια. Σ' όλο αυτό το διάστημα πρέπει να γίνεται συνεχώς εξέταση των όυρων του άσθενούς. Στην περίπτωση που παρατηρηθεί σ' αυτά σάκχαρο, ή χορήγηση της αλλοξάνης πρέπει να σταματήσει άμέσως.

Η μέθοδος αυτή έχει καλά αποτελέσματα στα έπιδηλιακά (πνεύμονες, πεπτικός σωλήν, καρκίνοι του δέρματος), καθώς έπίσης στους καρκίνους των όσθων, των όρχεων και του ήπατος. Η έπίδραση της στα σαρκώματα είναι λιγώτερο έντονη.

Η αλλοξάνη, χορηγούμενη με τον τρόπο που είπαμε, προκαλεί έπίσης τις υποτροπές έπειτα από μία χειρουργική έξαιρέση καρκινώδους όγκου. Στην περίπτωση αυτή, ή ευεργετική έπίδραση της εκδηλώνεται σ' όλες τις μορφές του καρκίνου.

Τα αποτελέσματα της άγωγής με αλλοξάνη είναι τα ακόλουθα: Οι πόνοι ελαττώνονται και εξαφανίζονται σταδιακά και οι αιμορραγίες σταματούν και οι τελέσματα είναι ταχύτερα και περισσότερα άξιοσημείωτα, έφ' όσον ο άσθενής δεν υπεβλήθη σε κανέναν είδους ακτινοθεραπεία.

Η άγωγή με αλλοξάνη υπορεί να εφαρμοστεί και προληπτικά, σε περιπτώσεις τραυματικών ή εξοιδιωματικών, που υπάρχει κίνδυνος να εξέλιχθούν σε καρκίνους.

Ο δόκτωρ Γκρουπόν, παράλληλα με την άγωγή αυτή, συνιστά και μία ειδική αντικαρκινική διαίτα.

Η διαίτα αυτή συνίσταται στα εξής:

Κάθε «δυναμική» τροφή πρέπει να εξοβελιστεί. Θα άπαγορευτούν, λοιπόν, τα κόκκινα κρέατα, τα θηράματα, το σπ, το κρόκος του αυγού και κότι, ό κροκός ψάρια. Έπίσης ή τα παχειά ψάρια. Έπίσης ή λάχανα ή όποιαδήποτε μορφή (κομπόστες, γλυκίσματα, καραμέλλες κλπ.).

Για τον ίδιο λόγο, θ' άπαγορευτούν τα καλούμενα δυναμωτικά φάρμακα.

Συνιστώνται, αντίθετα, το κοτόπουλο, το κουνέλι, το μοσχάρι, τα θαλασσινά, τα άδύνατα ψάρια, το ρύζι, τα φρέσκα νωτά ψάρια, τα κορόττα, ό μαϊντανός, το ώιο λάδι, το μέλι και ό χυμός λεμονιού.

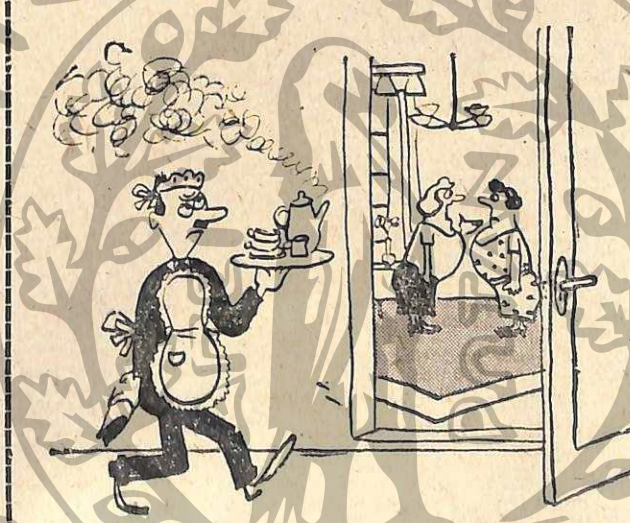
Τελειοθεραπεία

— Αυτό πια είναι εξωφρενικό! Σέρεις τί μου λέει ο δόκτωρ; Ν' αφήσω κατά μέρος τα πρωταπριλιάτικα άστεία!...

— Όέλω να διαπιστώσετε και μόνοι σας την εξαιρετική δύναμη της νέας ηλεκτρικής μας σκούπας!...

— Κι' εγώ έχω τρεις μήνες χωρίς ύπνηρησία, αλλά τα καταφέρνω!...

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Τὸ πεσκέσι τοῦ καδῆ

Κάποτε ὁ Ναστραδὶν εἶχε τὴν ἀνάγκη τοῦ καδῆ γιὰ ἓνα ρουσφέτι, μὰ δὲν ἔπαυε τὴν ἀπόφασιν νὰ πᾶν νὰ τοῦ τὸ ζητήσῃ. — Μπρὲ κατέδασε τὸ κεφάλι καὶ πῆγαινε στὸν καδῆ, γιὰτὶ ἀλλοιῶς δὲ γίνεταί προκοπή... τοῦ εἶπε ἡ γυναῖκα τοῦ, ἡ Φατμέ. Αὐτὸς εἶναι ἀξίος, γιὰ νὰ σοῦ κάνῃ τὸ ρουσφέτι, νὰ σοῦ ζητήσῃ ὅλο σου τὸ βίος... ἀποκρίθηκε ὁ Χότζας.

Καὶ βασανίζονταν νύχτα-μέρα, μ' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Ὄπου, ἀφού εἶδε κ' ἀπείδω, ἀποφάσισε στὸ τέλος νὰ χτυπήσῃ τὴν πόρτα τοῦ καδῆ. — Ἀλλά, μὰ τὸν Ἄλλω, δὲν πρόκειται νὰ τοῦ κάνω τὸ παρσικρὸ πεσκέσι. Γιατὶ ἂν κάνω ἀρχὴ καὶ τοῦ δώσω κάτι, ὥς νὰ μοῦ τελειώσῃ τὴ δουλειά θὰ μοῦ φάῃ ὅλη τὴ φετεινὴ σοδειά... εἶπε ὁ Ναστραδὶν στὴ γυναῖκα τοῦ καὶ ξεκίνησε γιὰ τὸ κονάκι τοῦ καδῆ. Μόλις ὅμως ἔφτασε στὴν ἐξώπορτα καὶ τὸν εἶδε ὁ ὑπὸντοῦς νὰ ζητᾷ τὸν κύριό του χωρὶς νὰ κρατᾷ τίποτα στὰ χέρια, τοῦ εἶπε ξερά!

— Ὁ καδῆς κοιμάται καὶ δὲ μπορεῖ νὰ δεχθῇ κανέναν... — Καλὰ, περὶ αὐτοῦ... εἶπε ὁ Ναστραδὶν καὶ γύρισε σπιτί του. Μὰ καὶ τὴν ἄλλη μέρα τὸ ἴδιο ἔγινε. Ὁ ὑπὸντοῦς πρῶτα κύτταξε τὰ ἀδεια χέρια τοῦ Χότζα καὶ ὕστερα τοῦ εἶπε: — Αὐτὸν νὰ μῆς μέσα... Ὁ καδῆς κοιμάται...

Ὁ Χότζας κάτι μυρίστηκε, μὰ ἔκανε ὁποιοὴ καὶ πῆγε καὶ τὴν ἄλλη μέρα, κατὰ τὸ μεσημεράκι, γιὰ νὰ μὴ κοιμάται ὁ καδῆς. Μὰ τὴν ἴδια ὑποδοχὴ βρῆκε πάλι ἀπ' τὸν ὑπὸντοῦ.

Ὁ Ναστραδὶν τότε, ἔξω φρενῶν, γύρισε στὸ κονάκι τοῦ καδῆ καὶ εἶπε στὴ Φατμέ: — Τὰ βλέπεις, γυναῖκα; Ρίξαμε τὰ μούτρα μας καὶ δὲν κάναμε τίποτα. Χωρὶς πεσκέσι ὁ καδῆς οὔτε νὰ μὲ δῇ δὲ θέλει. — Καλὰ, δὲ χάθηκε ὁ κόσμος, ἀντὶς μου, ἂν τοῦ πᾶς κάτι... Ἐδῶ κοτζάμ ρουσφέτι θὰ μᾶς κάνῃ... ἀποκρίθηκε ἡ Φατμέ. Μὰ ὁ Ναστραδὶν οὔτε ν' ἀκούσῃ ἤθελε τέτοιο πράγμα.

Τὸ δικηὸ δὲ χάνεται, γυναῖκα... Αὐτὸ πού ζητᾷμε ἀπ' τὸν καδῆ εἶναι δικαίον καὶ θὰ τὸ βροῦμε μόνοι μας... τῆς εἶπε θυμωμένος ὁ Χότζας καὶ πῆγε νὰ κοιμηθῇ. Μὰ ὁ καιρὸς περνοῦσε καὶ τὸ δικηὸ, πού ζητοῦσε ὁ Χότζας, πῆγαινε νὰ χαθῇ, παρ' ὅλα ὅσα ἔλεγε.

— Ἀμὰ, Χότζα μου... Ἀγύριστο κεφάλι εἶσαι, τοῦ εἶπε ἡ Φατμέ. Βάλε νερὸ στὸ κρασί σου καὶ πῆγαινε στὸν καδῆ γιὰτὶ χαθήκαμε...

— Καλὰ, μπρὲ γυναῖκα, θὰ πᾶω. Μὰ θὰ φτιάξω ἓνα χουνέρι στὴν ἀφεντιά του καὶ ὅλη τους τὴ ζωή... Πῆγε στὴν ἀποθήκη, πήρε κάτι ἀδεια μεταλλίνα κουτιά κ' ἀφού τὰ γιόμισε μὲ γῶμα, τὰ τύλιξε μὲ λαδόχαρτα καὶ τράβηξε γραμμὴ γιὰ τὸ κονάκι τοῦ καδῆ.

Μόλις τὸν εἶδε τὴν ὥρα ὁ ὑπὸντοῦς εἶσι φορτωμένο τοῦ εἶπε: — Γιὰ τὴν ἀφεντιά σου, Ναστραδὶν μου, ὁ καδῆς εἶναι πάντοτε μέσα καὶ στὴ διάθεσί σου...

— Εἶσι ὁ Χότζας βρῆκε τὸν καδῆ κ' ἀφού τοῦ ζήτησε τὸ ρουσφέτι, ἐκεῖνος πρόθυμα τὸ δέχτηκε ἀφού ἔμαθε προηγουμένως ἀπ' τὸν ὑπὸντοῦ πού πᾶς τοῦφερε ὁ Ναστραδὶν ἓνα σωρὸ κουτιά, πολὺ βαρετιά...

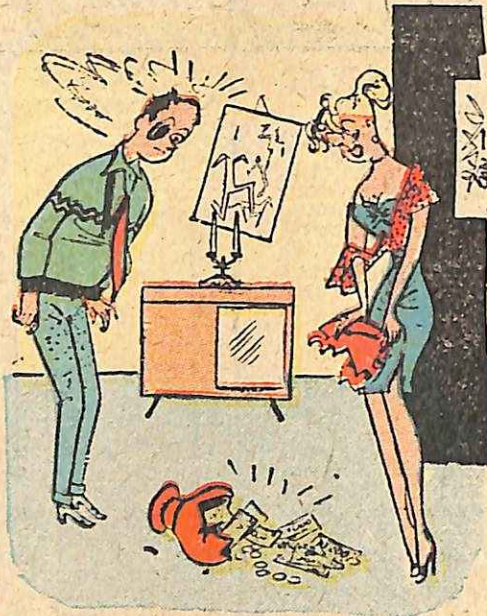
— Μετὰ χάραξ, Χότζα ἐφέντημ' νὰ κάνω αὐτὸ πού μοῦ ζητᾷς, γιὰτὶ εἶναι δικηὸ, πολὺ δικηὸ! εἶπε ὁ καδῆς καθὼς τὸν ἀποχαιρετοῦσε.

Εὐχαριστῶ καδῆ μου, εἶπε ὁ Χότζας. Κι' ἐπειδὴ ἤθερα πῶς θ' ἀναγνώριζε τὸ δικηὸ μου ἡ ποικητικὴ καρδιά σου, σοῦφερο καὶ μερικὰ πεσκέσια.

— Δὲν ἦταν ἀνάγκη, Χότζα μου. Ἀλλὰ μιά πού τάφερες...

— Μόνο, καδῆ μου, πού δὲ μπορῶ νὰ τ' ἀνοίξω τώρα. Τὰ κουτιά εἶναι κλειδωμένα τελειῶς ἡ δουλειά μου, θὰ τὰ φέρω νὰ τ' ἀνοίξω, εἶπε ὁ Χότζας.

— Εἶσι, ὁ καδῆς, πού βιαζόταν ν' ἀνοίξῃ γρήγορα τὰ κουτιά, τελείωσε τὴ δουλειά του Χότζα σὲ δύο μέρες. Κι' ὕστερα τὸ φύσσε καὶ δὲν κρύωνει!

— Μπορεῖ νὰ ἔχω ἐλαττώματα, πρέπει ὅμως νὰ παραδεχθῶς, χουνέ μου, πῶς ξέρω νὰ κάνω οἰκονομίες!...

— Στάσου, μάστορα! Τὸ ὁ μᾶτιο θὰ τὸ βάψουμε ροζ! Εἶναι κοριτσάκι.

— Εἶδατε τί σκύλο ἔχω;... Τρελλαίνεται γιὰ τὸ στρίπ-τζή!...

ΟΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Ἡ πλάτη

Ἀξέριστος δεσποινίς, δὲν ντρεπόσατε λιγάκι; Τὶ προκλητικὴ, ἀντιπαθὴς καὶ ἐλεεινὴ κατάσταση εἶναι αὕτη πού παρουσιάζετε καὶ μάλιστα μειδιῶσα ἐπιχαίρων καὶ γλυκαναλάτως; Τὶ εἶπατε: "Ἀν ἐννοῶ τὸ ντεκολτέ σας; Καὶ βεβαίως τὸ ντεκολτέ σας ἐννοῶ καὶ συγκεκριμένως τὸ ντεκολτέ τῆς πλάτης σας, τὴν ὁποίαν ἔχετε ἀφήσει περὶπου ἀκάλυπτον, σχεδὸν μέχρι τῆς ὀσφύος. Ἀλλὰ δὲν ἐννοῶ αὐτὸ πού νομίζετε ὅτι ἐννοῶ. Ἀν νομίζετε ὅτι ἐννοῶ τὴ γυναικότητα αὐτὴν καδ' ἐαυτήν, ἀπὸ ἀπόψεως χρηστών ἡθῶν καὶ τὰ τοιαῦτα, ἀπατάσθε. Ἐννοῶ ἀπλούστατα τὴν βεντούζα. Διπλαρὴ αὐτὲς τὶς κατὰμαυρες σφραγίδες διαστάσεων μανταρινίου, πού ἔχουν ἀφήσει ὡς ἀποτυπώματα οἱ βεντούζες, πού ρίξατε προσφάτως, διότι προφανῶς εἶχατε ἀσπάξει κάποιο λυσσαλέο κρουολόγημα. Καὶ ἐνῶ ἡ πλάτη σας φέρει ἀκόμη τὰ ἀνατριχιαστικὰ αὐτὰ σημάδια τῆς ἐπικολήσεως τῶν βεντούζων, τὰ ὁποῖα σημάδια ὠφείλατε ν' ἀποκρύψετε ἐπιμελῶς, τοῦ λόγου σας, τολμάτε νὰ φορέσετε τὸ ἀνοιχτὸ αὐτὸ φόρεμα καὶ νὰ ἐμφανισθῇτε εἰς δημόσιον κέντρον σ' αὐτὴν τὴν ἀπερίγραπτη καὶ ἀποκρουστικὴν κατάσταση. Καὶ σὰς ἐρωτῶ, ἀξέριστος δεσποινίς: Δὲν ἔχετε κανένα διπλὸ καθρέφτη στὸ ρημάδι σας, γιὰ νὰ ἰδῇτε τὴν ἀθλίαν αὐτὴν εἰκόνα καὶ νὰ σπεύσετε νὰ τὴν σκεπάσετε κατεπειγόντως; Ἡ κανέναν οἰκείον σας, τέλος πάντων, νὰ σὰς πῇ πῶς εἶναι ντροπὴ καὶ αἰσχρὸς νὰ βῆτε ἔξω καὶ νὰ ἐμφανισθῇτε σ' αὐτὸ τὸ ἀπερίγραπτο χάλι;

Ἡ μῆπως σὰς πέρασε ἡ ἰδέα — γιὰτὶ κ' αὐτὸ δὲν ἀποκλείεται ἀπὸ τὰ γυναικεῖα μυαλά — ὅτι ἡ πλάτη σας εἶναι χαριτωμένη μ' αὐτὲς τὶς μαυρίδες; Μὰ, λὸν αὐτὸ θὰ εἶναι, γιὰτὶ, καθὼς παρατηρῶ, διαρκῶς στέκεστε ὀρθὰ καὶ πᾶτε κ' ἐρχόσαστε καὶ κινεῖσθε καὶ στριφογυρίζετε, ὥστε τὸ οἰκτρὸν θέαμα τῆς πλάτης σας νὰ προβάλλεται πρὸς ὅλας τὰς κατευθύνσεις καὶ νὰ μὴ μείνῃ ἀθώπως πού νὰ μὴν τὸ δῇ καὶ νὰ τὸ θαυμάσῃ, ἐνῶ τὸ βλέπει, τὸ ἐλεεινολογεῖ καὶ ἀποστρέφει μετὰ βδελυγμίας τοὺς ὀφθαλμούς. Ἡ μῆπως δὲν βλέπετε σὰ πρόσωπα τῶν ἄλλων τὰ συναισθήματα ἀπάθειας πού προκαλεῖ αὐτὴ ἡ πλάτη;

Ἀκού δὲ κοπέλλα μου, νὰ σοῦ μιλήσω κ' ἄλλοιως. Ὅταν μιὰ γυναῖκα ἔχη ρίξει βεντούζες πού τῆς ἔχουν ἀφήσει αὐτὲς τὶς μαυρίδες, τὴν κοῦβει τὴν πλάτη τῆς καὶ δὲν τὴν κάνει δημόσιον θέαμα. Γιατὶ δὲ χρωστᾷ τίποτα ὁ ἄλλος νὰ βλέπῃ τέτοιες φοικαλέες εἰκόνες. Ἐπὶ πλέον δὲ καὶ λόγοι στοιχειώδους ὑγιεινῆς προφυλάξεως τὸ ἐπιβάλλουν. Διότι μιὰ πλάτη πού ἔφαγε μιὰ ντουζίνα βεντούζες καὶ ἐκτίθεται γυνὴν χειμῶνα καιρῷ, μπορεῖ νὰ ἔχῃ συνέπεια καμμιὰ γεῖση πνευμονία ἢ κανένα πλευρίτιμα, ὅπου καὶ σὰς εὐχόμαι ἐγκαρδίας. Ἀλλὰ αὐτὸς ὁ κίνδυνος ἐλάχιστος μ' ἐνδιαφέρει. Ἐκεῖνο πού δὲν ἀνέχομαι εἶναι τὸ οἰκτρὸν θέαμα. Λοιπόν, αἰντε νὰ ρίξῃς κανένα σκουτὶ στὴν πλάτη σου νὰ μὴν τὴ βλέπουμε, ἀνόητο καὶ ἀντιαίσθητικὸ δεσποινίδιον, πού ἤθελε ἀναιδέστατα νὰ μᾶς παραστήσῃ τὴ Σιγνατισμένη Γυναῖκα. Αἰντε γρήγορα τὸ καλὸ πού σοῦ θέλω. Γιατὶ ἄλλοιως θ' ἀπάξω κανένα κουβαδάκι μὲ παγάκια καὶ θὰ φάῃ ἡ πλάτη σου ψυχρολουσία, πού δὲ θὰ σὲ συνεφέσουν κατόπιν οὔτε ὀχτώμιση χιλιάδες βεντούζες. Παληόπραμα.

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

★ Ράφ Βαββόνε
★ Σιμόν Σιμορέ

— Πάτα τώρα το γκάτσι, όπως σου δείξει! της φώναζε ο Τζώρτζι.

ΤΡΑΓΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΕΤΣΙ, έντελως ξαφνικά, η Έντιθ κατάλαβε πως μισούσε τον άντρα της.

Όταν το σκέφτηκε όμως καλύτερα, βρήκε πως υπήρχε από χρόνια αυτό το μίσος της, αλλά δεν το είχε αντιληφτεί, γιατί δεν το όμολογούσε ούτε στον εαυτό της. Τις βραδιές που ο Τζώρτζι άργούσε να γυρίσει από το γραφείο του — πράγμα πολύ συχνό — η Έντιθ σκεφτόταν ώρες δολιχίες, προσπαθώντας να ξηγήσει πως είχε γεννηθεί και μεγαλώσει το μίσος της και τι έπρεπε να κάνει γι' αυτό.

Ο άντρας της δεν το υποπτευόταν καθόλου. Το μόνο που είχε καταλάβει, ήταν πως η Έντιθ νευρίαζε μαζί του, όταν άργούσε το βράδυ. Άλλα και τις βραδιές που γύριζε νωρίς στο σπίτι, ότι να δείξει χαρά γι' αυτό, του παραπονιόταν όλη την ώρα για τις άλλες φορές, που είχε άργήσει.

Στις μακρές, κι άνιερές ώρες, που περνούσε μονάχη της στο σπίτι, η Έντιθ συλλογιόταν όλα τα πράγματα, που όνειρευόταν να κάνει, όλα τα μέρη που ποθούσε να επισκεφτεί. Τα δυο βασικά της. Αυτό δηλαδή εφόσον βάπτεται να ταξιδεύει μαζί με τον άντρα της. Αυτός μονάχα της έδενε τα χέρια και την κρατούσε κερκίδα μεν στο πλινθιακό εκείνο σπίτι. "Αν έλειπε ο Τζώρτζι, θα περνούσε Κι' ωστόσο, άλλες γυναίκες θάταν ευτυχισμένες, αν είχαν όπως ένα ωραίο και μεγάλο σπίτι πάνω στον κεντρικό δρόμο κι' ένα έτοιμο αυτοκίνητο. Στην Έντιθ όμως δεν έκα-
νε, έντελως, τίποτε απ' τα δυο.

Δε σφάριζε άλλωστε, και φοβόταν να μάθει. Κάθε φορά που της πρότεινε ο άντρας της να της δείξει, του απαντούσε:

— Όχι, Τζώρτζι. Έχει πολλή κίνηση ο δρόμος... Κι' αν άλλω-
στε μάθω να σωφάρω, θα σκέπτονται όλη την ώρα τι μπορεί να
Κάποτε, αναρωτιόταν κι' αν θα κατορθώσει να συγκεντρωθεί,
κανένα αυτοκινητιστικό δυστύχημα — αν σκοτωνόταν δηλαδή,
γιατί δε χωρούσε καν στο μυαλό της πως ήταν δυνατόν να τον
έχει ίσως ανάπνοο για πάντα, ακόμα μεγαλύτερο φόρτωμα...

Στην περίπτωση αυτή, θα τη θαύμαζαν όλοι για το «κουράγιο»
που σπύτι θάμεινε τότε θάταν στην πραγματικότητα αδιαφορία...
που έννοιας πάντα δικό της. Το είχε κανονίσει αυτό ο Τζώρτζι,
ήπιε: η ασφάλισή της...
«Μόνον έτσι μπορώ να βάλω κάτι κατά μέρος, αγάπη μου» της
έλεγε, όταν του παραπονιόταν για τα ασφάλιστρα που πλήρωνε.

Άφου της έλειπαν λοιπόν επί τόσα χρόνια αυτά τα λεφτά, λίγα-
λίγα, θα τάπαινε τώρα μαζεμένα απ' την ασφάλεια.

Είχε βρή το ασφαλιστήριο συμβόλαιο κι' είχε βεβαιωθεί πως
ήταν για ένα ποσόν σεβαστό.

Με τα λεφτά αυτά, θα μπορούσε να πραγματοποιήσει τα όνει-
ρά της. Θα νοίκιαζε το σπίτι, για να έχει ένα μόνιμο εισόδημα,
και θα ταξίδευε όπου της άρεσε. Θάμεινε στα ξενοδοχεία, δίχως
τους μπτελάδες, του νοικοκυριού και του μαγαζιέματος...

Μα ήταν χίμαιρες, όλ' αυτά! Ο Τζώρτζι σφάριζε πολύ καλά
και δεν κινδύνευε να πάθει δυστύχημα — τουλάχιστον σοβαρό και
θανατηφόρο.

Έκτος αν... βοηθούσε αυτή την Τύχη! Πώς όμως;
Βρήκε ξαφνικά τη λύση, όταν διάβασε στις εφημερίδες την πε-
ριγραφή ενός ασυνήθιστου δυστυχήματος: Το θύμα είχε επιχει-
ρήσει να βάλει μπροστά τ' αυτοκίνητό του με τη μανιβέλα, γιατί
δε λειτουργούσε η μίζα. Τ' αυτοκίνητο είχε κάμει ένα ξαφνικό πη-
δημα προς τα εμπρός, τον είχε κολλήσει σ' ένα δέντρο και τον
είχε άφισει στον τόπο.

Η Έντιθ μελέτησε λεπτομερώς την περίπτωση. Η αίτια του
δυστυχήματος ήταν ότι το θύμα είχε άφισει ταχύτητα σ' το αυτο-
κίνητο, όταν γύρισε τη μανιβέλα. Έτσι, μόλις πήρε μπροστά η μη-
χανή, τ' αυτοκίνητο ξεκίνησε κι' έπεσε απάνω του.

Ήξερε η Έντιθ τι ήταν οι ταχύτητες και πως άλλαζαν: με το
μικρό εκείνο μοχλό που προεξείχε δίπλα στο τιμόνι...

Τις λίγες φορές λοιπόν που ξαναπήγαν με τον άντρα της στο
συνηθισμένο Κυριακάτικο περίπατό τους, παρακολούθησε τους
χειρισμούς του, με τη δικαιολογία πως ίσως να μάθαινε κι' αυτή
μια μέρα να σωφάρει. Ο Τζώρτζι της έδειξε κάθε λεπτομέρεια, με
καλωσύνη κι' υπομονή, αρχίζοντας με τον τρόπο που ξεκινούσε τ'
αυτοκίνητο και που έβγαίνει απ' το γκαράζ.

Το μικρό γκαράζ βρισκόταν στο πλάι του σπιτιού, κι' ο Τζώρτζι
έπρεπε να βγάλει σιγά-σιγά τ' αυτοκίνητο με την «άπισθεν». Η
Έντιθ στεκόταν συνηθώς στην άνοιχτη πόρτα και τον είδικοποιού-
σε αν ήταν ελεύθερος ο δρόμος. Έπειτα, αφού τελείωνε η μανού-
βρα, ανέβαινε κι' αυτή σ' το αυτοκίνητο, δίπλα στον άντρα της.

Το σχέδιο της τώρα — που ξεκαθάριζε περισσότερο μέσα στο
μυαλό της, κάθε φορά που το ξανασκεπτόταν — ήταν το εξής: Θα
περίμενε καμιά μέρα που δε θα λειτουργούσε η μίζα κι' ο Τζώρτζι
δ' αναγκαζόταν να μεταχειριστή τη μανιβέλα. Ήξερε ήδη πως
να λύσει το χειρόφρενο κι' είχε παρακολουθήσει πως άλλαζε τα-

Ένα μικρό λάθος

χύτητες ο Τζώρτζι. Θάβαζε λοιπόν τη ταχύτητα, ενώ ο άντρας της
θα γύριζε τη μανιβέλα... κι' έτσι θα τελείωναν όλα!

Ποιος θα μπορούσε να την κατηγορήσει; Όλοι ξέρανε πως δε
σφάριζε καθόλου. Θα είχε λοιπόν εξασφαλισμένη τη γενική συμ-
πάθεια... και τα λεφτά της ασφαλείας.

Δεν άργησε πολύ να τη βοηθήσει η Τύχη! Με το χειμωνιάτικο
κρύο, η μπαταρία άρχισε να παρουσιάζει ανωμαλίες, και δε λει-
τούργουσε καλά η μίζα. Μια-δυο φορές μάλιστα, ο Τζώρτζι αναγ-
κάστηκε να πάρει τη μανιβέλα. Αυτό όμως συνέβαινε το πρωί νω-
ρίς, όταν η Έντιθ ήταν ακόμη στο κρεβάτι.

Τέλος, ένα παγωμένο κυριακάτικο απόγευμα, η Έντιθ έκοι-
νας είχε φτάσει πιά η στιγμή. Είχε ανοίξει την πόρτα του γκα-
ράζ, όπως συνήθως. Ο Τζώρτζι, στενωχωρημένος γιατί δεν λειτου-
ρούσε και πάλι η μίζα, πήρε τη μανιβέλα.

Η Έντιθ πήγε τότε κοντά του και τον ρώτησε:

— Μήπως μπορώ να κάνω τίποτα για να σε βοηθήσω;

— Ναί, της είπε, κάθισε στη θέση του σωφάρ και πάτησε το
γκάτσι όταν σου πώ, αλλά πολύ λίγο.

Της έδειξε το πεντάλ του γκατσιού. Έπειτα έσκυψε κι' έβαλε
τη μανιβέλα στην τρύπα. Η Έντιθ βρήκε την ευκαιρία να λύσει
το χειρόφρενο, χωρίς να την αντιληφθεί. Και, πριν αρχίσει ο άν-
τρας της να γυρίσει τη μανιβέλα, αυτή έσπρωξε λίγο το μοχλό
των ταχυτήτων, όπως είχε δη' να κάνει τόσες φορές ο Τζώρτζι.

— Πάτα τώρα το γκάτσι, όπως σου δείξει... πολύ ελαφρά! της
φώναζε ο Τζώρτζι.

Κι' έδωσε μια-δυο απότομες στροφές στη μανιβέλα. Η μηχανή
άναψε. Συγχρόνως η Έντιθ πατούσε το γκάτσι, όσο πιο πολύ
μπορούσε. Τ' αυτοκίνητο κινήθηκε, σαν τίγρις που πηδάει. Άλλ'
οχι προς τα εμπρός! Προς τα πίσω!... Γιατί η Έντιθ είχε κάνει
λάθος στην ταχύτητα που έβαλε.

Βγήκε αμέσως στο δρόμο. Την ίδια στιγμή, περνούσε γρήγορα
ένα βαρύ καμινιόν. Ο οδηγός του δεν προλάβαινε πιά να σταμα-
τήσει, ούτε να στρίψει το βολάν. Και το καμινιόν έπεσε μ' όλη του
τη φόρα στο πλευρό του ιδιωτικού αυτοκινήτου...

Απ' την έρευνα που έγινε για το θάνατο της Έντιθ Τζέκινς,
βγήκε το βέβαιο συμπέρασμα πως δεν έφταιγε κανείς για το δυ-
στύχημα ούτε ο οδηγός του καμινιονιού ούτε ο άντρας της. Όλοι
έκδηλώσανε τη συμπάθεια και τη συμπόνια τους στο χηρό, που
έλεγε και ξανάλεγε με συντριβή.

— Είχε κίτρο η μακαρίτισσα που δεν ήθελε ν' ανακατευτεί ποτέ
με το σωφάρισμα... Σαν νάξερε τί την περίμενε!...

ΤΩΝ ΚΑΡΑΤΟΝ

ΟΙ ΔΗΜΙΟΙ ΖΗΤΑΝΕ

μιοδὸ καὶ σύνλαβι!

Μακάβριες τελετές του παλιού καιρού

ΜΕΣΑ στη δίνη των γεγονότων, που ξετυλί-
γονται κάθε μέρα στον πλανήτη μας, πέ-
ρασε απαρατήρητη σχεδόν η αίτηση που υ-
πέβαλαν πριν από λίγο καιρό, οι δήμιοι του
Καναδά και των Ηνωμένων Πολιτειών. Με την αίτηση
αυτή, ζητάνε τέσσερα πράγματα:

α) Να μην πληρώνονται, κατ' αποκοπήν (δηλαδή,
«με το κεφάλι»), αλλά με μηνιαίο μισθό.

β) Να τους αναγνωριστεί στην υπαλληλική ιεραρ-
χία θέσι ανάλογη με τα υπήλα καθήκοντά τους!

γ) Να τους χορηγείται σύνταξη όταν αποχωρούν
από την υπηρεσία.

δ) Ν' αποκατασταθούν κοινωνικά και ήθικα, δεδο-
μένου, ότι εργάζονται για το καλό της κοινωνίας και
εκτελούν τα καθήκοντά τους «με τη μεγαλύτερη επι-
δεξιότητα και φιλανθρωπία».

Πρέπει να σημειωθεί, ότι πρό διετίας περίπου, οι
δήμιοι πολλών χωρών (Ηνωμένων Πολιτειών, Άγ-
γλίας, Καναδά, Αυστραλίας, διαφόρων νοτιοαμερι-
κανικών κρατών, κλπ.), είχαν συγκροτήσει διεθνές
συνέδριο, που απασχολήθηκε με τα ζητήματα της
τάξεώς τους.

Στα παλιά χρόνια, οι βασιλιάδες κι' οι ηγεμόνες
είχαν πλάι τους, στις δημόσιες εμφανίσεις τους, το
δήμιο, που συμβόλιζε την απεριόριστη εξουσία τους
πάνω στους υπήκοους τους.

Στην Αγγλία, ως τα τέλη του παρελθόντος αιώ-
νος, η ανάληψη των καθηκόντων του από κάθε και-
νούργιο δήμιο, γινόταν με ξεχωριστή επίσημη πράξη.
Η μακάβρια τελετή διεξαγόταν μέσα στην αίθουσα
των συνεδριάσεων του δικαστηρίου του Λονδίνου, που
οι τοίχοι της σκεπάζονταν με μαύρα κρέπια. Οι δι-
καστές κάθονταν στις θέσεις τους με τις τηβένους
και τις περρούκες τους. Πάνω σ' ένα τραπέζι βρι-
σκόταν μια Βίβλος κι' ένα πελώριο τσεκούρι, που
έχρησιμοποιείτο άλλοτε για τις εκτελέσεις. Όταν
ο πρόεδρος κήρυξε την έναρξη της συνεδρίασης,
ένας κλητήρας με σπολή, έβγαине στην πόρτα και
φώναζε το όνομα του δημίου. Αυτός έμπαινε τότε με
σκυμμένο το κεφάλι, γονάτιζε μπροστά στο τραπέζι
κι' έβαζε το δεξί του χέρι πάνω στη Βίβλο και το
αριστερό του πάνω στο τσεκούρι. Έπρεπε να είναι
ντυμένος δολάμαυρα, χωρίς ίχνος από ύφασμα άλλου
χρώματος στην περιβολή του. Ο πρόεδρος του δι-
καστηρίου σηκώνονταν κατόπιν, έπαιρνε ένα πλατύ
δίκοπο ξίφος, είδος βιβλικής σωμαφίας και, ακουμ-
πώντας την αιχμή του στο κεφάλι του δημίου, τον
προσκαλούσε να δώσει τον καθιερωμένο όρκο. Ο όρ-
κος αυτός ήταν ο ακόλουθος:

«Ορκίζομαι, ότι θα κρεμάω ή θα αποκεφαλίζω
τους έχθρους της τάξεώς, του βασιλέως και των υπη-
κόων του, που καταδικάζονται νόμιμα από τα δικα-
στήρια. Ορκίζομαι, ότι θα κάω το ίδιο για τον
πατέρα μου, τη μητέρα μου, την αδελφή μου, τον
αδελφό μου, τη γυναίκα μου, την αδελφή μου, τον
δούλο τους άλλους συγγενείς ή φίλους μου, χωρίς τον
παρασικρό διαταγμό και χωρίς να δείξω ενοχία ή
συμπάθεια σε κανένα. Ο Θεός ως μου είναι βοηθός!».

Η καμπύλη του παρεκκλησίου του δικαστικού με-
γάρου άνοιξε τότε να ντυθεί πένθιμα, ενώ ένας δι-
καστικός κλητήρας σκέπαζε το πρόσωπο του δημίου
μ' ένα μαύρο ύφασμα. Ο πρόεδρος σηκώνονταν τέλος
και το φώναζε, δυνατά:

— Φύγε από δω, άδελιε!...

Παρομοία τελετή γινόταν στα παλιά χρόνια και
στη Γαλλία. Κατά την έξοδο του από το δικαστικό
μέγαρο, το πλήθος που ήταν συγκεντρωμένο απ'
έξω, τον έφτυνε, του πετούσε διάφορες ακαθαρσίες
και τον χτυπούσε με μαστίγια ή ρόπαλα. Όχι με το
χέρι. Γιατί εκείνος που θα τον άγγιζε με το χέρι
του μολυνόταν για πάντα.

Στη Γαλλία, έφ' άλλου, ο υπάλληλος που πλήρωνε
το δήμιο για τις εκτελέσεις που έκανε, δεν του έδινε
τα λεφτά στο χέρι, αλλά του τα πετούσε στα πόδια.

Στο δήμιο κανείς δεν πούλουσε τίποτα και κανείς
δεν έπαιρνε λεφτά από το χέρι του. Για να προμη-
θευτεί τα τρόφιμα που του ήταν απαραίτητα, έπρεπε
να κάνει μακρινές διαδρομές στα προάστια ή να πη-
γαίνει σε απόμακρες συνοικίες, όπου ήταν άγνωστος.

Συνθέστερα, όμως, για τη διατροφή του, φρόντιζαν
οι βοηθοί του.

Είναι αλήθεια, ότι, στην εποχή μας, τα πράγματα
έχουν αλλάξει. Η ηλεκτρική καρέκλα π. χ. έχει με-
ταβάλει το δήμιο σε απλό ηλεκτροτεχνίτη. Άλλ' ο
δήμιος παραμένει πάντα δεινός... Και μόνο αυτή
η λέξη προκαλεί φόβη και αποτροπιασμό στους άλ-
λους ανθρώπους.

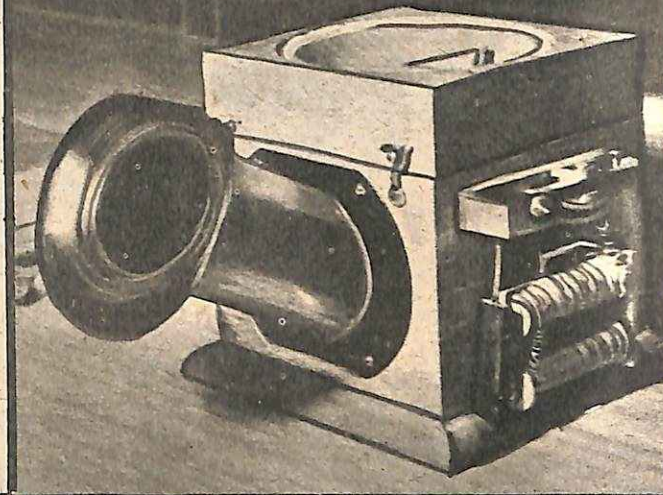
ΜΑΥΣΩΛΕΙΟ ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΓΑ ΧΑΝ

Στη μεγαλοπρεπή και πο-
λυτελέστατη αυτή βίλλα,
που είναι χτισμένη πάνω
στους βράχους, στην άριστε-
ρη οχθή του Άνω Νείλου,
πέρασε τον εφεινόν χειμέ-
να η Μπεγκούμ, η σύζυγος
του Αγάν Χαν, που πέθανε
πρό καιρού. Η Μπεγκούμ έ-
πιλέπει η ίδια την ανέγερση
του μασωλείου μέσα στο
όποιο θα τοποθετηθεί η σορός
του μεγάλου θρησκευτικού η-
γέτου των Ισλαμιστών. Η
Μπεγκούμ, που από τον και-
ρό του θανάτου του συζύγου
της ζή μακριά από τον κό-
σμο, έχει μεταβάλει δυο
δωμάτια της βίλλας σε ατε-
λιέ και μπορεί κανείς να δη-
σ' αυτά διάφορα προπλά-
σματα που όφειλονται στην
ιδία και αποδεικνύουν πως έ-
χει μεγάλο ταλέντο.

Η ΠΑΛΑΙΟΤΕΡΗ ΤΗΛΕΦΩΝΙΚΗ ΣΥΣΚΕΥΗ

Το μηχάνημα, που βλέπετε
στη φωτογραφία αυτή, εί-
ναι ο... προπάππος του ση-
μερινού τηλεφώνου. Η πα-
ράδειξη αυτή συσκευή βρι-
σκαται σήμερα σ' ένα μου-
σείο της δυτικής Γερμανίας
και όπως πληροφορείται
κανείς από μια πινακίδα που
το συνοδεύει, κατασκευάστη-
κε πριν από 150 χρόνια. Α-
πό το Γερμανό ηλεκτρολόγο
Φίλιππο Ράις. Ο χειριστής
μιλούσε μέσα στον κώνο (α-
ριστερά) και άκουε κατόπι-
ντί του έλεγε ο συνομιλητής
του πλησιάζοντας το αέτι
του στην κοιλότητα που βρι-
σκαται στο άνω μέρος της
συσκευής. Πρόκειται για μια
εφεύρεση η οποία προηγείται
κατά πολύ του πρώτου τηλε-
φώνου του Γκράχαμ Μπέλλ.

ΜΑΤΟΓΥΛΙΑ ΓΙΑ ΣΚΥΛΟΥΣ

Η Τίνι, μια σκυλίτσα που
άνηκει σε μια πλουσία
Αμερικανίδα από τη Σάντα
Μπαρμπάρα της Καλιφορνί-
ας, έχει πολύ αδύνατη όρα-
ση. Δε βλέπει σχεδόν καθό-
λου με το δεξί μάτι και το
αριστερό της είναι φοβερά
μυωπικό. Η κυρία της την
ωδήγησε λοιπόν σ' ένα κτη-
νίατρο, ο οποίος έφ' συνε-
ργασία με έναν οφθαλμίατρο
και έναν οπτικό της κατα-
σκεύασαν ειδικά ματογυ-
λία, που διευρύνουν τον οπτι-
κό της ορίζοντα και τον έ-
φτασαν σε αρκετά μέτρα. Ο-
πως βλέπετε, τα γυαλιά έ-
σφραγίσαν κατά τέτοιο τρό-
πο στο κεφάλι του ζώου, ώ-
στε όσο κι' αν προσπαθήσει
δεν κατορθώνει να τα βγάλει.

ΑΓΑΠΗΜΕΝΕΣ ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΡΙΕΣ

Οι δυο αυτές νέες είναι οι
πρωταθλήτριες της καλλι-
τεχνικής παγοδρομίας οι ο-
ποίες επέδειξαν προ ημερών
την τέχνη τους κάτω από
την οροφή της Βροχί. Πρόκει-
ται για τις Αμερικανίδες
ηλικίας 18 χρόνων, η οποία εί-
ναι παγκόσμια πρωταθλη-
τρια και η Γερμανίδα 16 χρόνων,
Μπάρμπερ (δεξιά) της Γερμανί-
ας. Η φωτογραφία αυτή
πάρθηκε αμέσως μετά την
επίδειξη, και τα μουσκεμένα
μαλλιά των δυο αθλητριών
μαρτυρούν τη νεροποντή που
δέχτηκαν. Οι δυο ανταγωνί-
στριες οι οποίες κατέλαβαν
την πρώτη και τρίτη θέση,
έδωλσαν πως είναι αγαπη-
μένες φίλες και πως δε θα
γίνουν επαγγελματίες.

ΠΑΛΤΩΜΕΝΑ ΑΗΔΟΝΙΑ

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Η καθόδος των Δωριέων —που είναι περισσότερο γνωστή με τον χαρακτηρισμό «Καθόδος των 'Ηρακλειδών»— απέτελεσε, όπως εξηγήσαμε σε προηγούμενα σημειώματα, τον μεγαλύτερο σταθμό στην ιστορία της τελικής διαμορφώσεως της ελληνικής εθνότητας. Οι Δωριείς κυριαρχούσαν ήδη στην Ήπειρο και σε πολλές Θεσσαλικές περιοχές, όμως ο κεντρικός στόχος τους ήταν η Πελοπόννησος, της οποίας την άμυνα —την υλική και την ψυχική— εξασφάλιζαν με τις διαδοχικές επιδρομές τους.

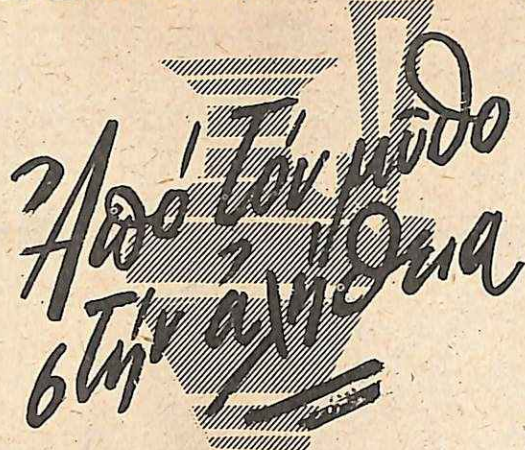
«Αν η 'Αρκαδία δε διέθετε τον αρτίωτο αμυντικό οργανισμό της, αλλά και την ευτυχία των ανθρώπων της και πρό παντός, την αποφασιστικότητα των ηγεμόνων της, η υποδούλωση της Πελοποννήσου θα ήταν πρόβλημα μικρού χρόνου. Ο κατακτητής όμως δεν άργησε να αντιληφθεί ότι το έγγεγραμμά του, προκειμένου για την 'Αρκαδία, δεν ήταν τόσο απλό, όσο ήταν σε άλλες πελοποννησιακές περιοχές.

«Ετσι εξηγείται το πώς πέρασαν δεκαετίες —ολοκληρές, αιώνες σχεδόν— ως ότου ολοκληρωθεί η κατακτητική προσπάθεια των Δωριέων, η οποία κατέληξε στην αφομοίωση των πληθυσμών και στην τελική διαμόρφωση της ελληνικής εθνότητας.

«Η πρώτη περίοδος της καθόδου των 'Ηρακλειδών καλύπτεται από την αρχή του μύθου. Όμως η δεύτερη, αυτή που αφορά την εισβολή των Δωριέων, βρίσκεται σε ιστορικές βάσεις και η αφετηρία της βρίσκεται στην εύθυσ μετά το τέλος του τρωικού πολέμου εποχή, δηλαδή στα τέλη του δωδεκάτου ή στις αρχές του ένδεκατου αιώνα π.Χ. Είναι η εποχή όπου στον 'Αργος βασιλεύει ο Έγνωνος, το Λαγυμένοιο Τισαμενός, στην 'Αρκαδία ο γιός του Αλκίνοος, ο Κόμφος, στην Αιτωλία ο 'Οξύλος και στη Δωρίδα ο Αιγυμνός. Ο τελευταίος αυτός αναλαμβάνει να εξυπηρετήσει τα σχέδια των 'Ηρακλειδών —των απογόνων, δηλαδή, του 'Ηρακλέους— του Τήμενος, του Κρεσφόντη και του 'Αριστοδήμου, καθώς και των δυο παιδιών του 'Αριστοδήμου, του Εύρυσθενή και του Προκλή. Ονειρο των 'Ηρακλειδών είναι να ξαναγυρίσουν στην Πελοπόννησο, από την οποία είχαν ξεκινήσει οι πρόγονοί τους. Χρειάζονται όμως τη συνεργασία ενός οργανωμένου κράτους, που διαθέτει στρατιωτική δύναμη και γι' αυτό απευθύνονται στον Αιγυμνί, τον βασιλέα της Δωρίδας. Τού έμβέ- λουν τις πληροφορίες τους για τα πλούτη της Πελοποννήσου, του εξάπτουν τη φαντασία και τελικά τον πείθουν να αναλάβει την εκστρατεία.

«Ετσι ο Αιγυμνός, και οι δυο γιοι του, ο Πάμφυλος και ο Δύμας, συμμαχούν με τους 'Ηρακλειδές και οργανώνουν την εισβολή στην ευφο-

Κ. Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Ένας μεγάλος σταθμός

ράτερη εκείνη την εποχή χώρα του γνωστού κό- σμου.

«Η επιχείρηση, φυσικά, δεν ήταν εύκολη. Γι' αυτό και αναζητούνται σύμμαχοι. Πρώτος προσ- φέρεται να βοηθήσει ο 'Οξύλος της Αιτωλίας, στον οποίο δίνεται υπόσχεση ότι θα άξοναση την τον λαό του στην 'Ηλιδα, διώνοντας απ' εκεί τους Αιολείς. Με τον καιρό βρίσκονται και άλλοι σύμμαχοι: Λοκροί, 'Ακαρνανές, Τυρρηνοί, Θηβαίοι και 'Αθηναίοι. Οι Λοκροί παραχωρούν το λιμάνι της Ναυπάκτου για τη ναυπήγηση των πλοίων που χρειάζονται για την εκστρατεία.

Τα πράγματα, όμως, δεν πήγαν τόσο καλά, όσο ανεμένετο. Και τούτο εξ' αφορμής ενός συμ- πωματικού περιστατικού, η πρώτη φάσις του ό- πειου είναι ο ξαφνικός θάνατος — από κεραυνό — του 'Αριστοδήμου, ενός από τους τρεις αρχηγούς των 'Ηρακλειδών. «Εμειναν ο Τήμενος και ο 'Κρεσφόντης, οι οποίοι συνέχισαν τις προετοιμα- σίες για την εκστρατεία, η τελική έκβασις της ό- πους επρόκειτο να δώσει τον αποφασιστικό προ- σανατολισμό στην πορεία του κόσμου.

«Εντελώς απροσδόκητα, παρουσιάστηκε μία μέ- ρα στους δυο αρχηγούς ένας παράξενος άνθρω-

πος, ο οποίος είχε πάρει από τον 'Απόλλωνα το χάρισμα του προφήτη και προέβλεπε με ακρί- βεια τα μέλλοντα να συμβούν. Το όνομα του προ- φήτη αυτού ήταν Κάρονος.

Χωρίς να ζητήσει κανείς τη γνώμη του, ο Κά- ρονος έκανε δυο φορές αποκαλύψεις σχετικές με την τύχη της εκστρατείας, στις οποίες όμως ούτε οι αρχηγοί, ούτε άλλος κανείς έδωσε σημασία. «Αν- τιθέτως, οι επιτελείς των 'Ηρακλειδών τον πήραν για κατάσκοπο κι' ένας απ' αυτούς, ο διόγυ- γονος του 'Ηρακλή 'Ιππότης, τον εξόντωσε.

«Ο φόνος του Κάρονος προκάλεσε την αγανά- κτησι του 'Απόλλωνος, με βαρύτερες συνέπειες σε βάρος των 'Ηρακλειδών και των Δωριέων. Πραγματικά, λίγο μετά το θάνατο του προφήτη, άρχισαν τα δεινά των 'Ηρακλειδών και των Δω- ριέων. Στο στρατόπεδό τους έπεφταν βαρείες ά- ριες. Η μία μετά την άλλη, πολλά πλοία τους σβένειες ή μία μετά την άλλη, πολλά πλοία τους καταστράφηκαν και η πείνα άρχισε να θερίζει τους όπλίτες. Μπροστά στην απροσδόκητη συμφο- ρά, ο Τήμενος έσπευσε στο Μαντείο των Δελφών, για να διαπιστώσει την αφορμή των δεινών και να ζητήσει τη γνώμη της Πυθίας περί του πρα- κτέου. Η απάντησι της Πυθίας ήταν ότι έπρεπε να προσφερθούν πολλές θυσίες στον 'Απόλλωνα, να έφορσθη για μία μεγάλη χρονική περίοδο ο φονεύς του Κάρονος 'Ιππότης, να καταργηθεί η ηγεσία του στρατού και να όρισθη αρχηγός των έπιχειρήσεων ένας άνθρωπος με τρία μάτια.

«Η πραγματοποιήσις της τελευταίας έντολής, δεν ήταν εύκολη. Και ύστερα από μακρές και ά- σκοπες έρευνες, ο Τήμενος ανέκαλύψε τον μονό- φθαλμο βασιλέα των Αιτωλών 'Οξύλο, ο οποίος, σε μία στιγμή που είχε το πρόσωπό του κολλη- μένο στο κεφάλι του αλόγου του, έδωσε από μα- κρύτερη την άποψή τους ήταν επιρροή. Ο Τήμενος, βλέποντας πως δεν όπληξε άλλη λύσι, συνεννοήθηκε με τους άλλους επιτελείς και κα- τ'ορίαν όμοφώνως αποφάσισε διορίστηκε ο 'Οξύ- λος αρχηγός των έπιχειρήσεων.

Παρά το ότι η έντολη της Πυθίας δεν τηρήθη κε απόλυτα, ο 'Οξύλος κατάρθωσε να άναόσο γανώση τις στρατιωτικές δυνάμεις, να τις έφο- διάση με άσθονο όπλισμό και τρόφιμα και να τις στείλη στην Πελοπόννησο. Η απόφασις έγινε στή ακρατήριό της 'Αχαΐας Ρίο, καθώς και σε άλ- λα σημεία των βορείων πελοποννησιακών άκτών. Οι έπιδρομείς ξεχύθηκαν γρήγορα στην 'Αργολι- κή πεδιάδα, όπου ήλθαν σε πρώτη σύγκρουσι με τις ίοχυρές δυνάμεις του Τισαμενίου. Η σύγ- κρουσις αυτή όπληξε φονικότητα, αλλά έπαιξε αποφασιστικό ρόλο στην περαιτέρω εξέλιξι των κατακτητικών σχεδίων των Δωριέων.

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Ο δημοφιλής Ιταλός ηθοποιός του κινηματογράφου Άμεντέο Νατσάρι.

Ο Άμεντέο Νατσάρι

ΑΠΑΝΤΑ ΣΕ 26 ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ

Οι ιδέες του για την τέχνη, τον έρωτα και τη ζωή

«Ο Άμεντέο Νατσάρι εξακο- λουθεί νάναι και σήμερα, ύστερα από αρκετά χρόνια, ο πιο δημο- φιλής ηθοποιός του Ιταλικού κι- νηματογράφου, όχι μόνο στην πα- τρίδα του, αλλά και στις περισ- σότερες χώρες του κόσμου. Πολ- λούς, λοιπόν, θα τους ενδιαφέ- ρουν ασφαλώς οι ιδέες του Εύ- ρωπαίου αυτού «στάρ» για την τέχνη του, τον έρωτα και γενικά τη ζωή. Τις ιδέες του αυτές του τις ζήτησε σε μία σειρά από έ- ρωτήματα ένα μεγάλο Ιταλικό περιοδικό. Τα έρωτήματα, καθώς κι' οι απαντήσεις, που έδωσε ο Άμεντέο Νατσάρι, είναι τα έ- ξης:

Ερώτησι: Τό να είναι κανείς πολύ δημοφιλής ηθοποιός έχει γι' αυτόν και καμμία δυσάρεστη πλευρά;

Απάντησι: «Έχει. Ο ηθοποιός αυτός είναι αναγκασμένος να έ- νσαρκώνη διαρκώς τους τύπους, που άρέσουν στο κοινό.

Ερ.: Ποιός Ιταλός σκηνοθέ- της σας άρεσει περισσότερο;

Απ.: Ο Βιττόριο Ντέ Σικά.

Ερ.: Καί ποιός ηθοποιός;

Απ.: Καί πάλι ο Βιττόριο Ντέ Σικά.

Ερ.: «Αν δεν όπληξε ο κι- νηματογράφος, τι επάγγελμα θα διαλέγατε γιά τον έαυτό σας;

Απ.: Θα γινόμουν γιάτρος ή ιεραπόστολος. Έτσι θαμουν βέ- βαιοι πως η δουλειά μου ώφελει την ανθρωπότητα.

Ερ.: Ποιό είναι, κατά τη γνώ- μη σας, το πιο μεγάλο έλάττω- μά σας;

Απ.: Τό ότι έχω πολλά έλατ- τώματα.

Ερ.: Τι είναι εκείνο στη ζωή, που σας ενδιαφέρει περισσότερο από κάθε τι άλλο;

Απ.: Η γνώμη των άλλων.

Ερ.: Υπάρχει τίποτα στη ζωή, που άγωνίζεστε να τό άπο- κτήσετε πάντα πρώτο απ' όλα;

Απ.: Η έσωτερική ίκανοποίη- σι, που μου δίνει η συναισθησι, ότι κάνω τό καθήκον μου στην τέχνη και στις σχέσεις μου με τους άλλους.

Ερ.: Γιά ποιό λόγο άποφύ- γατε ως τώρα τό γάμο;

Απ.: Δεν τον άπέφυγα ποτέ.

Απλώς δε βοήκα τη γυναίκα, που θα ήταν ίκανή να μου άφο-

Ο ΕΡΩΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΛΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΝΑΠΟΔΗ

Η ανάγκη μπορεί να γεννηθεί ανάμεσα σ' έ- ναν άντρα και μία γυναίκα, που προέρ- χονται από διαφορετικά κοινωνικά στρώ- ματα;

Την απάντησι μας τη δίνει ή ίδια ή ζωή. Τό φαινόμενο αυτό παρατηρείται πολύ συχνά. Τα βα- σιλόπουλα δεν παίρνουν τοσπανοπούλες μόνο στα παραμύθια. Κάθε μέρα βλέπει κανείς βαθύπλου- τες γυναίκες, που παντρεύονται ταπεινούς μερο- στημονές ή καλλιτέχνες, που δίνουν τ' όνομά τους λίγο καιρό, ένας διάσημος χειρουργός πήρε την κόρη της καθαρίστριας της κλινικής του). «Η ά- κόμη βασίλισσες του χρήματος που παίρνουν τις βα- κυλογράφους τους.

«Αλλ' υπάρχει και δεύτερη έρώτησι, που προ- κύπτει από την πρώτη: Οι άγάπες αυτού του εί- λους επαντίναν; «Όλοι οι έρωτευμένοι έχουν τις «Αλλά, τις περισσότερες φορές, αυτές οι δυο λέ- ξεις αντίστοιχούν σε πολύ λιγώτερα χρόνια από κείναι γιά μήνες ή ακόμη και έβδομάδες). Γιά να ίδουμε τη διάκριση, πρέπει να μιλή- σουμε πρώτα γιά την ίδια την άγάπη.

«Η άγάπη είναι ένα φαινόμενο ψυχοβιολογικό και σαν τέτοιο δε γνωρίζει όρια και φραγμούς. Η άγάπη έπηρεάζει όλη τη ζωή και όλη την συμ- πριγκιπτόπουλου. Αυτό τό ένστικτο του σπρώχνει να βαστάς με καλοφτιαγμένο κορμί ή ένας ά- λητης με άμεριμνη και πρόσχαρη έκφρασι συγι- κριπτόσας με πολύτιμες περγαμινές. Στην πε- ποιήτρια ή η άριστοκρατία είναι άνικανες να χολώσονται κάτω από τον έφηβο ή τον ώριμο άν- τρα που τις γοητεύει.

«Όπως είπαμε, τα στοιχεία που άπαρτίζουν τό έρωτικό ένστικτο είναι μόνο ψυχοβιολογικά. Γιά φραγμούς ούτε φυλετικούς, ούτε κοινωνικούς, ούτε άλλους. Είναι αυτοόνομα και ανεξάρτητο. φλή και άκαταγνώστη όρμη, που μας έξουσιάζει και κυριαρχικά σε άρισμένες στιγμές της ζωής μας.

Οι κοινωνικές διαφορές

«Αλλά τό έρωτικό ένστικτο, όπως κι' όλα τά άλλα ένστικτά μας, ύπακούει σ' έναν παντόβου- μο νόμο, από τον όποιον δε μπορεί να ξεφύγ- η: πέφτει σε νάρκη όταν ίκανοποιηθή. Τό λιοτάρι, όταν είναι χορτασμένο, γίνεται ήρεμο σαν άρνά- κι. Κι' ο άνθρωπος έπίσης, όταν γεμίσει τό στο- μάχι του, δεν αισθάνεται τό παραμικρό ένδια- φέρον και γιά τά πιο όρεκτικά φαγητά. Τό ίδιο και τό έρωτικό ένστικτο ήρεμεί και κάποτε σβύνει όλόκληρο, όταν βρή την ίκανοποίησι του. Έμφανί- ζονται τότε άλλα κριτήρια, με τά όποια πρέπει να εξετάσουμε την άγάπη μας, γιά να την δι- καιολογήσουμε στα ίδια μας τά μάτια. Τα κρι- τήρια αυτά είναι ή μόρφωσι, ή κοινωνική άγωγή, τά πνευματικά χαρίσματα, οι προτιμήσεις, οι τά- σεις κλπ. «Η άγάπη μας θα έχτι τώρα να κάμη μαζί του, «Απ' αυτά θα εξαρτηθή τό μέλλον ή διάρκειά της.

Τό βίαιο έρωτικό ένστικτο είχε άναφανεί πριν όλες τις διαφορές κι' όλες τις αντιθέσεις. «Αλλά τώρα θα βγαίνουν στην έπιφάνεια. Κι' εκείνο που θα μας κάμη ίδιαίτερη έντοπωσι εί- ναι ή διαφορά της κοινωνικής προεξέσεως. «Όταν μιλούμε γιά κοινωνική διαφορά, δεν έν- νοούμε την κλασσική διάκρισι των ανθρώπων σε τάξεις, αλλά κάτι που είναι πολύ σημαντικότερο και περισσότερο οδαιοστικό. Τέσσερα είναι τά στοιχεία που διαμορφώνουν τό άτομα μεταξύ τους: ή πνευματική καλλιέργεια (όχι ή «ποσό- της» της μόρφωσης), τά οικονομικά μέσα δια- θέσεως (υπεράφθονα, άφθονα, έπαρκή, γλά- χρα, ύπομανα), οι οικονομικές παραδόσεις κι' ή έπαγγελματική τοποθέτησι (οικονομικές στρα- τωτικών, δικαστικών έπιστομικών, έμπόρων,

διανοουμένων, καλλιτεχνών, μισθωτών κλπ.). Κα- θένα απ' αυτά τά στοιχεία σφραγίζει βαθεία τό άτομο και διαπλάσσει άνάλογα την προσωπικό- τητά του.

«Ένας πνευματικός άνθρωπος κι' ένας άλλος που δε σκέπτεται παρά μόνον τό χρήμα και τις άπολαύσεις που παρέχει, άνήκουν σε διαφορετι- κούς κόσμους, που δε θα μπόρουν να καταλά- βουν ποτέ ο ένας τον άλλο. Καί τό ίδιο ένας άνθρωπος που ό χαρακτήρας του έχει διαπλάσθι πάνω στό ιδανικό του ήρωισμού, της ευθύτητας και της αυτοθυσίας κι' ένας άλλος που προσπαθεί με την πανουργία, τό δόλο και την εκμετάλλευσι των όμοιων του να έπιπλεύση στη ζωή, δε θα μπόρουν ποτέ να συνεννοηθούν μεταξύ τους.

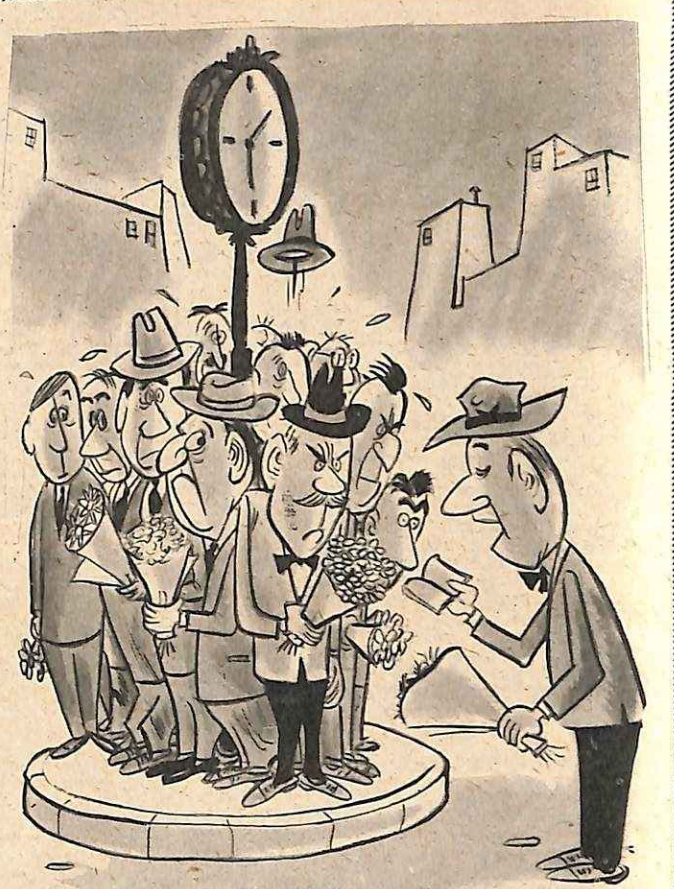
«Όλα αυτά τά στοιχεία που άναφέραμε άποτε- λούν την ίδιαίτερη άτμόσφαιρα κάθε άτομου, τό ξεχωριστό πλαίσιο μέσα στο, όποιον κινείται. Τού είναι άδύνατο να βγύ μέσα απ' αυτό τό πλαίσιο, όπως τό είναι άδύνατο έπίσης ν' άναπνεύσει δια- φορετικών άέρα απ' αυτόν που έχει συνηθίσει. «Όταν ύπάρχει, λοιπόν, αντίθεσι, ή σύγκρουσι εί- ναι άναπόφευκτη.

Μέσα στην κοινωνία, οι αντιθέσεις αυτές άπο- νούν, λόγω της μεγάλης ποικιλίας τους, Μ' όλο που περνάμε πλά τους, δεν τά βλέπουμε πολλές φορές. «Αλλά δε μπορεί να γίνη τό ίδιο μέσα σ' ένα σπίτι, που ή άτμόσφαιρά του είναι αναγκα- στικά περιορισμένη. Η προσωπικότης των άτο- μων που ζούν μέσα σ' αυτό τό σπίτι διαγράφει ανάγλυφη κι' οι αντιθέσεις γίνονται πιο έν- τόνες και πιο χτυπητές.

Νά, λοιπόν, γιάτί οι κοινωνικές διαφορές, με τον τρόπο που τις καθωρρίσαμε παραπάνω, είναι επικίνδυνες. Καί να γιάτί μπόρουν να καταστρέ- ψουν και την πιο μεγάλη άγάπη.

«Ετσι, στο έρώτημα αν ή άγάπη ενός άντρα και μιας γυναίκας, που προέρχονται από διαφο- ρετικά κοινωνικά στρώματα, μπορεί να διαρκέσι, πρέπει ν' απαντήσουμε άνηγνικά. Καμμία άγάπη δε μπορεί να στηριχθή σε μόνο τό ένστικτο. Γιά τό ένστικτο είναι κάτι τό γεωγλω και τό σύλληπτο. Ένώ ή προσωπικότης μας άποτελείται από πολλά άλλα στοιχεία, που κρυστάλλοποι- ούνται βαθμιαία και δημιουργούν ένα σταθερό και άτράνταχο υπόβαθρο, πάνω στο όποιο έξελί- γεται ολόκληρη ή ζωή μας. Πάνω σ' αυτό τό ύ- πόβαθρο θα μετρηθή ή διάρκεια της άγάπης μας. Ένώ τό ένστικτο θα καθορίση μόνον την έντασι και τον παλμό της.

ΤΕΛΟΣ

— Βρέ παιδιά, αυτή την στιγμή βλέπω πως σήμερα έχουμε Πρωταπριλιά!...

— Τώρα μπορώ να στο πω, Κωστάκη, πως ή υπό- σχεσι γιά την προίκα των 100.000 λιρών ήταν πρωτα- πριλιάτικη!

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΣΚΑΝΔΑΛΙΣΑΝ

Ἡ «Μεσσαλίνα τῶν ὁδοφραγμάτων»

ΟΛΑ έδειχναν ότι ή πριγκήπισσα Χρηστίνα Τριβούλ-
τσιο κι' ό δούκας Αϊμίλιος Μπαρμπιάνο ντι Μπελτζι-
ογιόζο θα έφτιαναν τώ πιό ταιριασμένο ζευγάρι. Ή-
ταν νέοι, πλούσιοι, απληστοι κι' οί δύο γιά τή ζωή κι' ά-
γαπιόνταν.

Ο ποιητής Χάϊνε, που γνώρισε λίγο καιρό μετά το γάμο της την πριγκίπισσα, μᾶς ἔδωσε γι' αὐτὴν τὸ ἀκόλουθο πορτραῖτο:

«Δὲ θὰ ξεχάσω ποτὲ αὐτὸ τὸ πρόσωπο. Ἦταν ἓνα ἀπὸ τὰ πρόσωπα ἐκεῖνα, ποὺ φαίνονται γ' ἀνήκουν περισσότερο στὸ φανταστικὸ βασίλειο τῆς ποιήσεως παρὰ στὴ σκληρὴ πραγματικότητά τῆς ζωῆς. Οἱ γράμμες καὶ τὸ ὄβάλ του θυμίζαν τὸ Λεονάρδο ντὰ Βίντσι, ἐνῶ τὰ λακκάκια στὰ μάγουλα καὶ τὸ λεπτὸ αἰσθηματικὸ σαγόνι εἶχαν τὴ σφραγίδα τῶν ζωγράφων τῆς Λομβαρδίας. Τὸ πρόσωπο αὐτὸ φαινόταν σάν νὰ ἦταν φτιαγμένο μὲ μαργαριτάρια. Ἡ διάφανη ὥχροτῃτά του τοῦ ἔδινε ἓνα ξεχωριστὸ θέλητρο». Ὁ δούκας ἔφ' ἄλλον.

που δεν τον εμπόδιζε να είναι απαραμίλλος χορευτής. «Ε-
τού 17ου αιώνα κι' είχε όλα τὰ προσόντα και τὰ χαρίσμα-
τα του γότφας».

Κι' ωστόσο, οί δύο σύζυγοι άρχισαν από τις πρώτες ήμέρες του γάμου τους να μην τα πηγαίνουν καλά. Ή Χρηπίη τους ξετυλίχτηκε πολύ γρήγορα σε άδιαφορία. "Όλα έγιναν σαν κι οί δύο να μην είχαν βρή εκείνο που ζητούσαν. Ή αλήθεια είναι πως δεν έμοιαζαν σε τίποτα μεταξύ τους.

Ὁ δούκας δὲν ἔπαιρνε ποτὲ τίποτα στὰ σοβαρά, ἐκτὸς ἴσως ἀπὸ τὶς διασκεδάσεις του. Ἦταν ἀδιόρθωτος γλεντζές καὶ τοῦ ἄρεσε νὰ περιστοιχίζεται ἀπὸ θεατρίνες, χορεύτριες καὶ γυναῖκες τοῦ ἡμικόσμου.

νάκη ή γυναίκα του, από τ' άλλο μέρος, αισθανόταν την α-
ταυτόχρονα φαντατική πατριώτις και αγωνιζόταν με πείσμα
για την άπελευθέρωσι της πατρίδας της, που τὸ μεγαλύ-
τερο μέρος της στενάζεε τότε κάτω από τὸν αυστριακὸ ζυ-
γὸ. Ὅλοι οἱ «πατριώτες» ἦταν φίλοι της. Κι' ὅλοι οἱ φίλοι
της, κάτω ἀπὸ τὴ θερμουργὸ πνοή της γίνονταν «πατριώ-
τες».

Ὁ Μπελτζιολιόζο συμμερίζοντες τῆς ιδέας τῆς γυναίκας
'Αλλ' ὁ ἀνθρώπος αὐτός, ποῦ δὲν τοῦ ἐλείπαν ποτὲ τὸ θαρ-
νέρεια. Τὰ γλέντια, ἄλλωστε, δὲν τὸν ἀφάναν τότε καίρῳ.
Ὁ φλογερός πατριωτισμὸς τῆς Χρηστιάνας κι' ὁ ράθυ-
μος χαρακτήρας τοῦ Μελτσιόζου ἐφεραν τὴν ἀναπόφευ-
κτη ρῆϊ μεταξὺ τῶν δύο συζύγων.

Τὰ πράγματα εἰς τὴν οἰκίαν αὐτήν, ὅταν ἡ Χρηστιάνα

τους παρέπεμψε και τους δύο να δικαστούν με την κατηγορία της εσχάτης προδοσίας. Η Χριστίνα γλύτωσε τη δώδεκα, φεύγοντας κρυφά από το Μιλάνο. Το δικαστήριο, τη δήμευσε την καταδίκασε σε ισόβιο έγκλειστρο, και διάταξε δέν ένοχληθήκε καθόλου της. Ο Μπελτζιογιόζο, αντίθετα, ραμερίστηκε. Κυκλοφόρησε τότε η έναντίον του κατηγορία που έπιστολή στον αυτόκράτορα της Αυστρίας είχε άποκη-ρίοριστη έντοπαγή. Είχε άπευθυνη που κι είχε δηλώσει ά-τρώτες, άγνωστο. Τέ

— Ο Μπελτζής αρχισαν από τότε να τον βλέπουν με καχυποψία
είχε γίνει, ξαφνικό, είτε γιατί η ατμόσφαιρα του Μιλάνου
προς τη γυναίκα του, βάρει για αυτόν, είτε από συμπάθεια
είχε καταφύγει η Χρυστίνα. Αλλά, αυτός στο Παρίσι, όπου
ψυχρά και τον έκαμε να καταλάβει ότι δεν υπήρχε πια τί-
ποτα το κοινό μεταξύ τους.

— Σ, εύχαριστημένη μου είναι στη διάθεσί σου, τῆς εἶπε
μευσι τῆς δικῆς της. —

Χρηστίνα. «Αλλά δεν θα έπωφεληθώ απ' αυτήν... Κατάφε-
ρα να πάω μαζί μου μερικά κοσμηματά μου.
Από τότε, κάθε έπαφη μεταξύ των δύο συζύγων σταμά-
τησε και καθένας τους ακολούθησε το δικό του δρόμο.

Λίγο καιρό αργότερα, ο Μπελτζιογιόζο συνάντησε την περίφημη Σοφία ντε Μπαρμπούα, δούκισσα της Πλακεντίας, που ο Έξαλλος αισθηματισμός της δεν την είχε αφήσει ποτέ ν' αφοσιωθεί ούτε στον άντρα της—πού, ωστόσο τη λάτρευε—ούτε στη μικρή κόρη της.

Αυτή η συνάντηση ήταν μοιραία. 'Ο Μπελτζιοζό κι' η δούκισσα αγαπήθηκαν παράφορα κι' έφυγαν μαζί για την 'Ιταλία, όπου πήγαν να κρύψουν την αγάπη τους σ' έναν παλιό πύργο, που ο 'Ιταλός εúπατριδης είχε στη λίμνη του Κόμο.

Ὁ δούκας τῆς Πλακεντίας, πού, γιὰ τὴν ἱστορικὴ ἀκρίβεια, πρέπει νὰ προσθεσμεῖται ὅτι χρῆστος ἐν αὐτὸ τὸν τίτλο στὴν εὐνοία τοῦ Ναπολέοντος Α' πρὸς τὸν πατέρα του, ἀντὶ νὰ κυνηγή τοὺς φυγάδες, ντυθῆκε σὰ μαύρα καὶ διάτεξε πένθος ἐνὸς ἔτους σ' ὅλο τὸ προσωπικὸ τοῦ σπαιτιοῦ του ἀκόμη καί στ' ἀλόγα του!

«Ὁ Μπελτζιγιόζο κι' ἡ δοκιμασία τῆς Πλακεντίας ἔμειναν κλεισμένοι οἰκτῶ ὁλόκληρα χρόνια στὸν πύργο τοῦ Κόμο, χωρὶς νὰ βλέπουν κανένα. Κι' εἶναι πιθανὸν ὅτι θάμειναν πολὺ καιρὸ ἀκόμη ἐκεῖ, ἂν ἦναι ἄλλος Ἰταλὸς εὐπατρίδης, ὁ Καίσαρ Στάμπι, μαρκήσιος τοῦ Σοντσίνο, δὲν πῆγαινε νὰ ἐγκατασταθῇ σ' ἕναν πύργο, ποὺ βρισκόταν στὴν ἀπέραντι ὁχθῃ.

Ἔγινε τότε τὸ ἐξής: Ὁ Μπελτζιογιόζο κι' ἡ δούκισσα ἀπὸ περιέργεια ἢ γιὰ νὰ σκοτώσουν τὴν πλῆξι τους, ἀρχίσαν νὰ παρακολουθοῦν μ' ἕνα τηλεσκόπιο τὸ γείτονά τους. Ἀλλὰ κι' αὐτοῖς, ποῦ εἶχε ἀκούσει νὰ γίνεται λόγος γιὰ τὴ σκανδαλώδη αὐτὴ συμβίωσι, ἔκανε τὸ ἴδιο. Ἦταν μιὰ ἀδιάκοπη κατασκοπεΐα κι' ἀπὸ τὰ δύο μέρη. Τὸ ἀδιάκριτο μάτι τοῦ τηλεσκοπίου ἐξερευνοῦσε καὶ τὸ ἐσωτερικὸ ἀκόμη τῶν δωματίων.

Αυτή η αμοιβαία κατασκοπεία θα μπορούσε να μην είναι τίποτα άλλο, από ένα διασκεδαστικό παιχνίδι. 'Αλλά, σέ λίγο, η δούκισσα κατάλαβε πως αγαπούσε το Στάμπα στον ίδιο βαθμό

Τὰ υπόλοιπα ἔγιναν μόνα τους. Ὁ Σταμπάκι' ἡ δούκισσα ἄρχισαν νὰ συνεννοοῦνται κρυφὰ κι' ἕνα βράδυ, ἡ γοητευτικὴ Σοφία μπῆκε σὲ μιὰ μικρὴ βάρκα κι' ἔτρεξε στὴν ἀγκαλιά τοῦ καινούργιου ἀγαπημένου της.

Ἡ κατασκοπεία συνεχίστηκε, ἀλλὰ τώρα οἱ ρόλοι εἶχαν ἀλλάξει. Ὁ Στάμπα κι' ἡ δούκισσα τῆς Πλακεντίας παρακολουθοῦσαν μὲ τὸ τηλεσκόπιο

1925

τὸν ἀπογοητευμένο Μπελτζιογιόζο, πού, ἀπὸ τ' ἄλλο με-
ρος, ἐβλέπε μετὰ τὸ δικό του τηλεσκόπιο τὶς ἐρωτοτροπίες
τῆς ἀπίστης Σοφίας μετὰ τὸν καινούριο φίλο τῆς.
Στὸ τέλος, ὁ Μπελτζιογιόζο ἀπελπίστηκε κι' ἐφυγε γιὰ
τὸ Μιλάνο.

Ἄς ποῦμε δυὸ ἀκόμῃ λέξεις γιὰ τὴ δοκιμασία τῆς πίστεως. Τὸ εἰδύλλιο τῆς μετὰ τὰ Σάμπτα κράτησε 2 περὶ πρὶν χρόνια. Ἀλλ' ἔγινε, ξαφνικά, τὸ ἐξής: Ἕνας πλούσιος θεῖος τοῦ ἀγαπημένου τῆς, ποῦ ἀποδοκιμαῖε αὐτὸ τὸ εἰδύλλιο, τοῦ ἔκαμε γνωστὸ ὅτι, ἂν δὲν διέλυε τὶς σχέσεις του μετὰ τῆς δοῦκισσας τῆς Πλακεντίας, θὰ τὸν ἀποκλῆρωνε. Ἡ Σοφία δέχτηκε, στὴν περίπτωσι αὐτή, μεγαλόψυχη. Ἔδωσε τὴν ἐλευθερία του στὸν Σάμπτα καὶ ξαναγύρισε στὸ Παρίσι, ἀπὸ ὅπου ἔφυγε ἀργότερα μαζί με τὴν κόρη τῆς γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Ἀνατολή.

Στὸ Παρίσι, συγκέντρωσε γύρω της ὅτι ἐκλεκτότερο ὕπηνρχε ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ τῆς Γαλλίας, στὴν περιοχὴ τῆς πολιτικῆς, τῶν γραμματέων καὶ τῶν τεχνῶν. Τὸ σπίτι της ἦ-

— Αυτό σημαίνει ότι με διώχνετε; ρώτησε η Χροστίνα.

ταν ένα караβανσεράγί, όπου η έθιμοτυπία είχε καταργηθή. Ο Θιέρσος πετούσε το σακκάκι του, άνασκουμπανόνταν και τηροζάνιζε αυγά στην κουζίνα. Ο Μυσσέ παρουσιάζόταν μπροστά της με βελούδινη βέστα χωρίς κολλάρο, ο Μονταλμπέρ έπαιρνε το μεσημεριανό του ύπνο στα ντιδάνια, ο Βίκτωρ Κουζέν γυρίζε με τις παντούφλες, έπειδή είχε κάλους στα πόδια... Υπήρχαν ακόμη ο Χάινε, ο Λίστ, ο Όκτάβιος Βερνέ, ένα σωρό άλλοι. Οι Ιταλοί πατριώτες, εξ άλλων, που καταδιώκονταν από τις αυστριακές άρχες, εύρισκαν καταφύγιο εκεί.

«Άλλ' ἡ Χρηστίαν, ἐνῶ ἀγωνιζόταν γιὰ τὴν ἀπελευθέρω-
σι τῆς πατρίδας της ἀπὸ τὸν αὐστριακὸ ζυγὸ, δὲν ξεχνού-
σε καὶ τὶς ὑποθέσεις τῆς καρδιάς της.

Ἡ αἰσθηματικὴ ζωὴ αὐτῆς τῆς γυναίκας εἶχε κάτι τὸ νοσηρὸν. Ἐνὸς ἑπαιτοῦ τὸ ρόλο τῆς μεγάλης κυρίας — καὶ καμμιά δὲν ἤξερε νὰ σταθῇ σ' ἓνα σαλόνι ὅπως αὐτὴ — ἐνῶ ὁ Μυσσέ κι' ὁ Λιστ σέρνονταν στὰ πόδια τῆς ἐκλιπαρῶντος λίγη ἀγάπη, ἐνῶ τόσοι ἄλλοι ἀπὸ τοὺς ἐκλεκτοὺς φίλους τῆς ζητοῦσαν σὰν χάρι ἓνα χαμόγελο ἢ μιὰ τρυφερή τῆς ματιά, ἡ Χριστινὰ ἐτρέχε τὶς νύχτες στὰ ὑποπτα κέντρα ἀναζητώντας ἐφήμερους φίλους.

Ὁ Αἰμίλιος ντὲ Ζιραντὲν τὴν εἶχε ἀποκαλέσει «Μεσσαλίνα τῶν ὁδοφραγμάτων», ὑπανιστάμενος τῇ σκανδαλώδει συμπεριφορᾷ της κατὰ τὶς τρεῖς «ἐνδοξες ἡμέρες» τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1848. Ἡ Χρυστίνα, τρελλὴ ἀπὸ ἐνθουσιασμό, ἔτρεχε τότε ἀπὸ ὁδοφράγμα σὲ ὁδοφράγμα, μοιραῖζε φυσιγγία, σκόρπιζε χαμόγελα καὶ δὲν ἀρνιόταν τίποτα σὲ κανένα. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, εἶχε κυριευθῇ ἀπὸ ἕναν ἐπαναστατικὸ καὶ ταυτοχρόνα ἐρωτικὸ πυρετό.

Ἡ ἐπανάστασι αὐτὴ βάφηκε, ὡς γνωστόν, στὸ αἷμα. Ἡ δούκισσα τοῦ Μπελτζιογιόζο ντύθηκε κατόπιν στὰ μαύρα καὶ πήγαινε ἄθνη στοὺς τάφους τῶν θυμάτων.

Κάπως μονιμώτερο ήταν το είδύλλιο της με τὸν Προσπερ Μεριμέ. Ἄλλο ο συγγραφεὺς τῆς «Κάρμεν» δὲν ἀνεχόταν νὰ ἔχη ἀντίπαλο τὸν ἀμαξά τῆς Χρηστίνας. Καί, στὸ τέλος, προτίμησε ν' ἀποτραπηχθῇ χόρος του.

«Ἡ δουκίσσα τοῦ Μπελτζιογιόζο εἶχε ἀναρίθμητες περ-
πέτειες, ἀλλὰ δὲν ἀγάπησε ποτὲ κανένα», ἔγραψε ὁ Ὀ-
κτάβιος Βερνέ.

«Η αυστριακή κυβέρνηση της ξανάδωσε αργότερα την παρουσία της κι' η Χρυστίνια ρίχτηκε τότε στις πιο έξωφρενικές τρέλλες. «Αγόρασε αμέσως ένα πολυτελέστατο μεγαρο και τό μετέβαλε σέ κέντρο οργάνων, αλλά και ταυτόχρονα πολιτικών συνομωσιών. Αυτή η δράσι της, όμως, κίνησε την προσοχή τών γαλλικών αρχών και, μιά μέρα, διευθυντής της παρισινήν αστυνομίας την έπισκέφτηκε στο μενσούρ της γιά νά τής πη όύ ήταν ανεπιθύμητη.

— Αυτό σημαίνει ότι με διώχνετε; ρώτησε η Χρυστίνα.
— Στο χέρι σας είναι να μην τὸ κάμωμε, ἀπάντησε ὁ
Διευθυντὴς τῆς Αστυνομίας.

Ἡ Χριστιανὰ κατάλαβε. Καὶ τὴν ἴδια ἡμέρα ἔφυγε γιὰ τὴν Ῥώμην, ὅπου κατέπληξε ὅλους μὲ τις τολμηρὲς ἐμφανίσεις τῆς καὶ τὴν προκλητικότητά της. Ἡ ἐπιστροφή της εἶχε παρεῖ τὸ χαρακτηριστὸν θριάμβου κι' ἡ Χριστιανὰ θέλησε νὰ τὸν ἐπισφραγίσῃ μὲ ἀναρίθμητες κατακτήσεις.

«Ανάμεσα σ' εκείνους, που γοητεύθηκαν από τὰ θέληματα της ήταν κι ὁ δούκας Σανσεβρίνο. Ἡ σύζυγός του ἄρχισε τότε νὰ μιλάει γιὰ τὴν Χρυστίνη, ὅπως θάκανε γιὰ μιὰ γυναίκα τοῦ δρόμου. Ἀλλ' ἡ δούκισσα τοῦ Μπελτζιόγιόζε τὴν ἐκδίκηθηκε γι' αὐτό. Σὲ μιὰ δεξίωσί της, πῆγε μὲ παντοφύλες καὶ ρομπά....

Τὸ σκάνδαλο ἦταν τρομερὸ κι' ὅλα τὰ σπίτια τῆς ἀρι-
στοκρατίας τῆς ἐκλείσαν τὶς πόρτες τους.

Ἡ Χρυστίνη ἦρθε κατόπιν στὴν Ἀθήνα γιὰ νὰ δῇ τὸν λησάρχο Μπίμπισι, ποὺ ἡ φήμη του τὴν εἶχε γοητεύσει. Ἀλλὰ δὲν τὸν πρόφτασε. Τὸν εἶχε σκοτώσει ἕνας σύντροφός του. Ἡ δούκισσα ἔγινε ἔξω φρενῶν τότε κι' ἄφησε τὴν ὁργὴ της νὰ ξεσπάσῃ πάνω σ' ὅλους τοὺς Ἕλληνες!

— Μόνο ο Μπίμπισης ήταν άνδρας! Έλεγε παντού.
Στην Αθήνα συναντήθηκε επίσης με τη δούκισσα τη
Πλακεντίας, που τη φιλοξένησε για λίγο στο μέγαρό της.

Ἡ Χρυστίνα ἔφυγε ἀπὸ τὴν Ἀθήνα «ὕπὸ τὰς ἀράς ἐντο-
πίων καὶ ξένων», ὅπως ἔγραψαν οἱ ἡμεριδίdes τῆς ἐποχῆς.
Εἶχε ἔξοργίσει ἰδίως τὰ μέλη τῆς ἰταλικῆς παροικίας μ-
τις ἀσχημῶς τῆς γιὰ τοὺς σκανδαλώδεις ἔρωτες διαφό-
ρων κυριῶν τῆς ρωμαϊκῆς ἀριστοκρατίας.

Η έκκεντρική δοκίμια, περιόδευσεν κατόπιν σὲ διάφο-
ρες χώρες τῆς Ἀνατολῆς, ὅπου εἶχε πολλές περιπέτειες μ-
εταγενεῖς φυλάρχους καὶ ξαναγύρισε, τέλος, στὸ Παρίσι,
ὅπου ἄνοιξε καὶ πάλι τὸ σαλόνι τῆς στοὺς πολιτικούς κα-
τοὺς διανοουμένους τῆς ἐποχῆς.

Τὴν υπόλοιπη ζωὴ τῆς τὴν ἀφιέρωσε στὴν ὑπόθεσι τῆς πατρίδος τῆς κ' εὐτυχῆς, τέλος, νὰ δῇ τὴν ἀπελευθερώσει καὶ τὴν ἑνωσί τῆς Ἰταλίας, τὸ 1860. Ὁ σύζυγός της μὲ τὸν ὁποῖον εἶχαν συμφιλιωθῇ, εἶχε πεθάνει πρὶν 2 χρόνια.

Ἡ Χρυστὶνα ἔζησε ἀλλὰ 11 χρόνια. Πέθανε, τέλος, τὸ 1871, ἀποτραβηγμένη ἀπὸ τὴ ζωὴ καὶ ἐγκαταμένη σ' ὅλου.

— Δεν ξέρω αν είμαι
αδιάκριτος, είπε ο Ζε-
ράρ, βλέπω όμως πως
κάτι σας απασχολεί...

— Όταν τελείωσε ο χορός, πήγανε και κάθισαν σε δυο πολυθρόνες, πίσω
από μια κολώνα, μακριά απ' τον κόσμο.

— Δεν ξέρω αν είμαι αδιάκριτος, είπε ο Ζεράρ, με ενδιαφέρον, βλέπω ό-
μως πως κάτι σας απασχολεί... Μήπως μπορώ να σας φανώ χρήσιμος;

— Εκείνη κούνησε αρνητικά το κεφάλι της.

— Όμολογώ, ότι μου κάνει κατάπληξι, συνέχισε ο Ζεράρ, ξεβαρρύνου-
τας, πως μέναιτε ή μόνι που βρεθήκατε χωρίς καθαλλιέρο... 'Α! οι νέοι
του τόπου σας δεν ξέρουν να εκτιμήσουν το άρατο.

— Οι νέοι του τόπου μου ξέρουν καλά τι κάνουν! τον διέκοψε η νέα,
κοκκινίζοντας ελαφνικά. Κανείς δε θα δεχόταν να έκτεθι χορεύοντας με
την κόρη ενός καταχραστή, ενός φυλακισμένου... 'Εσείς με ζητήσατε σε
χορό, επειδή δεν ξέρατε ποιά είμαι... Κι' όμως είμαι θεαία πως ο πα-
τέρας μου είναι άθωος... 'Ο Ρομπέρ Βιολαίν ήταν άνικανος να κάνει κατά-
χρησι!

Σηκώθηκε απότομα από τη θέσι της.

— Πρέπει να πηγαίνω! είπε. 'Αρκετά ξμεινα εδώ, ο' ένα περιβάλλον
από τιμίους ανθρώπους και αρκετά σας κούρασα με τη θλιβερή μου ιστο-
ρία... 'Όποσδήποτε, σας ευχαριστώ επειδή την ακούσατε με ενδιαφέρον.

— 'Ο Ζεράρ Ντυσέν δε μπόρεσε να κοιμηθι εκείνη τη νύχτα, με τη σκέψι
της κόρης του καταδικού.

— 'Ο ύπνος τον πήρε κατά τα χαράματα.

Μόλις ξύπνησε, ζήτησε πληροφορίες από το διευθυντή του ξενοδοχείου
κι' έμαθε πως την κόρη του καταδικού την έλεγαν Λιζέτ και ότι ο φυλακι-
σμένος είχε δικηγόρο έναν κύριο Ντυμπρέ. Πήγε και τον βρήκε, προσφαι-
στηκε, ότι είχε κάποιο μακρυνό συγγενικό δεσμό με το Βιολαίν, και ζήτησε
να μάθι περισσότερες λεπτομέρειες για την υπόθεσι αυτή. 'Ο δικηγόρος
του άποκριθηκε με μεγάλη προθυμία.

— Έκανε ό,τι μπόρεσα για να σώσω τον καυμένο το Βιολαίν, που τόν
έκτιμούσα εξαιρετικά, αλλά δυστυχώς στάθηκε άδύνατο. Είκοσι δόκλινρα
χρόνια εργαζόταν ως ταμίας στο ζυλουργικό εργοστάσιο του κ. Ρομαγκό
και ποτέ δεν είχε δώσει την παραμικρή άφορμή να διατυπωθουν παράπονα
έναντιον του. 'Ο προϊστάμενός του, μάλιστα, του είχε τόσο μεγάλη έμπι-
στοσύνη, ώστε τόν εξουσιοδότησε να υπογράφι αυτός τσέκ έπ' όνόματι του.

Μιά μέρα, όμως, ο Βιολαίν βρέθηκε άνοιχτός για τρία εκατομμύρια φράγκα.

'Ο Ρομαγκό τον κατήγγειλε τότε, ότι τα καταχράστηκε αυτός.

— 'Ο Βιολαίν δεν άρνήθηκε, ότι εισέπραξε το ποσόν αυτό, μέσα σε λίγο
καιρό, με τρεις έπιτάγες, που υπέγραψε ο ίδιος, με τη διαφορά, ότι το
παρέδινε άμέσως στον προϊστάμενό του, χέρι με χέρι, όπως λένε. 'Ο Ρο-
μαγκό τον διέψευσε. Κατόπιν τούτου, το δικαστήριο ήταν υποχρεωμένο να
καταδικάσει το Βιολαίν ως καταχραστή. Και τόν έστειλε, έπεικώς, πέντε
χρόνια φυλακή...

— Τι τύπος είναι αυτός ο Ρομαγκό; ρώτησε ο Ζεράρ.

— Πολύ στριμμένος. Τελευταίως, αντιμετώπιζε οικονομικές δυσχέρειες.

— 'Ιόν θεωρώ ικανό να κατέφυγε σ' αυτό το κόλπο, για να γλυτώσει τρία
εκατομμύρια φράγκα από τόν έλεγχο της οικονομικής έφορίας. 'Αλλά,
πως μπορώ να το άποδείξω;

— 'Ο Ζεράρ έμεινε λίγο σκεπτικός.

— Θα σας ζητήσω ακόμα μία χάρι, κύριε Ντυμπρέ, είπε στο δικηγόρο.

Είδοποιήσατε το Ρομαγκό, ότι είναι άνάγκη να τόν δhte άδριο το μεση-
μέρι. Κι' άφήσατε με να τού μιλήσω εγώ... Κάτι σκοπεύω να κάνω... το μ-
ημέρο, ίσως, ποι θα μάς έπιτρέψη όμως να εξακριβώσουμε την άλήθεια...

— 'Ιήν έπομένη το μεσημέρι, ο Ζεράρ συζητούσε με το δικηγόρο στο γρα-
φείο του, όταν, ελαφνικά, παρουσιάστηκε ο κ. Ρομαγκό, ένας εξηντάρης
με βλοσυρή φυσιογνωμία και μικρά, πονηρά μάτια. Εδύς έκαλής, δεν
έκανε καλή εντύπωση στο Ζεράρ.

— Μπορώ να μάθω τί με θέλετε; ρώτησε απότομα ο εργοστασιάρχης το
δικηγόρο, χωρίς να καθήσι.

— Πρίν προφάσι ο κ. Ντυμπρέ ν' άπαντήσει, ο Ζεράρ έλαβε το λόγο:

— Ένώ σας θέλω για κάτι, κ. Ρομαγκό. Είμαι έπιθεωρητής της Τρα-
πέζης της Γαλλίας. Μας παρουσιάστηκαν νέα στοιχεία για τη γνωστή υπό-
θεσι του Βιολαίν...

— Μά... το ζήτημα αυτό έληξε! τραύλισε ο Ρομαγκό, αλλάζοντας ελα-
φνικά χρώμα.

— 'Ο Ζεράρ έβγαλε από την τσέπη του το πορτοφόλι του, τράβηξε από
μέσα ένα χαρτονόμισμα τών χιλίων φράγκων και το έδωσε στον εργοστα-
σιάρχη. 'Εκείνος το πήρε μηχανικά. 'Ο δικηγόρος παρακολουθούσε κατά-
πληκτος τη σκηνή αυτή, περιέργως να διή την κατάληξι της.

— Το χαρτονόμισμα αυτό, κύριε Ρομαγκό, συνέχισε ο Ζεράρ, έχει σε μία
γωνία, στην πίσω πλευρά του, ένα μικρό, σχεδόν άδιόρατο σημείο, που
μπορείτε όμως να το προσέξετε με λίγη προσοχή. Με το σημείο αυτό
έμαρκαρε το έδω υποκατάστημά μας όλα τα τραπεζογραμμάτια που έβινε
τελευταίως στον ταμία σας... για κάθε ένδεχόμενο, επειδή είχε διαπιστώ-
σει, ότι έκανε συχνά αναλήψεις μεγάλων ποσών...

— Τρία δόκλινρα εκατομμύρια καταχράστηκε ο έλευινός! βρυχήθηκε ο
Ρομαγκό.

— Σύμφωνοι. Με τη διαφορά, ότι αυτό το σημειωμένο χαρτονόμισμα
το παρουσίασε χθες στην Τράπεζα κάποιος — έπιτρέψατέ μου να μη σας
γνωστοποιήσω για την ώρα τ' όνομά του — ίσχυρίζόμενος, ότι το πήρε
από σας... Αυτό σημαίνει πως ο Βιολαίν δεν έλεγχε ψέμματα, όταν υπο-
στηρίζε πως σας έδωσε όλα τα ποσά που τράβηξε από την Τράπεζα για
λογαριασμό σας...

— Κάποιος έχθρος μου μου στήνει παγίδα! στρίγγλισε ο εργοστασιάρ-
χης, με τα μάτια πεταγμένα έξω από τις κόγχες. Το χιλιάρικο αυτό...

— Και τί έχετε να πείτε και γι' αυτό το πεντακοσάρικο; τόν διέκοψε ο
Ζεράρ, βγάζοντας από το πορτο-
φόλι του ένα άλλο χαρτονόμι-
σμα... Είναι κι' αυτό σημειωμένο...

— Καλά το κατάλαβα, ότι μου
στήνουν παγίδα! ξεφώνισε. 'Όλες
οι αναλήψεις από την Τράπεζα έ-
γιναν σε χαρτονόμισματα τών χι-
λιών φράγκων...

— Μά, την ίδια στιγμή, μετάνιω-
σε κι' ο ίδιος για τα λόγια που είπε, κι' έπεσε βυρς σε μία πολυθρόνα,
σκεπάζοντας το πρόσωπό του με τα δυο του χέρια...

— Ένα θριαμβευτικό χαμόγελο φώτισε το πρόσωπο του Ζεράρ. 'Ερριξε
μία ματιά στο δικηγόρο. Κι' εκείνος, που κατάλαβε, έπι τέλους, τί κόλπο
μεταχειρίστηκε ο νέος αυτός για ν' άποσπάσι μια όμολογία από τόν έρ-
γοστασιάρχη, κούνησε έπιδοκιμαστικά τί κεφάλι του.

— Πώς, λοιπόν, κύριε Ρομαγκό, συνέχισε ο Ζεράρ, σκύβοντας από πάνω
του, έφέρετε, ότι ο Βιολαίν άπέσυρε από την Τράπεζα χρήματα έπ' όνόματι
σας μονάχα σε χιλιάρικα, αφού δε σας τα παρέδωσε, όπως ισχυρίζεστε;...

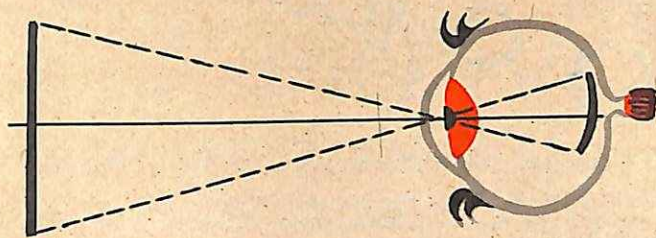
— 'Ο Βιολαίν μου τα έδωσε... ο Βιολαίν είναι άθωος! τραύλισε ο έργο-
στασιάρχης, τρέμοντας δόκλινρος.

— 'Υστερ' από τρεις μέρες, η Λιζέτ ξμειναι και πάλι στη μεγάλη αίθουσα
του ξενοδοχείου, όχι πιά ντροπαλή και συννεταμένη, αλλά με πρόσωπο
λαμπρό από γαρά και περηφάνεια, έχοντας δεξιά της τόν πατέρα της, που
τόν άφισαν στο μεταξύ έλευθερο, και δεξιά της το μνηστήρα της, τόν Ζεράρ
Ντυσέν.

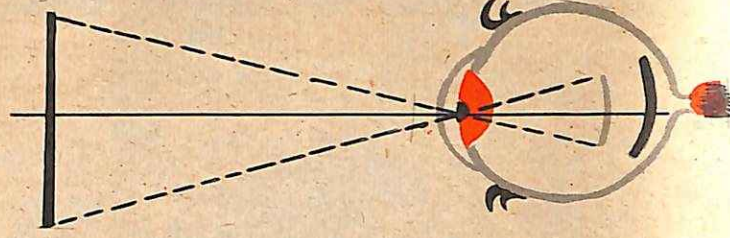
★

— 'Υστερ' από τρεις μέρες, η Λιζέτ ξμειναι και πάλι στη μεγάλη αίθουσα
του ξενοδοχείου, όχι πιά ντροπαλή και συννεταμένη, αλλά με πρόσωπο
λαμπρό από γαρά και περηφάνεια, έχοντας δεξιά της τόν πατέρα της, που
τόν άφισαν στο μεταξύ έλευθερο, και δεξιά της το μνηστήρα της, τόν Ζεράρ
Ντυσέν.

ΡΕΝΕ ΓΚΟΣΙΝΥ

Σ' ένα φυσιολογικό μάτι, οι εικόνες, τών διαφόρων αντικειμέ-
νων σχηματίζονται ακριβώς άπάνω στον άμφιβληστροειδή χιτώ-
να κι' έτσι διακρίνονται καθαρές.

Στο μυωπικό όμως μάτι, επειδή είναι πιο μακρουλό, οι εικόνες
σχηματίζονται λίγο πιο μέσα απ' τόν άμφιβληστροειδή, και γι'
αυτό φαίνονται θολές.

ΕΝΩ η Ιατρική έπιστήμη έχει σημειώσει άλματάδεις προόδους
σε τόσο άλλα ζητήματα, προκειμένου για τη θεραπεία της μυω-
πίας έχει μείνει στο σημείο που βρισκότανε εδώ και 700 χρόνια.
Αφού μετρήση ο οφθαλμίατρος το βαθμό μυωπίας, υποδεικνύει
ύστερα τα κατάλληλα ματογυάλια... και τίποτ' άλλο!

— 'Όστόσο τώρα τελευταία έχουν κάμει την εμφάνισι τους δυο και-
νούργιες θεωρίες, ύποστηριζόμενες από τους μεγαλύτερους ειδικούς,
που φαίνεται πως θα δώσουν έντελως καινούργιες καταβύνσεις στη
θεραπεία αυτής της άνωσιαλς της όρασεως.

— 'Η μυωπία είναι άποτέλεσμα κακής κατασκευής του βολβού του μα-
τιού, που έχει τέτοια καμπυλότητα, ώστε να σχηματίζονται οι εικόνες
των μακρυνών αντικειμένων λίγο πιο μπροστά απ' τόν άμφιβληστροειδή. Με τα κατάλληλα γυαλιά, εξου-
δετερώνεται το έλαττωμα αυτό, οι εικόνες σχηματι-
ζονται πάνω στον άμφιβληστροειδή κι' ο μύκψ βλέ-
πει καθαρά και μακριά.

— 'Η μυωπία θεωρείται κληρονομική. 'Όστόσο χειρο-
τερεύει, όταν τα μάτια κουράζονται διαρκώς από

— 'Η μυωπία θεωρείται κληρονομική. 'Όστόσο χειρο-
τερεύει, όταν τα μάτια κουράζονται διαρκώς από

— 'Η μυωπία θεωρείται κληρονομική. 'Όστόσο χειρο-
τερεύει, όταν τα μάτια κουράζονται διαρκώς από

— 'Η μυωπία θεωρείται κληρονομική. 'Όστόσο χειρο-
τερεύει, όταν τα μάτια κουράζονται διαρκώς από

— 'Η μυωπία θεωρείται κληρονομική. 'Όστόσο χειρο-
τερεύει, όταν τα μάτια κουράζονται διαρκώς από

— 'Η μυωπία θεωρείται κληρονομική. 'Όστόσο χειρο-
τερεύει, όταν τα μάτια κουράζονται διαρκώς από

— 'Η μυωπία θεωρείται κληρονομική. 'Όστόσο χειρο-
τερεύει, όταν τα μάτια κουράζονται διαρκώς από

— 'Η μυωπία θεωρείται κληρονομική. 'Όστόσο χειρο-
τερεύει, όταν τα μάτια κουράζονται διαρκώς από

— 'Η μυωπία θεωρείται κληρονομική. 'Όστόσο χειρο-
τερεύει, όταν τα μάτια κουράζονται διαρκώς από

— 'Η μυωπία θεωρείται κληρονομική. 'Όστόσο χειρο-
τερεύει, όταν τα μάτια κουράζονται διαρκώς από

— 'Η μυωπία θεωρείται κληρονομική. 'Όστόσο χειρο-
τερεύει, όταν τα μάτια κουράζονται διαρκώς από

— 'Η μυωπία θεωρείται κληρονομική. 'Όστόσο χειρο-
τερεύει, όταν τα μάτια κουράζονται διαρκώς από

— 'Η μυωπία θεωρείται κληρονομική. 'Όστόσο χειρο-
τερεύει, όταν τα μάτια κουράζονται διαρκώς από

— 'Η μυωπία θεωρείται κληρονομική. 'Όστόσο χειρο-
τερεύει, όταν τα μάτια κουράζονται διαρκώς από

— 'Η μυωπία θεωρείται κληρονομική. 'Όστόσο χειρο-
τερεύει, όταν τα μάτια κουράζονται διαρκώς από

— 'Η μυωπία θεωρείται κληρονομική. 'Όστόσο χειρο-
τερεύει, όταν τα μάτια κουράζονται διαρκώς από

— 'Η μυωπία θεωρείται κληρονομική. 'Όστόσο χειρο-
τερεύει, όταν τα μάτια κουράζονται διαρκώς από

— 'Η μυωπία θεωρείται κληρονομική. 'Όστόσο χειρο-
τερεύει, όταν τα μάτια κουράζονται διαρκώς από

— 'Η μυωπία θεωρείται κληρονομική. 'Όστόσο χειρο-
τερεύει, όταν τα μάτια κουράζονται διαρκώς από

— 'Η μυωπία θεωρείται κληρονομική. 'Όστόσο χειρο-
τερεύει, όταν τα μάτια κουράζονται διαρκώς από

— 'Η μυωπία θεωρείται κληρονομική. 'Όστόσο χειρο-
τερεύει, όταν τα μάτια κουράζονται διαρκώς από

— 'Η μυωπία θεωρείται κληρονομική. 'Όστόσο χειρο-
τερεύει, όταν τα μάτια κουράζονται διαρκώς από

— 'Η μυωπία θεωρείται κληρονομική. 'Όστόσο χειρο-
τερεύει, όταν τα μάτια κουράζονται διαρκώς από

— 'Η μυωπία θεωρείται κληρονομική. 'Όστόσο χειρο-
τερεύει, όταν τα μάτια κουράζονται διαρκώς από

— 'Η μυωπία θεωρείται κληρονομική. 'Όστόσο χειρο-
τερεύει, όταν τα μάτια κουράζονται διαρκώς από

— 'Η μυωπία θεωρείται κληρονομική. 'Όστόσο χειρο-
τερεύει, όταν τα μάτια κουράζονται διαρκώς από

— 'Η μυωπία θεωρείται κληρονομική. 'Όστόσο χειρο-
τερεύει, όταν τα μάτια κουράζονται διαρκώς από

— 'Η μυωπία θεωρείται κληρονομική. 'Όστόσο χειρο-
τερεύει, όταν τα μάτια κουράζονται διαρκώς από

— 'Η μυωπία θεωρείται κληρονομική. 'Όστόσο χειρο-
τερεύει, όταν τα μάτια κουράζονται διαρκώς από

— 'Η μυωπία θεωρείται κληρονομική. 'Όστόσο χειρο-
τερεύει, όταν τα μάτια κουράζονται διαρκώς από

— 'Η μυωπία θεωρείται κληρονομική. 'Όστόσο χειρο-
τερεύει, όταν τα μάτια κουράζονται διαρκώς από

— 'Η μυωπία θεωρείται κληρονομική. 'Όστόσο χειρο-
τερεύει, όταν τα μάτια κουράζονται διαρκώς από

Οι νέοι φακοί έπαφής (Φ) που εφαρμόζονται
πάνω στο βολβό του ματιού, είναι άθεατοι,
άνετοι, και δε διορθώνουν άπλως τη μυωπία,
αλλά και τήν αναχαίτίζουν, κάποτε δε τή θε-
ραπεύουν.

Η ΚΟΡΗ

ΤΟΥ

ΚΑΤΑΔΙΚΟΥ

Ο ΖΕΡΑΡ ΝΤΥΣΕΝ, περιοδεύων αντιπρόσωπος ενός παρινού οίκου
άραμάτων, μπήκε, δειλός κι' άναποφάσιτος, στη μεγάλη πάμ-
νοφλη αίθουσα του ξενοδοχείου, γεμάτη χορευτικά ζευγάρια, που
τό πόδι του σ' έκελιν την έπαρχιακή πόλι, δεν ήξερε κανένα εκεί.
— Έκανε μερικές βόλτες χωρίς να τού δώση κανείς σημασία και ύστερα
ολομόναχη μία ύμωρη κοπέλλα ως 20 ετών, ντυμένη άπλά, μα κομψά.
— 'Επέρριγο! είπα με το νού του ο Ζεράρ. Δε βρέθηκε κανείς να ζήτηση
σε χορό ένα πλάσμα... Με συγχωρείτε, τόσο άξιολάτρευτο;...
— Ζωντάς την. 'Επιτρέψατέ μου, για τήν ένόχλησι... της είπα, πλησιά-
— Θα είχατε τήν καλοσύνη να μου παραχωρήσετε ένα χορό σας;
— 'Η νέα σήκωσε το κεφάλι της και τόν κύτταξε παραδενεμένη.
— Πρώτη φορά σας βλέπω, κύριε, άποκριθηκε. Δε θα είσατε, βέβαια,
από τόν τόπο μας...
— 'Όχι... Έρχομαι απ' το Παρίσι...
— 'Υστερ' από κάποιο διαταγμό και αφού έρριξε μία ματιά γύρω της, η
κοπέλλα σηκώθηκε. 'Αρχισαν να χορεύουν.

Μ' άλλα λόγια, η μέθοδος αυτή καλύτε-
ρευει σημαντικά τήν όρασι.

— 'Η ειδική «γυμναστική» τών ματιών γί-
νεται ως έξης: 'Ο μύκψ κυττάζει μέσα σ'
ένα είδος στερεοσκοπίου, παρακολουθώντας
με προσοχή εικόνες που κινούνται πρως δ-
λες τις διευθύνσεις. άνακατείνονται, ξεχω-
ρίζουν, προχωρούν, ύποχωρούν — και γάνου-
ται αν ο μύκψ άμείληση να έχη τα μάτια
του προσηλωμένα στη σωστή κατεύθυνσι.

— Ένας ειδικός, ο δόκτωρ Γούλφ, που έφα-
νόει αυτή τη μέθοδο, έξηγει, ότι «πρόκει-
ται περί γυμναστικής του έγκεφάλου, και

— 'Η ειδική «γυμναστική» τών ματιών γί-
νεται ως έξης: 'Ο μύκψ κυττάζει μέσα σ'
ένα είδος στερεοσκοπίου, παρακολουθώντας
με προσοχή εικόνες που κινούνται πρως δ-
λες τις διευθύνσεις. άνακατείνονται, ξεχω-
ρίζουν, προχωρούν, ύποχωρούν — και γάνου-
ται αν ο μύκψ άμείληση να έχη τα μάτια
του προσηλωμένα στη σωστή κατεύθυνσι.

— Ένας ειδικός, ο δόκτωρ Γούλφ, που έφα-
νόει αυτή τη μέθοδο, έξηγει, ότι «πρόκει-
ται περί γυμναστικής του έγκεφάλου, και

— 'Η ειδική «γυμναστική» τών ματιών γί-
νεται ως έξης: 'Ο μύκψ κυττάζει μέσα σ'
ένα είδος στερεοσκοπίου, παρακολουθώντας
με προσοχή εικόνες που κινούνται πρως δ-
λες τις διευθύνσεις. άνακατείνονται, ξεχω-
ρίζουν, προχωρούν, ύποχωρούν — και γάνου-
ται αν ο μύκψ άμείληση να έχη τα μάτια
του προσηλωμένα στη σωστή κατεύθυνσι.

— Ένας ειδικός, ο δόκτωρ Γούλφ, που έφα-
νόει αυτή τη μέθοδο, έξηγει, ότι «πρόκει-
ται περί γυμναστικής του έγκεφάλου, και

— 'Η ειδική «γυμναστική» τών ματιών γί-
νεται ως έξης: 'Ο μύκψ κυττάζει μέσα σ'
ένα είδος στερεοσκοπίου, παρακολουθώντας
με προσοχή εικόνες που κινούνται πρως δ-
λες τις διευθύνσεις. άνακατείνονται, ξεχω-
ρίζουν, προχωρούν, ύποχωρούν — και γάνου-
ται αν ο μύκψ άμείληση να έχη τα μάτια
του προσηλωμένα στη σωστή κατεύθυνσι.

— Ένας ειδικός, ο δόκτωρ Γούλφ, που έφα-
νόει αυτή τη μέθοδο, έξηγει, ότι «πρόκει-
ται περί γυμναστικής του έγκεφάλου, και

— 'Η ειδική «γυμναστική» τών ματιών γί-
νεται ως έξης: 'Ο μύκψ κυττάζει μέσα σ'
ένα είδος στερεοσκοπίου, παρακολουθώντας
με προσοχή εικόνες που κινούνται πρως δ-
λες τις διευθύνσεις. άνακατείνονται, ξεχω-
ρίζουν, προχωρούν, ύποχωρούν — και γάνου-
ται αν ο μύκψ άμείληση να έχη τα μάτια
του προσηλωμένα στη σωστή κατεύθυνσι.

— Ένας ειδικός, ο δόκτωρ Γούλφ, που έφα-
νόει αυτή τη μέθοδο, έξηγει, ότι «πρόκει-
ται περί γυμναστικής του έγκεφάλου, και

— 'Η ειδική «γυμναστική» τών ματιών γί-
νεται ως έξης: 'Ο μύκψ κυττάζει μέσα σ'
ένα είδος στερεοσκοπίου, παρακολουθώντας
με προσοχή εικόνες που κινούνται πρως δ-
λες τις διευθύνσεις. άνακατείνονται, ξεχω-
ρίζουν, προχωρούν, ύποχωρούν — και γάνου-
ται αν ο μύκψ άμείληση να έχη τα μάτια
του προσηλωμένα στη σωστή κατεύθυνσι.

— Ένας ειδικός, ο δόκτωρ Γούλφ, που έφα-
νόει αυτή τη μέθοδο, έξηγει, ότι «πρόκει-
ται περί γυμναστικής του έγκεφάλου, και

— 'Η ειδική «γυμναστική» τών ματιών γί-
νεται ως έξης: 'Ο μύκψ κυττάζει μέσα σ'
ένα είδος στερεοσκοπίου, παρακολουθώντας
με προσοχή εικόνες που κινούνται πρως δ-
λες τις διευθύνσεις. άνακατείνονται, ξεχω-
ρίζουν, προχωρούν, ύποχωρούν — και γάνου-
ται αν ο μύκψ άμείληση να έχη τα μάτια
του προσηλωμένα στη σωστή κατεύθυνσι.

— Ένας ειδικός, ο δόκτωρ Γούλφ, που έφα-
νόει αυτή τη μέθοδο, έξηγει, ότι «πρόκει-
ται περί γυμναστικής του έγκεφάλου, και

— 'Η ειδική «γυμναστική» τών ματιών γί-
νεται ως έξης: 'Ο μύκψ κυττάζει μέσα σ'
ένα είδος στερεοσκοπίου, παρακολουθώντας
με προσοχή εικόνες που κινούνται πρως δ-
λες τις διευθύνσεις. άνακατείνονται, ξεχω-
ρίζουν, προχωρούν, ύποχωρούν — και γάνου-
ται αν ο μύκψ άμείληση να έχη τα μάτια
του προσηλωμένα στη σωστή κατεύθυνσι.

— Ένας ειδικός, ο δόκτωρ Γούλφ, που έφα-
νόει αυτή τη μέθοδο, έξηγει, ότι «πρόκει-
ται περί γυμναστικής του έγκεφάλου, και

— 'Η ειδική «γυμναστική» τών ματιών γί-
νεται ως έξης: 'Ο μύκψ κυττάζει μέσα σ'
ένα είδος στερεοσκοπίου, παρακολουθώντας
με προσοχή εικόνες που κινούνται πρως δ-
λες τις διευθύνσεις. άνακατείνονται, ξεχω-
ρίζουν, προχωρούν, ύποχωρούν — και γάνου-
ται αν ο μύκψ άμείληση να έχη τα μάτια
του προσηλωμένα στη σωστή κατεύθυνσι.

— Ένας ειδικός, ο δόκτωρ Γούλφ, που έφα-
νόει αυτή τη μέθοδο, έξηγει, ότι «πρόκει-
ται περί γυμναστικής του έγκεφάλου, και

— 'Η ειδική «γυμναστική» τών ματιών γί-
νεται ως έξης: 'Ο μύκψ κυττάζει μέσα σ'
ένα είδος στερεοσκοπίου, παρακολουθώντας
με προσοχή εικόνες που κινούνται πρως δ-
λες τις διευθύνσεις. άνακατείνονται, ξεχω-
ρίζουν, προχωρούν, ύποχωρούν — και γάνου-
ται αν ο μύκψ άμείληση να έχη τα μάτια
του προσηλωμένα στη σωστή κατεύθυνσι.

— Ένας ειδικός, ο δόκτωρ Γούλφ, που έφα-
νόει αυτή τη μέθοδο, έξηγει, ότι «πρόκει-
ται περί γυμναστικής του έγκεφάλου, και

— 'Η ειδική «γυμναστική» τών ματιών γί-
νεται ως έξης: 'Ο μύκψ κυττάζει μέσα σ'
ένα είδος στερεοσκοπίου, παρακολουθώντας
με προσοχή εικόνες που κινούνται πρως δ-
λες τις διευθύνσεις. άνακατείνονται, ξεχω-
ρίζουν, προχωρούν, ύποχωρούν — και γάνου-
ται αν ο μύκψ άμείληση να έχη τα μάτια
του προσηλωμένα στη σωστή κατεύθυνσι.

— Ένας ειδικός, ο δόκτωρ Γούλφ, που έφα-
νόει αυτή τη μέθοδο, έξηγει, ότι «πρόκει-
ται περί γυμναστικής του έγκεφάλου, και

— 'Η ειδική «γυμναστική» τών ματιών γί-
νεται ως έξης: 'Ο μύκψ κυττάζει μέσα σ'
ένα είδος στερεοσκοπίου, παρακολουθώντας
με προσοχή εικόνες που κινούνται πρως δ-
λες τις διευθύνσεις. άνακατείνονται, ξεχω-
ρίζουν, προχωρούν, ύποχωρούν — και γάνου-
ται αν ο μύκψ άμείληση να έχη τα μάτια
του προσηλωμένα στη σωστή κατεύθυνσι.

— Ένας ειδικός, ο δόκτωρ Γούλφ, που έφα-
νόει αυτή τη μέθοδο, έξηγει, ότι «πρόκει-
ται περί γυμναστικής του έγκεφάλου, και

— 'Η ειδική «γυμναστική» τών ματιών γί-
νεται ως έξης: 'Ο μύκψ κυττάζει μέσα σ'
ένα είδος στερεοσκοπίου, παρακολουθώντας
με προσοχή εικόνες που κινούνται πρως δ-
λες τις διευθύνσεις. άνακατείνονται, ξεχω-
ρίζουν, προχωρούν, ύποχωρούν — και γάνου-
ται αν ο μύκψ άμείληση να έχη τα μάτια
του προσηλωμένα στη σωστή κατεύθυνσι.

Τά μοιραία Διαμάντια

“Ένας θησαυρός περιμένει ακόμα τόν τυχερό

“ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ μου Άννι. Έχω ένα μυστικό. Όταν γυρίσω στο σπίτι, θα γίνουμε πλούσιοι. Θα έχω κοσμήματα, ωραία φορέματα κι’ ό,τι άλλο μπορεί να επιθυμήσει μια γυναίκα...”

Αυτά έγραφε στην αραβωνιαστική του ο Φίλιπ Σβάρτς, από ένα στρατόπεδο αιχμαλώτων της Νοτίου Αφρικής, όπου τόν είχαν κλείσει, στο διάστημα του πολέμου των Μποέρς. Τα γράμματα που της έστελνε ταχτικά, ήταν γεμάτα από φλογερές φράσεις, μαζί με υποσχέσεις μελλοντικού πλούτου.

Πριν από μερικούς μήνες, ο Σβάρτς κι’ ο σύντροφός του Κρίς Πρετόριους είχαν αποκοπή απ’ τη στρατιωτική μονάδα τους, κάπου στο Τράνσβαλ. Προχώρησαν, λοιπόν, στην τύχη προς το νότο, πέρασαν τον ποταμό Μπράκ... κι’ εκεί κοντά έκαμαν μια μακάβρια αλλά και θαυμαστή ανακάλυψη!

Βρήκαν, δηλαδή, ένα σκελετό και δίπλα του επτά πέτσινα σακκουλάκια, κρεμασμένα σε μια ζώνη και γεμάτα με διαμάντια!

Οι δυο Μποέρς συμπεράναν πως θα επρόκειτο για κάποιο ίθαγενή, που είχε κλέψει από κάπου αυτά τα διαμάντια και είχε περάσει κρυφά ανάμεσα στους δυο αντιπάλους στρατούς, αλλά στο δρόμο είχε πέσει θύμα των πυρετών ή των άγριων θηρίων.

“Ήξεραν πως, αν ανέφεραν το εύρημά τους στις αρχές, θα τους παίρνανε τα διαμάντια. Αποφάσισαν, λοιπόν, να κρύψουν το θησαυρό και να γυρίσουν να τόν πάρουν μετά τόν πόλεμο. Όταν συνέχισαν το δρόμο τους, συναντήσαν ένα έχθρικό απόσπασμα. Στη συμπλοκή που ακολούθησε, ο Πρετόριους σκοτώθηκε κι’ ο Σβάρτς αιχμαλωτίστηκε. Τώρα το μυστικό ήταν δικό του μονάχα!

Ωστόσο, ενώ τόν περίμεναν τόσα πλούτη, δοκίμασε στο μεταξύ πικρές απογοητεύσεις. Τα γράμματα της αραβωνιαστικής του άραιώνανε ολοένα, ώσπου, στο τέλος, σταμάτησαν τελείως. Κι’ όταν ο Σβάρτς αφέθηκε ελεύθερος, επιτέλους, και γύρισε στον τόπο του, έμαθε πως τόν είχε εγκαταλείψει η αγαπημένη του, γιατί είχε βαρεθεί πια να τόν περιμένει, κι’ είχε παντρευτεί με άλλον.

Προσποιήθηκε ωστόσο πως τόν είχε πάρει απόφαση, έκρυψε τόν πόνο του και εγκατοίκησε μάλιστα με τόν άντρόγυνο. Ο τυχερός αντίζηλος τόν λεγότανε Στέβ βαν Νίκερκ και ήταν σωφέρ. Ο Σβάρτς τόν έκανε τόν φίλο, συγχρόως όμως, κατέστρωσε ένα σχέδιο σατανικό: Θα έπειθε τόν Στέβ να πানে οι δυο τους να πάνε να κρυμμένα διαμάντια. Κι’ εκεί, στην έρημιά, θα μπορούσε εύκολα να συμβεί ένα “ευστύχημα”.

Έτσι, θάμναν στο Σβάρτς τα διαμάντια κι’ η γυναίκα τού άλλου... Πραγματικά, ο Στέβ δέχτηκε να τόν ακολουθήσει. Επίσης ο Σβάρτς ζήτησε τη βοήθεια και δυο άλλων, τού Τζέζεφ Ντίκ και τού Μπίλι Ντόνοβαν, για να συνεισφέρουν τα έξοδα και τα έφοδια που θα χρειαζόνταν. Δεν ήξερε ωστόσο, ότι ο δεύτερος απ’ αυτούς ήταν άλλοτε ντετέκτιβ...

Στη διαδρομή ως τις όχθες τού ποταμού Μπράκ, ο Σβάρτς συνήψε ν’ αφήνει κάθε βράδυ τούς άλλους να ετοιμάζον την κατασκήνωσι και τόν φαγητό. Ενώ αυτός κι’ ο Στέβ πήγαιναν να κυνηγήσουν.

“Ένα βράδυ, ο Ντίκ κι’ ο Ντόνοβαν άκουσαν ντουφεκίες, όπως συνήθως. Σε λίγο όμως, ο Σβάρτς γύρισε πίσω μόνος του.

— Πού είν’ ο Στέβ; ρώτησε τούς άλλους.

— Δεν ήταν μαζί σου;

— Χωρίσαμε... Έβδα ένα ζαρκάδι και τόν πυροβόλησα, αλλά δεν τόν πέτυχα. Ο Στέβ τόν παρακολούθησε τότε, για να τόν χτυπήσει με τόν ντουφεκί του. Φαίνεται πως άπομακρύνθηκε πολύ, δίχως να τόν καταλάβει. Μα θα γυρίσει, όπου και νάσαι...

Οι τρεις άντρες άναψαν μια μεγάλη φωτιά και ξενοχτήσαν, περιμένοντας. “Ως τόν πρωτό όμως, ο Στέβ δεν είχε ξαναγυρίσει.

— Τόξερα εγώ πως δεν έπρεπε να βασίζώμαστε σ’ αυτόν, γκρίνιασε ο Σβάρτς. Μας παράτησε κι’ έφυγε... Έπειδή ωστόσο μπορεί να ξαναγυρίσει, προτίνω ν’ αφήσουμε εδώ την κατασκήνωσι, κι’ έμεις να πούμε για τα διαμάντια. Στο γυριμό μας, θα τόν βρούμε ίσως να μας περιμένει εδώ.

Οι άλλοι συμφώνησαν. Η σκέψι πως είχαν φτάσει τόσο κοντά στο θησαυρό, κυριαρχούσε αποκλειστικά στο νού τους...

Ο Σβάρτς είχε δη κιόλας ένα δασάκι, που είχε βάλει άλλοτε για σημάδι. “Εγώ θα κάνω τόν γύρο του, για να βρω και τ’ άλλα σημάδια μου...”

Κι’ απομακρύνθηκε... για να μη ξαναφανη πιά, δη την ημέρα εκείνη και τήν επομένη. Ο Ντόνοβαν κι’ ο Ντίκ πείσθηκαν πως τόν είχε ξεγελάσει και γύρισαν στην κατασκήνωσι, απογοητευμένοι. Εκεί τούς περίμενε ένα σημείωμα:

“Έφυγα σήμερα για τόν Γιοχάνεσμπουργκ. Στέβ”.

Είχε, λοιπόν, γυρίσει ο Στέβ, όπως πρόβλεψε ο Σβάρτς. Μα ο Σβάρτς που ήτανε; Τόν περίμεναν άλλες τέσσερες μέρες, κι’ ύστερα πήραν τόν δρόμο της επιστροφής.

Στό ταξίδι τους, βρήκαν ίχνη φωτιάς και τόν αποτύπωμα μιας απότας.

— Είναι τού Σβάρτς! είπε με πεποίθησι ο Ντόνοβαν. Αναγνώρισα τά καρφιά της μπότας του.

Τόν ίδιο βράδυ, συνάντησαν τόν Σβάρτς. Ήταν πεινασμένος, εξαντλημένος, κουρελιασμένος. Φαινόταν πως ο φλογερός ήλιος τόν είχε χτυπήσει στο κεφάλι.

Διηγήθηκε τήν ιστορία του, με φράσεις ασυνάρτητες. Είχε βρή τα διαμάντια κι’ είχε πάρει μάλιστα μερικά για δείγμα. Γυρίζοντας όμως στην κατασκήνωσι, είχε χάσει τόν δρόμο. Έδειξε πραγματικά στους άλλους μια φουχτα λαμπέρα πετράδια.

Όταν φτάσανε στο Λέυνστοντ, ανανεώσανε τά έφοδιά τους και ξεκίνησαν πάλι. Ήταν, ότι ο Σβάρτς είχε αλλάξει δυο χρυσές λίρες στο Λέυνστοντ. Κι’ όμως ήξερε πως, απ’ τούς τέσσερες, μόνο ο Στέβ είχε στην αρχή τέτοια νομίσματα...

Ενώ, λοιπόν, οι τρεις τους ξαναπήγαιναν προς τις όχθες τού Μπράκ, οι άστυνομικοί αρχίξαν μια έρευνά για τόν Στέβ.

Όταν έφτασαν στον προορισμό τους οι κυνηγοί τού θησαυρού βρήκαν να τούς περιμένει εκεί η άστυνομία. Σε μια γειτονική χαράδα είχαν βρεθεί τά λείψανα τού Στέβ. Τά όρνια είχαν φάει τις σάρκες του. Στο κρανίο του και στά όστά της όμοπλαττές ήταν σφηνωμένες σφαίρες, που ταίριαζαν με τόν ντουφεκί τού Σβάρτς!

Ο δολοφόνος τού Στέβ τόν είχε χτυπήσει από πίσω. Τόν σημείωμα που είχε βρεθεί στην κατασκήνωσι, ήταν γραμμένο απ’ τόν Σβάρτς. Και τά διαμάντια;... Ο Ντίκ κι’ ο Ντόνοβαν παρατήθηκαν απ’ τήν αναζήτησή τους.

Ο Σβάρτς δικάστηκε στο Γιοχάνεσμπουργκ, καταδικάστηκε σε θάνατο και εκτελέστηκε, τόν 1904. Τόν μυστικό του πέθανε μαζί του. Δεν τόν φανέρωσε σε κανένα, ίσως γιατί είχε ως τήν τελευταία στιγμή τήν έλπίδα πως θα παίρνε χάρι και πως θα όργωνε στο μέλλον μια καινούργια απόστολή.

Κατά πάσαν πιθανότητα, λοιπόν, ο θησαυρός βρίσκεται ακόμα στην κρύπτη του, στις όχθες τού ποταμού Μπράκ, και περιμένει τόν τυχερό που θα τόν βρή.

Βρήκαν ένα σκελετό και δίπλα του επτά πέτσινα σακκουλάκια με διαμάντια...

ΠΟΛΕΜΟΝΤΑΣ

με τήν σκουριά

“Ένας ύπουλος κι’ επίζημιος έχθρός

Σ’ ΕΝΑ άμερικανικό εργοστάσιο, που κατασκεύαζε λεπτά ρουλεμάν, παρατήρησαν, μια μέρα, ότι πολλές μικρές μπίλιες είχαν πάνω τους ίχνη σκουριάς, που τις καθιστούσαν άχρηστες. Στην αρχή, πήγε ο νους τους σε σαρμποτάς, συμβουλευθήκαν ένα ειδικό, ο όποιος, αφού εξέτασε τις μπίλιες, ρώτησε ύστερα τόν άχρηργάτη:

— Μήπως προσλάβετε κανένα καινούργιο εργάτη, με κατασάρ κόκκινα μαλλιά;

— Μάλιστα, απάντησε εκείνος μ’ άπορία. Είναι μάλιστα πολύ καλός στη δουλειά του. Δεν καταλαβαίνω όμως... Τι σχέσι μπορεί να έχη αυτός με τις σκουριασμένες μπίλιες;

— Έχει, και πολλή μάλιστα, έπτε ο ειδικός. Κι’ εξήγησε, ότι ο νεός εκείνος εργάτης είχε προκαλέσει αθέλητα τόν έλαφρό σκουρίασμα τών ρουλεμάν, με τήν υπερβολική του έσιδρωσι. Πράγματι, ο ειδικός αυτός, με τή μακρά του πείρα είχε παρατηρήσει ένα περίεργο φαινόμενο: ότι όσοι άνθρωποι έχουν κατασάρ κόκκινα μαλλιά, ιδρώνουν περισσότερο απ’ τούς ξανθούς ή τούς μελαχρόνιους, και η ύγρασία που έχουν τά δάχτυλά τους, αφίνει τά σημάδια της στά λεία και γυαλιστερά μετάλλα!

Μ’ αυτή τήν ελάχιστη ύγρασία σκουρίαζε έλαφρότατα ή έπιφάνεια τών ρουλεμάν. Άλλ’ η ελάχιστη αυτή σκουριά ήταν αρκετή για να τ’ άχρηστεύσει, γιατί οι μπίλιες τών ρουλεμάν πρέπει να είναι τελείως λείες και άθιχτες.

Η περίπτωση αυτή άποτελεί ένα απ’ τά πολλά προβλήματα που παρουσιάζει κάθε μέρα ο πόλεμος κατά της σκουριάς. Χημικοί και μηχανικοί προσπαθούν συνεχώς να νικήσουν αυτό τόν “έχθρό”, που προκαλεί, στην Άμερική μονάχα, ζημιές δισεκατομμυρίων δολλαρίων τόν χρόνο.

Νά τώρα κι’ ένα άλλο περίεργο περιστατικό: Ο ιδιοκτήτης ενός καινούργιου σπιτιού είχε χρησιμοποιήσει μόνο χάλκινους σωλήνες στίς υδραυλικές εγκαταστάσεις του. Κι’ όμως τόν νερό που έτρεχε απ’ τις βρύσες, περιείχε αρκετή σκουριά! Πώς μπορούσε να εξηγηθή αυτό τόν μυστήριο;

“Ένας ειδικός βρήκε και πάλι τή λύσι: Οι χάλκινοι σωλήνες ήταν συνδεδεμένοι μ’ ένα τεπόζιτο από λαμαρίνα. Η έπαση, λοιπόν, τών δυο μετάλλων και τού νερού, δημιουργούσε ηλεκτρικά ρεύματα, που έκαναν να σκουριάει η λαμαρίνα.

Οι έρευνες για τήν καταπολέμησι της σκουριάς έχουν οδηγήσει στην ανακάλυψι μιας χημικής ουσίας, που λέγεται “Ντρισάν” και που μοιάζει με κοινό άλάτι. Λίγοι κρυστάλλοι απ’ τήν ουσία αυτή, αρκούν για να προφυλάξουν τά μετάλλα απ’ τή σκουριά. Μετάλλινά αντικείμενα που πρόκειται να φυλαχτούν, τυλιγόνται με χαρτί, στο όποιο έχει προστεθή “Ντρισάν” κι’ έτσι δέ σκουριάζουν, ακόμα και μέσα στο πιο υγρό υπόγειο.

Μια άλλη έξυπνη μέθοδος προστασίας, βασίζεται στη χρησιμοποίησι ενός μετάλλου που οξειδώνεται εύκολότερα απ’ τόν σίδερο: τόν μαγνήσιο. Προσαρμύζον δηλαδή μικρές βέργες μαγνησίου στά σιδερένια αντικείμενα που βρέχονται συνεχώς, κι’ έτσι, αντί για τόν σίδερο, τά ηλεκτρικά ρεύματα που είπαμε οξειδώνουν τόν μαγνήσιο, που αντικαθίσταται κάθε τόσο, με μικρή δαπάνη.

Προκειμένου για υδρωσάλινης ή τεπόζιτα εγκατεστημένα μέσα στη γη, χώνουν δίπλα τους αυτές τις βέργες τού μαγνησίου και τις συνδέουν μαζί τους.

Η ίδια μέθοδος χρησιμοποιείται τώρα και για τήν προφύλαξι τών πλοίων απ’ τόν σκούριασμα. Οι βέργες τού μαγνησίου είναι προσαρμοσμένες στην καρίνα τού σκάφους και τόν προστατεύουν άπόλυτα απ’ τή σκουριά.

Κάποιος ειδικός παρωμοίωσε χιουμοριστικά αυτή τή μέθοδο με τόν σύστημα που εφαρμόζεται στά ινδικά χωριά, όταν απειλούνται απ’ τή τήγρεις: Δένουν τότε έξω απ’ τόν χωριό μια κατσικα, κι’ η τήγρις καταδροχίζει αυτήν, αντί για ένα χωρικό. Έτσι κι’ η σκουριά τρώει τόν μαγνήσιο, που τήν προσφέρεται ως “θύσια”, κι’ αφίνει άθιχτο τόν σίδερο.

“Ένας κλασικός τρόπος προφυλάξεως απ’ τή σκουριά, είναι τόν βάψιμο τών μετάλλινων αντικειμένων. Αποδείχθηκε όμως, ότι δέ φέρνει ικανοποιητικό αποτέλεσμα στά γαλβανισμένα μετάλλα, γιατί ο ψευδάργυρος τού γαλβανίσματος δεν αφίνει να “πιάσει” καλά ή υπογιά.

Χρησιμοποιούνται, λοιπόν, τώρα καινούργιες μηχανές με ψευδάργυρο, που έχουν τήν ιδιότητα να κόλλανε στερρά πάνω στη γαλβανισμένη έπιφάνεια και να γίνονται ένα σώμα μ’ αυτήν.

Τέλος, έχουν βρή μεγάλη εφαρμογή στόν πόλεμο κατά της σκουριάς οι πλαστικές ουσίες. Ντύνουν δηλαδή τά μετάλλινά αντικείμενα μ’ ένα πλαστικό φύλλο, ή δημιουργούν πάνω τους ένα λεπτό και σκληρό στρώμα πλαστικής ύλης που δεν ξύνεται ούτε με μαχαίρι, ή τά σκεπάζουν με υγρό καουτσούκ, που δημιουργεί ένα αδιάβροχο και έλαστικό έπίστρωμα.

ΟΙ ΔΗΜΟΦΙΛΕΣ ΤΕΡΟΙ ΗΘΟΠΟΙΟΙ

Ο σύνδεσμος τών ξένων ανταποκριτών τού Χόλλυγουντ διωργάνωσε μια μεγάλη έρευνα στίς 58 διάφορες χώρες που αντιπροσωπεύει με τόν σκοπό να αναδείξει τούς πιο δημοφιλείς, σ’ όλοκληρό τόν κόσμο, άστρες τού άμερικανικού κινηματογράφου. Τό άποτέλεσμα ήταν εξαιρετικά κολακευτικό για τή Ντόρις Νταϊή (μέσον) και τόν Τόνν Κέοτς (δεξιά) που ήρθαν επί κεφαλής τών γυναικών ή πρώτης και τών άντρών ο δεύτερος. Ο ίδιος σύνδεσμος κατά τήν τελετή της άπονόμης τών άγαλματιδίων βράβευσε και τόν παραγωγό Μπάντυ Άντλερ (άριστερά) για τις εξαιρετικές υπηρεσίες, που προσέφερε στόν κινηματογράφο.

ΜΙΑ ΠΟΛΥ ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΕΦΕΥΡΕΣΙ

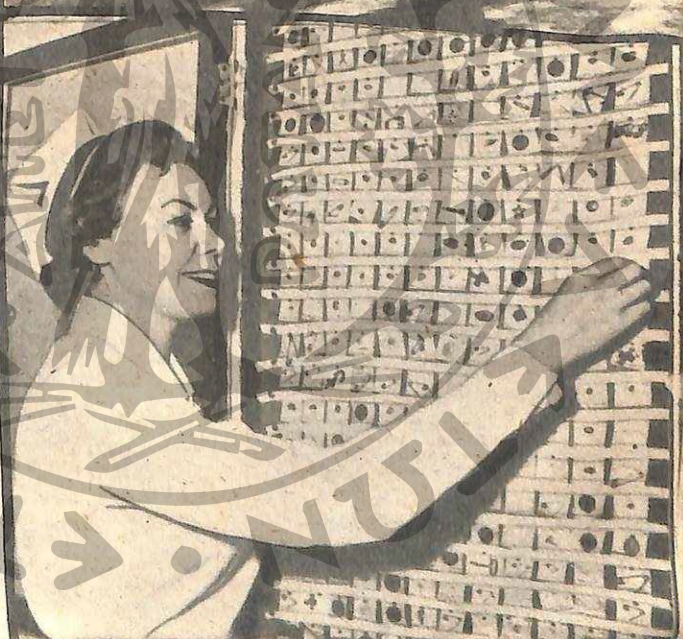
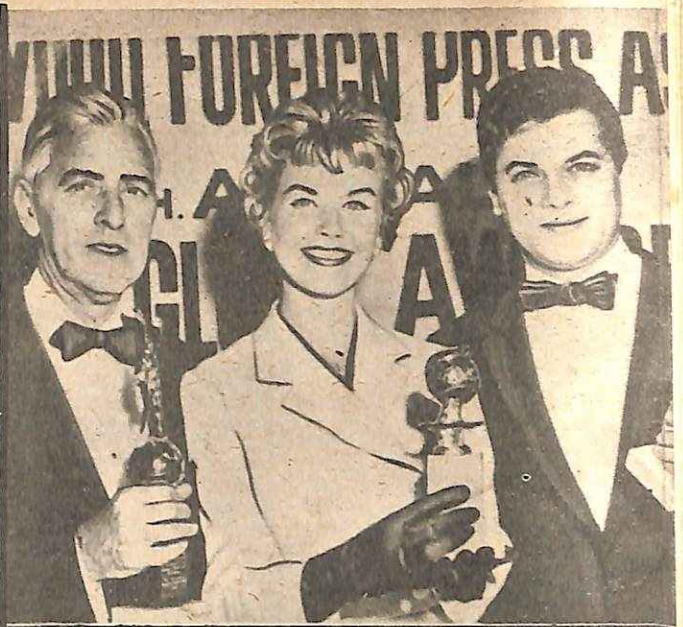
Χάρις στό “βαποριζάτορ” που βλέπετε στη φωτογραφία μας, όλα τα κοινά και παλιά ηλεκτρικά σίδερα τού σιδερώματος θα μπορούν να μετακληθούν σε υπερμοντέρνα και να διευκολύνουν τις νοικοκυρές άλλοπολύντας τις εργασίαι τους. Αφού γεμίσετε τόν βαποριζάτορ με νερό, τόν τοποθετείτε μ’ ένα άγκιστρο στό έμπροσθεν μέρος και άρχίζετε τόν σιδερώμα χωρίς να είστε υποχρεωμένη να ροντίζετε ποσηγούμενως τά ρούχα σας με νερό. Τή δουλειά αυτή τήν αναλαμβάνει τόν βαποριζάτορ τού όποιο ρυθμίζεται και ρίχνει πάνω στό ύφασμα τήν ποσότητα τού νερού που χρειάζεται. Πρόκειται για μια πρακτική γερμανική εφεύρεσι, εξαιρετικά όφνησι.

ΕΝΑ ΤΟΛΜΗΡΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ

Ο Άμερικανός Τζάκ Μάγιελ στοιχημάτισε πρό ήμερών με κάποιο συμπατριώτη τόν δέκα χιλιάδες δολάρια έπιμένοντας πως μπορεί να ιππεύσει τόν μεγάλο καρχαρία τού ένυδριου τού Μαϊάμι της Φλωρίδας και να κάνει καβάλλα σ’ αυτόν μερικες βόλτες μέσα στό νερό. Ο Μάγιελ είναι βέβαια έξαιρετος κολυμβητής αλλά κανείς δεν πίστευε πως μπορούσε να επιτύχει ένα παρόμοιο σθλο, γι’ αυτό ο άλλος δέχτηκε τόν στοιχημα. “Όπως δείχνει ή φωτογραφία μας ο τολμηρός Μάγιελ κατάφερε να πιασθή από τόν άνω περσύνιο τού καρχαρία και έκανε έτσι έξη βόλτες μέσα στό ένυδρειο κροδίζοντας όχι μόνο τόν στοιχημα αλλά και άφθονα χειροκροτήματα.

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΣΥΛΛΟΓΗ

Η πρωτότυπη και μοναδική ίσως αυτή συλλογή βρίσκεται στην αίθουσα άναμωνης τού παιδικού “Ιατρικού Κέντρου” της Βοστώνης. Πρόκειται όπως βλέπετε για ένα τεραστίων διαστάσεων πίνακα πάνω στόν όποιο είναι καρφισσμένα τά διάφορα αντικείμενα, που έδωσαν από τά στομάχια μικρών παιδιών, οι χειρουργοί τού έργουματος. Τήν πλειοψηφία έχουν τά κομμάτια, τά νομίσματα και οι παραμάνες, υπάρχουν όμως και χίλια δυο άλλα μικροσκοπικά, από μάτια κούκλας μέχρι και μικρά λαγοποδαράκια. Η περίπτωση αυτή παιδιατρική κλινική της Βοστώνης είναι από τις μεγαλύτερες και πιο έδουκευμένες όχι μόνο τών Ηνωμένων Πολιτειών αλλά και όλοκληρού τού κόσμου.

Η ΤΑΝ μεγάλη ή πίκρα του Ραφαήλου εκείνο τον καιρό. Είχε μέσαστο στο μυαλό του δολοκλήτη της σύνθεσις της «Γαλάτειας», αλλά του έλειπε το μοντέλο, που θα του χρησίμευε για τον πίνακά του. Οι φίλοι του, οι μαθητές του, οι μεγάλοι και ισχυροί προστατές του του είχαν υποδείξει ανάρητες νέες. Καμία δεν του άρεσε. Έκείνο το πρωί, είχε φύγει από το εργαστήρι του και γύριζε άσκοπα στους δρόμους. Τό μεσημέρι τον βρήκε στο Τραστέρε κι' όπως πεινούσε, μπήκε σ' ένα φούρνο για ν' αγοράσει ένα ζεστό ψωμάκι με ζάχαρη.

Πίσω από το φούρνο απλωνόταν μία στήλη μ' ένα μικρό κήπο. Ο Ραφαήλος, καθώς μασσούλιζε το ψωμάκι, έβριζε μία ματιά από τη μισάνοιχτη πόρτα. Είθε τότε ένα θέαμα, που τον έκανε να μείνει σαστισμένος για αρκετά λεπτά.

Μέσα στον κήπο βρισκόταν μία νέα με δολοκλήτη μαλλιά κι' αγγελικό πρόσωπο, που ποτίζε τα λουλούδια της. Ήταν τόσο όμορφη και τόσο χαριτωμένη, που ο μεγάλος ζωγράφος ψιθύρισε σαν σε έκσταση: «Μα, το μοντέλο μου!...

Κι' αμέσως έτρεξε στο φούρνο. Θέλω να σας ζητήσω μία μεγάλη χάρη, του είπε. Θα σας αποζημιώσω, αλλάστε με το παραπάνω γι' αυτήν. Διαβάστε στο πρόσωπό σας ότι αγαπάτε την τέχνη. Είσαι ένας γνήσιος Ρωμαίος, που η όμορφη δεν σάς αφήνει ασυγκίνητο... Δεν έκανε λάθος. Ο Φραντζέσκο Λούτι — αυτό ήταν τ' όνομά του — μ' όλο το ταπεινό παράδειγμα του, είχε καλλιτεχνική ψυχή. Αγαπούσε τα ώρανα πράγματα κι' είχε ελκυστική λατρεία για την κόρη του, τη Μαργαρίτα, που την έδρασε σαν ζωντανό άριστο γλυπτό.

Όταν τις Κυριακές την έβριαν μαζί του στην εκκλησία, σήκωνε ψηλά το κεφάλι του κι' ήταν σαν κλέβει σε όλους: «Εγώ είμαι ο πατέρας αυτού του ζωντανού αγάλματος».

Μαντέματα σωστά, είπε στο Ραφαήλο. Η γυναίκα μου, η κόρη μου κι' εγώ πηγαίνομε τις Κυριακές στις εκκλησίες, για να θαυμάσωμε τις ωραίες τοιχογραφίες σας.

Με έρεπε, όμως Εκκλησιαστικό ο ζωγράφος. Και ποιος δεν έρεπε το μεγάλο κι' ένδοξο Ραφαήλο Σάντιο; Σε τι μπορώ, λοιπόν, να σας φανώ χρήσιμος; Ο Ραφαήλος του μίλησε τότε για τον πίνακά του και για τις άσκοπες έρευνες, που είχε κάνει ως τότε για να βρή το μοντέλο, που του χρειαζόταν.

Αυτό το μοντέλο το ανακάλυψε σήμερα, του είπε. Είναι η κόρη σας, που έχει το πρόσωπο, την έκφραση και το σώμα της Γαλάτειας... Αυτήν έρεπε με, καλέ μου Λούτι, και δώστε μου την άδεια ν' αποτυπώσω τα υπέροχα χαρακτηριστικά της πάνω στον πίνακά μου...

Ο φουρναρής άκουσε την τέχνη, σαν όλους τους Ρωμαίους της εποχής του. Από τ' άλλο μέρος, όμως φοβόταν ν' αφήσει την κόρη του στα χέρια των ζωγράφων, που είχαν τη φήμη ανθρώπων με έλευθερες και τολμηρές αντιλήψεις. Κι' άρνιθηκε.

«Αλλά, ο Ραφαήλος δεν απέλπιστηκε. Κι' άρχισε να πηγαίνει κάθε μέρα στο φούρνο και να τον θερμοπαράκαλε να του εμπιστευθεί την κόρη του.

Κινητοποιήσε ταυτόχρονα όλους τους φίλους του. Πρίγκιπες, δούκες, καρδινάλιοι, επίσκοποι έτρεχαν ο ένας έπειτα από τον άλλον στο φούρνο, προσπαθώντας να πείσουν τον Λούτι να στερήσει στις λειψίες του ζωγράφου.

Τις επισκέψεις του αυτές ο Ραφαήλος συναντούσε πολλές φορές τη Μαργαρίτα.

Οι δυο νέοι μόλις κατάφεραν να πουν μερικές λέξεις ο ένας στον άλλον. «Αλλά, εκείνο, που δεν μπορούσαν να πουν με τα χείλη τους, χέσε τους. Ήταν μία αγάπη, που έριζωνε κι' έλας μέσα στις ψυχές τους. Ήταν μία αγάπη αγνή, άδολη κι' άθωα.

Στο τέλος, ο Φραντζέσκο Λούτι υποχώρησε. Η Μαργαρίτα, άκούοντας τον πατέρα της να λέει στο νουστό ζωγράφο ότι μπορούσε να την πάρει για να την πάει στο εργαστήρι του, Τό άλλο πρωί, όλοι οι συγγενείς έτρεξαν στο φούρνο. Κι' ο δρόμος γέμισε από κόσμο.

Η μητέρα της Μαργαρίτας έκλαιγε. Ο φουρναρής φορούσε τα γιορτινά του και προσπαθούσε να φανεί σοβαρός για να κρύψει τη συγκίνησή του.

Όταν η Μαργαρίτα εμφανίστηκε στην πόρτα του φούρνου, το πλήθος, που είχε συγκεντρωθεί όλογυρά έξω, σπασε σε ζωηρές επευφημίες.

Όλοι αυτοί οι άνθρωποι καταλάβαιναν πως η φουρναρούλα ξεκινούσε για την άθανασία... Η Φορνάρινα έλαμπε εκείνη την ημέρα από μία θεϊκή όμορφη. Τα χρυσά σκέλη της, που κάμμε τα άρμονικά χαρακτηριστικά και τα μεγάλα, φωτεινά μάτια της την έκαναν να μοιάζει με τη θεά Εσάρκω, στον πίνακα του Ραφαήλου.

Ο ζωγράφος έτρεξε να την πιάσει από το χέρι και την βοήθησε να ανέβει στο άμαξι του, που περίμενε γύρω από κείνο.

«Επειτα από κάμποση ώρα, έφτασαν στο Μπόργκο, όπου βρισκόταν το εργαστήρι του.

Έκεί τους υποδέχτηκε ο Τζούλιο Ρομάνο, ο πιο αγαπημένος από τους μαθητές του. Είχε φροντίσει από πριν να διώξει όλους τους νεαρούς ζωγράφους που δούλευαν κοντά στο μεγάλο καλλιτέχνη και σε λίγο έφυγε κι' αυτός.

Ήταν τώρα μόνο μέσα στο απέραντο εργαστήρι, με τα κομψά έπιπλα, τους πολυτελείς τάπητες και την άρθρονα των λουλουδιών που βρισκόνταν στα βάζα.

#Φορνάρινα

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Θέμη κι' ένθουσιασμό για την αγάπη του... Οί δρες κυλούσαν γρήγορα. Είχε περάσει πιά το μεσημέρι, όταν, σε κάποιο στιγμή, η Μαργαρίτα είπε σιγά: —Και η Γαλάτεια;

—Τι μ' ενδιαφέρει η Γαλάτεια; της απάντησε. Είσαι εδώ Μαργαρίτα και για μένα το σύμπαν όλοκληρο είναι κλεισμένο μέσα σ' αυτό το δωμάτιο!

Είσαι ο άφεντης μου κι' είμαι μία ταπεινή σκλάβος της μεγαλοφυΐας σου, του είπε η νέα. Σ' αγαπώ μ' όλη τη δύναμη της ψυχής μου, μα δε θέλω η αγάπη μου να σταθεί εμπόδιο στο μεγάλο δρόμο σου. Άς εργαστούμε, γλυκέ μου άφεντη...

Ο Ραφαήλος πήρε αμέσως τα μολύβια του κι' άρχισε να σχεδιάζει το πρόσωπο της Μαργαρίτας. «Επειτα άρπάξε το πινέλλο... Δούλευε γρήγορα, με καταπληκτική δεξιότητα, χωρίς να σταματάει καθόλου... Από εκείνη την ημέρα, πήγαινε κάθε πρωί στο φούρνο του Λούτι, έβαινε από κει τη Μαργαρίτα, την πανέμορφη Φορνάρινα και την ξαναφέρνε στο πατρικό σπίτι όταν βρόδυσε.

Ο πίνακας προχωρούσε γρήγορα. Και μαζί μ' αυτόν μεγάλωνε κι' η αγάπη τους. Μα η Φορνάρινα είχε μία αντίληψη. Την έποχε εκείνη βρισκόταν στη Ρώμη μία Βενετσιάνη άρχοντισσα, η Άντωνια Βανέτα. Ήταν νέα, όμορφη και πολύ πλούσια. Στην αρχή, είχε θαυμάσει την τέχνη του Ραφαήλου. Κι' ύστερα άγάπησε και τον ίδιο.

Για να μπορεί να βρίσκεται αδιάκοπα κοντά στο ίδιομα της, είχε ντυθεί σαν άντρας κι' έγινε, με το όνομα Άντωνίος Βάν, ένας από τους μαθητές του μεγάλου ζωγράφου.

Άλλά τι το όφελος; Ήταν, βέβαια, όλη την ημέρα μέσα στο εργαστήρι. Από τ' άλλο μέρος, όμως, την βασάνιζε η ζήλια. Γιατί έβλεπε το είδύλλιο του Ραφαήλου με τη Φορνάρινα να ξετυλίγεται μπροστά στα μάτια της σχεδόν. Πήρε τότε την απόφαση να σκοτώσει την αντίγνρ της κι' επωφελήθηκε από μία γιορτή που έδωσε ο Ραφαήλος στο εργαστήρι του για να πραγματοποιήσει το έγκληματικό σχέδιό της. Σέ μία στιγμή που δεν προσέχαν, έριξε ένα δραστηκό δηλητήριο μέσα στο κύπελλο της Φορνάρινας. Και τότε ξετυλίχτηκε το δράμα.

Ο Ραφαήλος, μεθυσμένος από αγάπη, πήρε σε κάποια στιγμή το κύπελλο της Φορνάρινας, που καθόταν πλάι του, κι' άρχισε να πίνει. Άλλά, ξαφνικά, ο Άντωνίος Βάν τού το άρπαξε και το άδειωσε ως τον πάτω.

Επειτα από μερικές στιγμές, ο Ραφαήλος άρχισε να φωνάζει ότι πνιγόταν, ενώ ο Άντωνίος Βάν σωριαζόταν αναίσθητος στο πάτωμα. Τους μετέφραν αμέσως και τούς δυο σ' ό σπίτι ενός γιατρού. Κι' εκεί φανερώθηκε η αλήθεια: Ο Άντωνίος Βάν ήταν γυναίκα.

Ο Ραφαήλος, που είχε πη μόνο δυο ή τρεις γουλιές από το δηλητηριασμένο ποτό, συνήλθε γρήγορα. Η κατάσταση της Άντωνίας, αντίθετα, χειροτέρευε ολοένα... Η δυστυχισμένη ξεψύχησε κατά τα εξημερώματα, αφού πρώτα τα εξομολογήθηκε όλα.

Πέρασαν μήνες. Ο Ραφαήλος έλάτρευε πάντα τη Φορνάρινα του κι' εξακολουθούσε να ζωγραφίζει με την άριστοτεχνική τέχνη του... Άλλοίμονο, όμως! Το δηλητήριο που είχε πη είχε υποσκάψει ανεπαρόντως την ύγεια του. Κόντευε τώρα το Πάσχα κι' ο Ραφαήλος δούλευε έντατικά για να τελειώσει τη «Μεταμόρφωση» του, που είναι ένα από τα μεγαλύτερα άριστοτεχνήματά του. Την ίδια ημέρα, που έβαλε την τελευταία πινελιά, έπεσε στο κρεβάτι του για να μην ξανασηκωθεί πιά.

Ο μεγάλος καλλιτέχνης ξεψύχησε το βράδυ της Μεγάλης Παρασκευής, την ώρα, που οι καμπάνες όλων των εκκλησιών της Ρώμης καλούσαν τους πιστούς για τη νυχτερινή λειτουργία... Ήταν η 6η Άπριλίου του 1520. Την ίδια ημέρα, πριν από 37 χρόνια, είχε έρθει στον κόσμο.

Η Φορνάρινα όλο τον καιρό της αρρώστιας του δεν έφυγε ούτε στιγμή από το προσκέφαλό του. Ο θάνατος του αγαπημένου της είχε κψει τώρα όλους τους δεσμούς, που την ένωσαν με τη ζωή. Λίγο άργότερα, η πόρτα της μονής τού Άγ. Απολλωνίου τού Τραστέρε κλεινόταν για πάντα πίσω από τα δέκα όκτω χρόνια και την υπέροχη όμορφη της.

Α. ΜΑΡΤΕΝ

—Είσαι εδώ Μαργαρίτα και για μένα το σύμπαν όλοκληρο είναι κλεισμένο μέσα σ' αυτό το δωμάτιο!

Είσαι ο άφεντης μου κι' είμαι μία ταπεινή σκλάβος της μεγαλοφυΐας σου, του είπε η νέα. Σ' αγαπώ μ' όλη τη δύναμη της ψυχής μου, μα δε θέλω η αγάπη μου να σταθεί εμπόδιο στο μεγάλο δρόμο σου. Άς εργαστούμε, γλυκέ μου άφεντη...

Ο Ραφαήλος πήρε αμέσως τα μολύβια του κι' άρχισε να σχεδιάζει το πρόσωπο της Μαργαρίτας. «Επειτα άρπάξε το πινέλλο... Δούλευε γρήγορα, με καταπληκτική δεξιότητα, χωρίς να σταματάει καθόλου... Από εκείνη την ημέρα, πήγαινε κάθε πρωί στο φούρνο του Λούτι, έβαινε από κει τη Μαργαρίτα, την πανέμορφη Φορνάρινα και την ξαναφέρνε στο πατρικό σπίτι όταν βρόδυσε.

Ο πίνακας προχωρούσε γρήγορα. Και μαζί μ' αυτόν μεγάλωνε κι' η αγάπη τους. Μα η Φορνάρινα είχε μία αντίληψη. Την έποχε εκείνη βρισκόταν στη Ρώμη μία Βενετσιάνη άρχοντισσα, η Άντωνια Βανέτα. Ήταν νέα, όμορφη και πολύ πλούσια. Στην αρχή, είχε θαυμάσει την τέχνη του Ραφαήλου. Κι' ύστερα άγάπησε και τον ίδιο.

Για να μπορεί να βρίσκεται αδιάκοπα κοντά στο ίδιομα της, είχε ντυθεί σαν άντρας κι' έγινε, με το όνομα Άντωνίος Βάν, ένας από τους μαθητές του μεγάλου ζωγράφου.

Άλλά τι το όφελος; Ήταν, βέβαια, όλη την ημέρα μέσα στο εργαστήρι. Από τ' άλλο μέρος, όμως, την βασάνιζε η ζήλια. Γιατί έβλεπε το είδύλλιο του Ραφαήλου με τη Φορνάρινα να ξετυλίγεται μπροστά στα μάτια της σχεδόν. Πήρε τότε την απόφαση να σκοτώσει την αντίγνρ της κι' επωφελήθηκε από μία γιορτή που έδωσε ο Ραφαήλος στο εργαστήρι του για να πραγματοποιήσει το έγκληματικό σχέδιό της. Σέ μία στιγμή που δεν προσέχαν, έριξε ένα δραστηκό δηλητήριο μέσα στο κύπελλο της Φορνάρινας. Και τότε ξετυλίχτηκε το δράμα.

Ο Ραφαήλος, μεθυσμένος από αγάπη, πήρε σε κάποια στιγμή το κύπελλο της Φορνάρινας, που καθόταν πλάι του, κι' άρχισε να πίνει. Άλλά, ξαφνικά, ο Άντωνίος Βάν τού το άρπαξε και το άδειωσε ως τον πάτω.

Επειτα από μερικές στιγμές, ο Ραφαήλος άρχισε να φωνάζει ότι πνιγόταν, ενώ ο Άντωνίος Βάν σωριαζόταν αναίσθητος στο πάτωμα. Τους μετέφραν αμέσως και τούς δυο σ' ό σπίτι ενός γιατρού. Κι' εκεί φανερώθηκε η αλήθεια: Ο Άντωνίος Βάν ήταν γυναίκα.

Ο Ραφαήλος, που είχε πη μόνο δυο ή τρεις γουλιές από το δηλητηριασμένο ποτό, συνήλθε γρήγορα. Η κατάσταση της Άντωνίας, αντίθετα, χειροτέρευε ολοένα... Η δυστυχισμένη ξεψύχησε κατά τα εξημερώματα, αφού πρώτα τα εξομολογήθηκε όλα.

Πέρασαν μήνες. Ο Ραφαήλος έλάτρευε πάντα τη Φορνάρινα του κι' εξακολουθούσε να ζωγραφίζει με την άριστοτεχνική τέχνη του... Άλλοίμονο, όμως! Το δηλητήριο που είχε πη είχε υποσκάψει ανεπαρόντως την ύγεια του. Κόντευε τώρα το Πάσχα κι' ο Ραφαήλος δούλευε έντατικά για να τελειώσει τη «Μεταμόρφωση» του, που είναι ένα από τα μεγαλύτερα άριστοτεχνήματά του. Την ίδια ημέρα, που έβαλε την τελευταία πινελιά, έπεσε στο κρεβάτι του για να μην ξανασηκωθεί πιά.

Ο μεγάλος καλλιτέχνης ξεψύχησε το βράδυ της Μεγάλης Παρασκευής, την ώρα, που οι καμπάνες όλων των εκκλησιών της Ρώμης καλούσαν τους πιστούς για τη νυχτερινή λειτουργία... Ήταν η 6η Άπριλίου του 1520. Την ίδια ημέρα, πριν από 37 χρόνια, είχε έρθει στον κόσμο.

Η Φορνάρινα όλο τον καιρό της αρρώστιας του δεν έφυγε ούτε στιγμή από το προσκέφαλό του. Ο θάνατος του αγαπημένου της είχε κψει τώρα όλους τους δεσμούς, που την ένωσαν με τη ζωή. Λίγο άργότερα, η πόρτα της μονής τού Άγ. Απολλωνίου τού Τραστέρε κλεινόταν για πάντα πίσω από τα δέκα όκτω χρόνια και την υπέροχη όμορφη της.

Α. ΜΑΡΤΕΝ

—Είσαι εδώ Μαργαρίτα και για μένα το σύμπαν όλοκληρο είναι κλεισμένο μέσα σ' αυτό το δωμάτιο!

Είσαι ο άφεντης μου κι' είμαι μία ταπεινή σκλάβος της μεγαλοφυΐας σου, του είπε η νέα. Σ' αγαπώ μ' όλη τη δύναμη της ψυχής μου, μα δε θέλω η αγάπη μου να σταθεί εμπόδιο στο μεγάλο δρόμο σου. Άς εργαστούμε, γλυκέ μου άφεντη...

Ο Ραφαήλος πήρε αμέσως τα μολύβια του κι' άρχισε να σχεδιάζει το πρόσωπο της Μαργαρίτας. «Επειτα άρπάξε το πινέλλο... Δούλευε γρήγορα, με καταπληκτική δεξιότητα, χωρίς να σταματάει καθόλου... Από εκείνη την ημέρα, πήγαινε κάθε πρωί στο φούρνο του Λούτι, έβαινε από κει τη Μαργαρίτα, την πανέμορφη Φορνάρινα και την ξαναφέρνε στο πατρικό σπίτι όταν βρόδυσε.

Ο πίνακας προχωρούσε γρήγορα. Και μαζί μ' αυτόν μεγάλωνε κι' η αγάπη τους. Μα η Φορνάρινα είχε μία αντίληψη. Την έποχε εκείνη βρισκόταν στη Ρώμη μία Βενετσιάνη άρχοντισσα, η Άντωνια Βανέτα. Ήταν νέα, όμορφη και πολύ πλούσια. Στην αρχή, είχε θαυμάσει την τέχνη του Ραφαήλου. Κι' ύστερα άγάπησε και τον ίδιο.

Για να μπορεί να βρίσκεται αδιάκοπα κοντά στο ίδιομα της, είχε ντυθεί σαν άντρας κι' έγινε, με το όνομα Άντωνίος Βάν, ένας από τους μαθητές του μεγάλου ζωγράφου.

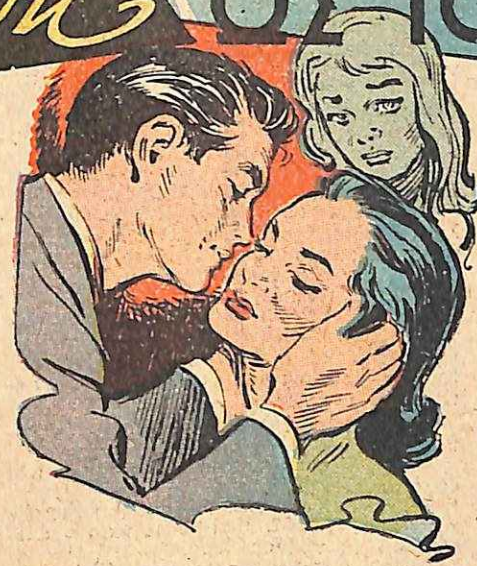
Άλλά τι το όφελος; Ήταν, βέβαια, όλη την ημέρα μέσα στο εργαστήρι. Από τ' άλλο μέρος, όμως, την βασάνιζε η ζήλια. Γιατί έβλεπε το είδύλλιο του Ραφαήλου με τη Φορνάρινα να ξετυλίγεται μπροστά στα μάτια της σχεδόν. Πήρε τότε την απόφαση να σκοτώσει την αντίγνρ της κι' επωφελήθηκε από μία γιορτή που έδωσε ο Ραφαήλος στο εργαστήρι του για να πραγματοποιήσει το έγκληματικό σχέδιό της. Σέ μία στιγμή που δεν προσέχαν, έριξε ένα δραστηκό δηλητήριο μέσα στο κύπελλο της Φορνάρινας. Και τότε ξετυλίχτηκε το δράμα.

Ο Ραφαήλος, μεθυσμένος από αγάπη, πήρε σε κάποια στιγμή το κύπελλο της Φορνάρινας, που καθόταν πλάι του, κι' άρχισε να πίνει. Άλλά, ξαφνικά, ο Άντωνίος Βάν τού το άρπαξε και το άδειωσε ως τον πάτω.

Επειτα από μερικές στιγμές, ο Ραφαήλος άρχισε να φωνάζει ότι πνιγόταν, ενώ ο Άντωνίος Βάν σωριαζόταν αναίσθητος στο πάτωμα. Τους μετέφραν αμέσως και τούς δυο σ' ό σπίτι ενός γιατρού. Κι' εκεί φανερώθηκε η αλήθεια: Ο Άντωνίος Βάν ήταν γυναίκα.

Συγκινητικό, κοινωνικό και δραματικό μυθιστόρημα υπό ΣΑΡΛ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΑΓΑΠΗ ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Η Ρόζα συγκινείται από την ευγενική προσφορά του Πιθάρ, άρνείται όμως να δεχτεί τα λεφτά που της προσφέρει. Τον βάει μόνο να της υποσχεθί πως δε θα φανερώσει σε κανένα την καινουργία της διέθυνσης, όταν του γράψι απ' το Παρίσι.

Ο σωφέρ του βαρώνου φερνε την πηναινε ύστερα στο οιδηροδρομικό σταθμό και της παραδίδει το συστατικό γράμμα, που θα τη βοηθήσει να βρή δουλειά. Στο τραίνο, η Ρόζα γνωρίζεται με την Ζουλι Μπρώλ, καμαριέρα μίας κάποιας κυρίας Ραυμόντ, άλλοτε θεατρίνας, που περνάει τώρα για άριστοκράτισσα. Έπίσης γνωρίζεται με δυο καλούς ανθρώπους: το χαροπλόστη Πώλ Μουγιάρ και τον ξάδερφό του Νεστόρ Ποκέ, ένα καμπούρη, κακοφτιαγμένο αλλά καλόκαρδο κουρδιστή πιάνων.

Ο δεύτερος της υποσχεθεί να τη βοηθήσει να βρή μία φτηνή κάμαρα, στο Παρίσι. Όταν φτάνει στην πρωτεύουσα η Ρόζα παρουσιάζεται στο μεγάλο μοδιστράδικο της Καρολίνας Λεμπρέ, νοικιάρισσας του βαρώνου φερνε και άλλοτε φιλενάδας του. Γι' αυτήν προορίζεται το συστατικό γράμμα του βαρώνου, που της γράφει να βρή δουλειά στη Ρόζα και να την προσθέσει σιγά-σιγά ώστε να γίνει μία μέρα φιλενάδα του. Η Καρολίνα λείπει και την αντικαθιστά η υποδυνάμνη, η δίσ Σάρα. Όταν μαθαίνει απ' τη Ρόζα ότι τη στέλνει ο βαρώνος, της υποσχεθεί να την πάρει στο μοδιστράδικο. Βρίσκεται όμως εκεί τυχαίως κι' η διενδυτήρια του διπλανού μεγάλου ανθρωπιστή, η κ. Γκαμπριέλ, η οποία προτείνει αμέσως στη Ρόζα να την προσλάβει αυτή, με καλύτερους όρους. Ο σκοπός της είναι να κολακέψει το βαρώνο, για να τον έχη τακτικότερο πελάτη της. Πραγματικά, η Ρόζα πιάνει δουλειά στο ανθρωπιστήριο και, με τη βοήθεια του Ποκέ, νοικιάζει μία καμαρούλα και την επιπλώνει υπερεφτά. Ύστερα στέλνει τη διενδυτή της στον υπάλληλο Πιθάρ. Η Ραυμόντ, η κυρία της Ζουλι Μπρώλ, είναι φιλενάδα του Ραμπέρ. Τον αγαπάει λαθρονομα, και για χάρη του εγκατέλειψε το θέατρο και τα γλέντια της και περνάει μία ζωή κλειστή. Τού έχει δανείσει σε διάφορες περιπτώσεις μεγάλα ποσά, για να πληρώσει τα χρέη του απ' το χαρτοπαιγνιο.

Έκείνος την έχει πια βαρεθεί, αλλά δεν τολμάει να της το πη. Ο δεσμός του μαζί της ήταν το «μυστικό», που τον εμπόδιζε να ζητήσει το χέρι της Άντρε. Η Ραυμόντ τον πνέει, τον υποφιαίνεται και ψάχνοντας στο σπίτι του μία μέρα, βρίσκει τα έρωτικά γράμματα της Άντρε. Τα φυλάει τότε ως όπλο της και δηλώνει στο Ραμπέρ ότι, αν βελήσσει ποτέ να την απατήσει και να ξαναπληρώσει την Άντρε, θα μεταχειριστή αυτά τα γράμματα για να τους καταστρέψει και τους δυο.

Δεν πρόλαβε άλλωστε να σκεφθεί πολύ. Έβλεπε τη Ραυμόντ να τον κυττάζει μ' αστραφερά μάτια, με μίσος κι' αγάπη μαζί. Είπε με το νου του πως δε θα ξανάδοι ποτέ μία φιλενάδα τόσο επιθυμητή και τόσο άφορμένη. Σκέφθηκε πως θα μπορούσε να την καταστρέψει σε μία στιγμή. Υπελόγισε πως ήταν πλούσια ακόμη, πως τού άπομενε σαν ύστατο καταφύγιο και πως θα ήταν τρέλλα του να τη χάσει, στην απέλπιστική κατάσταση που βρισκόταν.

Την άγκάλιασε και την έσφιξε δυνατά. —Είσαι όμορφη στο θυμό σου όπως και στον έρωτά σου! της ψιθύρισε με πάθος, ενώ η γατιά του αναζητούσε τη συγγνώμη που ήταν πρόθυμη εκείνη να τού προσφέρει. Γιατί μιλάς για όπλα; Δε θα χεις ποτέ το θάνατο να τα μεταχειριθείς έναντιόν μου!

—Θα το έχω! —Πάντως, δε θα χρειαστή ποτέ... —Ποιος ξέρει; —Σο τ' όρκίζομαι!

Η Ραυμόντ αναστέναζε. Αυτή τον αγαπούσε αληθινά, παράφορα, και βασανιζόταν απ' τη ζήλια. —Θέλω να σε πιστέψω... τού είπε. Θα προσέχω όμως. Δε σε ζητώ εγώ... Έσύ ηθες και μου έδωσες ένα σωρό υποσχέσεις. Τόσα το χειρότερο για σένα! Όφείλεις τώρα να τις κρατήσεις... Με πρόδωσες

6ον

Είπε με το νου του πως δε θα ξανάδοι ποτέ μία φιλενάδα τόσο επιθυμητή και τόσο άφορμένη. Σκέφθηκε πως θα μπορούσε να την καταστρέψει σε μία στιγμή. Υπελόγισε πως ήταν πλούσια ακόμη, πως τού άπομενε σαν ύστατο καταφύγιο και πως θα ήταν τρέλλα του να τη χάσει, στην απέλπιστική κατάσταση που βρισκόταν.

Την άγκάλιασε και την έσφιξε δυνατά. —Είσαι όμορφη στο θυμό σου όπως και στον έρωτά σου! της ψιθύρισε με πάθος, ενώ η γατιά του αναζητούσε τη συγγνώμη που ήταν πρόθυμη εκείνη να τού προσφέρει. Γιατί μιλάς για όπλα; Δε θα χεις ποτέ το θάνατο να τα μεταχειριθείς έναντιόν μου!

—Θα το έχω! —Πάντως, δε θα χρειαστή ποτέ... —Ποιος ξέρει; —Σο τ' όρκίζομαι!

Η Ραυμόντ αναστέναζε. Αυτή τον αγαπούσε αληθινά, παράφορα, και βασανιζόταν απ' τη ζήλια. —Θέλω να σε πιστέψω... τού είπε. Θα προσέχω όμως. Δε σε ζητώ εγώ... Έσύ ηθες και μου έδωσες ένα σωρό υποσχέσεις. Τόσα το χειρότερο για σένα! Όφείλεις τώρα να τις κρατήσεις... Με πρόδωσες

ματαιοδοξία του και πρόσφερε την περιουσία της βορά στην άχόρτανη όρεξί του. Είχε άκοεσθή στη συγγνώμη της, που την είχε πετύχει τόσο εύκολα. Ήταν ήσυχος για το μέλλον...

Η Ραυμόντ τον κυττάζε απ' το παράθυρο της να φεύγει, μουρμουρίζοντας: —Αν δεν κρατήσεις την υπόσχεσή σου, όρκίζομαι στο Θεό πως θα κρατήσω ενώ τη δική σου!

ΚΒ'.

Την άλλη μέρα, κατά τις 9½ το βράδυ, έκλεισε το ανθρωπιστήριο της Γκαμπριέλ. Μία νέα κοπέλλα βγήκε απ' αυτό, ντυμένη στα μαύρα, απλή κι' όμως χαριτωμένη. Ήταν η Ρόζα.

Το χλωμό πρόσωπό της είχε ξαναπάρει τα χρώματα της ύγειας. Οί διαβάτες στρέφονταν για να την κυττάζουν με θαυμασμό. Ξαφνικά, η μελαγχολική φυσιογνωμία της φωτίσθηκε από ένα χαμόγελο. Είχε δη, στην άλλη μεριά του δρόμου, κάποιον που της έκανε νόημα από μακριά.

Ήταν ένας άνθρωπος κακοφτιαγμένος, κοντός, καμπούρης, με το κεφάλι του χαμένο ανάμεσα στους ώμους του. Η κοπέλλα είχε αναγνωρίσει αμέσως το συμπατριώτη της και γείτονα της Νεστόρ Ποκέ η Μαλκλό.

Διέσχισε το δρόμο και πήγε γρήγορα κοντά του. —Η μορφή τού καμπούρη ήταν καλή και συμπαθητική. —Σας είδα αμέσως, της είπε. Θα σας ξεχωρίσα ανάμεσα σε χίλιες... Έλάτε να βρούμε ένα ήσυχο μέρος να μιλήσουμε...

—Λέιπατε αυτές τις μέρες; —Α, τό προσέδετε; —Μα φυσικά, αφού είμαστε γείτονες... —Είσατε πολύ καλή... Ταξιδεύω συχνά, έρετε. Πηγαίνο στο Ρέιμς, στην Άμιένη, στη Λυών, στη Λίλλη, στη Ρουέν, για τα όργανα των εκκλησιών. Τώρα ήρθα απ' τη Ναντή... Έρετε πόσο στενοχωρήθηκα που δε σας έδραπα τόσες μέρες; —Αλήθεια; —Σας σκεπτόμουν όλη την ώρα...

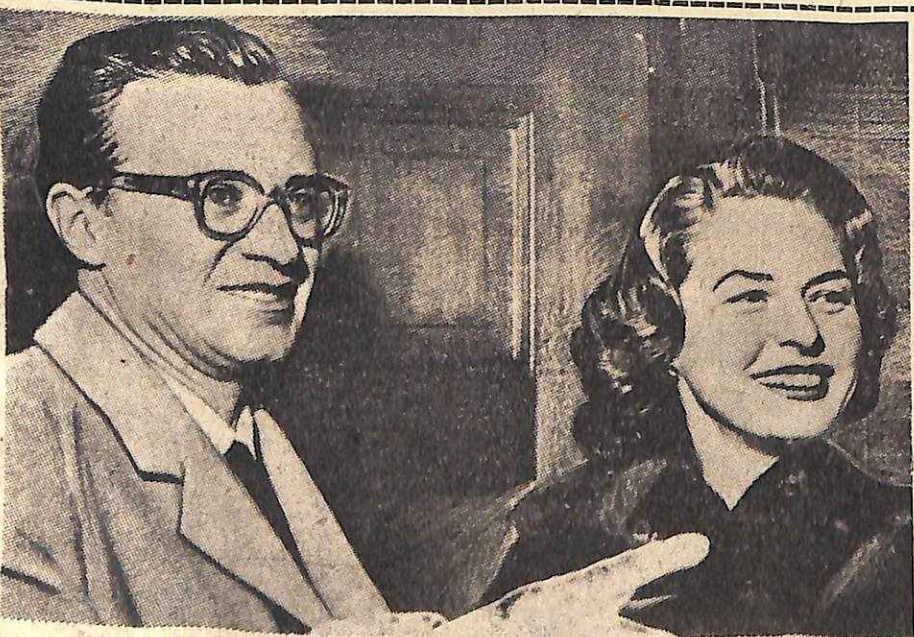

Όταν έφτασαν κοντά στην πόρτα της, ο καμπούρης την καληνύχτισε κι' έφυγε.

δεν ήξερα αν είχατε ταχτοποιηθή στη δου-
λειά σας...
—Ω, ναι, είμαι πολύ καλά! 'Η κυρία
Γκαμπριέλ μου φέρνεται με καλωσύνη...
—Μπράβο! Ωστε είσαστε ευχαριστι-
μένη;
—Μα φυσικά... Είναι μια δουλειά εν-
διαφερόμενη. Με διασκεδάζει... και δε μ'
αφήνει να σκεφθώ άλλα πράγματα...
—Τί δηλαδή;
—'Η Ρόζα δεν απάντησε. Έκαμε μόνο μια
αόριστη χειρονομία.
—Έχετε τίποτα στενωχώριες; έπέμεινε
δ καμπούρης.
—Και ποιος δεν έχει;
—Λυπόμαστε που φύγατε απ' τον τό-
πο σας;
—Ναι, πρώτα γι' αυτό...
—Κι' ύστερα;
—Και γι' άλλα άκομμη...
—Για αισθηματικούς λόγους;
—'Ισως... Μά δεν υπάρχει λόγος να
σας ζαλίζω με τις δικές μου στενωχώριες...
—Δε μου έχετε λοιπόν εμπιστοσύνη;
—Ω, ναι! Φανήκατε τόσο καλός μαζί
μου!...
—Δεν έκανα δά τίποτα σπουδαίο!
—Μόνο που υπάρχουν λύτες που πρέ-
πει να τις κρατάει κανείς για τον έαυτό
του...
Σώπασαν κι' οι δυο και συνέχισαν το
δρόμο τους μαζί, ανεβαίνοντας προς τη
Μαντελέν.
Ξαφνικά, η Ρόζα ρώτησε το συνοδό της:
—Τί πρέπει να κάνω για να μάθω ει-
δήσεις...
—Από πού;
—Απ' τις άποικίες... απ' την 'Ινδοκί-
να, άς πούμε.
—'Α, εκεί κάτω βρίσκεται... πρόφερε
δ καμπούρης λοζοκυττάζοντας την.
—Ποιος; ρώτησε η Ρόζα, έκπληκτη.
—Αυτός... ο φίλος, εκείνος που σάς
λείπει!
—Δε μπορεί κανείς να σας γελάση,
μουρμούρισε η κοπέλλα. Είναι μια θλιβε-
ρή ιστορία, που δε θέλω να σας τη διηγη-
θώ... Δεν έχω το θάρρος... Απαντήστε μου
λοιπόν!
—Στρατιώτης είναι;
—Ναι.
—Σε ποιό σύνταγμα υπηρετεί;
—Δεν ξέρω.
—Δεν ξέρετε;... Παράξενο!
—Κι' όμως...
—Μπορείτε ν' αγοράζετε κάθε πρωί μια

εφημερίδα. 'Αν συμβή τίποτα σπουδαίο,
θα το διαβάσετε.
—Τό είχα σκεφθή, αυτό. Σας εύχαρι-
στώ πάντως...
—Είναι απ' τον τόπο μας; ρώτησε δ
καμπούρης εμπιστευτικά.
—Ναι... 'Ο πατέρας του έχει μια φέ-
μα κοντά στο χωριό μου.
—Υπάρχει κι' ένας άλλος τρόπος. 'Ε-
χετε κανένα συγγενή σας στο Ταβερναί;
—'Η Ρόζα κούνησε αρνητικά το κεφάλι
της... Δεν είχε άλλο συγγενή απ' τον πα-
τέρα της. Κι' αυτός δεν της είχε δώσει ση-
μεία ζωής, απ' τον καιρό που έφυγε απ'
το χωριό της. 'Ωστόσο, θα της έκανε τόσο
καλό η παραμικρή φιλική λέξη!...
—Θάχετε τουλάχιστον κάποιο καλό φί-
λο, έπέμεινε δ καμπούρης. Τό δάσκαλο ή
τον παπα, άς πούμε. Μπορείτε να μάθετε
απ' αυτούς ό,τι σας ενδιαφέρει.
—Έχετε δική;
—Οι περαστικοί κύτταξαν με περιέργεια
τό ατάριαστο ζευγάρι που αποτελούσαν δ
καμπούρης κι' η όμορφη εκείνη κοπέλλα.
Κάποιοι εργάτες μάλιστα τους πέταξαν έ-
να περάσμα.
—'Ο Μαλκλό γέλασε κι' είπε στην κο-
πέλλα:
—Μη δίνετε σημασία. 'Ο κόσμος είναι
κουτσουμπής!
—'Ωστόσο, η συμβουλή του είχε κάμει εν-
τύπωση στη Ρόζα. Και ήθελε να την άκο-
λουθήσει το γρηγορότερο.
—Θά γυρίσω σπίτι, είπε. Είν' άργά
πιά. Άύριο πρέπει να βρίσκωμαι στην ώρα
μου στο μαγαζί.
—Σας κουράζει που ζυπνάτε νωρίς;
—Καθόλου! Είμαι συνηθισμένη απ' το
χωριό... Μόνο που στο Ταβερναί με είχαν
κακομάθει. Έκανα ό,τι μ' άρεσε, μια κι'
είχα εξασφαλισμένο το ψωμί μου.
Είχαν φτάσει κοντά στην πόρτα της. 'Ο
καμπούρης την καληνύχτισε κι' έφυγε. 'Η
Ρόζα αγόρασε μια εφημερίδα κι' ύστερα
τράβηξε προς το σπίτι της. 'Ο θυρωρός
της φώναξε, μόλις την είδε:
—Δεσποινίς Ρόζα! Ένα γράμμα για
σας.
'Η κοπέλλα άνασκήρτησε κι' άπλωσε το
χέρι της να το πάρη. 'Αν ήταν από κεί-
νον!...
Σταμάτησε στη σκάλα και κύτταξε το
φάκελλο. 'Ο γραφικός χαρακτήρας της ή-
ταν άγνωστος.
'Ανέθηκε βιαστικά στην κάμαρά της. Έ-
βγαλε το καπέλλο της κι' άνοιξε άμέσως

το φάκελλο. Είχε μέσα δυο γράμματα, τό
ένα απ' το φίλο της Πιβάρ και τ' άλλο απ'
τον παπα του χωριού.
'Ο Βοσκόδ της έλεγε:
«Μικρή μου Ρόζα, Δεν ξέχασα την ύπο-
σχεσί μου. Σου γράφω σήμερα. Μου φαί-
νεται σαν ναχω να σε δώ χρόνια!
»Παρακάλεσα τον παπα μας να σου
γράψη κι' αυτός μου ύποσχέθηκε να κρα-
τήση το μυστικό μας, σαν νάταν έξομολό-
γησι. 'Ετσι, θα μάθης περισσότερες λεπτο-
μέρειες. 'Ελπίζω να σε βρή το γράμμα μου
γερη κι' ευχαριστημένη. Σε φιλώ στα δυο
μάγουλα και σου εύχομαι κουράγιο και δύ-
ναμι.
Φρανσουά Πιβάρ».
Πραγματικά, τό άλλο γράμμα ήταν πολ-
λύ μεγαλύτερο. 'Ο παπας του Ταβερναί,
ένας γέρος κληρικός, καλός και άγιος, έ-
γραφε:
«'Αγαπητή μου Ρόζα. Έμαθα με λύπη
μου πως έφυγες για τό Παρίσι. 'Απ' όσα
άκούω να λένε—γιατί εγώ δεν την έπισκε-
φθηκα ποτέ—υπάρχουν πολλοί πειρασμοί
σ' αυτή τη μεγάλη πόλη, κι' οι καυμένες
οι κοπέλλες του χωριού και πού τις ώδη-
γησε εκεί η άνάγκη, δυσκολεύονται πολύ
για να μείνουν στον ίδιο δρόμο.
»Δεν άμφιβάλλω, κόρη μου, ότι έσύ ξέ-
ρεις να διακρίνης τό καλό απ' τό κακό.
Κι' αν άμάρτησες πραγματικά—όπως ά-
κούω να λένε—θέλω να πιστέψω πως ήταν
άπό μια άδυναμία της στιγμής.
»'Ο καλός σου φίλος Πιβάρ μου διηγή-
θηκε την ιστορία σου και με παρακάλεσε
να σε πληροφορήσω για ό,τι έγινε εδώ
άπό τότε που έφυγες. 'Ο άρχισω λοιπόν
απ' τον πατέρα σου.
»Αυτός πηγαίνει όλο και χειρότερα. Μου
λένε πως δε θέλει να δη κανένα, πως φέ-
γει απ' τα ζημερώματα και γυρίζει τη νύ-
χτα και πως η μελαγχολία που είχε άπό
τότε που πέθανε η μητέρα σου, έχει κα-
ταντήσει τώρα άληθινή μισανθρωπία. Σί-
γουρα, θάναι πολύ λυπημένος για την ά-
πουσία σου, άλλ' άποφύγει να έκδηλωθή,
άπό περηφάνεια. 'Η γρηά Μαριάννα του
κρατά πάντα τό νοικοκυριό του. 'Αλλά δεν
έχει σχεδόν καθόλου δουλειά, γιατί δε μέ-
νει παρά έλάχιστα στο σπίτι του και ή
με τό τίποτα.
»Στον πύργο, είν' όλα όπως άλλοτε, τον
παλιό καλό καιρό, που δεν είχαν οικονο-
μικές στενωχώριες. 'Ο μαρκήσιος κυνηγάει
απ' τό πρωί ως τό βράδυ, με τις φιλικές
συνηθειές του.
»'Ο Σιμόν Ραμπού, αδιόρθωτος πάντα,
πήγε όχτώ μέρες φυλακή, γιατί τον πιά-
σανε πάλι να κυνηγά λαθραία. Τώρα θα
μεγαλώση ακόμη πιά πολύ τό μίσος του
για κείνους που θεωρεί υπεύθυνους.
»Είδα την κ. μαρκησία. Μου μίλησε πολ-
λύ για σένα και για την κόρη της. 'Η κ.
Σαμπαι βρίσκεται στη Ρώμη, μαζί με τον
άντρα της. Θάθελε να μη γυρίση ποτέ στο
Παρίσι, γιατί φοβάται τις ειρωνείες των
φιλενάδων της. Μά δεν έχει καθόλου δι-
κιο. Βέβαια, προέρχεται από άριστοκρα-
τική γενιά. 'Αλλά κι' οι Σαμπαι είναι μια
άντάξια οικογένεια, που άναδείχθηκε με τη
δουλειά και την έντιμότητά της.
»'Η μαρκησία παρακαλεί τό Θεό να πάη
καλά η συζυγική ζωή της κόρης της, γιατί
είναι κατασυγκινημένη απ' τη ληπτότητα
και την εύγεια του γαμπρού της, που
λένε όλοι καλά γι' αυτόν.
»Στη φέрма του 'Εσσάρ, έχουν πένθος.
'Ο πατέρας είν' άμילητος, η μητέρα κλαίει
διαρκώς, ο γιουός έχει φύγει μακριά, χω-
ρίς να πη τίποτα σε κανένα, και δεν έχει
στείλει ούτ' ένα γράμμα. Μεγάλες δυστυ-
χίες, αυτές!
»Ξέχασα να σου άνακοινώσω και δυο ει-
δήσεις, που δεν έχουν μεγάλη σημασία
για σένα.
»'Ο κ. Ροζέ ντε Μελάν έφυγε για τό
Παρίσι. 'Η μητέρα του άνησυχεί πολύ για
τό μέλλον του, γιατί τον ξέρει επιπόλαιο
και σπάταλο.
»Χτές, ήρθε και με βρήκε δ κ. βαρώνος
Φερναί, για να μου δώση 500 φράγκα για
διάφορες άπαραίτητες έπισκευές της έκ-
κλησίας. Έμεινε έρέτος στον πύργο του
περισσότερο απ' τις άλλες χρονιές. Και,
κάθε μέρα σχεδόν, κυνηγάει μαζί με τό
μαρκήσιο.
»'Αντίο, άγαπητή μου κόρη. Σε θεωρώ
σαν παιδί μου. Σε βάφτισα, σουδώσα την

ΘΑ ΓΙΝΗ Ο ΤΡΙΤΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΗΣ ΜΠΕΡΓΚΜΑΝ;
Στό Λερούμ, κοντά στο Γκότεμποργκ της Σουηδίας ή 'Ινγκριντ Μπέργκμαν και δ
Σουηδός κινηματογραφικός επιχειρηματίας Λόρς Σμιτ έκάλεσαν τους δημοσιογρά-
φους και τους μίλησαν κρατώντας ό ένας τό χέρι του άλλου. 'Η 'Ινγκριντ τους είπε
για τις έπιτυχίες της στην 'Αμερική και στο Παρίσι, άρνήθηκε όμως να τους μιλήση
για τις άφωριές, που προκάλεσαν τό χωρισμό της από τό Ροσελίνι και άπέφυγε να
έπιβεβαιώση ή να διαψεύση πως πρόκειται τώρα να παντρευτή τό συμπατριώτη της
Λόρς Σμιτ. 'Η Μπέργκμαν αποκάλυψε επίσης πως έχει πάντα στη Ρώμη μια πολύ
καλή φίλη, την κυρία 'Ηλέκτρα Πάρβις, που δεν είναι άλλη από τη μητέρα του
Ρομπερτό Ροσελίνι.

πρώτη κοινωνία κι' έλπιζα να σε παντρέ-
ψω... 'Ισως να γίνη κι' αυτό. Στο μεταξύ,
σου εύχομαι δύναμη και θάρρος και παρα-
καλώ τό Θεό να σ' έχη πάντα καλά, όμορ-
φη κι' άγνή όπως σε γνώρισα.
»'Εφημέριος Ζάν Μπενουά».
'Η Ρόζα ξαναδιάβασε έπανειλημένως
τά δυο γράμματα, που της φέρνανε ένα
άρωμα απ' τα άγρια δάση του Μορβάν...
'Η φράσι του γέρου παπα: «'Ελπίζα να
σε παντρεύω» της έφερνε δάκρυα στα μά-
τια.
Έμεινε πολλή ώρα συλλογισμένη, με τό
κεφάλι της γυρμένο στο στήθος της, με
στη μοναξιά της φτωχικής καμαρούλας της.
'Υστερα θυμήθηκε την εφημερίδα που
είχε αγοράσει. Την άνοιξε και διάβασε στη
δεύτερη σελίδα:
»'Ηταν λαθασμένη η είδησις περί ειρή-
νεύσεως στο Τονκίνο. 'Απεναντίας, οι συμ-
πλοκές συνεχίζονται με πείσμα και θα χυ-
θώ άκόμη πολύ γαλλικό αίμα.
»Στις 20 Σεπτεμβρίου πρόκειται να
φτάση εκεί τό όπλιταγωγό «Σάμροκ», με
1.500 άνδρες. Οι ένισχυσεις αυτές άνα-
μενούνται μ' άνυπομονσία.
»Οι πειραταί έμφανίζονται σ' όλα τα
σημεία, με θράσος που δεν έχει όρια, και
κάποτε μάλιστα δε φοβούνται να έπιτεθούν
στα προχωρημένα φυλάκια μας. Είναι ά-
νάγκη ραγδαίας δράσεως. 'Αλλά την έπι-
τρέπουν οι περιστάσεις; Αυτό δεν τολμού-
με να τό βεβαιώσουμε».
Οι πληροφορίες αυτές ήταν σκοτεινές,
άκαθόριστες. 'Η καρδιά της Ρόζας σφι-
χτηκε δουληρά.
Σίγουρα, δ Ζάκ Μπαγιέλ θα βρισκόταν
σ' εκείνο τό όπλιταγωγό που έπρόκειτο να
φτάση.
Γι' αυτήν είχε έγκαταλείψει την οικογέ-
νιά του, τον τόπο του, γι' αυτήν θα δια-
κινδύνευε διαρκώς τη ζωή του σε φοιικές
μάχες με τους άγριους έχθρούς, στις ά-
γνωστες εκείνες χώρες...
Έκρυψε τό πρόσωπό της στα χέρια της
και, έκινώντας τις βραδείς προσβολές του,
ψιθύρισε μ' ένα στεναγμό:
—Θέε μου, σώσε τον και φέρε μου τον
πίσω! 'Η, αν θέλεις να τιμωρήσης κάποιον,
χτύπησε έμένα!... Και θα σ' εύλογώ!

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΚΓ'

'Η 'Αντρέ Σαμπαι στην κυρία μαρκησία
ντε Μελάν:
»'Αγαπητή μητέρα. Σου γράφω βιαστι-
κά, για να σου άναγγείλω ότι φεύγωμε απ'
τη Ρώμη για ένα ταξίδι στην Καλαβρία.
Πθανόν να φτάσωμε ως τη Σικελία.
»Σε βεβαιώ πως δε μου είναι καθόλου
δυσάρεστο να ταξιδεύω σε μια χώρα ό-
που δε συναντώ κανένα γνωστό πρόσωπο.
'Αρχίζω να συνηθίζω στο καινούργιο έπί-
θετό μου, κι' όταν γυρίσω πιά στο Παρίσι
πιστεύω ότι θα τό έχω πάρει πιά άπόφα-
σι και θάχω προσαρμυσθή σ' αυτή την κα-
τάσταση.
»'Οφείλω ν' άναγνωρίσω άλλωστε ότι ό
άντρας μου μου φέρνεται πολύ καλά. Κα-
τάλαβε άμέσως πως δε μ' άρέσουν από
χαρακτήρος οι ζωηρές έκδηλώσεις, κι' έτσι
ζούμε σαν δυο καλοί σύντροφοι, που σέ-
βονται κι' έκτιμούν ό ένας τον άλλο. Τις
πρώτες μέρες, ύπληξε μια κάποια τυπικό-
της κι' άμνηχανία μεταξύ μας. Αφού όμως
περάσαμε τα σύνορα, έπειτα από δυο ήμε-
ρών διαμονή στο Μοντεκάρο, ό πάγος έ-
σπασε, και τώρα μοιάζουμε σαν παντρε-
μένοι από δέκα χρόνια. 'Ο άντρας μου εί-
ναι ένθουσιασμένος και δεν παύει να μου
λέη πως θα μ' εύγνωμώη αιώνιας.
»Κάνει πάντα ό,τι θέλω εγώ. 'Η έπιθυ-
μία μου είναι νόμος. Δεν έφερε την παρα-
μικρή αντίρρηση, όταν ζήτησα να δούμε
τη Νεάπολι. 'Ισως να μείνουμε εκεί λίγον
καιρό, ώσπου να μας άναγκάση ό χειμώνας
να γυρίσουμε πίσω. Για την ώρα όμως, ό
ουρανός είναι όλοκάθαρος κι' ή θερμοκρα-
σία γλυκειά. Οι έξοχές είναι σωστό ποιή-
μα της Φύσεως κι' οι πορτοκαλιές φορτω-
μένες καρπούς.
»Θά μου πής 'Ισως πως όι άπαιτήσεις
μου στενωχάρουνε τον άντρα μου, γιατί
τον κρατάνε μακριά απ' τις δουλειές του.
Μά, αν ήταν έτσι, δε θα μου τόλεγε ό 'Ι-
διος. 'Ενώ αυτός άπεναντίας δε φαίνεται
καθόλου στενωχωρημένος για την άπουσία
του απ' τό γραφείο του. Όταν μάλιστα
του κάνω καμιά νύξι, μου απαντάει:

—'Α, μην άνησυχείς! Έχω τό Σαβι-
νιά!
»'Ο Σαβινιά είναι ό κοντός εκείνος γε-
ροντάκος, με τα διαπεραστικά μάτια, που
είχε έρθει στο γάμο μας, στο Ταβερναί.
Είναι άπίστευτα δραστήριος και πιστός
ως εκεί που δεν παίρνει.
»Θά ήθελα πολύ, άγαπητή μου μητέρα,
να μου γράψης τί άπόγινε ό έαδερφός μου,
ό ντε Ραμπέρ, αν έβαλε δηλαδή μυαλό και
παράτησε τό χαρτοπαίγνιο και τις σπα-
τάλες. 'Υστερα, τί κάνει η φτωχή μου Ρό-
ζα, αν παρηγορήθηκε καθόλου και τί σχέ-
δια έχει για τό μέλλον. 'Επίσης, αν ύπαρ-
χουν νεώτερα απ' τό Ζάκ Μπαγιέλ, που
φαίνονταν καλά παιδί, κι' όμως φέοθηκε
τόσο άσχημα στην άρραβωνιαστική του,
δίχως να τ' άξίζει η καυμένη.
»Μπορείς ν' άπειθυνης τό γράμμα σου
στο «Γκραντ 'Οτέλ» στη Νεάπολι. Λογα-
ριάζω πως θα μας βρή εκεί, όταν φτάσι.
»Σε φιλώ τρυφερά. Και σου στέλνω τους
στοργικούς χαιρετισμούς του άντρός μου
σε σένα και τον πατέρα μου.
»'Η κόρη σου 'Αντρέ.
»Υ. Γ. Καλλιτέρα να μη μιλήσης σε κα-
νένα για τις λεπτομέρειες που σου άνάφε-
ρα και για τις ερωτήσεις που σου κάνω.
Και ό μόν και όι δε προσοχίζονται άποκλει-
στικά για σένα, κι' όχι για τρίτα πρόσω-
πα, αδιάφορα και περιέργα».
'Η άπάντησι της μαρκησίας δεν άργη-
σε. Πληροφορούσε την κόρη της για ό,τι
είχε συμβή άπό τότε που έφυγε. 'Ηταν κα-
τευχαριστημένη—της έγραφε—για την άρ-
μονία που βασίλευε στο άντρογυνο, και έ-
ξωκίριζε την κόρη της να τη διατηρήση με
κάθε τρόπο.
»'Οφείλωμε τόσο πολλά στον κ. Σαμ-
παί—της έλεγε—ώστε θα ήμουν άπελλι-
σμένη αν δεν έοφλούσε αυτό τό χρέος μας,
έφθσον έσύ μονάχα έχεις τη δυνατότητα
να τό κάμης».
Και πιά κάτω πρόσθετε:
«Με ρωτάς για την αδελφή σου. Δεν έ-
χω εύχάριστα νέα γι' αυτήν. Έφυγε, και
κανείς δεν ξέρει που πήγε. Σίγουρα, θα
βρίσκεται στο Παρίσι. 'Αλλά τί κάνει έ-
κεί;... Δε μας έχει γράψει καθόλου.
»Μην άνησυχείς ώστόσο. Χτές τό βράδυ,
που έξέφερα αυτούς τους δόδους μου
στον παπα μας, εκείνος χαμογέλασε και
μου είπε: «Ξέρω ένα μυστικό, αλλά δε μου
έπιτρέπεται να τό φανερώσω. Πάντως, μπο-
ρά να σάς διαβεβαιώσω ότι ή Ρόζα δε
διατρέχει κανένα κίνδυνο».
»Δε θέλησε να μου πη περισσότερα
πράγματα. Πιστεύω πως ή Ρόζα έχει άλ-
λολογραφία μ' εκείνο τό γέρο-Βοσκό, τό
μπαρμπα-Πιβάρ. Τον ξέρεις... Τον έχουν

για εμπιστό τους όλες οι κοπέλλες του
χωριού...»
Κι' ή μαρκησία τελείωνε με τό ξέψις ύ-
στερόγραφο:
«Σου στέλνω έσωκλείτως ένα γράμμα
που έφτασε εδώ πρό μερικόν ήμερών. 'Αν
κατάλαβα καλά απ' τό γραφικό χαρακτή-
ρα του φακέλλου, προέρχεται απ' την πα-
λιά σου συμμαθήτριά, την ύποκόμισσα ντε
Κρουσέ».
»Όταν πήρε αυτό τό γράμμα, ή 'Αντρέ
άπολάμβανε απ' τό μπαλκόνι του ξενοδο-
χίου τον καθαρό αέρα και τη θέα του κόλ-
που της Νεαπόλεως. Μόλις όμως έρριξε
μια ματιά στον έσώκλειστο φάκελλο, τά
ξέχασε όλα... Πράγματι, της έγραφε ή στε-
νωτερη παιδική της φίλη, η ύποκόμισσα
Μαργαρίτα ντε Κρουσέ, γνωστότατη στους
κοσμικούς άριστοκρατικούς κύκλους.
»Απ' τις πρώτες λέξεις που διάβασε, ή
'Αντρέ κατάλαβε την έντύπωσι που είχε
κάνει ό γάμος της σ' αυτούς τους κύκλους.
Νά τί της έγραφε η ύποκόμισσα:
«'Αγαπητή μου 'Αντρέ. Πού βρίσκεσαι;
Τί γίνεσαι; Τί κάνεις; 'Ανυπομονώ να πά-
ρω άπάντησί σου σ' αυτές τις τρεις έρω-
τήσεις μου.
»Γιατί αυτή ή έπίμονη σιωπή σου άπέ-
ναντί μου; Προκειμένου για τους άλλους,
τό καταλαβαίνω. Ξέρεις τις προκαταλή-
ψεις, τις μικρότητες, τις άνομιές, τις ή-
λιθιότητες του κόσμου μας... Είναι φυσικό
να μαντεύεις και να πρόβλεπεις την έντύπω-
σι που προκάλεσε ό γάμος σου, έτσι που
έγινε, στα κρυφά και χωρίς καμιά έπιση-
μότητα, στη μικρή έκκλησία του Ταβε-
ρναί. 'Ωστόσο, αυτός δεν είναι λόγος να μη
μου στείλεις ένα γράμμα, ένα άγγελτήριο,
σε μένα, την καλλίτερη φίλη σου. Είχα κά-
θε δικαίωμα να θυμώσω γι' αυτή την προσ-
βολή!
»Στην άρχή σκέφθηκα να σου στείλω
τους μάρτυρές μου και να σε καλέσω σε
μονομαχία! Μά ύστερα είπα με τό νού
μου πως θα παρεξήγησες και θα με κατέ-
ταξες και μένα άδικως στις αδιάλλακτες,
που μένουν προσκολλημένες στους τί-
τλους, στις άρχες τους και στην έθιμοτυπία.
»Πόσο λάθος κάνεις! Κι' ύστερα, ποιές
είναι αυτές οι περίφημες άρχές;... Ποιά
κυρία της άριστοκρατίας δε θα δεχόταν
εύχαριστως να ξαναχρυσώσουν όι γιοι της
τό οικόσημό τους, παίρνοντας γυναίκα
τους την κόρη ενός πλούσιου έμπόρου;...
»Κι' έξ άλλου, τί με νοιάζει έμένα πως
λέγεται ό άντρας που πήρες; Μήπως θα
παύση ποτέ να είσαι ή άγαπημένη μου
'Αντρέ, ή παλιά μου συμμαθήτριά; Νά ει-
σα βέβαιη πως θα με βρή πάντα διατε-

ΟΡΕΙΝΗ ΚΑΛΙΕΡΓΕΙΑ ΣΤΟ ΚΒΑΝΓΚ ΣΙ
Στό Κβανγκσί, μια περιοχή της Κίνας, που άπέκτησε προοφάτως την άυτονομία της,
ή όρεινη καλλιέργεια είναι ή μόνη δυνατή λύσις, που εξασφαλίζει στα 18 εκατομμύ-
ρια των κατοίκων τα άπαραίτητα για τη διατροφή τους είδη. 'Ολοκληρή ή χώρα
είναι όρεινη και για να καταστή δυνατή ή καλλιέργεια της γης, όι κάτοικοι μετέ-
βαλαν όλες τις πλαγιές των βουνών σε όριζόντια κλιμακωτά χωράφια. 'Οπως κα-
ταλαβαίνετε, ή μεταβολή αυτή άπαιτούσε εργασία και προσπάθειες πολλών χρόνων,
άλλά παρουσιάζει σήμερα ένα εξαιρετικά γραφικό θέαμα.

θειμένη να σ' αγαπήσω μ' όλη μου την καρδιά.

»Αδιαφορώ τελείως τι γνώμη έχουν οι ψωροφαντασμένες του κόσμου μας. »Αν σου κλείσουν τις πόρτες τους, ή δική μου θα είναι πάντα ορθόνοχη για σένα. Και θα σε υπερασπιστώ, θα πάρω το μέρος σου σε κάθε περίπτωση.

»Θέλεις να ξέρεις μάλιστα τι θάκανα εγώ, αν ήμουν στη θέση σου; Θα φρόντιζα να τις συντρίψω, να τις ταπεινώσω με τα πλούτη μου και την πολυτέλειά μου!

»Αλλά θα τα ξαναπούμε άλλη φορά, αυτά... Μαθαίνω πως ο άντρας σου είναι ένας περίφημος άνθρωπος, που αναδείχθηκε με την αξία του. Βέβαια, δεν ανήκει στην άριστοκρατία. Τι τον εμπόδιζε όμως ν' αγοράσει άρτογέρα ένα τίτλο ευγενείας, στην Ιταλία ή αλλού; Είναι κάτι που συνηθίζεται πολύ στην εποχή μας.

»Εχω να σου αναγγείλω άσχημες ειδήσεις για τον ώραίο σου ξάδερφο, το ντε Ραμπέρ. Είχα καταλάβει άλλοτε από μερικά σκεπασμένα λόγια σου ότι σχεδίαζες να τον παντρευτείς. Εύτυχος που δεν τόκανες, γιατί έχει ένα πάθος που τον οδηγεί στην καταστροφή! Παίζει χαρτιά με μανία, και συνήθως δεν τον ευνόει ή Τύχη. »Αν έχεις κάποια επιρροή απάνω του, καλά θα κάνεις να τη μεταχειριστείς για να τον σώσεις, όσο είναι ακόμη καιρός.

»Ο άντρας μου, που είναι ψυχρός κι ε-πιφυλακτικός τύπος, μούλεγε χθές το βράδυ: «Αυτός ο Ραμπέρ με κάνει ν' ανατριχιάζω». Μου εξήγησε πως ο ξάδερφός σου είχε χάσει και πάλι 25 χιλιάδες φράγκα σε μια βραδιά! «Αυτό που κάνει 750 χιλιάδες φράγκα το μήνα!» πρόσθεσε. Βλέπεις, ξέρει καλή αριθμητική...

»Μά σου αραδιάζω κουταμάρες, μόνο και μόνο για ναχω την ευχαρίστησή να φλυαρήσω περισσότερο ώρα μαζί σου! »Πότε θα γυρίσης, καλή μου Άντρέ; »Ελπίζω πως η πρώτη σου επίσκεψη θάναι για μένα.

»Εμπιστεύομαι αυτό το γράμμα μου στη μητέρα σου, για να σου το στείλη μαζί με τα φίλια μου και την αγάπη μου. »Η φίλη σου Μαργαρίτα.

»Υ. Γ. Καί κάτι σπουδαίο, που θα σ' ενδιαφέρει πολύ: Ανακάλυψα μια ιδεώδη μοδίστρα και σου τη συνιστώ ανεπιφύλακτα. Είναι η μόνη που μ' ευχαρίστησε απόλυτα. Λέγεται Καρολίνα Λεμπρέ κι έχει τό άτελιέ της στην οδό Ρουαγιάλ. Είναι περίφημη! Θα τό διαπιστώσης και σύ. »Δεύτερο Υ. Γ.: Τι άφηρημένη που είμαι! Φαντάσου ότι τελείωσα το γράμμα μου, δίχως να σου αναφέρω το κυριότερο που είχα να σου πω απ' την αρχή!

»Ξέρεις πως λατρεύω τα λουλούδια κι έχω πάντα άνθοςτόλιστο τό στίπτι μου. Ψωνίζω απ' τό άνθοπωλείο της Γκαμπριέλ, στην οδό Ρουαγιάλ. Αυτή μάλιστα μου

ΦΤΩΧΟΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ ΓΙΑ ΤΑ ΦΤΩΧΑΔΑΚΙΑ

Βάσανα...

»Αμάν, τι βάσανα είν' αυτά, πού, οίγουρα, δεν τράβηξαν άνθρωποι (ως τώρα κι' άλλοι) χωρίς δουλειά, χωρίς λεφτά και με μια κατακούτελη αγάπη στο κε- (φάλι).

Βρέ κόσμε, ξέρεις τι θά πη όριστικά τό τάλληρο να τόχης ξεχα- (σμένο, άνεργος νάσαι και ταπί και νάχης κι' έναν έρωτα τρελλό κι' (κι' άπελπισμένο;

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Χωρίς λεφτά, χωρίς (δουλειά) χωρίς αξιοπρέπεια (και δίχως περηφάνεια). Και νάχω και την ά- (μυαλία να ψιλοετοιμάζωμαι (για βέρες και στε- (φάνια).

»Αμάν, τι βάσανα (είν' αυτά για θαύματα κατά- (στασι, για μπάνιο) (ένα χάλι, χωρίς δουλειά, χω- (ρίς λεφτά και με μια κατακού- (τελη αγάπη στο (κεφάλι...

σύστησε τη μοδίστρα που σου είπα.

»Πρό ήμερών λοιπόν, ο άντρας μου μου είπε:

»Πήγες τώρα τελευταία στο μαγαζί της Γκαμπριέλ;

»Γιατί μου κάνεις αυτή την ερώτη- σι; άπόρρητα.

»Γιατί άκουσα στη λέσχη μου να μι- λάνε πολλοί για μια καινούργια υπάλληλό της, σωστό μαργαριτάρι! Πρέπει να τη δής και σύ, που έχεις γούστο, για να μου πης αν έχουν δίκιο ή όχι εκείνοι που την εξυμνούν!

»Είχε κινηθεί ή περιέργειά μου. Και πή- γα άμέσως... Ποιαν νομίζεις λοιπόν πως είδα, μόλις μπήκα, ανάμεσα στα μπουκέ- τα και τα πανέρια των λουλουδιών; Άδυ- νατο να τό μαντέψης... Εκείνη την κοπέ- λα που συναντούσα στον πύργο σας, στο Ταβερναί, κάποτε δε και στο στίπτι σας της οδού Γκρενέλ: την όμογάλακτη άδελ- φή σου!

»Όταν με είδε, κατακοκκίνισε, σαν πα- παρούνα.

»Εσείς! της είπα. Άπό πότε είσα- στε εδώ;

»Έχω ένα μήνα περίπου, κυρία ύπο- κόμησα, άπάντησε δειλά.

»Μά εγώ ήξερα πως θα μένατε στον τόπο σας και θα παντρευόσαστε!

»Ναι, αλλά... άλλαξα γνώμη.

»Και πως βρήκατε αυτή τη θέση;

»Τυχαιώς. Είχα ένα συστατικό γράμ- μα για τη μοδίστρα, την κ. Καρολίνα... Στο άτελιέ της συνάντησα την κυρία Γκαμπριέλ... και συμφωνήσαμε.

»Έχετε μάθει νέα για την άδελφή σας, την Άντρέ;

»Όχι, αλλά ύποβέτω πως θα βρίσκε- ται στην Ιταλία.

»Κάθε τόσο, μάς έκοβε την κουβέντα κάποιος πελάτης που έμπαινε ν' αγοράσει λουλούδια.

»Η Γκαμπριέλ ήρθε κοντά μας κι' αυ- τη και μου μίλησε με τό έπανευκτότερα λόγια για την υπάλληλό της και προστα- τευμένη της. Η άλήθεια είναι πως τό κομπλιμέντα της ήταν άπόλυτα δικαιολο- γημένα: Η όμογάλακτη άδελφή σου είναι όμορφη, κομψή, χαριτωμένη και πολύ κα- λή στη δουλειά της.

»Φλυαρώσα κάμποσο ακόμη μαζί της. Καθώς έφευγα, έτρεξε πίσω μου και μου είπε εμπιστευτικά:

«Έχω να σας ζητήσω μια χάρη, κυ- ρία ύποκόμησα: Να μην πείτε σε κανένα πως με συναντήσατε!

»Σε κανένα; Ούτε στην Άντρέ; ρώ- τησα.

»Ούτε στην κ. Σαμπαί.

»Ηθέλα να τη ρωτήσω τό λόγο, αλλά με πρόλαβε, λέγοντάς μου θλιμμένα:

»Κάποιος σοβαρός λόγος μ' άνάγ- κασε να φύγω απ' τον τόπο μου... Ήρθα στο Παρίσι για να ξεχάσω και να ζήσω μονάχη, μακριά απ' τις όδυνηρές αναμνή- σεις μου.

»Η φωνή της έτρεμε έλαφρά άπό συγ- κίνησι.

»Καλά λοιπόν, θα σωπάσω, της ύ- ποσχέθηκα.

»Μ' ευχαρίστησε μ' ένα χαμόγελο και ξαναγύρισε στη θέση της και στα λουλού- δια της.

»Νά όμως που δεν κράτησα την ύπό- χρεσί μου! Γιατί ξέρω πως αγαπάς πολύ αυτή την κοπέλλα και πως θα θέλης, ά- φελώς, να μάθης τι άπόγινε.

»Σε χαιρετώ και πάλι.

»Η παλιά σου φίλη Μαργαρίτα.

»Ο Μπερνάρ Σαμπαί στον Προσπέρ Σαβινιά:

»Αγαπητέ φίλε. Έλαβα τό γράμματά σου και σ' ευχαριστώ. Όλα πηγαίνουν καλά λοιπόν, χάρις σε σένα. Μά κι' εγώ έχω μόνον ευχαρίστη- να να σου αναγ- γείλω.

»Εδώ κι' έξη βδομάδες που ταξιδεύο- με, μπόρεσα να μελετήσω μ' όλη μου την άνεσι τό χαρακτήρα της Άντρέ. Άλλωστε είμαστε τον περισσότερο καιρό μονάχοι οι δύο μας, σ' αυτό τό ταξίδι που θα μείνη ή ωραιότερη άναμνησι της ζωής μου.

»Κάθε στιγμή, ανακαλύπτω καινούργια ψυχικά χαρίσματα στη γυναίκα μου. Έ- χει έξαιρετη καρδιά, τάκτ, λεπτότητα... Είναι τόσο γλυκειά, μερικές στιγμές! »Βέβαια, έχει και τό μικρά έλαττώμα- τά της. Μά υπάρχει άνθρωπος τέλειος;.

»Θάθελα να γυρίσουμε στο Παρίσι, όχι γιατί θεωρώ άναγκαία την παρουσία μου εκεί, αλλά για να σε ξεκουράσω απ' την πρόσθετη δουλειά που σου έχω φορτώσει στην ηλικία σου. Η Άντρέ όμως με κρα- τάει εδώ, πότε με τη μια πρόφασι και πότε με την άλλη. Τελευταίως, μούλεγε, κα- θώς κάνω με μιά ένα περίπατο στο πάρκο:

»Οι μέρες που περνάμε εδώ, είναι οι ωραιότερες της ζωής μου!

»Τό κλίμα είναι άληθινά θαυμάσιο κι' ό καιρός μας ευνόει... Όστόσο, μην ξεχά- νεις πως είμαι πάντα στις διαταγές σου. Άρ- κεί να με ειδοποιήσης, για να πάω αμέ- σως τό τραίνο και να γυρίσω στο Παρίσι. Μη διστάσης καθόλου, αν παραστή ανάγκη.

»Στό μεταξύ, περνάμε μια ζωή ήσυχη και μετρημένη. Άπορώ μάλιστα που βλέ- πω την Άντρέ να μη δείχνει καμιά διάθε- ση να επισκιάσει με την όμορφιά της και τό λούσο της τίς ζένες που άφθονούν σ' αυτά τό μέρη.

»Είμαι εύτυχισμένος, καλή μου φίλε, τό- σο που δε βρίσκω λόγια να σου τό περι-

γράψω. Κλείνω λοιπόν τό γράμμα μου και σε φιλώ, σαν άλλοτε που ήμουν μικρό παιδί.

»Μ' αγάπη »Μπερνάρ Σαμπαί» *

»Ο Προσπέρ Σαβινιά στον Μπερνάρ Σαμπαί:

»Αγαπητό μου παιδί. Μην άνησυχείς, δεν ύπάρχει καμιά άνάγκη νάρθης. Όλα πάνε καλά και ώραία. Μη φανταστείς πως κινδυνεύω να πάω ύπερκόπωση! Οι υπάλ- ληλοί μας ξέρουν καλά τη δουλειά τους, ώστε να μη με κουράζουν...

»Μείνετε λοιπόν στην ώραία Ιταλία ό- σο θέλει ή γυναίκα σου. Συμμερίζομαι κι' εγώ την εύτυχία σου κι' επιθυλώ να διαρ- κέσει για πάντα. Ξέρεις καλά πως δεν έχω άλλον άπό σένα στον κόσμο.

»Κανόνισα και τόις τελευταίους λογα- ρισμούς του μαρκησιού. Τά χρέη του βρέ- θηκαν μεγαλειότερα απ' όσο ύπέθετα. Ύ- ποψιάζομαι πως έβαλε την ούρά του κι' ό κουινάδος σου ότι δηλαδή συμφωνήθηκε με μερικούς δόητες πιστωτές, για να παρου- σιάσουν κι' αυτοί άντιπαρκτους λογαρια- σμούς, να πληρωθούν και να μοιραστούν ύστερα τό λεφτά μαζί του.

»Πάντως, έκανα ό,τι έπρεπε, σαν να ή- σουν έσύ ό ίδιος. Δεν άφισα κανένα απλή- ρωτο. Έξ άλλου, επέβλεπα τίς έργασίες που γίνονται στο καινούργιο στίπτι σου. Σε δεκαπέντε μέρες, θάναι όλα έτοιμα, σύμ- φωνα με τίς όδηγίες σου και με τό νοστό σου. Μπορείς τότε να φέρης τη βεά σου στο ναό που τίς άξίζει! Θάναι πολύ ιδιο- τρη, αν δε μείνη εύχαριστημένη...

»Όμολογώ πως μου κακοφαίνονταν στην αρχή να σκορπίζω σαν μαρουλόφυλλα τό λεφτά που βγαίνουν τόσο δύσκολα! Μά ύστερα συνήθισα πιά. Είπα με τό νού μου άλλωστε πως χρειάζονται αυτά τό έξοδα, για να φανής μεγάλος άρχοντας, όπως σου άξίζει, και να θαμπώσης μερικούς φαντα- σμένους άριστοκράτες.

»Μά άς μιλήσουμε και λίγο σοβαρά: Εκλεισα αυτή τη βδομάδα δυό δουλειές πρώτης τάξεως. Θα σου στείλω όλα τό στοιχεία, στο έπόμενο γράμμα μου. Κάνω ό,τι μπορώ, βλέπεις, για να ξαναγυρίσου- νε γρήγορα στην κάσση σου τό έκατομ- μύρια που σκόρπισες.

»Σε φιλώ πατρικά και σε παρακαλώ να διαβιβάσεις τόις χαιρετισμούς μου στην κυρία σου.

»Ο παλιός σου φίλος Προσπέρ Σαβινιά».

»Η Άντρέ Σαμπαί στην ύποκόμησα ντε Κρανσέ:

»Αγαπητή μου φίλη. Με συγχωρείς που άργησα τόσο να σου άπαντήσω. Άλλά πε- ρίμενα πρώτα να έγκατασταθώ με κάπου μόνιμα, για να ήσυχάσω και να συγκε- ντρωθώ. Τώρα μένουμε σε μια θαυμάσια βίλλα, ανάμεσα στο Καστελλαμάρε και στο Σορρέντε, χτισμένη πάνω σ' ένα ψηλό βράχο.

»Πρόκειται να γυρίσουμε στο Παρίσι, έπειτα άπό δυό μήνες... Τό σκέπτομαι και σφίγγεται ή καρδιά μου! Απ' τό γράμμα σου κατάλαβα τό τί με περιμένει! Έχω ν' αντιμετώπισω του κόσμου τίς προσδο- λές, φαρμακερά ύπονοούμενα και μοχθηρά λόγια. Τό ήξερα όμως, τό περιμένα... Τό ίδιο θάκανα ίσως κι' εγώ, αν ήταν μια άλ- λη στη θέση μου.

»Μά θα πολεμήσω! Θα γίνω έπικίνδυνη και θ' άναποδώσω τό χτυπήματα, όπως με συμβουλεύεις άλλωστε και σύ.

»Πρέπει να σου όμολογήσω ότι, αν μέ- νουμε περισσότερο εδώ, θα κατέληγα ν' ά- γαπήσω τον άντρα μου—κι' άς λέγεται ά- πλώς Σαμπαί κι' άς είναι έγγονός ενός φτωχού ξυλοκόπου. Έχει ό,τι χρειάζεται για να γοητέψη μια καρδιά λιγώτερο πο- τισμένη απ' την κοσμική ματαιοδοξία και λιγώτερο ταραγμένη άπό άναμνήσεις που δεν ξεχνιούνται εύκολα...

»Θαυμάζω τη μόρφωσί του. Ήξερε κά- θε λεπτομέρεια, για τίς αρχαιότητες και τό αξιοθέατα που έπισκεφθήκαμε μαζί!

»Έχω να σου αναγγείλω και μια είδη- σι... Μά όχι ακόμη! Θα σου την πω όταν θα μ' έπισκεφθής στο καινούργιο μέγαρό μας, στη λεωφόρο Ρουσσινάτ. Στο μετα-ξύ, σου λέω μονάχα πως δε θα μού επιτρέ- πεται ίσως, αυτό τό χειμώνα, να λάβω μέ- ρος σε χορούς, σε γιορτές, σε κουραστικά

»Από τό έρχόμενο πανηγυρικό Παί- σχολινό τεύχος του (ΘΗΣΑΥΡΟΥ) άρχί- ζει μια νέα έξαιρετική ένδιαφέροντος έρωτική σειρά, που θα άποτελέσει πο- λύτιμο εγκόλπιο για κάθε νέο και νέα της εποχής μας.

ΔΟΚΤΟΡΟΣ ΑΝΡΥ ΜΠΩΜΟΝ

Η ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Κανένα αίσθημα δεν μάς είναι τόσο άγνωστο όσο ό έρως, που άπασχολεί, ώστόσο, νέους και γέροντες και που βρί- σκεται σ' όλες τίς εκδηλώσεις της ζω- ής μας, άπό τίς πιο μικρές ως τίς πιο μεγάλες. Μιλούμε άκατάπαυστα για τον έρωτα, τον συναντούμε σε κάθε μας βήμα και τόις άφιερώνουμε ό,τι καλύτε- ρο έχομε μέσα μας.

»Αλλ' όσα ξέρουμε γι' αυτόν είναι έ-λάχιστα. Άκόμη κι' οι πιο «πείραμέ- νοι» ξεχνούν τίς γνώσεις και την πείρα τους, άπό τη στιγμή, που θα αισθαν- θούν αυτό τό μικρό αλλά παντοδύνα- μο θεό να φτερουγίζει μέσα στην καρ- δια τους...

»Ο έρως όμως έχει την ιδιαιτερή ψυ- χολογία του, που ζετυλιγεται έξω άπό την περιοχή τίς λογικής, μέσα σ' ένα κλίμα άποκλειστικά δικό του. Σ' αυτό άκριβώς τό ιδιαιτερό κλίμα του έρωτος προσαθεί να μάς φέρη ό δόκτωρ Μπω- μόν με τη σειρά των άρθρων του, που θα δημοσιεύσωμε.

σπόρ. Προσπάθησε να καταλάβης τί έν- νοώ...

»Αντίο, καλή μου Μαργαρίτα, Σε φιλώ τυφλά. »Η φίλη σου Άντρέ».

»Η Άντρέ Σαμπαί στη Ρόζα Μπρινόν: »Αγαπητή μου Ρόζα. Άπό ένα γράμ- μα της υπέρας μου, πληροφορήθηκα με λύπη μου την άναχώρησί σου απ' τό Τα- βερναί. Δέ μπορούσα όμως να σου γρά- ψω, γιατί δεν ήξερα τη διεύθυνσί σου.

»Τώρα την έμαθα τυχαίως και σπεύδω να σου στείλω αυτές τίς λίγες γραμμές, για να σου πω πως δε σε ξεχνάω.

»Τί τρέλλια σ' έπιασε εαφνικά; Γιατί δεν περιμένεις την έπιστροφή μου;

»Δεν πρόκειται ν' αογήσουμε άλλωστε. Σε λίγες βδομάδες θα γυρίσουμε, στη Ροσέρ πρώτα κι' ύστερα στο Παρίσι. Έ- κεί, θα μείνουμε σ' ένα μέγαρο που άγό- ρασε ο άντρας μου, στη λεωφόρο Ρουσσ-

ινάτ. Μ' άρέσει ή γειτονιά αυτή, γιατί δεν ξέρω κανένα εκεί... Φυσικά, θα φροντίσω να γεμίζω τό καινούργιο μου στίπτι με λου- λούδια, και θα τό διαλέγω μόνη μου, για να μπορώ να σε βλέπω κάθε μέρα.

»Προσάπτων μη χάνης τό κουράγιο σου, άδελφούλα μου. Ξέρεις πως ό,τι έχω είναι και δικά σου. Μά είσαι περιήφανη και δε θέλεις να δεχτής τίποτε άπό κανένα! Σε ξέρω...

»Σε λίγο θα ξαναδωθώμε, πολυαγαπη- μένη μου Ρόζα. Μη μου γράφης, γιατί μπορεί να μη με πρόλάβη εδώ τό γράμμα σου.

»Κουράγιο! Σκέψου πως μπορεί νάμα- στε δυστυχισμένες κι' οι δυό, αλλά θα- χουμε πάντα την άμοιβαία στοργή μας, για να μάς στηρίξη και να μάς παρηγορή- σε. Άδέξου τό τυφλά φίλια της άδελφής σου.

»Η Άντρέ Σαμπαί στη μαρκησία ντε Μελάν:

»Αγαπητή μητέρα. Σου γράφω διαστι- κά, για να σου αναγγείλω τον προσεχή γυρισμό μας. Ο καιρός χάλασε πιά. Έ- πιασε κρύο, άέρας δυνατός... Είναι καιρός πιά να φύγουμε.

»Έμαθα απ' τό τελευταίο γράμμα σου ότι όλα πηγαίνουν καλά στον πύργο του Ταβερναί κι' ότι ξαναρχισε ή παλιά ζωή. Μά θάπρεπε ό πατέρας μου κι' ό άδελφός μου να φανούν πιο λογικοί και να περιο- ρίσουν τό έξοδά τους, έπειτα απ' τον κιν- δυνο που περάσαμε να βρεθώμε στο δρό- μο! Δεν είναι σωστό να σπαταλάμε άσυλ- λόγιστα τό λεφτά του εύεργέτη σου.

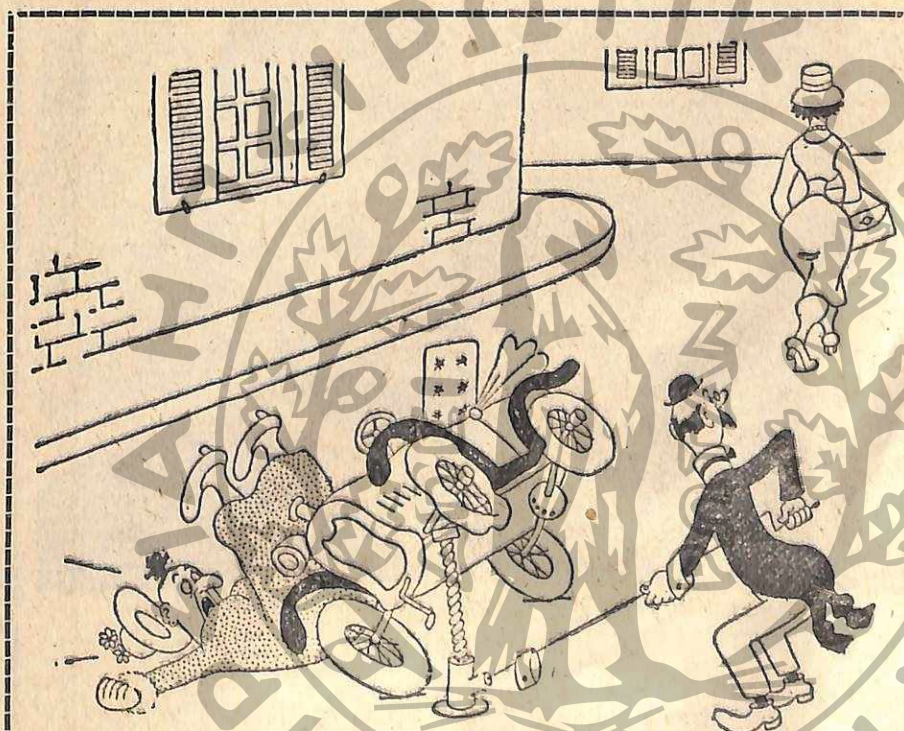
»Αλλοίμονο όμως! Φαίνεται πως πήγε χαμένο τό μάθημα... Μά για πόσον καιρό άκόμη θα έξακολουθήση να πληρώνη ό Μπερνάρ; Πόσο τούχει κοστίσει ως τώρα αυτή ή ιστορία!...

»Εύτυχός ό,τι, γι' ανταπόδοσι, έχω να του αναγγείλω μια είδησι που θα τον πλημμυρίση χαρά — έστω κι' αν δεν τό δείξη, γιατί προσπαθεί πάντα ναάνι φλεγ- ματικός και να κρύβη τίς συγκινήσεις του, σαν Άγγλος τζέντλεμαν. Τη φυλάω για την ήμερα που θα έγκατασταθώμε στο στίπτι μας, στο Παρίσι. Μπορώ όμως να τη φανερώσω άπό τώρα σε σένα, μηπερούλά μου.

»Έχω βάσιμους λόγους να πιστεύω πως δε θα σβύση ή δυναμεία των Σαμπαί, που πρέπει ναχω για οίκόσπιτό της ένα κα- σμά κι' ένα φτυάρι... Όμολογώ ότι εγώ, απ' τη δική μου πλευρά, δεν είμαι πολύ ένθουσιασμένη γιατί θάρη στον κόσμο έ- να πλασματάκι που δε λέγεται άπλώς Ζακ ή Πιέρ Σαμπαί... Ίσως νάχω άδικο,

— Δόξα σοι ο Θεός, που βρήκα επί τέλους μια θεσούλα να τό ρεμζάρω!

μὰ δὲν κατορθώνω νὰ διώξω ὠρισμένες ἰ-
δέες πού εἶχα ἀνέκαθεν...
»Ὁρεδουάρ, μητερούλα μου! Ἀκούω
βήματα. Κλείνω γρήγορα τὸ γράμμα μου,
γιατί δὲ θέλω νὰ μάθω κανεὶς ἄλλος ἀπὸ
σένα τὸ περιεχόμενό του.
»Χίλια φίλιά ἀπ' τὴν κόρη σου Ἀντρέ.
»Υ. Γ. Ὁ ἀρχοντας μου καὶ ἀφέντης
μου με εἰδοποίησε πρὸ ὀλίγου ὅτι φεύγου-
με. Εἶναι ὅλα ἔτοιμα. Γρήγορα λοιπὸν θὰ
ξαναἰδωθούμε!»

ΚΔ'.

Ὅση γοητεία κι' ἂν ἔχῃ ἕνας ξένος τό-
πος, δὲ μπορεῖ νὰ μὴ χαρῇ κανεὶς, ὅταν
ξαναβλέπῃ τὸν δικό του καὶ τὸ σπίτι του...
Γυρίζοντας ἀπ' τὴν Ἰταλία, ὁ Μπερνάρ
Σαμπάϊ ἔμεινε μονάχα λίγες μέρες στὴ
Ρουέρ. Ἡ Ἀντρέ θέλησε νὰ γίνουν μερι-
κές ἀλλαγές σ' αὐτὸ τὸ σπίτι, κι' ὁ ἄντρας
τῆς ἔδωσε ἀμέσως τὶς ἀπαιτούμενες ἐν-
τολές.

Κάθε ἰδιοτροπία τῆς ἦταν διαταγή γι'
αὐτόν.

Μπαίνοντας στὸ μέγαρο τῆς λεωφόρου
Ρουσσινάλ, ἡ Ἀντρέ θαμπώθηκε γιὰ ἕνα
λεπτό.

Ὁ Σαβινιὰ τὰ εἶχε καταφέρει περίφη-
μα. Δὲν εἶχε παραλείψει τίποτα, ὥστε νὰ
κάνῃ ὅσο τὸ δυνατόν ἐλκυστικώτερη τὴν
καινούργια διαμονὴ τῆς Ἀντρέ.

Ὅταν, μετὰ τὸ χῶλλ, τὴ σέρρα κι' ὁ-
λόκληρο τὸ ἰσόγειο τοῦ ἀληθινοῦ αὐτοῦ πα-
λατιοῦ, ἡ νέα γυναίκα μπήκε στὴν κἀμαρά
τῆς, ἀρπάξε ἀυθόρμητα τὰ χέρια τοῦ ἄν-
δρός τῆς καὶ τοῦ εἶπε:

—Ξέρεις τί σκέπτομαι, βλέποντας ὅλ'
αὐτὰ τὰ θαύματα;

—Ὅχι. Ἐλπίζω ὅμως νὰ μοῦ ἐξηγήσης.

—Ὅτι θάταν ἀσχημο νὰ βρεθῶν ἀργό-
τερα χωρὶς ἀφέντη... χωρὶς διάδοχο!

Ὁ Μπερνάρ ἔσκυψε τὸ κεφάλι του, ἀ-
μίλητος.

Περὶ τὴν ἀλήθεια, συνέχισε ἡ Ἀντρέ,
δὲ θὰ σοῦ ἦταν εὐχάριστο νὰ βλέπης ἕνα
παιδάκι νὰ τρέχῃ στὸ χῶλλ, νὰ κυλιέται
στὰ χαλῖα ἢ νὰ κοιμάται στὴν κούνια του;

ἕνα πλασματάκι δικό σου, πού νὰ τὸ φι-
λᾷς πρωὶ καὶ βράδυ;

—Ναί, βέβαια... ἀλλά...

—Ἀργότερα θὰ τοῦδινες τὴ δική σου
ἀνατροφή, γιὰ νὰ γίνῃ ἕνας σοβαρὸς καὶ
τίμιος ἄντρας...

—Εἶν' ὅμως ἕνα ὄνειρο, μουρμούρισε ὁ
Μπερνάρ.

Ἡ Ἀντρέ κοκκίνισε τότε καὶ τοῦ εἶπε
σιγὰ σιγὰ:

—Ὅχι, εἶναι μιὰ πραγματικότητα, ἀγα-
πητέ μου!

Τρελλὸς ἀπ' τὴ χαρὰ του, ἐκείνος τὴν
πῆρε στὴν ἀγκάλια του, μὲ κάθε προφύ-
λαξη, σὰν νὰ φοβότανε μήπως κακοπάθῃ
τὸ πλάσμα πού εἶχε μὲς' στὰ σπλάχνα
τῆς. ἡ ἐλπίδα τοῦ μέλλοντος. Ἡ Ἀντρέ
ἐγκαταλείφθηκε στ' ἀγκάλιασμά του καὶ
δέχτηκε τὸ φίλιό του.

—Ὡστε λοιπόν... τραύλισε ἐκείνος ὁ-
στερα.

—Θάναι ἀγόρι. Τὸ θέλω! δῆλωσε κα-
τηγορηματικὰ ἡ νέα γυναίκα.

Καὶ πρόσθεσε, μὲ φωνὴ καϊδευτική:

—Πῶς θὰ τὸ βαφτίσουμε;

—Ἀντρέ. Μὲ τ' ὄνομα τῆς μητέρας του.

Ἐκείνη κούνησε τὸ κεφάλι τῆς κι' εἶπε
μὲ κάποια μελαγχολία:

—Εἰδὼ πὺ τὰ λέμε, φίλε μου, ἀξίζω
λιγώτερο ἀπ' ὅ,τι νομίζεις... καὶ προπάν-
των λιγώτερο ἀπὸ σένα!

—Ἀντρέ! διαμαρτυρήθηκε ὁ Σαμπάϊ.
Τί εἶν' αὐτὰ πού λές;

—Τὸ σωστὸ ἀγαπητέ μου... Θέλω νὰ
τὸ βαφτίσουμε Μπερνάρ.

—Ἀλήθεια, θὰ σ' ἄρεσε αὐτὸ τ' ὄνομα;

—Μὰ φυσικὰ, ἀφοῦ εἶναι τὸ δικό σου
κι' εὐχομαι μὲς' ἀπ' τὴν καρδιά μου νὰ
σοῦ μοιάσῃ τὸ παιδί μας!

—Τὸ λές ἀλήθεια;

—Ναί, φίλε μου... Ὅ, μὲ βρίσκης συ-
χνὰ ψυχρὴ, δυσάρεστη! Τὸ ξέρω... Ἀλλά
ὁ γάμος μας ἔγινε τόσο ἀπτόμα!... Κι'
ὕστερα, σοῦ μίλησα καθαρά, πρὶν παν-
τρευτοῦμε... Πρέπει νὰ με δικαιολογήσης!

Ὁ Μπερνάρ τὴν ἔσφιξε παράφορα στὸ
στήθος του.

—Γιὰ μιὰ στιγμή σὰν αὐτή, θάδινα τὸ
κάθε τι! φώναξε.

Ἡ χαρὰ του δὲν εἶχε πιά ὄρια. Πίστευε
πῶς εἶχε πραγματοποιήσει τ' ὄνειρό του.

Εἶπε πᾶ ἄλλοτε, κυττάζοντας τὴν Ἀντρέ:

«Μέσα σ' αὐτὸ τὸ ὠραῖο στήθος ὑπάρ-
χει μιὰ καρδιά, κι' ἡ καρδιά αὐτὴ θὰ γίνῃ
δική μου».

Τὴν ἄλλη μέρα, τοὺς παρέσυρε καὶ τοὺς
δυὸ ἡ πυρετική ζωὴ τοῦ Παρισιῦ. Αὐτὸς
ἀσχολήθηκε μὲ τὶς δουλειές του πού τὸν
ζητούσαν. Ἐκείνη ρίχτηκε στὸν ἱλιγγο
τῆς κοινωνικῆς ζωῆς.

Ἡ ὑποκόμηση ντὲ Κρανσὲ κράτησε τὸ
λόγο τῆς: Μόλις τὴν εἰδοποίησε ἡ φίλη
τῆς γιὰ τὸ γυρισμό τῆς, ἔτρεξε ἀμέσως στὸ
σπίτι τῆς.

Οἱ Κρανσὲ εἶχαν μεγάλη κτηματικὴ πε-
ριουσία, πού ἐπέτρεπε στὴν ὑποκόμηση
νὰ θεωρητὰ μιὰ ἀπ' τὶς κομψότερες γυναι-
κές τοῦ Παρισιῦ. Τὸ σπίτι τῆς ἦταν ἕνα
θαύμα πολυτελείας καὶ καλοῦ γούστου.

Ἡ ὑποκόμηση ἦταν μιὰ γυναίκα ψηλὴ

καὶ γεμάτη, 24 χρονῶν, ὀχι ὁμορφὴ ἀλλὰ
συμπαθητικὴ, γεμάτη ζωτικότητα καὶ θετικὴ
κό χιούμορ. Ἦξερε ὅλες τὶς κοσμικὲς ὑπ-
χανορραφίες, τὰ σκάνδαλα καὶ τὰ κου-
τομπολὶα καὶ μεταχειριζότανε τὶς ὁμοτε-
ρες ἐκφράσεις γιὰ νὰ στιγματίσῃ ἀμείλι-
κτα μιὰ παληανθρωπιά, ν' ἀπαντήσῃ σὲ
μιὰ μοχθηρία ἢ νὰ ὑποστηρίξῃ μιὰ φίλη
τῆς πού τὴν κατηγοροῦσαν —δίκαια ἢ ἀ-
δίκαια.

Στὸ οἰκοτροφεῖο ἄλλοτε εἶχε συνδεθῇ
πολὺ μὲ τὴν Ἀντρέ—πού ἦταν 3 χρόνια
μικρότερή τῆς—κι' ἀπὸ τότε εἶχε μείνει ἡ
καλλίτερη φίληνά της.

—Ἐπιτέλους σὲ βρίσκω! φώναξε μπαί-
νοντας στὸ χῶλλ. Μπορῶ νὰ στὰ ψάλλω
ἀπ' τὴν καλή!

—Γιὰ ποῖο λόγο;

—Γιὰ τὴν προδοσία σου! Ἀκούς ἐκεῖ
νὰ παντρεύτηκες δίχως ἐμένα!...

Ἡ Ἀντρέ κοκκίνισε.

—Μὴ μοῦ μιλάς γιὰ τὸ γάμο μου, ἀ-
πάντησε. Θάθελα νὰ τὸν κάνω κρυφά, τὴ
νύχτα, κι' ὕστερα νὰ ἐξαφανιστῶ...

—Μπᾶ! Καὶ γιατί;

—Πρῶτα, γιατί ντρέπομαι... Κι' ὕ-
στερα, ὅλ' αὐτὰ γίνανε τόσο γρήγορα, ὥ-
στε δὲν πρόλαβα οὔτε νὰ σκεφθῶ καλὰ-
καλὰ... Ἡ καρδιά μου πονοῦσε...

—Ξέρω! Ἀγαπούσε τὸν ξάδερφό σου,
τὸ Ραμπέρ!

Ἡ ὑποκόμηση πρόφερε τ' ὄνομα αὐτὸ
μὲ τραχύτητα καὶ τὸ συνώδεψε μ' ἕνα μορ-
φασμὸ πού φανέρωνε βαθεῖα ἀντιπάθεια.

—Πρόσεχε, Μαργαρίτα! τῆς σύστησε
μ' ἀνυσυχία ἡ Ἀντρέ.

—Μπᾶ, εἰμαστε μόνες. Δὲ μᾶς ἀκούει
κανεὶς...

—Ποῖος ξέρε!

—Εὐτυχῶς πού δὲν παντρεύτηκες τὸ ντὲ
Ραμπέρ!...

—Γιατί;

—Γιὰ χίλιους λόγους, τὸν ἕνα σοβα-
ρώτερο ἀπ' τὸν ἄλλο... Μὰ θὰ τὰ ξαναποῦ-
με ἀργότερα αὐτὰ, μὲ τὴν ἡσυχία μας...
Εἶσαι εὐτυχισμένη τουλάχιστον;

—Σχεδόν.

—Εἶναι, καλὸς ὁ ἄντρας σου;

—Δὲν ἔχει παρὰ ἕνα ἐλάττωμα...

—Ποῖο;

—Μὰ τὸ καταλαβαίνεις...

—Ὅτι δὲν ἀνήκει στὸν κόσμο μας; Μὰ
αὐτὸ ἴσως νάναι προτερήμα! Ἐχει τέτοια
χάλια ὁ κόσμος μας!... Γεμάτος μιζέρια
ἐλαττώματα καὶ πάθη!...

Ἡ ὑποκόμηση στεκόταν ὀρθία στὴ μέ-
ση τοῦ χῶλλ καὶ κύτταξε γύρω τῆς μὲ θαυ-
μασμό.

—Ὅλα εἶναι τέλεια ἐδῶ μέσα! εἶπε. Ὁ
ἄντρας σου τὰ ἐτοίμασε;

—Ναί.

—Πρέπει νὰ τὸν συγχαρῶ! Σὲ συμβου-
λεύθηκε καὶ σένα;

—Ὅχι, καθόλου. Ἦθελε νὰ μοῦ κάνῃ
ἐκπληξί.

—Ἄλλη μιὰ λεπτότης ἐκ μέρους του...

Καὶ γιατί διάλεξε αὐτὴ τὴ γειτονιά;

—Καταλαβαίνεις... Ἦθελα νὰ βλέπω
ὅσο τὸ δυνατόν λιγώτερο τοὺς παληοὺς
γνωστούς μου.

—Ἐγὼ στὴ θέσι σου θὰ πῆγαίνα νὰ
ἐγκατασταθῶ στὴν καρδιά τοῦ ἐχθρικοῦ
στρατοπέδου, ἀψηφώντας τὶς ἄλλες, τὶς ἀ-
νόητες καὶ μωροφαντασμένες, πού φαντά-
ζονται πῶς εἶναι πλάσματα κάποιου ἄλ-
λου κόσμου. Μὰ ἐσύ θάσαι ἴδια πάντα:

περήφανη κι' ἀδύνατη!...

»Σὲ βλέπω τώρα ἔτοιμη νὰ βγῇς ἐξω.
Ποῦ σκόπευες νὰ πάς;

—Στὴν ὁδὸ Ρουαγιάλ.

—Ἀ, καταλαβαίνω! Στὸ ἀνθοπωλεῖο
τῆς Γκαμπριέλ;

—Ἀκοῖθως.

—Γιὰ νὰ δῆς τὴν ἀδελφή σου;

—Ναί... τὴ φτωχὴ μου Ρόζα.

—Γιατί τὴ λές ἐτσι;

—Γιατί ἔχει κι' αὐτὴ τὰ βάσανά της...

—Δὲ φαίνεται ὥστόσο πολὺ στενωχώρη-
μένη...

—Τὴν εἶδες;

—Χτέες ἀκόμη... Εἶναι ὁμορφὴ, δρο-
σερή!...

—Ἐλα νὰ πάμε μαζί ὡς ἐκεῖ...

Κι' οἱ δυὸ φίλες ξεκίνησαν, μὲ τὸ μικρὸ
αὐτοκίνητόκι τῆς ὑποκόμησης.

—Τί γίνεται ὁ ἄντρας σου; ρώτησε ἡ
Ἀντρέ.

—Εἶναι ὁ ἴδιος πάντα. Τυ-
πικός κι' ἀμετάβλητος. Δὲν ἀ-
σχολεῖται μὲ τίς πράξεις μου.
Πηγαίνει ὅπου θέλει κι' ἀφίνει
καὶ σὲ μένα τὴν ἴδια ἐλευθερία.
Μοῦ δίνει κανονικὰ ἕνα ἐπίδο-
μα γιὰ τὰ ἀτομικά μου ἐξόδα...

—Πενήντα χιλιάδες;

—Δυστυχῶς, μοῦ τὰ πε-
ριώρισε σὲ 40.

—Γιατί; Εἶχατε τίποτα ζη-
μίες;

—Ὅχι. Ἀλλὰ πιστεύω πῶς
ξοδεύει στὰ κρυφὰ περισσότε-
ρα γιὰ τὸν ἑαυτό του! Εἰμαι
ὅμως λογικὴ γυναίκα καὶ συμ-
μορφώνομαι μὲ τὴν κατάστα-
σι... Φυσικὰ, δὲ βάζω κατὰ μέ-
ρος οὔτε πενήντα...

Ἀνασέκωσε τοὺς ὤμους τῆς
καὶ πρόσθεσε χαμογελώντας:

—Τί νὰ τὶς κάνω ἄλλωστε
τὶς οἰκονομίες, ἀφοῦ δὲν ἔχω
παιδιά;

Κύτταξε ὕστερα τὴν Ἀντρέ
καὶ ρώτησε:

—Ἐσύ;...

—Ἐγώ... σὲ μερικοὺς μῆνες
θὰ γίνω μητέρα!

—Τόσο γρήγορα; φώναξε ἡ
ὑποκόμηση.

Ἡ Ἀντρέ ἀναστέναξε.

—Μὰ τὸ εἶχα μαντέψει,
πρόσθεσε ἡ φίλη τῆς. Εἶδα
κουρασμένη τὴ φυσιογνωμία
σου, τὰ μάτια σου κουρασμέ-
να...

—Ἀχ, τί τέρατα, οἱ ἄν-
τρες!... Μὰ πρέπει νὰ χαρῇς
τοὺς λίγους μῆνες τῆς ἐλευθε-
ρίας πού σοῦ μένουν ἀκόμη...

νὰ πηγαῖνς στὰ θεάτρα, στὰ
κέντρα, νὰ δώσης τραπέζια
καὶ χοροὺς στὸ σπίτι σου...

—Μὲ ποιούς καλεσμένους;
παρατήρησε θλιμμένα ἡ Ἀν-
τρέ.

Ἡ Μαργαρίτα θέλησε νὰ
τῆς ἀπαντήσῃ, ἀλλὰ δὲν πρό-
λαβε, γιατί εἶχαν φτάσει στὸ
μεταξὺ ἐξω ἀπ' τὸ ἀνθοπωλεῖο.

Κατέβηκαν κι' οἱ δυὸ καὶ
μπήκαν στὸ κατάστημα, πού
ἦταν ἀδειανὸ αὐτὴ τὴν ὥρα.

Τὸ πρῶτο πρόσωπο πού ἀν-
τίκρυσε ἡ Ἀντρέ, ἦταν ἐκεῖνο
πού ζητούσε: Ἡ Ρόζα καθό-
τανε μπροστὰ σ' ἕνα τραπέζι-
κι, μισοκρυμμένο πίσω ἀπ' τὰ
μπουκέτα.

Βλέποντας τὴν ἀδελφή τῆς,
σηκώθηκε καὶ τὴν πλησίασε,
δίχως καμμιὰ ἀμηχανία—για-
τί εἶχε συνηθίσει πιά στὴν και-
νούργια τῆς κατάσταση.

—Καλῶς ἦρθατε, τῆς εἶπε
ἀπλά. Κάνετε καλὸ ταξίδι;

Ἡ Ἀντρέ δὲν ἀπάντησε.

Τῆς ἔπιασε τὰ δυὸ χέρια, τὴν
ἔπαιζαν λίγο καὶ τὴν κύτ-
ταξε ἀσπληνῶς.

—Ἀπὸ πότε εἰμαι ξένη γιὰ
σὰς, δεσποινίς; τὴ μάλωσε.

Ὑστερα τὴν ἔσφιξε στὸ στή-
θος τῆς καὶ πρόσθεσε:

—Σοῦ ἀπαγορεύω νὰ μοῦ
ξαναμιλήσης στὸν πληθυντικό!

—Μὰ ὁ ἄντρας σου...

—Ὁ ἄντρας μου δὲν ἔχει
καμμιὰ σχέση μὲ τὴν ἀδελφική
μας ἀγάπη! Ἄν ἐπιμένῃς, δὲ
θὰ σὲ ξαναδῶ ποτὲ πιά! Πο-
τέ! Τ' ἀκούς;...

—Καλὰ, ἀφοῦ τὸ θέλεις...

—Σ' ἄρεσει ἐδῶ;

—Θὰ μ' ἄρεσῃ πῶς πολὺ,
ἂν ἔρχεσαι κάπου-κάπου νὰ με
βλέπης.

—Θάρχωμαι συχνά, κάθε
μέρα, ὅταν θὰ μπορῶ... Ποῦ
μένεις;

—Εἰδὼ κοντά. Στὴν ὁδὸ
Βιντέ.

—Σὲ καμμιὰ σοφίτα;

—Ὅχι. Σὲ μιὰ συμπαθητικὴ
καμαρούλα, πού βλέπει σὲ
κῆπο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Καὶ σοὺ λίγες γυναῖκες γνωρίζουν...

Ἡ δοκιμὴ
θὰ σοῖ ἀμύση!

Ὅστε στὸ δέρμα σοῖ
νὰ αἰσθῇ

Τὸ δέρμα σὰς διψασμένο πίνει τὴν χρο-
νηκὴ κρέμα NIVEA καὶ γίνεται λείο
καὶ φρέσκο σὰν μπουμπουκί.
«Πρωὶ καὶ βράδυ κρέμα NIVEA», αὐτὴ
εἶναι ἡ ἀσφαλὴς συνταγὴ γιὰ ἕνα ὠραῖο
καὶ νεανικὸ δέρμα.
Σὲ ὅλο τὸν κόσμο ἐδῶ καὶ τρεῖς γενεές
ἐκατομμύρια γυναῖκες χρησιμοποιοῦν τὴν
κρέμα NIVEA καὶ διατηροῦν τὸ δέρμα
τοὺς ὠραῖο.

Φυσικὰ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ποτιστοῦμε τὸ
δέρμα. Ἡ ἐπιστὴμη ἐφευρὲ ἐν τοῖτοις τὴν
ΕΥΣΕΡΙΤ, βασικὸ συστατικὸ, πού περιέχεται
μόνον στὴν παγκοσμίως γνωστὴ κρέμα NIVEA.
Ἡ ΕΥΣΕΡΙΤ εἶναι μιὰ οὐσία συγγενὴς πρὸς
τὸ δέρμα πού κατορθώνει νὰ δίνῃ στὸ διψα-
σμένο δέρμα τὸ ἀπαραίτητο ὕγρο γιὰ νὰ δια-
τηροῖται ὠραῖο. Ἐπὶ πλέον ἡ NIVEA προφυ-
λάσσει τὰ κύτταρα ἀπὸ τὴν ἐξάτμιση τοῦ
ὕγρου τῶν καὶ κάνει τὴν ἐπιδερμίδα λεία.

Ὁλόδροσο - Ἀνδρὸ δέρμα
μὲ κρέμα NIVEA

γιατὶ ἡ NIVEA δίνει στὸ δέρμα νὰ αἰσθῇ

ΑΠΟΔΙΔΕΙ ΤΗΝ ΜΑΚΡΟΖΩΙΑ ΤΟΥ ΣΤΗΝ ΠΙΠΑ ΚΑΙ ΣΤΟ ΚΟΝΙΑΚ

«Ὅσο θὰ καπνίζω ἀκόμα τὴν πίπα μου, ἡ ζωὴ θὰ εἶναι ὠραία» εἶπε πρὸ ἡμερῶν ὁ γηραιότε-
ρος δημότης τῆς πόλεως Ράιτολφ τῶν Ἦν. Πολιτειῶν, κ. Τόμας Πάτον, γιορτάζοντας τὴν
ἐκατοστὴ ἐπέτειο τῶν γενεθλίων του. Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ ἀφῆκε τοὺς φωτογράφους νὰ τὸν
φωτογραφήσουν μαζί μὲ τὴν τεράστια πίπα του, πού τὴν γεμίσει δυὸ φορές τὴν ἡμέρα. Ὁ ἐκα-
τοντούτης κ. Λάτον ἱσχυρίζεται πῶς ὀφείλει τὴν μακροζωία του στὶς δυὸ αὐτὲς πίπες καὶ σὲ
ἕνα ποτηράκι κονιάκ πού πίνει καθημερινῶς.